SCOTT TUROW

VINOVATIE DOVEDITĂ

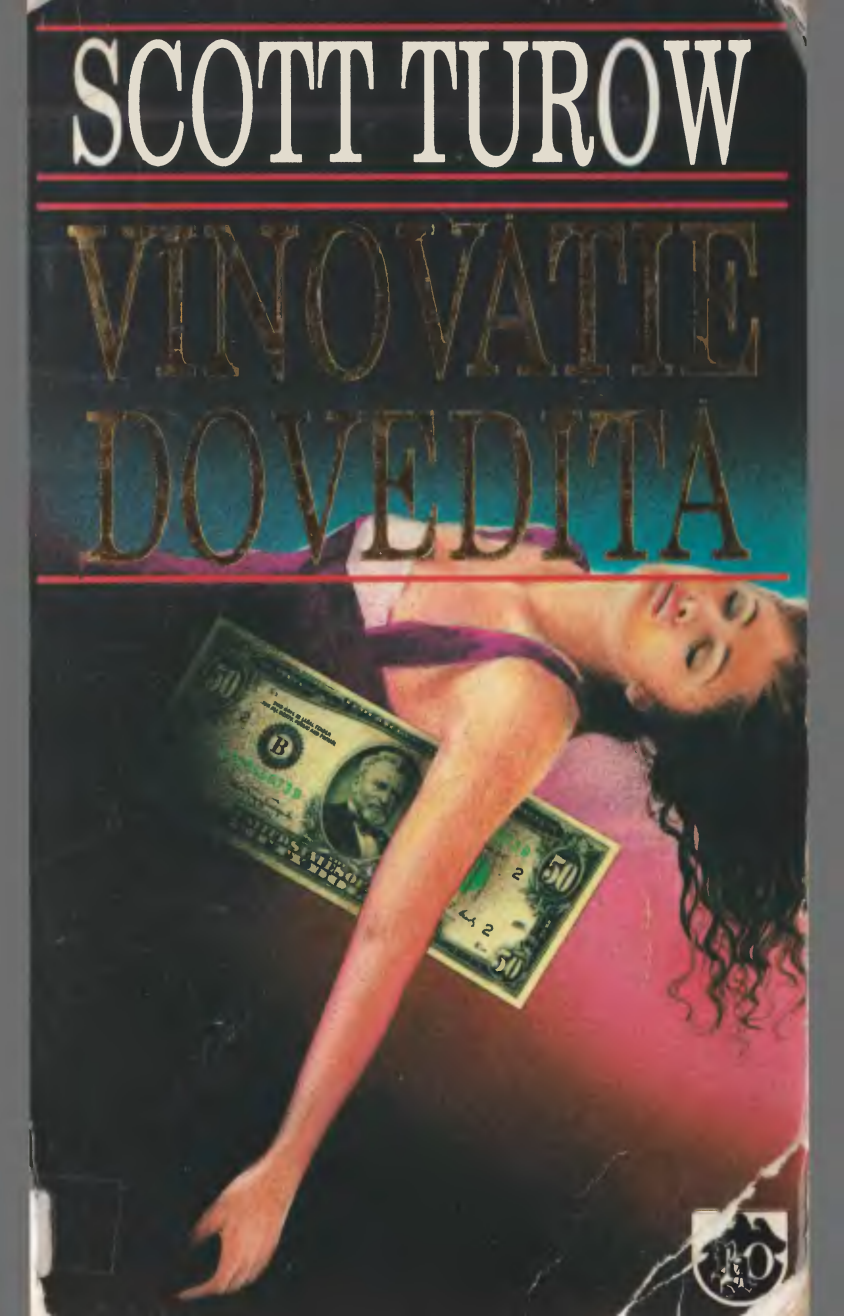

SCOTT TUROW

VINOVĂȚIE DOVEDITĂ

RAO International Publishing Company

PARTEA ÎNTÎI

Capitolul 1

Erau căsătoriți de treizeci și unu de ani, iar în primăvara următoare, plin de hotărîre și ceva speranțe, el avea să se căsătorească din nou. Dar în acea zi, după-amiază tîrziu, spre sfîrșitul lui martie, domnul Alejandro Stern se întorsese acasă și, avînd încă în mîini geanta diplomat și valiza, o strigase oarecum absent, de la intrarea din față, pe Clara, soția lui. Avea cincizeci și șase de ani, era masiv, chel și nu fusese niciodată prea arătos. Acum era într-o stare de intensă preocupare.

Fusese două zile la Chicago — acel oraș al sufletelor aspre — în numele celui mai dificil dintre clienții săi. Dixon Hartnell, un tip dur, egoist și care, de obicei, disprețuia sfaturile avocaților săi ; și ce era cel mai rău, a-l reprezenta însemna o preocupare permanentă. Dixon era cumnatul lui Stern, fiind căsătorit cu Silvia, sora lui, singura rudă apropiată în viață, pentru care nutrea o trainică afecțiune. Cît despre Dixon, desigur, sentimentele lui erau departe de a fi la fel de curate. În primii ani, cînd treaba lui Stern consta în puțin mai mult decît abordarea cuviincioasă a clienților prin holurile secțiilor penale ale tribunalelor, își cîștiga existența de pe urma satisfacerii nevoilor imprevizibile ale lui Dixon. Acum era una dintre obligațiile subînțelese, înfiptă adînc în solul tare al simțului datoriei familiale și profesionale a lui Stern.

Era o activitate continuă. Proprietar al unui vast imperiu de comercializare a mărfurilor, al unei case de brokeraj, căreia îi dăduse în tinerețe numele Maison Dixon, și al unui număr de filiale interconectate, toate avînd inițialele MD înaintea propriului nume, Dixon era în mod obișnuit în încurcătură. Funcționarii de la bursă, inspec-

torii federali, IRS-ul, cu toții aveau numărul lui Dixon de ani buni. Stern îl apăra cînd intra în încurcături de acest gen.

Dar actuala stare de lucruri era de altă anvergură. Marele juriu federal din districtul Kindle emisese citații în afara orașului, pentru a selecta clienții lui Maison Dixon. Vestea despre aceste citații, aduse de către obișnuiții agenți cu fețe neîndurătoare ai FBI-ului, ajunsese deja de o săptămînă la MD, iar Stern, imediat după încheierea ultimului său proces, zburase la Chicago, pentru a se întîlni în secret cu avocații a doi dintre clienți și pentru a revedea documentele pe care le cerea guvernul. Avocații îi spuseseră că magistratul desemnat pentru această problemă, o tînără femeie numită Klonsky, refuzase să spună exact cine sînt bănuiții, declarîndu-i pe clienți ca fiind dincolo de orice bănuială. Dar pentru un tip versat, toate astea nu erau de bun augur. Citațiile date în afara orașului indicau o intenție clară de a ține treburile în secret. Anchetatorii știau ce căutau și păreau hotărîți să-l încercuiască încetul cu încetul pe Dixon, companiile sale sau pe vreun apropiat de-al lui.

Așa că Stern stătea, obosit de călătorie și iritat, în salonul pardosit cu plăci de ardezie al casei în care Clara și cu el trăiau de aproape douăzeci de ani. Și totuși, ce anume îi atrăsese atenția dintr-o dată, atît de puternic? Liniștea, avea el să spună mereu. Nici un robinet nu curgea, nici un aparat de radio nu murmura, nici una din mașinăriile casnice nu funcționa. Fiind un om izolat, se simțea întotdeauna confortabil cînd era liniște. Dar aceasta nu era liniștea odihnei sau a pauzelor. Își lăsă bagajele pe podea și traversă cu grijă salonul.

— Clara? strigă el din nou.

O găsi în garaj. Cînd deschise ușa, mirosul de corp intrat în putrefacție îl covîrși, o duhoare puternică și acră, care îl ameți îndată și care îl lovi ca un pumn. Mașina, o Seville neagră, un model obișnuit, fusese băgată în garaj cu spatele; portiera din dreptul șoferului era deschisă. În întunericul din garaj, lumina albă dinăuntrul mașinii era singura care se mai vedea, apărînd ca o pată tristă de lumină. Din ușă, văzu piciorul ei, întins pe podeaua de be-

ton și tivul unei rochii înflorate, deschise la culoare. Ar fi putut să spună, văzînd-o, că era îmbrăcată cu haine de casă.

Păși încet înăuntru. Căldura din garaj și miросul care creștea revoltător la fiecare pas erau copleșitoare. În întuneric, îl cuprinse frica. Cînd o văzu prin portiera deschisă a mașinii, se opri. Era culcată pe pielea de culoarea cămilei a scaunului din față. Primul lucru care-l frapă fu pielea ei poleită cu o lucire nefirească de piersică. Ochii îi avea închiși. Părea că își propusese să arate elegantă și liniștită. Mîna stîngă, cu o manichiură impecabilă, era pusă aproape ceremonios pe abdomen ; pielea se umflase ușor sub verigheta. Nu adusese nimic cu ea. Nici o jachetă. Nici o poșetă. Nu căzuse complet pe spate ; celălalt braț era întins spre volan și înțepenit ; corpul era țintuit de scaun într-un unghi imposibil, fără speranță. Gura era deschisă, limba scoasă afară, fața înțepenită, complet liniștită, moartă. Vomă instantaneu într-una din chiuvetele de porțelan din spălătoria văruită, de lîngă garaj. Șterse orice urmă înainte de a forma numărul 911 și de a-l chema apoi pe fiul său.

— Trebuie să vii imediat ! îi spuse lui Peter.

Îl găsise acasă.

— Imediat.

Ca întotdeauna cînd era nervos, sesiză un slab accent spaniol în vorbirea sa ; accentul era mereu prezent, un defect durabil, la fel ca șchiopătatul.

— S-a întîmplat ceva cu mama, spuse Peter. Stern nu spusese nimic despre asta, dar presimțirile fiului său erau sigure. Ce s-a întîmplat la Chicago ?

Cînd Stern răspunse că ea nu fusese cu el, Peter, fidel primului său instinct, ridică glasul :

— Cum adică n-a fost cu tine ? Am vorbit cu ea în dimineața plecării tale.

Pe Stern îl fulgeră o izbucnire de teribilă milă față de sine însuși. Era pierdut, încurcase fără speranță reacțiile emoționale. Cîteva ore mai tîrziu, spre dimineață, pe cînd stătea singur la lumina unui singur bec, sorbind sherry și rememorînd fiecare moment al zilei, își dădu seama de adevărata semnificație a remarcii lui Peter. Dar aceasta îi scăpa acum. Simți doar o puternică iritare la fiul său, o forță vulcanică, îndelung înăbușită, în vreme ce inima lui

descifra primele indicii în ceea ce-i spusese Peter. Începu să simtă o undă de regret, bolnăvicioasă și indescriptibilă.

— Trebuie să vii acum, Peter. Nu știu ce s-a întîmplat. Cred, Peter, că mama ta este moartă.

Fiul său, bărbat de treizeci de ani, lăsă să-i scape un sunet ascuțit, un strigăt plin de disperare.

— *Crezi* că a murit ?

— Te rog, Peter. Am nevoie de tine. E un moment îngrozitor. Vino imediat. Întrebările o să mi le pui mai tîrziu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat acolo ? Ce dracu' e asta ? Unde ești ?

— Acasă, Peter. Nu pot răspunde acum la întrebările tale. Fă cum îți cer. Nu pot să mă descurc singur.

Puse imediat receptorul în furcă. Mîinile îi tremurau. Se aplecă încă o dată deasupra chiuvetei din spălătorie. Și păruse atît de stăpîn pe sine, doar o clipă mai înainte. Ceva îngrozitor de dureros începea să crească în el. Presupuse că e pe punctul de a leșina. Își scoase cravata, apoi jacheta. Se întoarse pentru un moment în ușa garajului ; dar nu o putu deschide.

Casa se umplu în curînd de oameni pe care nu îi cunoștea. Primii sosiră polițiștii, doi cîte doi, parcîndu-și mașinile la întîmplare, apoi infirmierii și ambulanța. Stern îi văzu prin fereastră pe vecini, adunîndu-se pe terenul de peste drum și flecărind. Își întorceau privirile spre casă la sosirea fiecărui vehicul și vorbeau între ei, așezați în spatele unui șir de mașini cu semnale luminoase, clipitoare. Polițiștii se plimbau de colo pînă colo prin casă, cu obișnuita lor aroganță. Stațiile radio portabile transmiteau, întrerupte din cînd în cînd de un hîrîit ascuțit. Intrau și ieșeau din garaj, se holbau la cadavru și discutau, ca și cum el n-ar fi fost acolo. Cercetau domeniul lui Stern cu o invidie care sărea în ochi.

Polițistul care intrase primul în garaj anunțase prin stație pe locotenent, imediat ce ajunsese la fața locului.

— E în putrefacție, spusese ofițerul. Spune-i să vină cu măști și mănuși.

De-abia atunci îl observase pe Stern care pîndea din holul întunecos al spălătoriei.

— Se pare că mașina a mers toată ziua. Rezervorul e gol. Convertizorul catalitic e mai fierbinte decît un grătar — șase, șapte sute de grade. Dacă lași motorul să meargă douăsprezece ore în spațiu închis, chiar că se face căldură. Asta nu i-a făcut bine. Sînteți soțul ?

Stern încuviință.

— Condoleanțe. Îngrozitor lucru.

Așteptară.

— Aveți idee, domnule ofițer, despre ce s-a întîmplat ?

Nu știa la ce se gîndea în acel moment, doar că ar fi fost un fel de trădare să își închipuie tot ce era mai rău așa de curînd. Polițistul îl măsură pe Stern în liniște. Era roșcovan și gras, probabil că asta-l făcea să arate mai bătrîn decît era.

— Cheile în contact. Pe poziție. Ușa garajului închisă.

Stern dădu din cap.

— Nu mi se pare a fi accident, spuse polițistul în cele din urmă. Nu pot fi sigur pînă la autopsie. Știți, e posibil să fi avut un atac de cord sau ceva de felul acesta cînd a întors cheia în contact. Poate că este vorba de un capriciu. Pornește mașina și se gîndește la altceva, știți, să se coafeze, să se machieze, orice altceva. Uneori, nu afli niciodată. N-ați găsit nimic scris, nu-i așa ?

Ceva scris. Pînă să vină autoritățile, Stern stătuse în hol, uitîndu-se înmărmurit dincolo de ușă. Gîndul la ceva scris îi provocă, împotriva oricărui raționament, o undă de speranță.

— Puteți să plecați, spuse polițistul, gesticulînd vag în spatele lui.

Stern dădu din cap, dar, după o secundă, se dădu un singur pas înapoi.

— Încă unul, spuse.

Polițistul nu mai așteptă decît un moment și deschise ușa.

Era cunoscut ca Sandy, un nume pe care îl adoptase curînd după ce sosise aici, împreună cu mama și cu sora lui, în 1947, mînat încoace din Argentina de dezastre fără

sfîrșit — moartea fratelui său mai mare și apoi a tatălui său; ascensiunea lui Perón. Mama lui fusese cea care-l determinase să folosească această poreclă, dar niciodată nu se obișnuise cu ea. Numele avea ceva prețios și comic; nu prea i se potrivea, la fel ca hainele altcuiva și, în consecință, părea să trădeze dorința arzătoare și nefericită a oricărui imigrant de a fi acceptat, dorință pe care căuta atît de mult să o ascundă și care era probabil patima lui incorigibilă.

Să fii *american*. Devenind major aici, prin anii '50, ascultase mereu șoapta interdicțiilor pe care i le impunea limba de adopțiune. Nu cumpărase niciodată o mașină străină și renunțase la spaniolă cu mult timp în urmă. Doar cînd și cînd, îi mai scăpau, dintr-o dată, cîteva cuvinte, cîte o expresie favorită, dar el venise aici hotărît să stăpînească limba americanilor. În casa părintească nu putea fi vorba să se folosească o singură limbă: maică-sa li se adresa în idiș; copiii între ei vorbeau spaniolă; tatăl lui vorbea cu sine însuși într-o germană fluentă, o beție de cuvinte care îi suna lui Stern ca zgomotul unui motor. În Argentina, cu tradițiile ei anglofile puternice, învățase să vorbească engleza ca un elev de la Eton. Dar aici, frazele vieții de zi cu zi străluceau în mintea lui ca banii, moneda adevăratului american. La început, nu suporta să le folosească. Mîndria și rușinea, focul și gheața îl mistuiau mereu; n-ar fi putut suporta zîmbetul cu subînțeles ce părea să urmeze chiar și după greșeala cea mai neînsemnată. Dar în visele lui vorbea un argou american spumos, savuros ca al oricărui jazzman.

Pe de altă parte, nu asimilase nici optimismul american. Nu putea să uite lecțiile întunecate ale experienței străinătății, ale părinților emigranți, exilați, suflete fugărite de tirani, nicicînd tihnite. Erau cîteva propoziții care constituiau crezul său: de cele mai multe ori, lucrurile iau o întorsătură proastă. Stînd în camera de zi, într-un scaun confortabil, printre vazele de raiku ale Clarei și tapetul chinezesc, accepta aceasta ca pe o împlinire a unei vrăji malefice. Avea noțiunea vagă a cîtorva obligații care erau oarecum imperative, dar pe moment nici nu se

gîndea să se miște; membrele îi erau slăbite din cauza șocului, iar inima părea să-i bată cam repede.

Peter sosi curînd după venirea infirmierilor. Duseseră deja targa în garaj, pentru a lua cadavrul. Mereu aspru și puternic, Peter dăduse buzna în casă, neluîndu-i în seamă pe polițiștii de la intrare. Oare de ce, se întreba Stern, era atît de îngrozit de isteria fiului său, imaginea exacerbată a panicii necontrolate? Peter arăta impecabil, un tînăr cu oase subțiri și cu o tunsoare foarte la modă. Purta o cămașă franțuzească, cu dungi late, turcoaz; pantalonii erau măslinii și aveau o croială nemaivăzută în nici o armată, lărgindu-se în jurul genunchilor. Chiar și acum, Stern nu-și putu reprima un impuls critic. Era într-adevăr remarcabil cum avusese timp să se îmbrace bărbatul acela, cu fața împietrită de disperare.

Ridicîndu-se, în sfîrșit, își întîmpină fiul în holul ce ducea din salon în bucătărie.

— Nu pot să cred.

Peter, ca și Stern, părea să nu știe să se poarte; făcu un singur pas spre tatăl său, dar nici unul din ei nu se întinse spre celălalt.

— Dumnezeule, spuse, ia privește. E carnaval afară. Jumătate din vecini sînt aici.

— Ei știu ce s-a întîmplat?

— I-am spus Fionei Cawley. Familia Cawley locuia lîngă ei de nouăsprezece ani. Ea a dorit să afle. Știi cum e.

— Ah, făcu Stern.

Se lupta cu sine, dar simțea că îl copleșește o rușine egoistă, tinerească prin intensitatea ei. Se știa acum acest fapt îngrozitor, știrile zburau. Stern își imagina gîndurile șirete din spatele ochilor galbeni, ca de mort, ai Fionei Cawley.

— Unde e? întrebă Peter. E încă aici?

De îndată ce Peter plecă spre garaj, Stern își aminti ce avusese de gînd să vorbească cu el despre chemarea surorilor lui.

— Domnule Stern? Polițistul care intrase în garaj stătea acolo. Doi colegi vor cîteva informații, dacă nu vă deranjează.

Erau în cabinetul lui Stern de la primul etaj, o cămăruță pe care o păstrase pentru sine. Clara vopsise pereții în verde închis. Camera era încărcată de mobilă, inclusiv un birou imens pe care erau așezate cu grijă cîteva documente de familie. Pe Stern îl deranja să-i vadă pe polițiști zăbovind în camera care fusese întotdeauna locul lui intim. Doi polițiști în uniformă, un bărbat și o femeie, stăteau în picioare, iar un ofițer în haine civile era așezat pe sofa. Acesta părea a fi detectiv; se ridică și-i întinse mîna.

— Nogalski, spuse el.

Strînse moale mîna lui Stern, dar nu se obosi să se uite la el. Era un tip greoi și purta o haină sport din tweed. Tipul dur. Toți erau. Detectivul se îndreptă spre scaunul din fața lui. În spatele lui Stern, femeia mormăi ceva în aparat: Vorbim cu el.

— Sînteți pregătit pentru cîteva întrebări, domnule Sandy?

— Ce fel de întrebări?

— Cele obișnuite în astfel de cazuri, doar știți. Trebuie să întocmim un proces-verbal. Locotenentul e pe drum. Trebuie să-l completăm. E așa surprinzător pentru dumneavoastră? întrebă polițistul.

Stern aștepta.

— Foarte surprinzător, spuse.

— Doamna era genul de femeie deprimată și nefericită?

Să facă o expunere a caracterului Clarei în cîteva propoziții era pentru moment peste puterile lui.

— Era o persoană serioasă, domnule detectiv. N-ar putea fi descrisă ca o persoană veselă.

— Dar consulta vreun psihiatru, avea probleme de genul ăsta?

— Din cîte știu, nu. Soția mea nu se prea plîngea. Era foarte discretă.

— Nici nu amenința că o s-o facă.

— Nu.

Detectivul, aproape complet chel, îl privi pentru prima dată direct pe Stern. Era evident că nu îl credea.

— Știți, n-am găsit încă nimic scris.

Stern dădu ușor din mînă. Nu putea explica.

— Unde ați fost? întrebă unul dintre polițiștii din spatele lui Stern.

— La Chicago.

— În ce scop ?

— Un proces. M-am întîlnit cu niște avocați.

Faptul că Dixon ar putea avea mari dificultăți, lucru atît de îngrozitor cu numai o oră în urmă, îi reveni în minte lui Stern cu o prospețime deconcertantă. Urgența acestei situații i se arăta ca o mînă dispărînd în adîncuri, la care era imposibil de ajuns pentru moment.

— Cît timp ați fost plecat ? întrebă Nogalski.

— Am plecat ieri, foarte devreme.

— Ați vorbit cu ea ?

— Am încercat seara trecută, dar n-a răspuns. Avem bilete la o suită de simfonii. Am presupus că s-a dus după aceea la o cafea, cu prietenii.

— După cîte știți dumneavoastră, cine a fost ultimul care a vorbit cu ea ?

Stern se gîndi. Stilul tăios a lui Peter ar fi pus imediat poliția cu botul pe labe.

— E posibil să fi fost fiul meu.

— E afară ?

— Acum e destul de tulburat.

Nogalski, cine știe pentru ce motiv, își permise un scurt zîmbet sarcastic.

— Faceți asta des ? întrebă unul dintre polițiști.

— Ce anume, domnule ofițer ?

— Călătorii în afara orașului.

— Ocazional, atunci cînd este necesar.

— Unde ați stat ? întrebă femeia.

Stern încercă să nu reacționeze la repeziciunea cu care erau puse întrebările. Desigur că ofițerii știau pînă acum cine este și se comportau în consecință — îi disprețuiau pe majoritatea avocaților care apăreau în cauze penale, care stînjeneau poliția oriunde interveneau și care erau adesea foarte bine plătiți pentru eforturile lor. Pentru poliție era o ocazie potrivită să supere un adversar, folosind propriile sale plăsmuiri despre jocuri și motive murdare. Poate că spilcuitul ăsta se culca cu iubita lui în Chicago, în vreme ce vreun asasin plătit îi omora nevasta. Nu știi niciodată dacă nu întrebi.

— De data asta, am stat la Ritz. Stern se ridică. Pot să plec ? Fiul meu și cu mine avem de vorbit cu surorile lui.

Nogalski îl privea.

— Nu prea se leagă, spuse detectivul.

Nu se leagă, spunea omul. Era opinia lui de profesionist. Stern se uită la Nogalski cu atenție. Era ceva tipic profesiei lui Stern faptul de a se simți rareori recunoscător poliției.

Cînd coborî în hol, auzi vocea lui Peter. Continua să vorbească despre ceva. Polițistul roșcovan, care îl condusese pe Stern în garaj, asculta impasibil. Stern îl apucă de cot pe fiul său, pentru a-l îndepărta de acolo. Asta era intolerabil. Intolerabil ! Elementul dur al rezistenței sale începea să se uzeze.

— Dumnezeule, au de gînd să facă autopsie, știai ? întrebă Peter, de îndată ce se văzură singuri pe coridor.

Peter era doctor în medicină. Astăzi părea bîntuit de trecutul său, examenele la patologie date pe cadavrele scoase din rigole, glumele oribile a șase sau șapte medicinești, studiind viscerele morților. Peter suferea la gîndul că mama lui, acum o piesă anatomică, va încăpea pe mîna legistului.

— Doar n-o să permiți asta, nu-i așa ?

Cu mult mai scund decît fiul său, Stern se uită cu atenție la Peter. Oare numai cu tatăl lui aveau loc aceste accese de isterie lașă ? se întreba Stern. Climatul relației lor nu părea să se fi schimbat de ani buni. Mereu acest temperament care îl îndemna la lamentații, prea insistente să poată fi calificate doar ca văicăreală. Stern se întrebase de mult timp la ce se aștepta fiul său din partea lui.

— Așa se procedează, Peter. Legistul trebuie să stabilească cu exactitate cauza morții.

— Cauza morții ? Ei cred că a fost un accident ? Au de gînd să-i exploreze creierul, pentru a-și da seama la ce se gîndea ? Pentru numele lui Dumnezeu, nu vom mai avea ce să înmormîntăm. E clar că s-a sinucis.

Nimeni nu mai spusese asta cu voce tare. Stern luă franchețea lui Peter drept lipsă de politețe — prea grosolană, prea aspră. Dar nu fu iritat deloc.

Spuse că nu era momentul să încrucișeze săbiile cu poliția. Ca de obicei, cînd conduceau ancheta unei crime, erau idioți. Era posibil să dorească apoi să vorbească și cu el.

— Cu mine ? Despre ce ?

— Despre ultima discuție cu mama ta, presupun. Le-am spus că ești prea necăjit.

În ciuda marii supărări, lui Peter îi înflori pe față un zîmbet trecător, de copil.

— Bine, spuse.

Ce om ciudat. Se petrecu pentru moment ceva deosebit între Stern și fiul său, o mulțime de lucruri neînțelese. Apoi îi aminti lui Peter că era cazul să le sune pe surorile lui.

Ochii lui căpătară o expresie sobră. Oricîte divergențe ar fi fost între el și tatăl lui, era un frate mai mare, credincios.

Stern auzi pe cineva spunînd jos, în hol :

— A sosit locotenentul.

Pe coridor, se ivi un bărbat masiv, cercetîndu-i pe cei doi. Era cam de vîrsta lui Stern, dar părea că timpul avusese alt efect asupra lui. Părea necioplit, ca un fermier sau ca cineva care a muncit în aer liber și care a păstrat mare parte din forța fizică din tinerețe. Purta un costum maro închis, dintr-un material sintetic, boțit, o cămașă din mătase artificială care stătea șleampăt pe el ; cînd se întoarse o clipă, Stern văzu marginea din spate a cămășii, ieșindu-i de sub vestă. Avea o față mare, trandafirie și foarte puțin păr, cîteva smocuri cărunte pieptănate peste chelie.

Îndreptă bărbia către Stern, ca și cum l-ar fi cunoscut.

— Sandy, spuse.

— Domnule locotenent, răspunse Stern.

Nu-și amintea despre acest om decît că îl mai văzuse cîndva. Nu gîndea cum trebuie pentru moment.

— Vom sta de vorbă, spuse locotenentul.

Un sentiment de confuzie apăru între Stern și fiul său.

— Vorbește tu cu el. Eu voi da telefoane, spuse Peter. Știi, Marta și Kate. E mai bine să vină de la mine știrea.

Dintr-o dată lucid, într-un moment de inspirație divină, la care nu s-ar fi așteptat decît într-o situație disperată, Stern simți instalîndu-se drama familială tradițională. Pe cînd copiii creșteau, devenind adulți, Peter își asumase conducerea în familie, el era cel către care se îndreptau adesea surorile și mama lui. El își făurise puternice legături secrete cu fiecare dintre ele. Stern nu știa cum, pentru că alianțe de acest fel nu se formaseră niciodată cu el. Această datorie teribilă, înțelese Stern, trebuia să fie a lui, dar căile slăbiciunii erau de mult bătătorite.

— Te rog, spune-le că o să vorbesc cu ele curînd.

— Desigur.

O anumită lumină meditativă îl cuprinse pe Peter ; se sprijini de perete pentru o clipă, cu întreg corpul, copleșit de propriile emoții.

— Viața, observă el, e plină de surprize.

Locotenentul, aflat în biroul lui Stern, primea raportul de la ofițerii săi. Nogalski se arătase și el, în vreme ce Stern venea din hol. Locotenentul voia să știe ce făcuseră polițiștii. Vorbea Nogalski. Ceilalți știau că nu e cazul să răspundă.

— Am pus cîteva întrebări, domnule locotenent.

— Crezi că ai pus destule ?

Nogalski accentuă întrebarea.

Detectivul și locotenentul nu se sufereau, se putea lesne vedea.

— Poate dai o mînă de ajutor pe-afară. E o grămadă de gură-cască.

Cînd ceilalți ofițeri plecară, locotenentul îi făcu semn lui Stern. Împinse ușa cu dosul palmei, pînă se închise.

— Ei, ai o mulțime de necazuri, Sandy, nu-i așa ? Îmi pare rău că te revăd în aceste împrejurări.

Numele locotenentului era Radczyk, își aminti Stern dintr-o dată. Ray, se gîndi.

— Reziști ?

— Pentru moment. Fiul meu are dificultăți. Ideea unei autopsii, oricare ar fi motivul, îl enervează.

Polițistul se mișcă prin cameră și păru că dă din umeri.

— Am găsit o notă undeva. Presupun că ne putem descurca fără ea. Probabil că voi rezolva cu biroul lui

Russell. Se referea la procuror. Pot măsura întotdeauna monoxidul de carbon din sînge. Bătrînul polițist îl privi direct pe Stern, probabil conștient că era prea plastic. Știi, ți-am rămas dator, spuse.

Stern dădu din cap. N-avea nici un fel de idee despre ce vorbea Radczyk.

Polițistul se așeză.

— Tipii vă însoțesc de obicei ?

Radczyk dădu din nou din cap.

— Au fost foarte meticuloși, spuse Stern.

Locotenentul înțelese imediat.

— Nogalski e bun. Exagerează, dar e bun. Aspru pe margini. Locotenentul se uită spre ușă. Era tipul căruia cu siguranță i se spusese bleg în tinerețe. Înainte să aibă insigna și pistolul. E dificil. Îmi pare foarte rău. Ai sosit acasă și ai găsit-o, nu ?

Locotenentul reluă totul. Numai că o făcea mult mai bine decît Nogalski.

— Era bolnavă ? întrebă locotenentul.

— Era perfect sănătoasă. Necazurile obișnuite pentru cei între două vîrste. Avea artrită la unul din genunchi. Nu putea să facă treabă în grădină atîta cît ar fi vrut. Nimic altceva.

De la fereastra biroului, Stern îi văzu pe vecini dîndu-se la o parte, pentru a face loc ambulanței. Se strecura încet prin mulțime. Semnalul luminos, observă Stern, nu era în funcțiune. Asta nu însemna nimic. Privi pînă cînd vehiculul ce ducea corpul Clarei dispăru în mulțimea de meri ce tocmai înfrunzeau, la colțul îndepărtat al proprietății, apoi se întoarse să continue discuția. Genunchiul stîng, se gîndi Stern.

— Nu știi care e motivul ?

— Domnule locotenent, ar trebui să fie evident că nu am observat ceva ce ar fi trebuit să observ.

Se aștepta să treacă peste asta, dar nu reuși. Vocea îi tremura și-și închise ochii. Gîndul că-și va da drumul în fața polițistului îl umplu de revoltă, dar era ceva în el care sîngera. O să spună acum că regreta multe. Dar era sigur că nu va reuși să spună asta cu demnitate. Spuse doar :

— Îmi pare rău, nu vă pot ajuta.

Radczyk îl studia, încercînd să-și dea seama, după cît se părea, dacă Stern spunea adevărul.

Un polițist se strecură în cameră, prin ușa pe jumătate deschisă.

— Domnule locotenent, Nogalski m-a rugat să vă spun că au găsit ceva. Sus, în dormitor. N-a vrut să-l atingă pînă nu-l vedeți dumneavoastră.

— Despre ce e vorba ? întrebă Stern.

Polițistul se uită la Stern, neștiind dacă trebuie să răspundă sau nu.

— Nota, spuse, în sfîrșit, ofițerul.

Era pe scrinul lui Stern, scrisă pe o singură bucată de hîrtie din carnetul ei, așternută lîngă un teanc de batiste pe care le călcase menajera. Precum lista pentru băcan sau ceva de ținut minte pentru a fi curățat. Fără pretenții. Inofensiv. Stern luă bucata de hîrtie, copleșit de mărturia prezenței ei. Locotenentul stătea lîngă umărul lui. Dar nu era mare lucru de văzut. Un singur rînd. Nici o dată. Nici o formulă de început. Doar trei cuvinte : „Mă poți ierta ?“

Capitolul 2

Dimineața devreme, în ziua înmormîntării, Stern fu trezit de un vis. Se făcea că hoinărea într-o casă imensă. Era și Clara acolo, dar stătea în șifonierul ei și nu voia să iasă. Atîrna sfioasă în hainele agățate în cui, o femeie trecută de 50 de ani, ai cărei genunchi se izbeau unul de altul, într-o atitudine de timiditate copilărească. Mama lui și fratele lui mai mare, Jacobo, îl chemau din alte camere. Cînd vru să le răspundă, Clara îi spuse că sînt morți, iar trupul lui tresăltă din cauza panicii.

Din pat, se uită la cifrele luminoase ale radioului cu ceas : 4.58. Nu mai putea adormi la loc, fiind prea speriat de imaginile din vis care îl năpădiseră. Clara avuse o privire atît de ciudată cînd îi spusese că Jacobo e mort, atît de vicleană, de calculată.

În jurul lui, casa, ocupată în întregime, părea să fi căpătat o greutate inertă, adormită. Fiica lui mare, Marta — douăzeci și opt de ani, jurisconsult în New York — venise cu avionul din prima seară și dormea mai încolo, în camera care fusese a ei în copilărie. Fiica lui mai mică, Kate, și soțul acesteia, John, care locuiau într-o suburbie îndepărtată, rămăseseră și ei peste noapte aici, evitînd să aibă de-a face cu traficul imprevizibil de dimineața și cu aglomerația de pe podurile de peste rîu. Silvia, sora lui Stern, era în camera de oaspeți, venită de la țară pentru a se ocupa de fratele ei, pentru a pune la punct casa îndoliată. Lipseau numai cei doi bărbați, Peter și, desigur, Dixon, lupul singuratic.

Seara trecută, datoriile impuse de doliu, în aspectele de ceremonie cele mai întunecate, începuseră să se desfășoare. Perioada formală de vizite urma înmormîntării,

dar Stern, nutrind sentimente contradictorii cu privire la formalitățile religioase, deschisese casa diferiților prieteni îndurerați, care păreau să aibă nevoie să-l liniștească pe el — vecini, doi tineri avocați de la biroul lui Stern, cunoscuți de-ai lui de la tribunal și de la sinagogă.

Clara fusese copil unic, dar două perechi de veri, de origini diferite, sosiseră de la Cleveland. Stern îi primi pe toți aceștia cu toată simpatia de care era în stare. În asemenea ocazii, răspunzi conform celor mai adînci impulsuri. Pentru mama lui Stern, moartă de zeci de ani, dar prezentă în visurile lui, problemele de etichetă socială fuseseră sacre.

Dar, după ce casa se golise și familia se retrăsese la culcare, Stern se închise în baia de lîngă dormitorul pe care îl împărțise cu Clara, chinuit, pentru a doua oară în acea seară, de un acces de plîns care-l lăsa fără suflare. Stătuse pe toaleta de care atîrna încă stofa cu volănașe pe care Clara o așezase acolo cu zeci de ani în urmă, cu un prosop presat pe gură, de fapt urlînd necontenit, sperînd că nu-l va auzi nimeni. „Ce am făcut ?“ repeta cu voce slabă, de nou-născut, în vreme ce o furtună de durere îl sfîșia. Oh, Clara, Clara, ce am făcut ?

Acum, examinîndu-se în oglinzile din baie, își descoperi fața umflată, ochii îndurerați, injectați. Pentru moment, își recăpătă aerul îndepărtat și înțepenit, dar el știa care îi sînt limitele. Ce zi groaznică urma ! Groaznică ! Se îmbrăcă, dar fără haina de la costum, își fierse un ou, apoi se așeză, privind strălucirea răsăritului de soare oglindindu-se pe suprafața lucioasă a mesei de mahon din bucătărie, pînă simți că începe din nou să îl taie durerea. Disperat — zadarnic — încercă să se calmeze.

Cum, se întrebă din nou, *cum* putuse să nu observe în patul de lîngă el o femeie care, în toate sensurile figurate, țipa de durere ? Cum putuse fi atît de tîmpit, cum putuse avea intuiția atît de adormită ? Stern știa, lucrurile se petrecuseră astfel, încît chiar și în starea lui obișnuită de activitate febrilă, ar fi putut să-și dea seama. În mod obișnuit, Clara era o persoană cu o intimitate accentuată. Studiase singură Japonia, mulți ani ; el nu știa nimic despre aceasta, cu excepția titlurilor cărților care se aflau

uneori pe biroul ei. Alteori, citea vreo partitură, iar întreaga simfonie se desfășura în mintea ei.

Își mișca aproape imperceptibil bărbia; dar nici o măsură, nici o notă nu era nici măcar șoptită.

Dar era ceva mai mult decît atît. Cu două sau trei nopți în urmă, se întorsese acasă tîrziu, preocupat de procesul în care pleda, o conspirație murdară, cu gangsteri, și o găsise pe Clara stînd pe întuneric; nu avea nici o carte, nici o revistă, nu era nici măcar vreun film anost la TV. Ceea ce-l speriase cel mai mult fusese expresia ei. Nu distrasă. Absentă. Îndepărtată. Gura — o linie solemnă, ochii — adînci ca agatele. O cufundare în gînduri, dincolo de cuvinte. Mai fuseseră și înainte astfel de momente. Între ei, le numeau dispoziții și erau lăsate să treacă. El se mîndrea cu discreția lui.

Iar acum, se mișca încontinuu prin casă, ținînd în mînă lucruri pe care le ținuse și ea, uitîndu-se la ele ca la niște indicii. În camera ei de toaletă, atinse pieptenele de baga, duzina de rujuri, aliniate precum cartușele gloanțelor, lîngă chiuvetă. Dumnezeule! Strînse în mîini unul din tuburile de aur, ca și cum ar fi fost o amuletă. Pe suportul îngust pentru peruci din salon era teancul cu corespondența din ultimele trei zile. Stern atinse ușor cu degetele plicurile ordonate cu grijă. Note de plată, era dureros să le privești. Aceste activități prozaice, să mergi la curățătorie și la cumpărături, cu greu răspundeau speranțelor ei. Pe șase martie, Clara se aștepta ca viața să continue. Ce intervenise?

„Westlab Medical Center".

Stern se uită cu atenție la plic. Era adresat Clarei Stern, la locuința lor. Înăuntru, găsi o factură. Serviciile fuseseră făcute cu șase săptămîni în urmă, fiind identificate pe baza unui cod de computer, și erau descrise simplu ca „Test". Stern stătu nemișcat. Apoi se îndreptă spre bucătărie, propunîndu-și să fie lucid, exercitîndu-și din plin voința pentru a-și ține în frîu izbucnirea rușinoasă a sentimentului de recunoștință. Era sigur, absolut sigur, că ea nu pomenise niciodată despre medici sau examene medicale. Clara își nota întîlnirile într-o agendă cu coperți din piele, de lîngă telefon. Prînzurile oficiale, nelipsitele evenimente muzicale. Date de dineuri și de mers la sina-

gogă, fapte din viața lor socială. Aduse chitanța și verifică data în agendă. „9.45 Test". Dădu paginile înainte și înapoi. Pe treisprezece era o notă : „3.30, Doctor". Căută în continuare. Pe douăzeci și unu, la fel : „Doctor". „Test". „Doctor".

Cancer. Asta era ? În mintea lui se contura ceva. Hotărîse să plece, fără a permite rudelor s-o implore, atît de dragul lor, cît și de dragul ei, să suporte tortura unei vieți prelungite de oncolog. *Asta* semăna cu Clara. Să declare asta ca fiind o zonă a suveranității ultime. Semnul ei de demnitate, decența, credința adevărată erau acolo.

Făcînd cîțiva pași, ajunsese din nou în sufragerie. Auzi mișcare deasupra lui, la al doilea nivel. O singură distragere a atenției și pricepu dintr-o dată că fusese surprins de fantezie, în ciuda voinței oarbe cu care inima lui îmbrățișase această soluție. Era o explicație mai lumească, mai puțin eroică, a acestor evenimente medicale. Suspiciunea îi dădu fiori. Cu o seară înainte, cînd orbecăise prin baie, căutînd o cîrpă, dăduse peste o sticlă de vopsea de păr, ascunsă într-un colț întunecos al unui sertar. Habar n-avea de cînd ascundea ea această vanitate inofensivă. Luni sau ani ? Nu conta. Umilința îl cutremura.

Acum avu același gînd : cît de multe nu observase el, cît de multe nu știa despre această persoană, această femeie, soția lui.

— Tata ?

Kate, fata cea mică a lui Stern, se afla la picioarele scărilor. Era în cămașă de noapte, o tînără ca un lujer, zveltă și deosebit de frumoasă.

— *Cara*, răspunse.

Folosise mereu acest apelativ drăgăstos cu fetele lui. Stern mai ținea încă în mînă nota de plată de la laborator. Băgă plicul în buzunarul de la spate al pantalonilor. Asta nu era o problemă pe care s-o discute cu copiii, nu astăzi, oricum, cînd ar stîrni neliniști și mai mari și, evident, nu cu Kate. Frumusețea făcuse ca lumea să-i apară prea simplă lui Kate, bănuia Stern.

Ea părea să meargă prin viață ocrotită de frumusețea ei ieșită din comun și de buna ei dispoziție. Poate că o blama pe nedrept. Multe trebuie să se fi întîmplat aici,

acasă. Clara își concentrase întreaga atenție asupra lui Peter; Stern, în schimb, avea un sentiment puternic pentru fiica cea mare, Marta. Asupra lui Kate nu se concentraseră niciodată energiile intense ale misterioasei dinamici familiale.

Mezina dăduse dovadă de aceleași talente intelectuale ca și fratele și sora ei; și avea talentul Clarei la muzică. Dar toate acestea se ofiliseră. La colegiu, îl întîlnise pe John, un imbecil drăguț, tipul de care îți bați joc, fotbalist, un model de frumusețe bărbătească, blond, cu fața semănînd cu o plăcintă cu mere și cu maniere nefericite. Un an după terminarea colegiului, în ciuda modului de descurajare elegant al părinților, ea se căsătorise cu el. John se apucase de lucru în tipografia tatălui său, dar, curînd, deveni evident că afacerea nu poate întreține două familii, astfel că Dixon îl angajase la MD unde, după cîteva începuturi nefericite, John părea să se descurce: încă un fost păcălici, înghiontindu-se pe terenul de luptă al pieței. Kate predase și ea la o școală. Își iubea soțul cu o inocență delicată și vrednică de milă, dar, uneori, Stern își simțea inima frîngîndu-i-se din cauza neliniștii, cînd se gîndea la momentul în care Kate va afla în cele din urmă ce lovituri strașnice poate să-ți dea lumea. Ea îi atinse mîna.

— Tată, vreau să știi ceva. Nu aveam de gînd să vă spunem decît peste o lună, dar toată lumea e atît de tristă — buzele ei tremurară ușor.

Dumnezeule, gîndi Stern, e însărcinată.

Ea își ridică fața cu mîndrie și spuse:

— Vom avea un copil.

— Dumnezeule, exclamă Stern.

Îi luă mîna.

— Ia te uită, zise și zîmbi bărbătește, încercînd să-și dea seama exact cum ar trebui să-și arate încîntarea. Mai întîi o sărută pe frunte, apoi o luă în brațe. O luase rar în brațe, și aici, în cămașa ei de noapte subțire, fu mișcat de senzația atingerii fiicei lui, de cît de slabă era, de mișcările slobode ale pieptului ei lipit de el. Kate se lăsă dintr-o dată pradă plînsului, apoi se trase înapoi.

— Nu puteam spune nimic, îi explică tatălui ei. Nu era încă sigur. Avusesem probleme. Și acum mă tot gîndesc, dacă ar fi știut și mama ?

Nu se mai putea controla. Stern o luă din nou în brațe pe fiica lui frumoasă și tristă. Dar chiar cînd o ținea pe Kate în brațe, descoperi că exista o scuză neașteptată în propria lui imagine despre lucruri. Și Clara abandonase copiii. Privise ultimul ei act ca vizîndu-l exclusiv pe el. Dar nici copiii, acum mari, dar asaltați de probleme, nu trecuseră de perioada în care aveau nevoie de sprijin din cînd în cînd. Ar fi fost vreo diferență dacă Clara ar fi știut secretul lui Kate ? Sau hotărîse că ei avuseseră și ultima fărîmă din ceea ce ea ar fi putut da ?

Ceva se mișcă deasupra lor. Marta era pe scări, o femeie mai mică, oacheșă, cu ochelari cu rame de sîrmă, cu păr negru făcut permanent. Urmărea scena de jos cu un aer vulnerabil.

— Lumea plînge ? întrebă.

Stern o lăsă pe Kate să preia ștafeta. Ea își îndreptă umerii și se frecă la ochi. Urma să afle întreaga familie. În vreme ce se pregătea să audă declarația ei, total neașteptată, îl săgetă bucuria, pornită din materia ca de plumb a sufletului său, și fu copleșit de amintirea uimitor de exactă a modului precipitat în care își mișca un bebeluș mîinile și picioarele, la întîmplare și, deodată, ca însăși viața.

— Tocmai i-am spus tatii. Voi avea un copil.

Țipătul Martei răsună în toată casa. Era o persoană care se lua în serios, dar se purta fără minte. O îmbrățișă pe sora ei, se agăță de gîtul tatălui ei. Cele două tinere se așezară, ținîndu-se de mînă. Sosi și Peter, devreme, pentru a evita traficul, și fu informat. Cu mare tevatură, își făcu apariția și John, toată lumea ridicîndu-se pentru a-l îmbrățișa. Ca răspuns la reticența lui, ei aveau întotdeauna reacții exagerate. Se chinuiseră mulți ani să-l facă pe John să se simtă acceptat acolo unde, din mai multe motive, el știa că nu va fi niciodată acceptat. Între timp grupul se mutase în camera de zi. Intră și Silvia, în haina de casă, cu chipul grav ; era evident că luase strigătele lor drept reacția la altă nenorocire. Spre disperarea Silviei, ea și cu Dixon nu avuseseră o familie a lor, iar știrea, atît de

neașteptată, îi aduse lacrimi în ochi. Era puțin peste șapte și, copleșiți de toate acestea, se agățară unul de celălalt. Și acolo, în sufragerie, lui Stern i se făcu în sfîrșit dor de Clara. Așteptase asta. Mai mult decît dezordinea și pierderea, în acest moment resimți absența.

Cînd ridică ochii, o văzu pe Marta privindu-l. Se întristase îngrozitor cînd o văzuse pe Marta în noaptea în care aceasta sosise. Marta, curajoasa Marta, cel mai viteaz copil, călca soldățește, cu o geantă de pînză atîrnîndu-i de umăr, izbucnind în plîns de îndată ce se dăduse jos din taxi. Stern o îmbrățișase în ușă.

— Tată, n-am crezut niciodată că e fericită, dar...

Înăbușindu-se de emoție, Marta nu mai continuase. Stern o ținuse în brațe, suferind în tăcere din cauza aprecierii lipsite de echivoc pe care fiica lui o făcuse în legătură cu mama ei. Ea o ținuse pe Clara la o distanță mai mare decît ceilalți doi; rezultatul, poate, era că avea mai multe de regretat.

În cealaltă parte a camerei, cu ochii mici și apropiați ai tatălui ei, fiica lui se uita acum tristă la el.

— Și mie mi-e dor de ea, rosti.

Stern, deseori bucătar-șef dimineața, găti pentru întregul grup. Prăji ouă și clătite, iar Marta stoarse grepuri pentru suc, un obicei de familie. Pînă la nouă, cu o oră înainte de sosirea limuzinei de la pompele funebre, mîncaseră și se îmbrăcaseră, adunîndu-se în tăcere în sufragerie.

— Ce-ați zice de un bridge ? întrebă Marta.

Ea se mîndrea că era nonconformistă. Într-o mulțime de privințe, Marta se formase după stilul celei de-a doua decade a anilor '60. Atunci era copil și luase acea vreme ca o perioadă romantică; purta rochii lungi, cizme cu șireturi pînă sus și părul bătut de vînt.

— Mamei îi plăcea cînd jucam.

— O, desigur, spuse Peter. Îi plăcea și să ne vadă dansînd cadril atunci cînd eram copii.

Marta șopti către fratele ei: „La dracu' !" dar zîmbi. Marta temperase mereu rivalitatea cu Peter și acum îl lăsa să-și ia anumite libertăți. Kate plîngea întruna, dar, dintre cei trei, Peter părea cel mai lovit, posac, gînditor, niciodată

echilibrat. Prin multe momente trecuse singur, dar se întorcea inevitabil la căldura surorilor lui. Strîns uniți, copiii lui Stern păreau că iau putere unul de la celălalt :

Marta aduse iar vorba despre bridge.

— Tată, te-ar deranja ?

Stern ridică palmele, ceea ce nu era chiar un răspuns.

— Joci ? îl întrebă Kate.

Silvia îl împinse încurajator.

— Mai tîrziu, trebuie să am grijă de cîteva lucruri.

Ea pregătea casa pentru mulțimea de vizitatori care aveau să vină după înmormîntare.

— Eu trebuie să o ajut pe mătușa Silvia. Jucați voi patru.

— Eu o ajut pe mătușa Silvia, spuse John.

Se ridicase deja, un tînăr uriaș, un blond masiv cu gîtul gros ca o anvelopă. Nu stăpînise niciodată jocul, ca multe alte lucruri dragi rudelor sale prin alianță. Stern-ii, cu felul lor de a fi, liniștiți și puternici, îl înșelau pe John de peste zece ani.

— Haideți, strigă Marta.

Era în solariu și căuta deja cărțile. Stern înțelese nerăbdarea fiicei lui. Pentru scurt timp ar fi fost ca atunci cînd ea avea șaptesprezece ani, iar copiii erau departe de dificultățile adulților. Ca întotdeauna, Stern se simți iritat și impresionat de fata lui și de impulsurile ei.

— Kate, joc eu cu tine, anunță Stern.

Întotdeauna era partener cu una din fete, de obicei cu Kate. El și Peter se ciondăneau cînd făceau pereche. Stern își petrecuse mare parte din scurtul timp în care stătea acasă jucîndu-se cu copiii. Sus și jos. Monopol. Jocuri de cuvinte, atunci cînd ei erau în ciclul primar. Cei patru petreceau ore întregi în jurul mesei de joc din solariu. Clara participa rareori. Adeseori, stătea pe un al cincilea scaun, cu mîinile și gleznele încrucișate, privind sau ajutînd-o pe Kate, cînd era cazul. Dar nu-i supăra cu nimic. Asta, la bine și la rău — reguli, mișcări, strategii — erau pentru Alejandro.

Peter făcu cărțile și le dădu lui Stern să le împartă.

Camera în care se aflau, la care planurile arhitectului, elaborate în anii '20, se refereau ca la „solariu", era o suprafață îngustă, acoperită cu plăci de ardezie și înconjurată de ferestre. De aici, se intra direct în grădina Clarei.

Era perioada anului în care s-ar fi apucat să sape terenul. Lujerii gladiolelor de anul trecut, tăiați cu grijă pînă aproape de pămînt, răsăriseră înșirați, supraviețuind iernii blînde.

Stern licită o treflă. Juca toate convențiile. Orice, numai semne cu mîna nu, zicea Clara.

— Te apuci din nou de lucru după ce nești ? o întrebă Marta pe sora ei.

Kate păru puțin încurcată. Viitorul ei, așa cum era, părea să nu fie băgat în seamă. În sinea lui, Stern păru să se dea înapoi cu teamă. Acest copil, cu un copil ! Și încă de la John ! *Vey iz mir*. Kate îi spuse Martei că nu știa cum vor face cu banii și nici cum ar fi să lase copilul singur.

— O, va fi primul copil, spuse Peter. Vei dori să-i acorzi multă atenție. Întotdeauna va fi deosebit.

Sună soneria. Prin geamul din față, Stern își văzu cumnatul. Dixon se întorsese în oraș cu o seară înainte. Fusese la New York cu afaceri presante și își amînase întoarcerea. Stern se simțise desconsiderat — sentiment firesc cînd era implicat Dixon — și, în consecință, fusese surprins cînd, spre ușurarea lui, îl văzuse cu o seară în urmă pe Dixon în prag, cu bagajele.

Cumnatul lui, un bărbat voluminos, solid, își aruncase brațele spre Stern și făcuse un spectacol reușit de suferință atroce. Nu puteai fi sigur decît rareori de ce simțea Dixon cu adevărat. Aceasta era o parte a geniului său, era ca o pădure plină de culori. În orice moment, îți putea servi fleacuri de comerciant sau adevărurile cele mai brutale.

Totuși, în dimineața aceasta, atenția lui Dixon se concentrase asupra lui însuși. Cînd Stern îi luă haina, Dixon își coborî vocea și spuse discret.

— Cînd te întorci, Stern, aș vrea să-ți pun cîteva întrebări.

Dixon i se adresase întotdeauna în manieră militară, numai cu numele de familie. Se întîlniseră prima oară în armată, astfel Dixon făcuse cunoștință cu Silvia, iar cu timpul ajunsese pretendentul ei, lucru cu care Stern nu era acomodat în întregime nici la treizeci de ani după ce evenimentul avusese loc.

— Afaceri ? îl întrebă pe Dixon.

— Cam așa. Nu vreau să te necăjesc acum. Vreau să-mi vorbești despre călătoria ta la Chicago.

A, da, gîndi Stern, cărările vieții erau bine bătute și cei ce trăiau trebuia să meargă mai departe.

— Îți înțeleg îngrijorarea, Dixon. Situația pare să fie oarecum încîlcită. Mai bine să discutăm altădată.

După cum era de așteptat, Dixon se întunecă la față. La cincizeci și cinci de ani, bronzat, elegant și, chiar cu chipul lui întunecat, era simbolul vitalității. Un om puternic; muncea cu maximum de capacitate în fiecare zi. Dixon se închina la același altar ca mulți alții în America : trupul și nevoile lui. Părul lui negru și strălucitor pălise cu vremea și devenise mai fragil, dar era ras, astfel încît să-i dea o înfățișare de om de afaceri distins.

— Nu ți-a plăcut ce-ai auzit ? îl întrebă pe Stern.

De fapt, Stern nu aflase mai nimic exact. Documentele pe care le examinase la Chicago, registrele de contabilitate și înregistrările afacerilor clienților pe o perioadă de opt sau nouă luni fuseseră irelevante. Nu se putea spune ce infracțiune investiga guvernul, nici măcar cine le sugerase ideea unei încălcări a legii.

— Poate fi o problemă, Dixon. Dar e prea devreme să ne alarmăm.

— Sigur.

Dixon scoase o țigară din buzunarul de la piept. Iarăși fuma mult, un vechi obicei prost ce se accentuase de curînd și pe care Stern îl interpreta ca semn al îngrijorării. În urmă cu trei ani, inspectorii federali își desfășuraseră tabăra în sala de conferințe a lui Dixon, cu stilul lor degajat, de-abia dacă aveau o armă de foc. Totuși, de data asta, Dixon era pe muchie. Cum aflase de această primă citație, îi telefonase lui Stern, cerînd ca guvernul să fie oprit. Totuși, pentru moment, Stern nu dorea să o contacteze pe doamna Klonsky, procuror al Statelor Unite. Cei din serviciul procuraturii Statelor Unite rareori îți spun mai mult decît vor ei ca tu să știi. Mai mult, Stern se temea că un telefon din partea lui ar fi atras oarecum atenția guvernului asupra lui Dixon, care pînă atunci trecuse neobservat. Probabil că marele juriu căuta niște case de brokeraj

suspecte, ceva pe lîngă MD, în legătură cu clienții. Pentru moment, era mai bine să te miști în vîrful picioarelor, rămînînd acoperit și observînd cu atenție guvernul.

— Ei caută mereu ceva, spuse Dixon curajos și se duse s-o caute pe Silvia.

În solariu, copiii lui Stern mai vorbeau încă despre bebeluș.

— Te va ajuta și John ? întrebă Marta. Cu schimbatul scutecelor și cu tot restul ?

Kate se dădu pe spate, mirată.

— Desigur. E încîntat. De ce n-ar face-o ?

Marta dădu din umeri. În asemenea momente, Stern era îngrijorat de faptul că ea părea redusă la tăcere de bărbați. Fiica lui preferată, Marta, din păcate, nu era o femeie drăguță. Avea nasul lat al lui Stern și ochii mici, negri. Mai rău, avea și înfățișarea lui. Atît Stern, cît și fiica lui erau scunzi, cu tendințe de îngrășare în părțile joase. Marta se supunea în mod aproape masochist rigorilor dietei și exercițiilor, dar nu poți scăpa de ceea ce ți-a rezervat natura. Nu avea, putea s-o spună și ea, alura preferată de revistele de modă. Cu toate acestea, Marta atrăsese întotdeauna admiratori, dar relațiile ei păreau iremediabil sortite eșecului. În conversația ei defila, prin referiri deșarte, un șir de bărbați care veneau și plecau. Mai vîrstnici, mai tineri. Dar lucrurile se destrămau mereu. Între timp, Marta începuse să se apere.

— Tata n-a schimbat scutece.

— N-a schimbat ?

Surprinzător, nu-și putea aduce aminte.

— Cum se putea să schimbi scutece ? întrebă Peter, trezit de posibilitatea de a-și provoca tatăl. Nu erai niciodată aici. Îmi amintesc că nu puteam să-mi imaginez ce e acela un proces. Credeam că e un loc în care mergeai tu. Alt oraș.

Marta strigă spre John :

— Ai de gînd să schimbi scutecele copilului ?

John intră pentru moment în solariu, ducînd un filtru de cafea. Arăta la fel de prost ca toți ceilalți, abătut și îndurerat. Dădu amabil din umeri, ca răspuns la întrebarea

Martei. John era un tip tăcut. Avea prea puține opinii pe care să fi dorit să și le exprime.

În altă cameră, sună telefonul. Sunase încontinuu în ultimele două zile. Stern vorbea rareori. Copiii răspundeau concis, indicînd locul și momentul funerariilor, promițînd să transmită condoleanțe tatălui lor. Majoritatea acestor convenții păreau să se termine în același mod, cu o pauză elaborată înainte ca receptorul să fie pus în furcă, „Da, e adevărat", răspundea repede cîte unul. „Nu știm de ce".

Silvia apăru din bucătărie, ștergîndu-și mîinile pe șorț, făcîndu-i semn cu mîna lui Stern. Nu putea evita, după toate aparențele, această chemare. În trecere, atinse mîna surorii sale. O femeie cu trei oameni pe cap acasă, Silvia trudise neobosită trei zile, alergînd, organizînd, îngrijind.

— A, Sandy. Ce întîmplare tristă. Condoleanțe.

Stern urcase în dormitorul încă întunecos, cu obloanele lăsate, pentru a răspunde la telefon. Recunoscu vocea lui Cal Hopkinson. Cal era avocat. Cînd prietenul apropiat al lui Sandy, Harry Fagel, murise cu doi ani în urmă, Cal, partenerul lui Harry, devenise avocatul familiei Stern. El le redacta testamentele și în fiecare an întocmea impozitul pe profitul din bunurile rămase Clarei. Cal era un tip util, amabil, dacă nu atrăgător, și ajungea repede la subiect. De vreme ce Marta se afla în oraș, se întreba dacă Stern ar putea să vină cu copiii în zilele următoare să discute testamentul Clarei.

— E necesar, Cal ?

Cal reflectă în tăcere. Poate că era întrucîtva ofensat. Era unul dintre avocații care trăiesc pentru detalii, atent la ele în fiecare zi, cu credința că, dacă ar fi nesupravegheate, ar năpădi lumea.

— Nu e necesar, Sandy, dar uneori ajută, pentru a evita anumite întrebări mai tîrziu. Știi, Clara a lăsat o avere mare.

Știa ? Da, își dădu seama că știa. Dacă ar fi fost să spună adevărul, în aceste momente în care era prea chinuit și slăbit pentru a-l evita, nu prea o văzuse pe Clara din perspectiva aurului atunci cînd se căsătorise cu ea. Băiatul sărac care se însoară cu fata bogată. Era un vis la

fel de ilicit și agresiv ca și pornografia. În schimb, el aplicase obișnuita represiune. Mai întîi, Stern potolise suspiciunea evidentă a lui Henry Mittler, promițîndu-i socrului său că el și cu Clara vor trăi doar din venitul său. Trecuseră treizeci de ani în care Stern simulase nepăsarea față de averea Clarei. În toți acești ani, lăsase Clarei detaliile de conducere, iar aceiea pe care el le sugera, ea le folosea, astfel că, pînă la urmă, ca o dureroasă ironie, minciuna devenise adevăr.

— Este vreo surpriză în afacerile Clarei pe care ai vrea să ne-o aduci la cunoștință, Cal ?

Avocatul făcu o pauză, obicei de om care învățase să-și cîntărească fiecare propoziție înainte de a vorbi. Cal considera probabil că e lipsit de profesionalism să răspundă.

— Nimic care să te *șocheze*, spuse în cele din urmă. Sînt convins că, în linii mari, ai imaginea adecvată. Se pare că sînt cîteva lucruri pe care ar trebui să le discutăm.

Cal accentuase atît cît trebuia pe „șocheze". Cu alte cuvinte, surpriză, nu dezastru. Despre ce era vorba ? Întotdeauna o persoană grijulie, ordonată, Clara lăsase în urma ei, fără să-i pese, o dîră de noroi și urme de gunoaie. Stern spuse ca va vorbi cu copiii și se pregăti să termine discuția.

— Sandy, spuse Cal dintr-o dată, direct. Numai după ton și Stern ar fi putut spune ce urma. Este vorba despre niște lucruri tulburătoare. Mă ierți că te întreb, dar a lăsat vreun semn ?

— Nu, spuse repede, nici un semn. Puse receptorul în furcă, stăpînindu-se cu greu. Cal chiar că era un nătărău. Stern închise ochii și se întoarse în dormitorul întunecos, ascultînd corul discordant, de voci amestecate, urcînd pe scări. Era prea solitar pentru a tolera această intruziune. Era ca și cum o ureche imensă stătea lipită de el, ascultînd fiecare respirație. Gîndul la înmormîntare deveni dintr-o dată insuportabil. O moarte de acest fel stimula interesul lugubru față de multe lucruri. Erau echipe, cete, asociați, prieteni, vecini veniți să-i observe durerea și să se uite la el într-un mod subtil acuzator. Putuse detecta acea curiozitate sinistră chiar și la cei pe care îi știa cel mai bine și care veniseră cu o seară înainte. Ce se întîmplase ? se

întrebau cu toții. Ce anume i-a făcut ? Sinuciderea Clarei dăduse la iveală un secret îngrozitor, ca și cum ar fi fost o deformare grotescă, ascunsă mai înainte în corpul căsniciei lor. Nesigur dacă era din cauza pierderii sau doar a umilinței, Stern mai stătu cîteva minute plîngînd în întuneric.

— Vrei un băiat sau o fată ? întrebă Marta cînd Stern se întoarse la masa de joc.

Confuzia se întipări pe trăsăturile frumoase, întunecate ale lui Kate. Era, evident, prima oară cînd cineva îi punea întrebarea asta.

— Amîndoi vrem un copil sănătos, spuse Kate.

— Desigur, spuse Marta. Dar dacă ar fi să alegi, ce-ai vrea : un băiat sănătos sau o fetiță sănătoasă ?

— Marta, zise Stern, avînd cărțile în fața ochilor, așezate în evantai. Își numără încă o dată punctele, ca și cum nu-și văzuse deja cărțile. Nu e tipul de întrebare la care poate să răspundă întotdeauna o viitoare mamă.

Kate se hotărîse.

— Aș vrea o fată. Le zîmbi tuturor. Fetele sînt mai drăguțe.

— Este permis fetelor să joace fotbal acum ? întrebă Peter. Cît de departe s-a ajuns cu emanciparea.

— Lui John i-ar plăcea o fetiță, răspunse Kate imediat.

— Desigur, spuse Stern.

Peter atinse mîna surorii lui pentru a o liniști, era doar el însuși.

— Mamele spun mereu că pînă la urmă e mai greu cu fetele, remarcă Marta.

— Mama nu spunea așa, răspunse Kate.

— Mie așa mi-a spus.

După această declarație, surorile se uitară una la alta, contrariate. În ciuda convingerilor ei nonconformiste, Marta avea serioase îndoieli cu privire la sine însăși și la locul ei în lume. Tot ea fusese cea care insistase cel mai mult în ultimele zile asupra amintirilor legate de Clara. Multe lucruri neretușate, se gîndi Stern. Apoi Marta se întoarse către taică-său, pentru a cere ajutor :

— Nu așa spunea, tată ?

— Mama voastră a luat creșterea fiecăruia dintre voi în serios. Ceea ce înseamnă că, din cînd în cînd, se simțea pusă în dificultate. Stern zîmbi diplomatic către Marta. Cred că am zis o treflă.

— Pas, spuse Marta.

— Pas, adăugă și Kate.

Peter era tăcut, cu fața marcată de același aer răvășit, chinuit, din ultimele zile. Se întreba, probabil, ce spusese mama despre băieți. Oricum, își dădu seama că toți ceilalți trei se uitau la el.

— O cupă, spuse cînd licitația fu reluată.

— Ei, bine, cred că s-au făcut toate felicitările. Dixon se ivi din bucătărie, unde stătuse cu Silvia. Avea brațele larg deschise și era plin ca de obicei de glume piperate și pompos. Nu-i văzuse pe Kate și pe John cu o seară înainte și acum o înșfăcă pe Kate care primi țeapănă îmbrățișarea unchiului. Unde-i bărbatul ăla al tău ? Nu credeam că este în stare de așa ceva.

Dixon se plimba de colo-colo, căutîndu-l, după cum se părea, pe John.

Kate îi aruncă pe la spate o privire, părînd total neimpresionată de umorul grosolan și glumele unchiului său pe seama soțului ei.

Adevărul era, și Stern știa aceasta, că el îl tolera pe Dixon mai mult decît oricare altul din familie. Felul lui odios de a fi o determinase pe Clara să-l respingă destul de clar, atitudine care, din loialitate față de Silvia, se accentuase în urmă cu șase sau șapte ani, cînd cîteva aspecte ale vieții sexuale a lui Dixon — detaliile nu fuseseră niciodată împărtășite de Silvia — o împinseseră pe sora lui Stern să-l îndepărteze din casa lor. În privința lui Dixon, ca în majoritatea cazurilor, copiii înclinau să adopte poziția Clarei. Peter, Marta și în special Kate avuseseră legături strînse cu mătușa lor care, neavînd copii, îi copleșise cu favoruri. De acest atașament nu se bucurase însă niciodată unchiul lor.

În schimb, Dixon luase exemplul, vechi de secole, al celor puternici : cumpăra indulgența. De-a lungul anilor, folosise orice ocazie pentru a-i angaja pe membrii familiei

Stern. Acum îi avea pe Stern și pe John pe statele de plată și fiecare dintre copii fusese curier pentru MD la bursa de mărfuri din districtul Kindle, în timpul vacanțelor. Cînd Peter își începuse practica pe cont propriu, Dixon îl angajase medic al MD și făcuse o încercare, fără prea mari sorți de izbîndă însă, de a-l folosi ca medicul lui personal, cu toate că, absolut previzibil, ei nu se înțeleseseră prea bine, certîndu-se din cauza fumatului lui Dixon și a faptului că nu asculta niciodată sfaturile care i se dădeau. Probabil că, Stern se gîndise de mult la asta, angajarea întregii familii reprezenta cel mai mare efort al lui Dixon, un mod de a-și împărți averea considerabilă, problemă în care era el însuși atît de implicat, păstrîndu-și locul central, pe care îl dorea în orice împrejurare.

— Îi vei da numele mamei ? o întrebă Marta pe Kate.

Părea mai interesată de acest copil decît sora ei. Trecînd prin solariu, Silvia încruntă din sprîncene la auzul întrebării fără ocolișuri a Martei, dar amîndouă tinerele erau obișnuite cu așa ceva. Marta avusese întotdeauna modul ei de a se comporta cu Kate.

— Cred că da, spuse Kate. Indiferent dacă e băiat sau fată. Dacă nu te deranjează, tată.

Stern ridică privirea din cărți — dar nu scăpase nici un cuvînt.

— Mi-ar face plăcere.

Zîmbi ușor către Kate. Simți o intimitate ciudată în cameră. Dumnezeule, ce harababură. Lucrurile păreau să vină din toate direcțiile. Ca picturile acelea pe care le vedea cîteodată în muzee și biserici, în care Sfîntul Sebastian era lovit cu săgeți și găurit, sîngerînd de parcă se scurgea lichid dintr-o conductă. Spre marea lui surpriză și tristețe, descoperi că începuse din nou să plîngă în tăcere. Lacrimile se scurgeau de o parte și cealaltă a nasului. Copiii se uitau la el, dar nu făcură nici un comentariu. Cam așa vor fi zilele, se gîndea el. Își luă batista din buzunarul de la spate. Găsi acolo chitanța de la laboratorul de analize, pe care o examinase și dimineața devreme. O uitase cu desăvîrșire.

— Mă întorc imediat.

Se duse să caute un Kleenex. Mai bine și le-ar îndesa în buzunare. Din bucătărie se uită înapoi în solariu, unde copiii îl așteptau, oameni în toată firea, dar copleșiți de durere.

O, cît însemnaseră copiii pentru Clara ! se gîndi dintr-o dată. Un adevărat cult. Ea fusese crescută cu servitori, de dădace și guvernante bine intenționate, dar limitate. Nu avusese așa ceva pentru propriii copii. Din nou, altă imagine : întorcîndu-se acasă, într-una dintre acele seri în care ei nu se culcaseră încă, o găsi în genunchi în bucătărie. Peter ședea la masă și citea ; Marta plîngea ; Kate își tivea rochia. Fetița cu pete pe picioruțe stătea nemișcată, în vreme ce maică-sa ținea materialul. Pe sobă fierbea o oală. Dumnezeule, ce gălăgie și ce agitație. Clara ridica privirea în semn de salut și încrețea buzele pentru a-și sufla o buclă rătăcită care îi căzuse în ochi. Și zîmbea, zîmbea. Era jalnic, multă muncă, la fel ca întotdeauna, rutina sarcinilor banale, monotone, dar Clara descoperea muzica în zgomotul și tumultul vieții de familie. Stern, cu felul lui simplu de a vedea lucrurile, se gîndise prea puțin la acestea. Doar acum își dădea seama că ea ascultase cu devotament tot ce spuneau ei, nevoile lor, ca o îndepărtare de la behăitul trist care trebuie să fi răsunat mereu în interiorul ei.

— Sender ?

Silvia stătea îngrijorată în spatele lui. Sora lui purta părul ca de obicei, o coafură înaltă. Fusese întreaga ei viață o persoană de o frumusețe simplă și grațioasă, cu fața netedă încă și radioasă la cei cincizeci și unu de ani ai săi. Ea îl strigase întotdeauna, la fel ca mama lor, pe numele din idiș.

Zîmbi ușor, ca să o liniștească, apoi își coborî privirea și observă că ținea încă în mîini factura laboratorului. I-o dădu, fără să se gîndească prea mult, și Silviei, adresîndu-i-se pe un ton circumspect. Întrebă dacă vorbise Clara vreodată despre asta.

Se auzi din nou soneria. Jos, în holul mare, Stern o văzu pe Marta poftind înăuntru pe doi bărbați tineri, în haine de sport. Așteptau în salon, în vreme ce Marta îl striga pe Dixon. Unul dintre cei doi îi era oarecum cunoscut. Acoliți, complici, gîndi Stern. Dixon era înconjurat de

însoțitori, ca un cap al Mafiei. Afacerile lui nu încetau niciodată, iar nevoia lui de a afla ce se întîmpla era permanentă. Cel pe care Stern credea că-l mai văzuse avea un plic și o servietă albastră, din vinilin. Hîrtii de semnat ? Dixon urma să facă afaceri lîngă sicriu.

Între timp, Silvia examinase chitanța. I-o înapoie. Cînd erau singuri, comunicau întotdeauna în puține cuvinte.

— Doctorul Cawley, Nate, vecinul — ar trebui să știe, nu ? întrebă ea.

Desigur. Poți avea încredere în judecățile Silviei. Ginecologul Nate Cawley, vecinul, era medicul cel mai important al Clarei. Sigur că el ar ști să răspundă la întrebare. Stern se gîndi să telefoneze chiar atunci, dar își aminti că Fiona, soția lui Nate, care venise și ea cu o seară înainte, se lamentase ca de obicei că el e plecat la o conferință pe teme medicale pentru o săptămînă. Își aduse aminte și Silvia.

— Da, da.

Cu ochii luminoși și încă surprinși, sora lui îl privea drept în față. Părea că are aceleași gînduri pe care le avusese și Stern mai înainte.

Stern văzu prin fereastra bucătăriei limuzina de la pompele funebre, gri-porumbel, întorcînd încet pe aleea circulară din fața casei, parcînd în spatele mașinii închise a vizitatorilor lui Dixon. Silvia făcu un semn cu capul pentru a strînge familia. Adunîndu-și puterile, Stern se ridică în picioare.

Dar, din hol, auzi deodată zgomot de voci furioase. Avea loc o scenă alarmantă lîngă ușa din față.

— Ce-i asta ? țipa Dixon la cei doi care sosiseră doar cu cîteva momente mai înainte. Ce *e* asta ?

Pe deasupra capului, vîntura o foaie sau două de hîrtie.

Îndreptîndu-se spre el, pe la jumătatea drumului, Stern își dădu seama ce se întîmpla. Tocmai acum ! Nu reuși să-și reprime o izbucnire de furie ; inima lui fusese cuminte zile în șir, iar acum o simțea ca și cum i-ar fi zburat din piept, precum o rachetă NASA cu autopropulsie.

— Ticăloșilor ! țipa Dixon. Nu puteați să așteptați ?

Stern se grăbi să-l despartă pe Dixon de cei doi. Își dăduse seama unde îl văzuse pe bărbatul pe care îl recunoscuse : în tribunalul federal, nu în birourile lui Dixon. Numele lui era Kyle Horn și era agent special FBI. Dixon îi dădea înainte. Stern îi înșfăcase deja hîrtia din mînă și îl împinse pe Dixon cîțiva pași mai încolo, în salon. Apoi cercetă rapid citația marelui juriu. Ca de obicei, un formular tipărit, cu sigiliul tribunalului. Îi era destinată lui Dixon Hartnell, președintele MD. Cerea ca acesta să se prezinte peste patru zile, la ora două, în fața marelui juriu al Statelor Unite, din oraș. Era atașată o listă lungă cu documentele pe care Dixon trebuia să le aibă la el. În josul paginii, erau inițialele Soniei Klonsky, procuror.

— Nu voi permite să aibă loc așa ceva, spuse Stern. Cu cincisprezece centimentri mai scund decît agenții FBI, el își păstră atitudinea de zbir. Dacă îmi telefonați la birou săptămîna viitoare, voi accepta să discutăm acolo. Dar nu acum. Vă cer să plecați. Imediat. Puteți comunica procurorului Klonsky că deplîng astfel de tactici și nu le voi permite.

Stern deschise ușa din față.

Horn era trecut de patruzeci de ani. Arăta la fel ca oricare agent FBI, purta o haină sport ieftină și era tuns cu grijă, dar pielea din jurul ochilor era tăbăcită de prea mult soare sau alcool. Avea o reputație proastă, tipul detestabil de agent, un mic tiran meschin, plin de resentimente.

— Nu, domnule, spuse. Arătă spre citația pe care Stern o băgase la loc în plic și pe care i-o întindea. Fraierul ăsta e sub urmărire.

— Dacă veți consemna tribunalului refuzul, voi face în așa fel, încît să cădeți în dizgrație. Vag, prin mintea lui Stern trecu gîndul că acea amenințare e ridicolă, dar nu cedă. Chiar nu știți ce se întîmplă aici ?

Horn nu făcu nici o mișcare. Pentru moment, nici unul dintre cei patru bărbați nu făcu vreo mișcare. Marta se furișase pînă în pragul camerei de zi și asculta uimită.

— Ne pregătim de înmormîntare, spuse Stern, în cele din urmă.

Arătă pe fereastra ce dădea în fața casei, spre limuzina mortuară și spre șoferul în haine negre, de doliu.

— Înmormîntarea cumnatei domnului Hartnell, spuse Stern. Soția mea.

Cel de-al doilea agent, un bărbat mai tînăr, cu părul blond, tresări.

— Nu știam, spuse și se întoarse spre Horn. Tu știai ?

Horn se holba la Stern.

— Știu că nu voi primi nici un telefon de la Dixon Hartnell. Asta știu, spuse Horn. Știu că am venit pe ușa din față și el a ieșit pe ușa din dos.

— Îmi pare rău, spuse agentul mai tînăr. Își duse mîna la piept. Știu doar că ne-au spus că aici îl vom putea găsi.

Contrariați, agenții folosiseră, fără îndoială, metodele obișnuite. Un apel telefonic, cu un pretext oarecare. „Aici banca din Boston. Avem o problemă cu un trasfer de un milion de dolari, prin cablu, către domnul Hartnell. Unde îl putem găsi ?" De zeci de ani, tribunalele permiseseră să se folosească viclenii adolescentine de acest tip.

— Ei, îi spuse Horn colegului său, se mai întîmplă și porcării de-astea. Luă citația, fără să-l privească pe Stern. Apoi deschise plicul. Băiatul acesta va fi în biroul dumneavoastră luni dimineață, la ora nouă punct.

Stern își puse amîndouă mîinile pe ușa din față, pentru a o închide în urma agenților. Peter o luase pe Marta de acolo, dar Dixon rămăsese în salon. Își aprinsese o țigară și zîmbea.

— Te-ai cam aprins, nu-i așa ?

— De cînd încercă să-ți înmîneze citația, Dixon ?

Dixon privi meditativ un nor de fum risipindu-se. Era întotdeauna tulburat cînd Stern îl ghicea.

— Elise spune că sună de o săptămînă sau două. Nu știam despre ce e vorba, spuse Dixon. Pe cuvîntul meu. Gura îi tresări cînd Stern se uită la el. Chiar că nu eram sigur. Era unul dintre lucrurile despre care aveam de gînd să vorbesc cu tine.

— Ah, Dixon.

Era de necrezut.

Un om care cîștigase două milioane anul trecut, care se considera un as în afaceri, strecurîndu-se pe holurile din spate, crezînd că poate să se ascundă de FBI. Stern

puse un picior pe scări, încercînd să-și concentreze atenția asupra importantei sarcini pe care o avea de îndeplinit. Avea nevoie de haină. Era timpul, își spuse. Era amețit și aproape leșinat.

Familia, se gîndi disperat.

Capitolul 3

După patru zile de la înmormîntare, Stern se întoarse la birou. Nu purta cravată — un mod de a arăta că nu venise să lucreze. Se uită pe corespondență, răspunse la scrisori. Care era termenul ? Întrebarea de bază.

Ocupase acel spațiu timp de aproape un deceniu și îl aranjase cu aceeași atenție ca pe casa lui. Cît de mic era, acesta era imperiul său, iar zgomotul mecanic al telefoanelor și al mașinilor, mișcarea angajaților îi făceau bine. Dar nu și astăzi. Biroul, ca toate celelalte, părea lipsit de culoare și de viață. Intrînd prin ușa din spate, se opri lîngă biroul Claudiei, secretara sa, gîndindu-se la universul său pierdut. Se uită prin corespondență, sperînd să afle vești bune.

— Domnul Hartnell este aici.

Agenții, așa cum promiseseră, aduseseră citația în ziua anterioară. La telefon, Stern dictase o scrisoare către procurorul Klonsky, precizînd că îl reprezenta pe Dixon și compania lui și cerînd să fie contactat personal pentru toate problemele — o indicație pe care procuratura nu avea să o urmeze, în mod sigur. Apoi îl chemase pe Dixon pentru o discuție. Cumnatul său îl aștepta în birou, cu picioarele pe canapea, cu *Tribune* deschis în față, în timp ce fuma unul dintre trabucurile lui Stern. Haina lui sport, la două rînduri, cu nasturi mulți și strălucitori, era aruncată alături, și i se vedeau brațele încă bronzate în urma unei vacanțe pe insulă. Se ridică și îl întîmpină pe Stern.

— M-am făcut comod.

— Desigur.

Stern se scuză pentru întîrziere, apoi privi prin cameră. Datorită călătoriei la Chicago, lipsise mai mult de o săptămînă, dar nimic nu se schimbase. Nu era sigur dacă îl liniștea sau îl înspăimînta această statornicie. Biroul lui Stern era decorat în tonuri de bej. Clara insistase să angajeze decoratorul favorit al nu știu cui, iar ca rezultat, biroul arăta ca dormitorul unui adolescent sofisticat. Avea o canapea cu perne de pluș, scaune din același material bej și perdele asortate. În spatele biroului, se afla un cabinet din lemn de nuc — o achiziție recentă și mult mai pe gustul lui Stern — dar biroul nu era un birou propriu-zis, ci de fapt o combinație de bare cromate și sticlă fumurie. Cu ani în urmă, Stern nu se putuse obișnui să se uite în jos și să-și vadă picioarele. Acum putea să redecoreze. Gîndul îi veni simplu și aproape firesc. Întinse mîna după un carnet.

— Despre ce este vorba, Dixon ? Ai vreo idee ?

— Nu sînt prea sigur, spuse Dixon, scuturîndu-și capul.

Nu spusese că nu știe, ci doar că nu era sigur. Folosind interfonul, Stern îi ceru Claudiei să îl caute pe procurorul Klonsky la telefon. Lăsase un număr pentru mesaje telefonice, și Stern voia să îi ceară o prelungire a citației.

— Trebuie să răspundem la cîteva întrebări mai întîi, Dixon. Ce investighează ei ? Pe cine vor să acuze ? Cumva, pe tine ?

— Crezi că toată povestea asta este despre mine ?

— Probabil, spuse Stern.

Dixon nu clipi, dar își scoase trabucul din gură și îl scutură cu grijă. Apoi murmură ceva.

— Asta este o citație *duces tecum*, Dixon — o cerere de documente. În mod normal, procuratura nu ar trimite doi agenți pentru așa ceva. Au vrut să facă o demonstrație.

— Vor să mă sperie.

— Zi-i cum vrei. Probabil, și-au imaginat că o să auzi curînd de investigație. Fără îndoială, dacă nu aș fi intervenit, ar fi încercat să te interogheze.

Dixon mîrîi. Era prea plin de sine, ca cineva să se gîndească la el ca la o persoană subtilă. Studia oamenii cînd avea nevoie de ei. Dar, desigur, era destul de familiarizat cu nuanțele lui Stern, ca să-și dea seama că îi spunea că fusese un prost.

— Cît de rău o să fie ? întrebă Dixon.

— Nu compara asta cu întîlnirile tale anterioare cu IRS-ul și Comisia pentru Tranzacții la Termen. Ei sînt birocrați și își iubesc regulile mai presus de orice. Nu se gîndesc în mod automat la condamnare. Dar juriile federale, da. E o chestiune serioasă, Dixon.

Dixon îl privi drept în ochi.

— Pot să-ți pun o întrebare tîmpită ?

— Cîte vrei, răspunde Stern.

— Ce-i aia un mare juriu ? Pe bune. În afară de faptul că se presupune că e ceva care te face să te scapi în pantaloni.

Stern dădu din cap, mai mult sau mai puțin mulțumit că Dixon lua lucrurile în serios și întreba. Marele juriu, explică el, era convocat de procuratură pentru a ancheta posibile delicte federale. În acest caz, jurații se adunau din ordinul parchetului, o dată la două săptămîni, marțea și joia, alternativ, vreme de un an și jumătate. Erau îndrumați de parchet care cita în numele marelui juriu documentele și martorii ce urmau a fi examinați, respectiv ascultați la fiecare înfățișare. Procedura era secretă. Numai martorii care depuneau mărturie puteau dezvălui ce se întîmpla. Puțini erau cei care doreau să se știe că au fost aduși în fața unui mare juriu federal.

— Ce șanse am cu ei ? întrebă Dixon. Cu marele juriu ?

— Foarte mici. Nu și dacă procurorul hotărăște să te acuze. Trebuie să convingem procuratura. Cînd e vorba de marele juriu, dovada pe care trebuie să o facă parchetul este minimală — nu e nevoie decît să convingă majoritatea simplă a juraților că există motive să se creadă că a fost comisă o infracțiune. Procurorii pot să răspîndească zvonul, iar cel citat și avocatul său nu au dreptul de a afla cum a decurs totul sau să respingă hotărîrea. Nu e un lucru pe care l-ai descrie ca fiind imparțial.

— Probabil, răspunse Dixon. Cui aparține ideea asta ?

— Celor care au redactat Constituția Statelor Unite, răspunse Stern. Pentru a-i proteja pe cei nevinovați.

— Da, desigur, spuse Dixon.

Date fiind toate acestea, și în special dezastrul ultimelor zile, primea totul cu un calm stoic. De fapt, era un tip puternic. Era un nonsens să nu-l admiri. Genul care place

americanilor. Dixon venea dintr-un oraș din Illinois, de lîngă granița cu Kentucky, un oraș amărît cu o mină de cărbuni. Stern își plătise singur colegiul și facultatea, iar cînd plecase, prin anii cincizeci, văzuse astfel de orașe — lipsite de culoare, urîte și netede ca preria, cu aerul îmbîcsit de praf de cărbuni — aflate efectiv în mijlocul unor mormane de pămînt săpat în căutarea cărbunelui. Tatăl lui Dixon era un emigrant neamț, pastor luteran, un tip sobru, neîndurător, care murise cînd Dixon avea nouă ani. Maică-sa, frumoasă, dar ușor de manevrat, depinsese în mod cu totul nefiresc de fiul ei. Stern nu aflase nimic în acest sens de la Dixon, ci de la rudele acestuia, niște mătuși, fete bătrîne, și de la un văr cu inimă bună; toți aminteau cu admirație faptul că Dixon înțelesese de timpuriu că nu munca de sclav din mina orașului îi era destinată lui.

Interfonul țîrîi în spatele lui Stern. Nici un răspuns de la procuratură, anunță Claudia. Era două după-amiază, dar procurorii răspundeau la telefon cînd voiau. Mai încearcă, îi spuse Stern.

— Încă un lucru pe care trebuie să îl stabilim, îi zise apoi lui Dixon, este cum a ajuns parchetul să inițieze ancheta. Trebuie să încercăm să identificăm sursa oricărei informații pe care s-au hotărît să o cerceteze.

— Vrei să spui, o informație care să mă vizeze pe mine ?

— Da, dacă tu ești cel pus sub acuzare. Cînd vom cunoaște identitatea informatorului, vom ști și informațiile de care dispune parchetul. Ai vreo idee ?

— Nici una, spuse Dixon laconic, agitîndu-și în mod inutil mîinile.

Nu era nici o îndoială că avea în cap cel puțin zece chestiuni asupra cărora parchetul i-ar fi putut pune cîteva întrebări, dar nu i-ar fi spus nici una lui Stern ; acesta l-ar fi speriat și apoi l-ar fi determinat să înceteze.

— Probabil e cu concursul celor de la bursă, spuse Dixon în cele din urmă. Ei întărîtă mereu lumea împotriva mea.

Sugestia fu rostită cu jumătate de gură.

Sună telefonul : linia directă, un zgomot diferit, ca de greiere. Numai familia avea acest număr ; de obicei, Clara

era cea care suna. Acest gînd îl avu și acum, apoi dispăru, în vreme ce era preocupat să audă al doilea țîrîit.

— Sender ? întrebă sora lui.

O voce binevenită. Dragostea lui pentru Silvia nu se asemăna cu sentimentele lui față de nimeni altcineva — erau pure, nepătate. Ea avea șaptesprezece ani cînd murise mama lor. Stern, cu cinci ani mai mare, își asumase rolul de părinte. Nevoile lor, ca ale oricui, fuseseră mai puțin previzibile. Aveau grijă unul de celălalt ; umpleau golul lăsat. Acesta era obiceiul lor de o viață, să vorbească în fiecare zi. Coversațiile lor durau cel mult un minut.

— Ocupat ?

— Da, sigur. Tu ?

Vorbeau despre sănătate, copii, tumultul vieții. Astăzi, ea spuse imediat :

— Înapoi la treabă. Sper că merge bine.

— Într-adevăr, e cea mai bună alternativă. Acoperi receptorul cu mîna și îi șopti lui Dixon : Silvia.

Nu era sigur că Dixon voia ca ea să știe că el este aici, dar cumnatul său îi făcu semn că vrea să vorbească cu ea după ce termina Stern, așa că îi spuse că erau împreună.

— Discutați afacerea aia tîmpită de zilele trecute ?

— Exact.

Ea oftă, dar nu mai întrebă nimic. El cu soră-sa aveau rareori discuții care să stăruie asupra lui Dixon, nu vorbeau nici despre greutățile, nici despre bucuriile căsniciei ei, nici despre afacerile soțului. Asta era urmarea pactului încheiat în urmă cu treizeci de ani, cînd Stern se opusese vehement căsătoriei lor. Adusese în discuție diferențele de religie, dar numai ca cel mai serios pretext. Cum puteai să-i spui surorii tale că tipul ăsta, care își spunea prietenul tău, avea privirea pătrunzătoare a unui magician de carnaval, cu costumele la două rînduri și părul pomădat ? În acele timpuri, Stern ar fi pariat că Dixon va pleca de îndată ce circul va părăsi orașul. Dar el avusese puterea să stea mai mult decît atît. Era mai deștept decît era dispus Stern să recunoască, și mai muncitor. Și poate că America era locul în care virtutea era recompensată mai puțin spontan decît ar fi crezut Stern — și oricine altcineva — în acele zile.

— Treburile merg bine, spuse Stern simplu.

Vorbiră cîte puțin despre fiecare dintre copiii lui și, o dată făcut acest lucru, el îi întinse receptorul lui Dixon care pălăvragi fericit cîteva clipe cu soția lui. În felul lui, Dixon își iubea mult soția. Dorea ca ea să fie frumoasă și îi plăcea să o răsfețe și să o vadă îmbrăcată cu lucruri scumpe. În fiecare vineri, îi trimitea un buchet de trandafiri. Nu puteai merge cu Dixon pe stradă, fără ca el să nu ochească vreun articol de îmbrăcăminte de lux care, hotăra el, ar arăta excelent pe Silvia. Era ciudat de preocupat de soția lui ; dacă Silvia răcea, asta îl înnebunea. O suna de patru ori pe zi. În schimb, același soț îndrăgostit la nebunie, se înfierbînta de fiecare dată cînd vedea vreo femeie între cincisprezece și șaizeci și cinci de ani ; era tot timpul în urmărire.

— Bine, acuma munciți, îi spuse Silvia lui Stern cînd Dixon îi pasă receptorul.

Eforturile ei de a glumi erau stîngace. Încerca să-și mascheze adevăratele griji. Silvia, în ciuda supărărilor ei, rămăsese vrăjită de Dixon, la fel de orbită ca și cum ar fi venit dintr-o comunitate de măicuțe. Fanfaronada lui o descumpănea uneori ; aventurile lui îi frîngeau inima. Dar el rămăsese dragostea vieții ei, o figură monumentală, omul care îi mai părea încă a fi pe jumătate vis.

— Merge bine, spuse Stern încă o dată, dar, imediat ce vorbi, se simți tulburat.

Cu treburi de acest gen nu prea se prevedeau rezultate favorabile. Clienții erau ușor de satisfăcut, dacă le tempera în prealabil așteptările. Puse receptorul în furcă într-o dispoziție conflictuală, amintindu-și că era vorba, la urma urmelor, de sora lui și soțul ei.

Stern găsi o copie a citației într-o cutie de pe scrinul din spatele biroului. O reciti. Dixon veni să se uite peste umărul lui, ținînd în mînă cutia cu havane a lui Stern. La birou, Stern își aprindea de obicei prima havană pînă la ora nouă și jumătate sau zece dimineața ; o havană ardea apoi în permanență pe biroul lui, pînă cînd pleca. Clara nu fusese niciodată de acord cu asta. Se plîngea de mirosul hainelor și mîinilor lui și, într-o perioadă de mare iritabilitate, în urmă cu cîțiva ani, îi interzisese să fumeze în

casă. Cutia de țigări, încrustată cu sidef și căptușită cu catifea, fusese a tatălui său, un tip liniștit, labil, care plasase mult capital în anumite obiecte de valoare. Stern se uită la cutie cu admirație, dar, pentru moment, simțul datoriei față de Clara îl făcu să se înfrîneze.

— Ce-ți spune asta ? întreba Dixon, bătînd cu degetul în citație.

Stern ridică mîna ; mai citea încă scrisoarea. De prima pagină era atașată o listă lungă, cuprinzînd documentele pe care voia să le cerceteze parchetul. Lui Dixon i se cerea să pună la dispoziția procuraturii o mulțime de chestii — tichete de comandă, registru de afaceri, hîrtii cu privire la conturi — în legătură cu mai multe tranzacții. Acestea erau identificate prin dată, marfă, numărul contractului, luna livrării, contul clientului, părînd a fi înșirate la întîmplare. Coloanele cu cifre acopereau jumătate de pagină, dar tranzacțiile păreau să nu fi fost sortate nici după criteriul cronologic, nici în funcție de client. Stern numără. Erau treizeci și șapte de tranzacții.

— Să o luăm cu începutul, Dixon. Vorbește-mi despre aceste documente. Cum se întocmesc ?

— Știi despre ce e vorba, Stern.

— Fă-mi pe plac.

Adevărul, desigur, era că nu putea să facă nici o afacere cinstită. Alți avocați — o firmă uriașă, cu birouri aici și în Chicago — se ocupau de afacerile obișnuite ale lui Dixon. Stern află cît de puțin avea nevoie pentru a se ocupa de fiecare problemă și, la sfîrșitul fiecăreia, lăsa ca totul — practici, regulamente, termeni de specialitate — să-i zboare din minte, ca după un examen. O, avea cunoștințele elementare, știa definițiile : un contract la termen era o obligație transferabilă pentru a cumpăra sau a vinde o cantitate standard dintr-o anumită marfă, la un preț convenit, la o anumită dată. Dar piețele evoluaseră din punctul în care erau atunci cînd își începuse Dixon activitatea, cu decenii în urmă, cînd numai fermierii încheiau astfel de contracte, pentru a-și asigura prețul recoltei. Afacerile de bursă, discuțiile despre curba productivității, pe care le auzise odată cînd se dusese la Dixon la birou, îl depășeau. Stern își aducea aminte doar că primii indivizi

care încheiaseră contracte la termen fuseseră bookmakerii din Vegas.

— La prima afacere, cea cu Chicago Ovens, spuse Stern, arătînd spre citație.

Clientul respectiv era un concern imens de fabrici de pîine, făcea parte din Internațional Provisions, care producea o treime din pîinea ce se vedea în rafturile magazinelor și pe care Stern îl vizitase, împreună cu avocații lor din Chicago.

— După cîte înțeleg, asta e o tranzacție tipică. Ei voiau să fie siguri că pot cumpăra grîu în decembrie, la un preț favorabil. Așa că te-au însărcinat pe tine să le cumperi o sută de mii de tone de grîu, cu livrare în decembrie. Corect ? Și acum, ce se întîmplă la MD ?

— Ascultă, spuse Dixon. Fiecare comandă pe care o primim, indiferent de unde provine, e înscrisă la biroul nostru de comenzi de la bursa din Kindle. Apoi ei transmit comanda la cabina noastră din incinta bursei, la cursul la care e tranzacționată marfa. Cereale și titluri de valoare la Chicago. Produse alimentare și textile la New York. Aici este vorba despre loturi mici. Acesta a mers în mod evident la Chicago. Comanda merge în ring, iar brokerii noștri fac strigări pînă cînd găsesc comercianți care vor să vîndă grîu în decembrie. Poate că sînt speculanți. Nu contează. Seara, la bursă, se verifică tranzacțiile — știi, se asigură că MD a cumpărat grîu pentru luna decembrie și că altcineva l-a vîndut. În următoarea zi, trimitem clientului confirmarea și ne asigurăm că are bani destui în cont, bani care vor fi transferați pe numele nostru, pentru a acoperi cheltuielile. Asta e toată povestea. Există un milion de variante. Dar asta e varianta principală. În regulă ? Este pista pe care merg ei.

Stern încuviință din cap : totul îi era familiar. Studie încă o dată citația, apoi îl întrebă pe Dixon ce putea deduce din lista tranzacțiilor, dar cumnatul său scutură din cap. Erau tranzacții încheiate cu cinci clienți diferiți, de-a lungul a cîteva luni. Stern discutase săptămîna trecută la Chicago cu avocații a doi dintre acești clienți — o bancă agricolă importantă din Iowa și producătorul de pîine, Chicago Ovens. Părea, în consecință, probabil că parche-

tul să fi cerut registrele de comerț ale altor trei clienți. Stern îi spuse lui Dixon că va trebui să-i contacteze.

— În ce scop ? întrebă el.

A spune clienților că un mare juriu federal îți caută prin documente nu era de natură să stimuleze afacerile.

— Ca să ne dăm seama ce informații le-au furnizat.

A face o estimare aproximativă a ceea ce știa parchetul era una dintre problemele permanente ale unei anchete conduse de marele juriu. Majoritatea companiilor și a indivizilor nu erau atît de îndrăzneți, încît să nu ia în seamă cerința obișnuită a FBI-ului de a ține secret interogatoriul.

Dixon mai vîntură cîteva obiecții slabe, dar, în cele din urmă, cedă. Protejarea afacerilor sale era instinctivă. Începuse prin a ridica în slăvi contractele la termen în fața micilor comunități rurale, iar peste trei decenii, făcuse din Maison Dixon un colos, cu clienți importanți, rezerve de mărfuri, conturi bine administrate. MD era membru al tuturor burselor importante din Chicago și New York și avea birouri în ambele orașe, în care zbîrnîiau telefoanele la fel ca și aici.

La sfîrșitul anilor '60, Dixon îndrumase un grup de comercinați locali, ce se ocupau cu astfel de lucruri, să formeze o bursă de mărfuri mai mică în districtul Kindle. Ideea lui Dixon era de a comercializa loturi care să corespundă mai bine nevoilor clienților detailiști, cu posibilități reduse. Bursa din Chicago nu încheia contracte avînd ca obiect grîu sau soia pentru o cantitate mai mică de o sută șaptezeci și cinci de tone. La Kindle, puteai să comercializezi șaptesprezece tone, la prețuri identice cu cele din Chicago. La bursa din Kindle — KCFE — se încheiau acum cele mai populare tranzacții, iar Dixon continua să le ceară inovații directorilor lui. În ultimii doi ani, solicitase necontenit aprobări pentru a încheia contracte la termen, cu prețul stabilit de consumator. Dixon nu făcuse doar un lucru deștept la viața lui. În lumea oamenilor de afaceri, era privit cu un amestec de admirație, respect și dispreț. Un independent. Un rechin. Șiret. Tipul pe care nu te poți baza. Dar talentat. Avea dușmani de temut și mulți admiratori.

— Cine sînt acești clienți, Dixon ? Ce au ei în comun ?

— Nimic, *nada*. Mărfuri diferite. Strategii diferite. Singurul lucru pe care l-aș putea spune e că sînt, probabil, cei mai importanți cinci clienți pe care îi am.

Spuse asta cu ciudă. Procuratura ataca în punctul vulnerabil.

— Și ce trebuie să faci cu aceste conturi, Dixon ?

— Nu mare lucru. Ei caută afacerile mari, spuse Dixon. Regulamentul firmei prevede să mi se aducă la cunoștință orice lucru de acest tip. Dar asta e.

— Afaceri mari ? întrebă Stern.

— Uită-te doar, spuse Dixon. Cu totul, sînt o mie cinci sute, două mii de contracte. Am un client care vrea o mie cinci sute de mașini cu organe de porc, e un lot întreg. Prețul va coborî vertiginos. E legea cererii și a ofertei. Știi, încercăm orice scamatorie posibilă pentru a calma lucrurile. Îi concediem pe brokerii mai guralivi. Cumpărăm mărfuri cu bani gheață. Și le vindem la termen.

— Aha, zise Stern. Așa că cei de la procuratură știau ceva. Investigau afaceri mari, făcute de MD, afaceri care, o dată încheiate, aveau o influență considerabilă asupra prețurilor. Nu-ți mai trece nimic altceva prin minte ?

Dixon dădu grav din cap. Nu, nu știa nimic. Stern își duse degetul mare la gură. Avînd în vedere chiar și aceste date noi, era dificil să evaluezi ceea ce bănuiau cei de la procuratură. Documentele citate aveau în comun faptul că fuseseră încheiate la bursă, acolo unde escrocheriile erau frecvente. Dacă Stern ar fi fost pus să ghicească, ar fi spus că doamna Klonsky și colegii ei îl suspectau de o manipulare a pieței. Cu o lună sau două în urmă, ziarele fuseseră pline de povești despre o țară străină, cu o producție dezastruoasă de zahăr, care încercase să mențină scăzut prețul la zahărul ce se vindea la termen, peste tot în lume, astfel încît să poată cumpăra marfa mai ieftin. Circulaseră zvonuri din surse autorizate cum că fusese pus la punct un anumit tip de zahăr fără calorii. Vreme de trei zile, prețurile se menținuseră scăzute, apoi negustorii de zahăr înțeleseseră ce se întîmplă și ceruseră prețuri incredibile. Probabil că Dixon găsise o modalitate mai puțin evidentă — dar ilegală — de a modifica

reacțiile pieței, și aceasta prin tranzacțiile colosale pe care le făcea pentru clienții săi. Dixon, totuși, continua să dea semne că e fără pată.

— Citația asta nici nu-mi menționează numele, spuse el. Asta înseamnă că e bine, nu-i așa ?

Era întrucîtva încurajator. Dar care ar fi fost atunci motivele ca agenții să-l urmărească pe Dixon săptămîna trecută — sau să trimită citații în afara orașului — dacă nu ar fi crezut că el va pricepe imediat care e sensul acestor cercetări. Clientul său, hotărî Stern, îi ascundea ceva — lucru nu lipsit de precedent în astfel de împrejurări și, Dumnezeu știa, acesta era comportamentul obișnuit al lui Dixon. Totuși, nu era cazul să mai insiste astăzi.

Ridicîndu-se din nou, Stern se uită pe fereastră, la Morgan Towers, așa cum făcea adesea; cea mai înaltă clădire din oraș se afla pe malul rîului Kindle. Cu un aspect strălucitor, ca de argint, rîul Kindle fusese botezat mai întîi La Chandelle, lumînarea, de negustorul francez Jean Baptiste DuSable, care zăbovise aici în drumul lui de la New Orleans spre ceea ce avea să devină în cele din urmă Chicago. Centrul comercial DuSable, botezat așa după numele lui, forma acum marea parte din orașul de aproape un milion de locuitori. Mai la sud, unde rîul se despărțea și apoi se unea din nou, alte două orașe, Moreland, întemeiat de englezi, care anglicizaseră și numele rîului, și Kewahnee, pe vremuri tabără indiană, se dezvoltaseră de la stadiul de porturi pentru barje și se contopiseră pe la sfîrșitul anilor treizeci, formînd DuSable. Lumea numea această suprafață urbană întinsă, incluzînd cele trei orașe, Kindle, de la numele ținutului dimprejur, un imens talmeș-balmeș de suburbii, prosperitate, atmosferă înăbușitoare, oraș numărînd aproape trei milioane de locuitori. Dorința localnicilor de a-și vedea orașul botezat după numele districtului nu slăbise în urma descoperirii faptului că DuSable, considerat în mod tradițional primul alb din acele locuri, fusese negru.

Dixon vorbea în spatele lui. Voia să știe dacă erau obligați să predea toate documentele solicitate de parchet. Majoritatea tranzacțiilor, date fiind dimensiunile lor, fuseseră încheiate în Chicago. Căutarea documentelor

i-ar fi luat zile întregi lui Margy Allison, vicepreședintele executiv al lui Dixon, care conducea filiala din Chicago.

— N-aveam de ales, spuse Stern. O să mă plîng procurorului despre greutățile pe care le întîmpinăm pentru a le pune documentele la dispoziție. Îi voi spune că afacerile tale vor cunoaște o stagnare. Trebuie să am timp să mă uit pe documente, să văd dacă pot să-mi dau seama ce bănuieli au cei de la procuratură. Nu putem contesta citația ca fiind prea vagă — e clară ca lumina zilei.

— Și Al Cincilea Amendament ?

Acesta era Dixon, degajat, atunci cînd alții s-ar fi bîlbîit de cîteva ori înainte să le iasă cuvintele din gură. Citația solicita documente care aparțineau prin lege mai mult corporației decît lui Dixon personal, îi explică Stern. Dreptul care era reglementat prin respectivul amendament privea persoana fizică, individul. Dixon putea să refuze să depună mărturie în legătura cu documentele ; dar hîrtiile trebuiau predate.

Claudia sună. O găsise pe Klonsky. Dixon își mesteca trabucul, încurcat de logica misterioasă a legii.

— Doamna Klonsky, spuse.

— Domnul Stern, răspunse ea.

O voce limpede, sigură pe ea. Nu se întîlniseră niciodată, dar Stern o văzuse o dată în sala de ședințe. Avea aproape patruzeci de ani, se gîndise el, o femeie ce părea robustă, cu umeri largi, păr închis, mîini puternice. Femeile procuror doreau să se dovedească la fel de aspre precum colegii lor de sex bărbătesc și, în consecință, se comportau dur, erau total lipsite de simțul umorului, oameni ai sfîrșitului de secol care vedeau brutalitatea ca pe o componentă necesară a stilului feminin. Era o poză, dar, date fiind împrejurările, Stern nu vedea nici un motiv să bată în retragere.

— Doi dintre subalternii dumneavoastră impetuoși au venit la mine acasă, acum cîteva zile, cu o citație pentru clientul meu, Dixon Hartnell.

Se scurse un moment, fără să se audă un sunet. Subalterni impetuoși. Stern însuși era surprins de brutalitatea din vocea lui. În mod obișnuit, se mîndrea cu politețea lui.

Între timp, de cealaltă parte a biroului, Dixon era tot numai zîmbet. Rareori i se întîmplase să-l vadă pe Stern atît de pornit.

— Probabil că e nevoie să dau explicații cu privire la împrejurările respective, spuse Stern.

— Înțeleg împrejurările, i-o întoarse Klonsky.

Se zbîrlea deja.

Nu era nici o îndoială că toată lumea înțelegea împrejurările, se gîndi Stern. Avea mulți prieteni la parchet, atît la cel local, cît și la cel federal, dar ei erau adversari — și oameni totodată. Era un subiect de bîrfă delicios. Ați auzit ? Despre soția lui Stern ? Gîndindu-se la asta, fu copleșit de o emoție dureroasă. Cum, cum era posibil ? O asemenea încurcătură lipsită de sens. Ochii îi ardeau ; și-i închise. Era trist că mîndria și rușinea, mai mult decît orice, îl copleșeau — se luptă să fie demn în continuare. Unde dracu' îi era trabucul ? Cînd vorbi, vocea nu îi tremura deloc.

— Dacă înțelegeți ce vreau să spun, găsesc că ați avut o conduită deplorabilă. Probabil că ar trebui să vorbesc cu domnul Sennett.

Stan Sennett era procuror de doi sau trei ani. Era cel mai aspru și mai lipsit de umor dintre toți și departe de a fi un aliat al lui Stern. Era improbabil să recurgă la Sennett — agenții, la urma urmelor, își făceau doar meseria — dar Klonsky nu putea să spună asta.

— Uite ce este, domnule Stern, nu a fost intenționat. Mi-aș fi cerut scuze, dacă mi-ați fi dat ocazia. Vă sun de zile în șir.

Dojenit astfel, Stern se hotărî să nu răspundă. Ea era procuror adjunct numai de un an, după ce fusese secretar la curțile de apel și avusese, probabil, rezultate remarcabile în facultate ; simți că lipsa ei de experiență putea să constituie un avantaj. Cîștigase o reputație de tipă deșteaptă, dar flegmatică, cu un comportament inegal. El nu voia să o lase să se liniștească.

— Spuneți-mi, doamnă Klonsky, zise Stern, schimbînd subiectul, care este natura anchetei dumneavoastră ?

— Prefer să nu spun acum.

— Sînt implicați și alții în afară de FBI ?

Stern voia să știe în special dacă era implicat IRS. Cu ei dădeai mereu de necaz. Și dacă erau implicați inspectorii federali, el putea să-și facă o idee de unde proveneau învinuirile.

— Nu pot răspunde, spuse Klonsky.

— Ce știți despre domnul Hartnell ? Doriți să-mi spuneți dacă este sau nu pus sub acuzare ?

Ea făcu o pauză, atentă. Klonsky avusese deja partea ei de experiență neplăcută cu avocații apărării.

— Nu vă pot spune că nu este.

— Înțeleg. Cînd veți putea să fiți mai precisă în legătură cu statutul lui ?

— Poate după ce ne uităm peste documentele solicitate prin citație. Ar trebui să le predați astăzi.

— Ei bine, mă tem că nu vom putea. Cereți practic ca domnul Hartnell și angajații săi să se oprească din treabă și să caute documente săptămîni întregi.

— Nu-i chiar așa de greu, spuse Klonsky.

— Sînt sigur că este.

Klonsky oftă. O obosea conversația.

— Cît va dura ?

— Avem nevoie de o amînare de cel puțin trei săptămîni. Dixon îl privea aprobator. Ținîndu-și trabucul în dreptul obrazului, admira spectacolul, mai bun decît la televizor. Nu, mă scuzați. Nu l-am consultat pe domnul Hartnell. Mai bine o lună întreagă.

— E ridicol. Dosarele se află în cîteva birouri, probabil.

— Mi s-a spus altceva, doamnă Klonsky. Este o investigație a mareului juriu federal. Eu reprezint și pe domnul Hartnell și compania. Refuzați să vă identificați obiectivele. Trebuie să verific personal actele pe care le solicitați. Trebuie să fac cel puțin o vizită la Chicago, dacă nu mai multe. Dacă doriți să vă limitați cererea sau să vă precizați prioritățile, vom încerca să ne grăbim. Ea tăcea. Limitîndu-și cererea, ar fi dezvăluit ce căuta. Dacă tot considerați că nu sîntem rezonabili, solicitați o executare silită. Voi fi fericit să explic situația judecătorului Winchell.

Judecătorul Winchell, fost procuror, ar fi dat dreptate parchetului. Dar nici un judecător nu ar fi stabilit termene limită pentru Sandy Stern luna aceasta. Circumstanțele lui personale nu trebuia menționate. Klonsky știa toată povestea.

— Fără alte prelungiri, spuse ea. Îi dădu o dată — doi mai. Am să vă trimit o scrisoare.

— Foarte bine, spuse Stern. De-abia aștept să mă întîlnesc cu dumneavoastră, după ce veți studia materialele pe care vi le vom preda.

— Desigur.

— Și desigur, doamnă Klonsky, vă accept scuzele.

Ea ezită.

— Bine, zise ea din nou, apoi puse receptorul în furcă.

Stern nu-și ascunse satisfacția. Asta mersese bine. Doamna Klonsky fusese supusă. Cînd avea să treacă luna, puteau să mai ceară o săptămînă sau două, dacă mai era nevoie.

Dixon rîdea. Îl întrebă ce îi spusese procurorul.

— Foarte puțin. Doar că nu poate să spună că nu tu ești ținta investigațiilor.

Dixon trase din trabuc. Nu mai era atît de expansiv, dar îl complimentă.

— Ai liniștit-o.

Stern îi înșiră ce avea să facă în continuare : clienții pe care îi va vedea, călătoria la Chicago pentru documentele cerute prin licitație.

— Între timp, știi cum decurg lucrurile astea, Dixon. Nu discuți decît cu mine. Acționează, ca și cum toată lumea ar avea un casetofon ascuns sub haină. Nu ar fi surprinzător ca vreunul chiar să aibă.

Pentru prima dată în ziua respectivă, Dixon arăta stînjenit. Își strînse buzele și dădu din cap. Apoi își stinse trabucul.

— Îmi pare rău că treaba asta a apărut tocmai acum, Stern, spuse Dixon. Detest să fiu eu cel care îți dă bătaie de cap.

— Cred că am să stau pe aici multă vreme, răspunse Stern, dînd din mînă.

Spuse aceasta oarecum eroic. Habar n-avea de viitorul apropiat, nici măcar de cel îndepărtat. Doar cîteva imagini de liniște și ordine. O să-și vadă de birou și de clienți.

Dixon se gîndea la cu totul altceva.

— O să ai alte distracții, pînă la urmă.

Dixon se uită în jos la trabucul stins. Stern se revoltă puțin, dar își dădu seama că Dixon spunea cu voce tare ceea ce gîndeau aproape toți cei din jurul său. Chiar și în ochii înlăcrimați de durere și simpatie, Stern putea să vadă că este deja privit altfel. Un bărbat singur. Anumite lucruri erau elementare. În starea lui actuală de spirit, era scîrbit de gîndul acesta. Mai aproape de adevăr, știa că situația lui era neobișnuită. Ce femeie, cît de cît deșteaptă, ar fi fost gata să se întîlnească cu un bărbat cu care o altă femeie nu găsise că viața merita să fie trăită ?

— Presupun că va costa o avere, spuse Dixon, cînd își luă haina sport de pe brațul sofalei.

— Va fi scump, spuse Stern, reținîndu-și cu greu un zîmbet.

Dixon era bogat. Afacerile lui valorau milioane, iar el avea un salariu anual cu șapte cifre, dar păstra graba tipică a omului care se luptase cu viața. Se plîngea continuu de nivelul groaznic al salariului lui legal. Cu ani în urmă, în anii tinereții lui Stern, pe cînd Dixon încă se mai lupta să-l cîștige, după căsătoria cu Silvia, Dixon îl silise să-l taxeze ca pe oricare alt client, iar Stern nu uitase niciodată această indicație. O armonie ciudată se stabilise între ei. Dixon plătise toleranța lui Stern, iar Stern voia să-i permită ca aceasta să-i fie cumpărată. Existase întotdeauna preocuparea, de fiecare parte, în legătură cu cine profitase mai mult de pe urma înțelegerii.

— Pot să las o parte din documente avocaților mai tineri, spuse Stern, dar știu prea puțin. Trebuie să fac mare parte eu însumi. Doamna Klonsky va avea alte probleme ca priorități.

— Te rog, spuse Dixon.

Se uită încă o dată prin cameră. Greutatea lucrurilor începuse să-l apese. Era nefericit.

— Nu vreau să zăbovesc prea mult cu asta.

Stern se uită la cumnatul său plin de secrete. Vocea Clarei îi veni în minte. Oricît de puțin îi plăcuse Dixon, ea nu păruse niciodată surprinsă de alianța lor. Stern se plînsese adesea că nu-l cunoștea pe Dixon, că îi scăpa printre degete, ca fumul.

— Presupun, zisese ea, că el spune același lucru despre tine.

Capitolul 4

Stern se afla împreună cu copiii în camera de protocol, ce imita stilul Chippendale, a lui Barstow Zahn și Hanks, o firmă importantă de consultanță juridică, așteptîndu-l pe Cal Hopkinson, cu care aveau o întîlnire, pentru a afla detaliile din testamentul Clarei. Stern privea acest eveniment cu același amestec de emoții contradictorii, generate întotdeauna de concentrarea stăruitoare asupra averii Clarei. Dar pentru moment, mare parte din acestea se topiseră în puternicele sentimente — de regret, afecțiune și binefacere — generate de faptul de a-i avea pe copii atît de aproape.

Mîine, Marta urma să plece. Stătuse încă o săptămînă după înmormîntare. Munca cerea mult timp, spunea ea, iar Kate și cu ea plănuiseră să pună ordine în lucrurile Clarei. În loc să facă asta, Marta stătuse ore întregi singură, uitîndu-se visătoare de jur-împrejur în propria ei cameră, băgîndu-și nasul peste tot, ca și cum ar fi fost în altă casă. Spusese deja că va trebui să se întoarcă curînd, pentru a termina treaba.

După plecarea Martei — copilul care îl plăcea cel mai mult sau, mai corect, care se temea de el cel mai puțin — Stern avea să rămînă singur. Copiii îl alinaseră atît cît putuseră în ultimele săptămîni, dar el îi simțea îndepărtați de vîrtejul propriilor lor vieți și de încurcătura evidentă de a trebui să trateze pe cont propriu cu el. Clara fusese mediatorul lui cu copiii ; avea mult mai puțină experiență directă în ceea ce-l privea. Oh, se îngrijise de ei. Mult. Dar în felul lui metodic, impus. Indiferent cît de tîrziu se întorcea de la birou, în fiecare seară primea de la Clara, cu o regularitate asemănătoare celei de a se ruga, știri

despre copii, necazurile și izbînzile lor, desfășurarea vieții fiecăruia. Pe vreme aceea, gîndea că, într-un fel sau altul, ei știau că o parte din interesul ei provenea de la el. Cînd trecuseră de zece ani, el fusese deconcertat și îndurerat cînd, unul cîte unul, îl acuzaseră tacit că era distant și nu se implica. Ei erau atașați de mama lor. Ca în vechiul drept, el înțelegea acum că avantajele sînt ale celor care se află în contact direct, care au o comunitate de interese.

În sfîrșit, apăru Cal. Strînse mîna fiecăruia și se scuză că întîrziase. Cal era un tip anost — temperat, amabil, capabil din punct de vedere profesional. Lucrul cel mai impresionant la el era un semn fizic : la vreo doi centimetri în spatele urechii stîngi, chiar sub linia părului, avea o adîncitură rotundă, întunecată, care părea să se îndrepte direct spre craniu, ca și cum cineva ar fi băgat un degețel într-o minge de aluat. Pentru toată lumea, semnul arăta ca o gaură de glonț — chiar asta și era, o rană de război din Coreea, o minune a practicii medicale. Glonțul trecuse drept pe acolo, rănind doar partea exterioară a craniului lui Cal.

O dată observat, era genul de lucru de pe care nu-ți puteai dezlipi ochii. Cînd se întîlnea cu Cal, Stern își petrecea timpul așteptînd momentul cînd acesta se întorcea și se putea uita nestingherit.

Cal îi conduse spre o sală de conferințe lambrisată. Stern era ultimul. Cal îl reținu la ușă.

— Înainte de a începe, Sandy — așa cum ți-am spus la telefon săptămîna trecută — aș vrea să-ți pun cîteva întrebări cu privirea la averea Clarei. Ciudățenii de care presupun că nu ești străin.

— Eu ?

De-a lungul anilor, relațiile lui de afaceri cu Clara, privind capitalul ei, se limitaseră la rarele prilejuri cînd ea deschidea subiectul și, de obicei, o sfătuia să se adreseze avocaților și bancherilor ei.

Fură întrerupți de sosirea asociatului lui Cal, o tînără cu ochelari și păr șaten, lins, pe nume Van Zandt. Marta își scoase capul pe ușă pentru a vedea care este problema apoi, la sugestia lui Stern, intrară cu toții în camera de conferințe, se așezară în jurul unei mese lungi din lemn de nuc. Mici gravuri, caricaturi ale unor scene de pe la dife-

rite procese erau pe toți pereții. Era acolo și obișnuita vedere maiestuoasă asupra orașului — firmele de avocați și sediile corporațiilor puneau gheara pe spațiile cele mai grozave. Harry Fagel încercase, cu ani în urmă, să-l ademenească pe Stern spre acest Versailles modern, dar nu obținuse nimic.

— Cred, spuse Cal, că trebuie să o iau cu începutul și să vă spun totul despre averea Clarei.

Stern încuviință din cap. Marta, la fel. Toată lumea fu de acord că era potrivit. Van Zandt îi înmînă lui Cal un document — fără îndoială un memorandum, rezumînd testamentul — și Cal începu solemn. Ca toate planurile de avere îndelung elaborate, și al Clarei fusese întocmit avîndu-se în vedere, în primul rînd, legile cu privire la impozite. Ca rezultat al prevederii tatălui ei, din urmă cu zeci de ani, și al unor sfaturi avizate, Clara putuse să dispună de o avere considerabilă, fără să plătească nici un bănuț ca impozit federal pe avere. Cal dezvălui acest fapt cu un surîs strălucitor de triumf minor.

Mare parte din averea Clarei nu-i fusese transferată direct niciodată. Moștenirea din partea tatălui, a mamei și a mătușii, care murise fată bătrînă, fusese plasată într-o serie de conturi pe care Henry Mittler le deschisese la Banca Națională River; aceste depozite aveau să dureze generații întregi, aducînd profit și păstrîndu-și valoarea, așa cum se întîmpla de veacuri cu banii.

Cînd fusese mai tînăr, Stern crezuse că Henry elaborase aceste aranjamente sofisticate, pentru că se temea că ginerele său era un nemernic. Acum, Stern știa că credința lui Henry era mai simplă : orice om cu judecată, oricum ar fi fost constrîns, era susceptibil de abuz. Acest cinism, bine articulat, făcuse din Henry un avocat formidabil, cu toate că aceleași trăsături de caracter contribuiseră probabil și la nemulțumirea de o viață a fiicelor lui în ceea ce îl privea. Cele mai crunte lupte interne ale Clarei fuseseră cu tatăl ei, un tip deștept, autoritar, voluntar. Acum, Clara era înmormîntată în micul cimitir al sinagogii, cu vedere spre impozantul monument pe care Henry Mittler îl înălțase pentru el și pentru mama Clarei, Pauline, în condițiile aceluiași testament prin care instituia depozitele. Pămîntul le cerea pe toate, inclusiv pasiunile lor, în

vreme ce conturile lor bancare supraviețuiau. Stern, niciodată lipsit de apreciere pentru bani, privea aceste lucruri triste cu uimire.

— Conform datelor noastre, spuse Cal, cînd am revizuit planul averii, după recentele modificări ale impozitelor, depozitele erau evaluate la puțin peste șapte milioane de dolari. Averea ei proprie, spuse, referindu-se la dobînzile vărsate Clarei de depozite de-a lungul anilor, care, în mare măsură necheltuite, fuseseră investite în numele ei de către bancă, era în jur de două milioane. Desigur, au avut loc schimbări, din cauza crizei pieței de valori și a altor evoluții ale finanțelor, dar aveți imaginea în linii mari.

Cal nu se grăbea să ajungă la problemă. Se vedea că gusta efectul pe care îl avea reprezentația lui asupra auditoriului. Ochii lui Kate se măriseră, iar Peter fluiera destul de tare. Era o realizare, hotărî Stern, să-i ții pe copii departe de acest lucru. El însă nu era șocat de cifre ce nu erau prea departe de estimările făcute astăzi pe drum și pe care le făcuse periodic de-a lungul anilor, în legătură cu acești bani de care rareori găsise de cuviință să se atingă.

Testamentul Clarei lăsa dispoziții simple. Stern era numit executor. Drepturile cu privire la profiturile de pe urma depozitelor reveneau în părți egale copiilor — „părți identice", după cum spunea Cal. Din averea proprie, Clara făcuse mai multe donații substanțiale orfelinatelor și cîteva opere de binefacere ; restul era lăsat în bancă lui Stern, ca acesta să-l folosească după cum credea de cuviință.

După ce schiță testamentul, Cal se lansă în detalii plictisitoare. În vreme ce descria clauzele, folosea persoana a treia — „soțul Alejandro", „copiii Peter, Marta și Kate" — și nu se obosi să traducă o grămadă de termeni tehnici. Cu toate acestea, în jurul mesei începură să se facă inevitabilele calcule. Kate începu dintr-o dată să plîngă. Copiii se puteau aștepta să împartă întrei ei profitul anual de aproximativ jumătate de milon de dolari. La aceasta se adăuga, pentru fiecare, o moștenire de două sute de mii de dolari, bani lichizi, ca să nu mai vorbim de eventualitatea suplimentării, atunci cînd Stern avea să părăsească scena. Lui Stern îi trecu prin minte că, dacă îl

putea ține pe Dixon departe de necazuri destul de mult timp, acesta putea fi, probabil, un bun consultant financiar pentru nepoatele și nepotul lui. Cît despre el, pentru motive pe care cu greu le putea articula, își făcea prea puține scrupule în legătură cu acceptarea darului de la soția sa; poate, pentru că propria lui avere se mărise în mod pervers mult peste ceea ce avea el nevoie; sau pentru că, după toate acestea, simțea că i se cuvine. Printr-un calcul rapid al lui Stern, rămășițele averii lăsate în bancă pentru el — ceea ce rămînea din acțiunile și obligațiunile din bancă ale Clarei — totalizau aproximativ un milion de dolari.

Trecînd prin detaliile clauzei cu depozitele, Cal făcu o pauză pentru a se uita la Stern.

— Clara a făcut o specificație, anume ca tu să fii beneficiar pe viață, fără a se lua în considerare vreo nouă căsătorie.

— Înțeleg, spuse Stern.

Cal zîmbi scurt, încîntat de asigurarea exactă a viitorului, dar copiii părură uluiți de spiritul de anticipație al mamei lor — o undă de nemulțumire traversă încăperea. Nici unul dintre ei nu deschisese încă subiectul cu Stern. Era clar că se gîndiseră la el; toată lumea se gîndise. Chiar și Clara. Dar era deconcertant pentru oricine, pentru toți — și pentru Stern — să afle că ea eliminase formal orice obiecție.

Cal trecu mai departe, dar Stern îl întrerupse

— Cal, depozitul acesta pentru mine te-a îngrijorat, asta voiai să-mi spui pe hol ?

Reflectînd, își dădu seama de ce voia Cal să vorbească cu el între patru ochi. Era posibil să fie un conflict între dorința Clarei de a-i lăsa lui averea și restricțiile pe care Henry Mittler le stabilise cu decenii în urmă.

— Nu sînt îngrijorat, Sandy. Am o întrebare.

— În legătură cu depozitul, stabilit în beneficiul meu ?

— Mai mult sau mai puțin. Stai un moment.

Cal legănă o mînă; era prea aferat pentru a face un pas greșit. Vorbise despre operele de binefacere și acum reveni la subiect. Kate plîngea cu fervoare. Van Zandt, asociată cu importanță în firmă, întotdeauna pregătită, ve-

nise dotată cu o cutie de batiste ; îi oferi una lui Kate, în vreme ce Cal îi dădea înainte cu detaliile pe care le adora.

— Clara a lăsat și Congregației Reformate Riverside cinci sute de mii de dolari, din care jumătate vor fi folosiți pentru a sprijini Programul de Arte din centrul orașului.

Copiii acceptară și asta, uimiți încă de banii ce izvorau ca dintr- o fîntînă, aruncați încolo și încoace, dar Stern — care altfel ar fi putut primi fondurile — găsi spiritul filantropic al Clarei ca fiind tipic pentru ea și lăudabil. Pentru Stern, faptul de a se ști evreu era un punct de referință absolut, ca nordul pe o busolă, în funcție de care erau judecate toate celelalte date personale. Clara și cu el erau încredințați de importanța educației religioase a copiilor, de respectarea sfintelor sărbători. Dar religia ei era mult mai instituțională decît a lui. Pentru Clara, sinagoga, la ridicarea căreia contribuiseră și bunicii ei din partea mamei, era un sprijin semnificativ. Fără vreun motiv anume, era devotată rabinului, un tip infatuat care se punea în valoare pe sine și diversele lui proiecte legate de comunitate. Impulsionată de rabinul Weigel, Clara predase teoria muzicii, ca voluntară, vreme de trei sau patru ani, în cadrul Programului de Arte din centrul orașului, un efort corelat al diferitelor culte de a îmbunătăți programul de studii al școlilor celor mai săraci din DuSable. Clara admira civilizația și cultura celor înstăriți, nu și înclinația lor de a se simți privilegiați. Fusese întotdeauna o persoană cu conștiință.

— Cam asta e.

Cal terminase. Puse jos memorandumul și se uită în jurul mesei, ca și cum ar fi așteptat aplauze.

— Care e problema ? întrebă Stern, referindu-se încă o dată la depozitul pe care i-l lăsase Clara.

Cal părea să fi uitat deja.

— A, rosti el. După cum am spus, doar o singură întrebare, Sandy : ne-am întrebat ce s-a întîmplat cu ei.

— Cu ei ?

Cal se aplecă în fată.

— Cu banii. Înțelegi. Sau nu ?

— Cal, am înțeles din cifrele pe care le-ai folosit că mai era un milion.

Regretă cuvintele imediat ce le rosti, și mai ales precizia cu care părea să fi calculat.

— Ei, nu chiar, spuse Cal din vîrful buzelor. Nu toate depunerile Clarei au supraviețuit crizei. Dar opt sute cincizeci de mii de dolari au ieșit din contul de investiții despre care vorbesc.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic.

— Au ieșit ? întrebă Stern în cele din urmă.

— Au fost scoși, spuse Cal.

Cei doi bărbați se cîntăriră unul pe celălalt.

— Doar nu vrei să spui că a fost o delapidare ?

— Dumnezeule, nu ! Cal se întoarse spre Van Zandt, ca pentru a-i cere ajutor. Primim o declarație cu justificări de la bancă în fiecare trimestru, cu privire la depozitele și contul de investiții ale Clarei. Cînd am aflat știrea, m-am uitat, desigur, și am văzut că suma a fost retrasă luna trecută. Am presupus, Sandy, eram sigur că ea va discuta cu tine despre asta. Cal făcu o pauză. Am sunat.

Stern înțelese abia acum.

— Crezi că a cheltuit banii ăștia ?

— Ce altceva să facă ? M-am gîndit că a făcut o investiție pe cont propriu, a cumpărat o casă de vacanță... mîna lui Cal căzu.

Marta luă cuvîntul :

— Ce să facă cu opt sute cincizeci de mii de dolari ? E bizar.

Stern, înclinat să aibă aceeași părere, vru să-și adauge vocea la cea a Martei. Dar un instinct îl salvă. Ar fi fost o chestiune periculoasă și neloială. Nu era cazul să emită supoziții despre ce ar fi fost posibil sau imposibil să facă în ultimele zile Clara. Poate că fondase o sectă hippie. Sau se droga.

— Cal, nu sînt sigur că înțeleg cum s-a putut întîmpla așa ceva.

— Presupun că Clara a mers la bancă, a lichidat o mare parte din acțiuni și a luat banii. Doar erau ai ei, la urma urmei.

— Ați verificat la bancă ?

— Sandy, voiam să vorbesc mai întîi cu tine. De aceea te-am sunat. Cal era teribil de stînjenit. Avocații

care se ocupau de moșteniri se mișcau într-o lume de scheme fixe. Nu erau pregătiți pentru surprize. Era clar că se temea că familia l-ar putea blama. Coborîse deja în adîncurile dureroase ale justificărilor avocățești. Am crezut că știi despre ce este vorba. Nu mi-a trecut prin minte că...

Cal se opri. Părea să-și dea seama că face rău subliniind ce șocat a fost că Clara acționase fără să-l consulte pe soțul ei. Sensibilitatea neașteptată — și neobișnuită — a lui Cal părea să-i trezească lui Stern, printr-o logică neverosimilă, propria lui suferință. De fapt, era amețit. O, era absolut copilăresc, o reacție de lăcomie, ca a unui țînc de șase ani, dar nu-și putea îndepărta gîndul. Avusese grijă de copii; îl îmbuibase pe rabin și-i suplimentase operele de binefacere, atît de îndrăgite. Doar el, și asta în ultimele ei zile, fusese prejudiciat. Îl copleși încă o dată același amestec otrăvitor de rușine și durere.

Cal vorbea în continuare.

— Acum, că mi-ai spus că n-ai nici o idee despre ce e vorba, îi voi telefona imediat lui Jack Wagoner la bancă. Le vom lua urma. Curtea care se ocupă cu autentificarea testamentelor ne va pretinde asta.

Aceste promisiuni păreau să-l liniștească prea puțin, chiar și pe Cal. Stătea acolo dezumflat și îngrijorat, sugîndu-și buzele. Suna, ca și cum banii o luaseră singuri la sănătoasa.

— Cînd a avut loc această operațiune ? întrebă Marta. În ce zi ?

Cal se întoarse spre Van Zandt care știa — cu cinci zile înainte de după-amiaza în care venise Stern acasă și o descoperise pe Clara. Van Zandt îi înmînă Martei declarația; ea i-o dădu tatălui ei care o împinse la o parte. Lui Stern îi trecu prin cap că era vorba de o delapidare, un joc murdar, dar asta era improbabil — mai rău, era absurd.

Un sunet îl făcu să-și ridice privirea: Kate începuse iar să plîngă. Deși avea douăzeci și șase de ani, așa cum arăta acum, cu fața brăzdată de lacrimi și cu machiajul șters, părea să aibă jumătate din vîrsta ei. Se lăsase pe brațul fratelui ei care fusese tot timpul extrem de tăcut și care se gîndea încă la mama lui. În situația actuală, Stern

fu lesne iritat de solicitudinea lui Peter. Ce era, se întrebă el, de toate femeile se îndreptau spre Peter ? Nici unul dintre ei nu putea spune că el nu era necăjit ; dar toți păreau să adore îmbufnarea lui tăcută. Se afla aproape. Demn de încredere. O persoană pe care puteai conta. Peter îl subminase pe tatăl lui în modul cel mai perfid cu putință — îl depășise. Fiind ceea ce conta cel mai mult, ceea ce Stern nu era. Această perspectivă pătrunzătoare și neașteptată asupra ciudatelor mecanisme din familia lui nu reuși să stăvilească valul durerii.

Dădu mîna cu Cal și cu Van Zandt. Se ridicară și copiii, dar parcă habar n-aveau cum să procedeze, dacă să mai stea sau să plece, sau chiar dacă s-ar fi cuvenit să se miște. Stern înțelese dintr-o dată că era în centrul atenției. Toți îl priveau — copiii, avocații — așteptînd un semnal. Ce să facă, cum să procedeze. Dar el nu prea știa ce indicații să le dea. Aici, în această ambianță elegantă, sufletul lui se îngreuna de suferință. Sinucidere. Bani. Boală. Clara lăsase în urma ei o dezordine ireparabilă.

Era cuprins, mai mult sau mai puțin explicabil, de amintirea ei, așa cum o văzuse într-o zi, în drumul ei spre îndatoririle de profesoară din cadrul Programului de Arte din centrul orașului. Și copiii, și Stern își exprimaseră îngrijorarea pentru siguranța ei, dar ea mergea de două ori pe săptămînă, dimineața, cu mașina, în periferiile insalubre ale orașului. Trecînd să schimbe mașinile pentru a o duce pe a ei în service, Stern o văzuse îndreptîndu-se curajoasă spre porțile școlii — o doamnă între două vîrste, hotărîtă, cu înfățișare nobilă, păr roșcat, piept voluminos. Nu avea poșetă. Strînsese pumnii în buzunarele hainei ei simple, iar capul îl ținea ridicat. Ignora cele cîteva priviri răutăcioase. În acea clipă, recunoscuse ceva esențial : nu că era lipsită de teamă, mai degrabă că văzuse adesea acea expresie ; pentru Clara, orice ieșire dincolo de casa ei părea să ceară același efort ca și stăpînirea grijilor. Erau acei demoni interiori, pe care ea-i învinsese convingîndu-se pe sine însăși că nu erau reali. Cine știe cum, spre sfîrșit, ei prinseseră viață, o însinguraseră și o devoraseră. O femeie tăcută, manierată, demnă, Clara Stern fusese înghițită de murdăria lumii, ca una dintre acele creaturi preistorice ale cărei oase se găseau prin văgăuni întunc-

cate. Știa că, mai devreme sau mai tîrziu, avea să plonjeze și el în adîncuri, avînd parte de aceleași orori de coșmar ca și ea.

Ajunseră în stradă înaintea lui Kate, care, neputîndu-se controla, începuse iar să plîngă.

Capitolul 5

Cum renunță unii la viață ? Noaptea, Stern bîntuia prin casa imensă, în căutarea unor răspunsuri. În dulapuri atîrnau încă multe din hainele Clarei. Ținînd ușile larg deschise, se uita fix la îmbrăcăminte ; părea la fel de plină de mister ca relicvele. Umerașele rămase goale, după ce Kate și Marta împachetaseră cîteva haine, așteptau, acum, ca scheletele unor păsări.

După ce plecase Marta, se mutase să doarmă în camera ei. Dormitorul lui părea întors cu susul în jos ; aici se simțea puțin mai liniștit. Cînd intrase în dormitorul principal, pentru a-și aduna cîteva lucruri, îl copleșise tăcerea. După numai cîteva zile de nefolosință, pusese stăpînire pe el o liniște prăfoasă, învăluitoare. Era ca și cum te-ai fi uitat la o fotografie : o porțiune limitată dintr-un trecut inaccesibil, lipsit de animație, dar bine conservat. Își luă șosetele, suporturile pentru gulere și se grăbi să iasă.

Vecinii și cei de la sinagogă îi arătaseră o bunăvoință formală. Sinuciderea soției era prea sinistră pentru masa de prînz — cum să le explici asta copiilor ? Dar femeile veneau cu oale cu mîncare, pui gătit în diferite feluri, pentru ca să le mănînce singur. Congelatorul era stricat. Seara, băga de obicei ceva în cuptorul cu microunde, destupa o sticlă de vin, mînca, bea și se plimba prin casă.

Pe frigider se afla o notiță pe care scrisese să-i telefoneze lui Nate Cawley. Încercase de mai multe ori, sperînd să alunge întrebarea cu privire la nota de plată a Clarei, dar nu-l găsise încă, acesta fiind plecat la o conferință pe teme medicale, în Canada. Înmuiat de vin, Stern dădu cîteva telefoane — prietenilor, Martei, lui Kate, verificînd dacă erau acasă — și apoi își reluă hoinăreala. Ședea în fo-

tolii, de care nu-i păsase ani în șir. Mergea din cameră în cameră, uitîndu-se la mobilă, la tablouri. O pasăre de porțelan. De unde era ?

Era invitat din cînd în cînd în oraș de către alți avocați, în general atunci cînd se mergea în grup ; era un gen de solicitudine convențională, care indica mai mult poziția lui în societate decît vreo anumită intimitate. Genul de relații sociale pe care familia lui îl minimalizase întotdeauna. Clara, cu modul ei de viață liniștit și simplu, nu era interesată de oameni sau ocazii care aveau prea puțină consistență. Acum, liber să-și facă de cap, nu putea să recurgă la șiretlicurile care se impuneau în cazul unor asemenea întîlniri, seri de pălăvrăgeală, în care se sărea de la un subiect la altul, în care toată lumea se holba la el, nedînd glas întrebărilor despre soția lui.

Singurele ieșiri pe care le dorea erau cele cu copiii. În primele două săptămîni după plecarea Martei, se dusese de două ori la Kate, la cină, iar ea și John se întîlniseră o dată cu el în oraș. Dar aglomerarea suburbană din districtul Kindle făcea ca distanța dintre ei să fie parcursă într-o oră, iar în zilele de lucru, drumul era extenuant, în special pentru Kate, istovită de primele faze ale sarcinii. Simțea că și atențiile ei față de el cereau un efort conștient ; întotdeauna drăgăstoasă, fără să caute asta în mod special, Kate părea acum vag înspăimîntată că are de-a face cu taică-său.

Acționînd, desigur, la îndemnurile surorilor lui, sunase și Peter și, la propunerea lui Stern, cinaseră împreună în oraș într-o seară.

— Ceva rapid, spusese Peter, acceptînd.

Se întîlniră într-un bistro. Între ei însă, absența Clarei era enormă, chinuitoare. Ea fusese îndurerată de răceala dintre ei — și, de dragul ei, făcuseră mereu tot ce le stătea în putință. Acum era dintr-o dată limpede că legătura nu-i supraviețuise, amîndoi interpretaseră roluri într-o reprezentație care se încheiase. După cîteva minute de stînjeneală, alunecară într-o tăcere totală, în mijlocul zgomotului de farfurii și al vocilor din restaurant.

Așa că cea mai mare parte a timpului era singur. Într-o noapte, se petrecu ceva neașteptat. Telefonă o femeie de prin împrejurimi care pretinse că era o prietenă a Clarei.

Descrise eșecurile repetate ale soțului ei în pat, fără să facă nici o pauză — omul avea probleme — și încheiase conversația, spunînd simplu :

— Sună-mă !

Desigur că Stern nu o sună. Cu toate acestea, incidentul îi provocă un amestec de sentimente ciudate. Auzise și el, ca oricare altul, povești cu femei infidele, care îi acostau pe văduvi cu o îndrăzneală dezarmantă, dar, date fiind împrejurările în care murise Clara, el era sigur că asta nu o să i se întîmple și lui. A, poate că fuseseră cîteva cărți de vizită, cîteva telefoane, prin care cîteva văduve și cîteva femei divorțate, cunoștințe îndepărtate își exprimaseră compasiunea. În plus, dintr-o dată, păru să se limpezească ceva. Oamenii erau singuri ; existau în special femei care erau la fel de singure ca și el. Dar cine știa despre toate astea — femeile ? El, cu siguranță, nu. Și, oricum, cu ce scop ? Gîndindu-se la toate astea, începu să se simtă și mai rău, nedumerit și deplasat, adunat în sine, ca un lucru îngropat.

Oricare i-ar fi fost distracțiile, serile îl găseau mereu umblînd încolo și încoace. Bea vin, își spunea că se va apuca de treabă. De îndată ce se obișnui așa, își dădu seama că asta, și nu munca, era activitatea principală a zilei. Suferea teribil — nedumerit de amintiri frumoase și autoincriminări dure — și cu toate acestea, revenea la aceste momente aproape cu insistență, în timp ce anii îl covîrșeau.

Amintirile lui din trecut erau de un milion de pagini, relevate de o singura rază de lumină incandescentă, uși deschizîndu-se atunci cînd sosea el, încărcat cu genți, în sute de tribunale diferite. În deceniile pe care și le amintea, era întotdeauna seara tîrziu sau în dimineața unui proces, emoțiile lui, un amestec de concentrare hotărîtă și nerăbdare potolită. Era pus în încurcătură atunci cînd stătea acasă ; copiii vorbeau și rămîneau cu întrebările în aer, în vreme ce el cocea moțiuni, își desfășura atent în minte cursul vreunui interogatoriu anume și întindea o mînă mîngîietoare, cu care voia să-i liniștească în vreme ce se gîndea la altceva. O, reușise. Era la birou cu trabucurile lui, cărțile lui, telefonul lui, clienții lui, de la șapte

dimineața pînă la nouă sau zece seara. Cînd se întorcea acasă, se așternuse deja tăcerea. Copiii fuseseră trimiși la culcare, dormeau duși. Clara aștepta în camera de zi, cu o carte în poală, aroma cinei care se încălzea răspîndindu-se în toata casa : o imagine a ordinii, a plinătății, a îndestulării.

Fusese convins de această poză ? Cîți ani se mulțumise cu gîndul că nu se certau, că ea rareori da glas criticilor altor soții ? Asta ar fi șocat-o pe Clara, ca fiind vulgar. E-adevărat, el o tratase cu o largă curtoazie. Nu prea se întîmpla să-i nesocotească dorințele. Dar, desigur, făcuse o alegere înțeleaptă, pentru că ea rareori pretindea ceva doar în interesul ei. O, avuseseră și momentele lor mai dificile. Cine nu le avea ? Perioada în care copiii plecaseră la colegiu constituise un șoc puternic pentru Clara. Cînd, în cele din urmă, plecase și Kate, erau momente cînd o găsea în întuneric, plîngînd. Insinuarea tacită, pulsînd ca o rană, era acolo zi de zi : nu-i plăcea viața ei, nici măcar o fărîmă din ea. Cînd încerca să o mîngîie, îl înfrunta fățiș, transfigurată de deceniile de proteste neexprimate. Dar continuaseră, poticnindu-se, iar Clara revenise la autocontrolul său sever, la zîmbetul său forțat și perseverența ei caracteristică. Semăna cu un pastor suedez care îndură torturi existențiale în tăcere și neobservat.

În aceste seri de preumblare, vinul îl adormea — nu fusese niciodată un băutor. Se trezea din somn cu o zguduitură, pentru a se găsi stînd drept într-un scaun, cu gura uscată, cu toate luminile aprinse. Într-o noapte, îl trezi din somn un vis neobișnuit de însuflețit. Se scălda în Kindle la Capul Lupului. Pe nesimțite, apa se învolbură și, curînd, începu să dea din picioare și să se zbată, în vreme ce spuma albă clocotea în jurul lui. Pe țărm, printre copaci, priveau mama, tatăl și fratele lui mai mare, îmbrăcați în haine de lînă neagră, groasă ; toți stăteau nemișcați ca niște statui. Cu toate că se îndepărta, îi zări cumva pe Clara și pe copii printre ramurile golașe. Erau într-o sală de clasă. Copiii erau așezați în bănci, iar Clara le explica ceva, cu degetul ridicat. Agitîndu-și brațele în

apă, striga, dar ei nu-l observau luptîndu-se cu curentul, fiind împins din ce în ce mai departe.

Fiona Cawley, vecina lui de alături, îl întîmpină cu un pahar înalt cu whisky, sifon și gheață.

— Sandy ! strigă ea.

De la primul cuvînt, Stern știu că e beată. Fiona deschise larg ușa din față. Stătea cu brațele depărtate, luminată din spate de veiozele aprinse din camera de zi. Și Nate, soțul Fionei, bea mai mult decît trebuia. Poate că asta îi ținea împreună. Stern înțelese dintr-o dată, fără prea multe subtilități, ce anume o motiva pe Fiona. Destinsă de pe urma alcoolului, era mai atrăgătoare; atitudinea ei era de o flexibilitate ispititoare. În mod evident, își savura libertatea. Era îmbrăcată elegant, ca întotdeauna, într-un costum tricotat care îi reliefa silueta. Coafura și machiajul erau fără cusur. Își pusese o bijuterie pentru seara pe care o petrecea acasă, un diamant mare, la baza gîtului. Fiona își umplea zilele îngrijindu-se. Alungă cîinele și îl trase de mînă în casă pe Stern, asigurîndu-l, ca răspuns la întrebarea lui, că nu o deranja de la masă. Părea încîntată să-l vadă.

— Ce *faci*, Sandy ? Îi atinse fața, un gest exagerat, de bețiv. Ne gîndim mult la tine.

Ca răspuns, adoptase deja o poză enigmatică. Fusese întotdeauna bun la așa ceva, știa să arcuiască sprîncenele fără să scoată un cuvînt, astfel încît să sugereze că are sentimente complexe. Expresia lui era acum și mai accentuată, sugera și mai mult durerea.

— Mă simt atît de bine, pe cît e de așteptat, Fiona. E Nate prin preajmă, pentru cîteva momente ? Vreau să vorbesc ceva cu el.

Prezența personală, hotărîse Stern, putea atrage atenția lui Nate. După ce discută cu Cal, Stern își impuse să fie mai hotărît în încercarea de a descurca afacerile încîlcite ale Clarei.

— Nu te-a sunat ? i-am transmis mesajul de douăzeci de ori. Ei, e plecat în oraș în seara asta, Sandy. Stai o clipă. Ia o băutură. Aș vrea să te întreb ceva. Îmi pare bine că ești aici.

Fără să aștepte vreun răspuns, era deja la jumătatea drumului spre bucătărie, pentru a-l băga pe cîine înapoi.

Fiona era unul dintre acei oameni care obțin mereu ceea ce vor. Nu-i dăduse nici o șansă să se scuze.

Familia Stern locuia lîngă familia Cawley de nouăsprezece ani. Văzuseră locuința modernă a acestora trecînd prin trei extinderi succesive, așa încît avea acum ceva ciudat, care aducea cu un al doilea nivel, arătînd ca o pălăriuță pe capul unui om.

Fuseseră martori la majoratele copiilor lui Cawley, care erau acum amîndoi la colegiu. Se bucuraseră, discutînd la sfîrșit de săptămînă peste gard; beau cîte ceva împreună cînd și cînd sau făceau grătar; două decenii de conversații și de schimbat unelte de grădină, dar soții Cawley, ca pereche, la fel ca mulți alții, erau tratați cu rezerve. Cu mai mulți ani în urmă, o dată cu retragerea din activitate a medicului obstetrician, care asistase la nașterea copiilor lui Stern, Clara începuse să-l viziteze pe Nate, în calitatea lui de ginecolog și medic principal. În caz de urgență — o cazătură din copac, o rană ușoară — el era medicul neoficial al întregii familii. Într-o anumită măsură, relația aceasta profesională le convenea soților Stern, de vreme ce le oferea un mijloc diplomatic de a se bucura de prezența lui Nate fără Fiona. Ca medic, el era bine informat, relaxat și afabil; acasă, era adesea anihilat de nevastă-sa. Mai tînără decît el, Fiona fusese fără nici o îndoială o mare frumusețe și mai era încă o femeie arătoasă, zveltă, cu ochi luminoși, cuceritori, aproape întotdeauna galbeni. În cîteva cuvinte, era greu de descris: cu mult nerv, abruptă, opunînd tot timpul rezistență. Fiona nutrea lupte interne și resentimente vizibile. Persoană de evitat.

— Whisky? întrebă ea.

Stern se așeză pe un scaun tapițat cu o țesătură cu bujori. Camera de zi a familiei Cawley era decorată în ceea ce Stern socotea că e stilul modern irlandez, înnobilare conștientă a stilului colonial american. În camere erau îngrămădite mese închise la culoare și comode, majoritatea înconjurate cu valuri de dantelă. Fiona era ocupată într-un mic birou alăturat, unde scosese o măsuță pentru băuturi. Bea elegant; băutura era în clondire de sticlă șlefuită, iar un coș mare cu gheață, din argint veritabil, fusese pus în centrul mesei.

— Sherry sec, dacă ai, Fiona. Cu un cub de gheață. Am niște treabă de făcut în seara asta.

— Treabă ? întrebă ea. Deja ? Sandy, ar trebui să-ți mai acorzi o șansă.

Aceasta era o remarcă frecventă. Dar nimeni nu dădea alternative. Să meargă la dans ? În cluburi de noapte ? Îi scăpa înțelesul. Care era ceremonialul suferinței ? Să disprețuiești activitățile folositoare și să te uiți la televizor, la emisiuni stupide ? Stern începuse deja să obosească din cauza eforturilor convenționale de a-și dirija sentimentele.

Cînd ea îi dădu băutura, o întrebă dacă se simte bine.

— Cine, eu ?

Stern își aminti acum că hotărîse în urmă cu mai mulți ani, fără să se gîndească prea mult, să nu-i pună Fionei astfel de întrebări. Cîinele umbla de colo-colo prin bucătărie, unde fusese închis, și mîrîia ; se auzea cum zgîria plăcile de gresie cu ghearele.

— Ce treburi aveai cu Nate ?

— Cîteva întrebări în legătură cu Clara. Spune-i că nu e vorba decît de cîteva minute. Voiam să știu dacă nu cumva el o trata de vreo boală.

— Era ceva, spuse Fiona.

Făcu un semn, cu paharul în mînă.

— Da ?

— El se oprea pe la ea, dimineața. Avea nevoie de tratament medicamentos sau cam așa ceva.

Dădu din mîna pe care nu o avea ocupată, în felul lui Nate, probabil.

— Aha.

După cum bănuise și el. Se liniști. Apoi, încurajat să afle că avusese dreptate, se ridică să plece.

— O, doar nu pleci deja. Nu-ți mai aduci aminte ? Voiam să te întreb ceva.

— A, da, spuse Stern.

Uitase, într-adevăr.

Ea se duse într-o altă cameră și se întoarse cu un pachețel.

— Sandy, probabil că nu ești pregătit pentru asta, dar cînd vei fi, trebuie să mă lași să te prezint lui Phoebe Brower. E încîntătoare. Și aveți cîteva lucruri în comun. Știi,

soțul ei... Fiona își agită o mînă, făcînd grimase. Somnifere.

Nu reuși să păstreze tăcerea — îi scăpă un sunet sau mai degraba un zgomot. Dacă Fiona n-ar fi fost beată sau n-ar fi fost Fiona, ar fi putut să se simtă ofensat. Poate că ea credea că are de gînd să întemeieze o societate. „Soții Insuportabili SA.". Recunoscu ambalajul magazinului fotografic din apropiere pe pachetul din mîna Fionei. Și fotografii ? Trebuie că pe casa lui se afla vreun semn. Eșuat. Nefolosit.

— Precum ai spus, Fiona. E prea devreme.

Ea dădu din umeri.

— Mă gîndeam că majoritatea bărbaților ar fi nerăbdători să fie din nou liberi.

Ei, pînă acuma se descurcase binișor, dar Fiona o cam lua razna. Își duse mîinile la coapse, în semn că se pregătea să plece.

— Poate că ai dreptate, Fiona. Femeile știu întotdeauna mai bine decît bărbații.

— Nu mă lua peste picior, Sandy. Exagerezi cu ironiile. Am un motiv anume pentru care întreb.

Nu era nici o îndoială că era foarte sigură de sine. Stern tăcu, uitîndu-se la Fiona, privind-o cum își venea în fire.

— Sandy, vreau să te uiți la asta. Trebuie să-mi răspunzi la o întrebare.

Îi dădu pachetul.

— Ce este, Fiona ?

Ea scutură din cap. Uită-te, spuse. Nu voia să dea explicații. Simți pregnant absența Clarei. Această scenă nu ar fi avut cum să aibă loc în urmă cu cîteva săptămîni. Fiona, chiar beată fiind, nu și-ar fi luat asemenea libertăți în fața lui.

Cînd deschise pachetul, găsi o casetă video.

— Uită-te la ea.

Descrise un arc în aer, în direcția micuței camere nupțiale de alături. Stern abandonă gîndul de a mai rezista. N-avea sens cu Fiona.

Găsi videocasetofonul și apăsă pe butoane ; se pricepea la aparatele electronice. Imaginile țîșniră pe ecran chiar în mijlocul unei secvențe. Înregistrarea era de

proastă calitate, făcută în casă. Nuanța pielii era mult prea trandafirie. Primele cadre erau cu o tînără. Se apropia și se depărta de obiectiv, rămînînd însă goală ca în ziua nașterii. Era subțire și cu sînii mici — așezată pe pat, zîmbea inocent camerei de luat vederi. Fu prea surprins ca să mai înțeleagă ce legături avea femeia goală cu Fiona. Dar apoi recunoscu vocea lui Nate; cuvintele nu se auzeau prea clar, iar Stern, stînd acolo, sorbindu-și sherry-ul, nu avu nici o dorință să dea mai tare și să se implice astfel și mai mult. Pricepuse ce era de priceput. Nate era cel cu camera de luat vederi.

În mod straniu, prima reacție fu că îi păru rău pentru vecinul său. Cum putuse să-și facă așa ceva ? Dar nu era nimic scabros în pozele fetei. La un moment dat, își încrucișă picioarele; purta pantofi negri, cu tocuri înalte. Nate plimba obiectivul peste fiecare parte a trupului ei; triunghiul întunecat al pubisului, despicat de buzele inferioare, trandafirii, devenise mai vizibil. Era ceva aproape nevinovat în aceste imagini. Oricum, relaxat, Nate și tînăra, oricine ar fi fost ea, se cunoșteau bine. Ea zîmbea, ca și cum s-ar fi aflat pe o plajă.

Apoi, în vreme ce Stern își ținea degetul deasupra butonului de oprire, imaginea dispăru; ecranul se înnegri, se acoperi de puncte și se umplu în cele din urmă cu imagini. Îi trebui o clipă pentru a-și da seama ce se întîmplă; fu tulburat mai înainte de a dori să numească ceea ce vedea. După cît se părea, Nate întorsese obiectivul spre el însuși. În afara acestuia, se putea bănui axul alb al membrului său în erecție; perspectivele erau greu de distins, dar, oricum, Nate părea a fi un bărbat cu proporții generoase. Apoi, pe neașteptate, imaginea dispăru din nou și se fixă pe ceea ce se pare că dorise Nate să arate. Distanța față de obiectiv era prea mică, se vedea părul tinerei, ca o pată, semănînd cu un covoraș împletit de paie. Nu era nici o îndoială că buzele ei rujate erau fixate pe capătul membrului lui Nate.

— E grozav, se auzi vocea lui Nate de pe bandă. Grozav.

Stern pricepuse destul. Renunțarea la serviciile lui Nate era irevocabilă.

— Înțeleg, spuse Stern.

Stinse aparatul.

Fiona stătea lîngă măsuța cu rotile, cu spatele la ecran.

— Dezgustător, nu crezi ? Împuțitul mi-a spus că are o întîlnire de afaceri în seara asta. Ce zici ?

— Fiona... zise el, dar habar n-avea ce mai putea adăuga.

— Uite ce vreau să știu, Sandy. Aruncă rapid cîteva cuburi de gheață în paharul ei ; încă nu se întorsese cu fața la el. Dacă introduc acțiune de divorț, pot folosi caseta la proces ?

Stern deveni imediat evaziv. Nu avea de gînd să se lase prins între vecinii lui. Îi spuse că experiența lui nu cuprindea matrimoniale. Fiecare tribunal avea procedurile sale.

Ea îl întrerupse, nefăcînd nici un efort de a-și ascunde privirea tăioasă.

— Nu mă ameți, Sandy. Da sau nu ? Ce crezi ? Vreau să știu cum stau.

Își dădu seama că e foarte nervos. Înregistrarea îl impresionase. Și îl enerva, mai mult decît s-ar fi putut aștepta, să descopere că și familia Cawley, alt reper fix în viața lui, se clătina. Totuși, răspunse.

— Cred că poate fi admisă la proces.

De fapt, nu exista nici o îndoială. Orice avocat cu jumătate de creier s-ar fi gîndit la o grămadă de moduri de a folosi înregistrarea ca probă.

— Ei bine, va fi vai *de capul lui* atunci, nu-i așa ? I-am tot spus că nu-și poate *permite* să divorțeze. Acum chiar că va vedea ce înseamnă asta.

Fiona își înălțase bărbia ; se apăra. Era greu să nu te sperii de vizibila ei ușurare atunci cînd se gîndea la suferința pe care o va provoca.

— Știi unde eram, Sandy, cînd am văzut asta prima oară ? La magazin. Nate m-a rugat să duc camera de luat vederi la reparat. Băiatul din spatele tejghelei mi-a arătat caseta și m-a întrebat ce este. I-a dat drumul în camera de luat vederi — știi cum se face — și m-a lăsat să mă uit. La puștoaica aia de douăzeci de ani. Știi ce-am făcut ? N-ai să crezi. M-am prefăcut, Sandy. Nu mi-a trecut altceva mai bun prin minte. Ca și cum eu aș fi fost în imaginile acelea.

Începu să plîngă. Stern era surprins că reușise să se abțină atît de mult. Îi trecu prin minte că Fiona avea dreptate. Tînăra semăna destul de bine cu ea. Aceeași frumusețe zveltă, cu obrajii ridicați. Asta era de natură să dea speranțe sau ceva deprimant ? Sau doar încă un indiciu că unii oameni fac mereu aceeași greșeală ? Acum nu se mai mira de ce Nate nu-i telefonase.

— Fiona, te-a afectat mult, spuse Stern.

— Evident că m-a afectat ! țipă ea. La dracu', nu mă trata cu condescendență !

Gîndindu-se cum ar putea s-o liniștească, începuse să se apropie de ea. Dar acum se opri.

— Nate nu știe că am văzut-o. N-aș *suporta* să-l aud dînd explicații. Se uită cu o căutătură sălbatică la Stern. Și tu nu spui nimic. Încă nu sînt sigură ce o să fac.

— Nu, nu, desigur că nu, răspunse Stern, cu toate că era greu să te gîndești că Nate care, la urma urmelor, îi dăduse camera de luat vederi, era complet nevinovat. Dar Fiona nu era dintre cei care să aibă viziuni complicate în legătură cu intențiile oamenilor. Registrul sentimentelor ei era limitat — emoțiile ei vibrau de la ostilitate temperată la furie disperată. Era pe punctul de a claca, probabil ca urmare a faptului că-și provocase mult rău, silindu-l pe Stern să se uite la înregistrare, gîndindu-se că îl va face de rîs pe Nate în fața vecinilor lor respectabili, dar descoperise că umilința era mai mult decît putea să suporte. Probabil că cel mai bine era să evite confruntarea cu soțul ei. În glumă, Clara și cu el își promiseseră de-a lungul anilor să nu-și dezvăluie unul altuia infidelitățile. O glumă, dar cu tîlcul ei. Era dificil să-ți imaginezi o explicație drăgăstoasă a unor treburi de acest gen. Fusese destul de norocos pentru a rezista căsniciei fără să-i fi fost necredincios soției — cel puțin, în sens carnal.

Stern încercă s-o aline. Cuplurile trec prin astfel de momente, îi spuse el Fionei, dar ea nu era atentă. Ședea în colțul unei canapele, la cîțiva metri de locul unde era el, suspinînd deasupra paharului. Văzu petele de fard din obrajii ei, cărarea perfectă ce-i despărțea părul vopsit.

— Știi ce mă jignește cel mai mult ? Că face asta acum. Acum. În urmă cu douăzeci de ani, era mereu vreun tip prin preajmă. Mă dădeam jos din mașină și

bărbații de pe stradă mă priveau. Îmi aruncau ocheade. Puteam să-mi fi dat seama. Dar el trebuia să caute fîntîna tinereții. De ce ? Ce crede el că e așa minunat ? La ce-i folosește ? Poți să-ți crezi ochilor ? Marele armăsar de prăsilă dat dracului ! Fiona ridică glasul. Își ținea paharul de whisky în dreptul obrajilor. Crezi că nu pot să fac și eu asta ? Am crezut întotdeauna că vrea să am demnitate. Pot s-o fac. O să-l las să facă filme. Nu-mi pasă. Dă-ți pantalonii jos, Sandy, o să ți-o fac ție. Aici.

Pentru o fracțiune de secundă, privirea Fionei deveni cu mult mai precisă decît i-ar fi permis băutura consumată. Stern era convins că voia să se îndrepte spre el, dar se clătinase pe picioare. Se întîmplă ceva — un moment numai, în care nu înțelese clar ce se întîmpla, datorită sentimentului de groază.

— O, ce-ți pasă, murmură ea.

Se ridicase în picioare, dar se lăsă în jos din nou. Nu era sigur ce înțelesese ea prin remarca aceea — probabil că nu-i era milă ; dar era o insinuare ciudată în vocea ei, în tonul ei obișnuit, autoritar, o sugestie stranie, cum că era un obiect vrednic de dispreț ce nu avea dreptul de a rezista.

— Fiona, spuse.

Ea dădu din umeri.

— Du-te acasă, Sandy. Îmi pierd mințile.

El așteptă cîteva momente, pînă își reveni cît de cît.

— Îi voi spune lui Nate că l-ai căutat.

— Te rog, zise el și se despărțiră în această notă decentă.

În noaptea aceea, nu putu dormi. De-a lungul căsniciei lor, Clara avusese crize prelungite de insomnie ; ziua o usturau ochii și avea privirea îngrijorată. Cîteodată, în puterea nopții, se scula și o găsea trează, avînd deasupra capului lampa de citit de pe partea ei. În primii ani, o întrebase ce o doare. Răspunsul ei fusese mereu încurajator, dar incomplet și, cu timpul, singura lui reacție era aceea că îi mormăia că ar trebui să stingă lumina. Ea se conforma, dar stătea în capul oaselor, în întuneric. Din cînd în cînd, prelungindu-se mai multe nopți la rînd aceeași stare, el făcea cîteva sugestii, dar Clara era prea circumspectă pentru a-și așeza capul sau a-și etala grijile pe canapeaua

vreunui psihiatru. La fel ca și Stern, ea gîndea că, la urma urmelor, trebuie să fim stăpînii propriilor noastre probleme. Așa trebuia. Acum, nopțile cu griji erau ale lui.

Stătea în capul oaselor, cu perna proptită de tăblia patului, lampa de lîngă pat fiind singura lumină aprinsă din toată casa. Luă o carte de Braudel, apoi o puse la loc pe noptieră. Întîmplarea aceasta cu Fiona nu îi ieșea ușor din cap. O forță blîndă părea să izbucnească din trupul lui, aproape ca o scurgere electrică. Își croi drum prin întuneric, către solariu, pentru a-și lua o băutură. Votcă cu sifon, văzuse un client cerînd așa ceva într-un bar. Trase draperia, uitîndu-se la casa familiei Cawley. BMW-ul lui Nate se afla pe aleea circulară, singura lumină venea de la felinarele de pe stradă și de la luna care bătea în ferestrele întunecate. Oare nici Fiona nu se putea odihni sau dormea dusă, sfîrșită din cauza mîniei și a șocului ?

Străbătu drumul înapoi, către dormitor, cu băutura în mînă. După ce bău, senzațiile deveniră și mai tari, și mai localizate. Organele lui genitale clocoteau. Își derulă în minte înregistrarea de pe caseta video, cu o oarecare timiditate. O imagine părea să-l fascineze, un obiect ciudat apărea lateral în obiectivul camerei, în vreme ce cobora spre capul femeii aflat în poala lui Nate și prindea partea albă din părul ei, vîrful nasului stălucind ; apoi, lujerul pal, strălucind și el, înflorea dintre buzele ei ce se retrăgeau. Ușor băut, nu avu puterea să reziste excitației. Membrul lui palpita, ridicînd cuvertura. Cu trei săptămîni în urmă, crezuse că astfel de senzații erau pierdute pentru totdeauna.

Se gîndi ce s-ar fi întîmplat pînă la urmă ? Dacă furia și disperarea ar fi îmboldit-o sălbatic, ar fi oprit-o ? „O, ce-ți pasă ?“ Tot nu știa ce vrusese ea să spună cu asta, dar își aminti că remarca îi provocase un fior, aducînd cu un mesaj chinuitor de invitații seducătoare. Ce-i *păsa* ?

— Absurd, zise el cu voce tare.

Încercă să adoarmă, necăjit la gîndul că era bîntuit, pe jumătate beat, de imaginea Fionei. Ea era una din acele creaturi pe care nu le găsise niciodată atrăgătoare. Dar acum, cînd aluneca ba dincolo, ba dincoace de granițele somnului, îi apărea în minte, confundîndu-se în mod alarmant cu tînăra cu care o înșelase Nate. Clara rămăsese cu

zece kilograme în plus după nașterea lui Peter, iar Stern nu-și aducea aminte să fi dorit, fie și numai o clipă, să nu fi fost așa. Dar acum insista asupra trupului zvelt al acelei femei mult mai tinere, care se transformase în vis în Fiona. Pînă către cinci dimineața, dormi ca un buștean, dar apoi se trezi brusc. Avusese cel mai crud și mai direct vis, un vis în care îl înlocuise pe Nate; organul îi era în erecție, arzînd de dorință și de nevoia de a urina. Ce era de făcut pentru a-și grăbi reacția ? Își imagină că atinge un flaut.

Înainte de șase, porni spre birou. Cerul începea să se coloreze în nuanțe de gri și trandafiriu. Noaptea de nesomn îl zdrobise; se concentră cu greu, în vreme ce senzațiile din visul lui cețos persistau, învăluindu-l. Așezat la birou, era încă excitat pînă în vîrfurile degetelor. Erau cuprinse de excitație inclusiv firele de păr de pe mîini. Auzi, îndepărtată, dar insistentă, vocea insinuantă :

„O, ce-ți pasă ?“

Capitolul 6

În urmă cu trei ani, Stern fusese numit să-l apere pe procurorul general adjunct al districtului Kindle, care era învinuit de uciderea unei colege. Fusese procesul deceniului pentru cele trei orașe : dezvăluise pasiuni aprinse și intrigi politice. Rolul pe care îl avusese Stern focalizase toate privirile, atenția întregii națiuni. Drept consecință, experiența lui, care nu fusese niciodată neglijabilă, se îmbogățise simțitor. Și înainte avusese un asociat, dar acum angajase încă trei avocați tineri. În ultimul timp, cu toții spuseseră că mai era nevoie de un jurisconsult. Unul dintre angajații lui Stern, Alec Vestos, se ocupa numai de cazurile de drept civil și se descurca bine singur ; Stern, chiar și după treizeci de ani, nu era prea stăpîn pe desfășurarea interminabilă a procedurii civile — mărturii, interogatorii, cereri. Ceilalți doi avocați — Raphael Moya și Sondra Duhaney — fuseseră mai înainte procurori și veniseră la Stern cam în același timp, cu doi ani în urmă. Ei alcătuiau dosarele pentru cazurile penale, în vreme ce Stern avea, de obicei, responsabilitatea principală în cazul unor delicte federale.

Alec, Raphael și Sondra erau capabili să se descurce în cele mai multe cazuri fără ajutor, iar de la moartea Clarei, ei conduceau firma. Orele de serviciu ale lui Stern se reduseseră simțitor. După nopțile ratate, dimineața era bîntuit de viziunile întunecate din visele lui ; adesea prea oribile pentru a fi rememorate în întregime. Stătea în pat, simțindu-se ca și cum ar fi fost învelit de o membrană, văzîndu-se pe sine ca din depărtare, abstract, ca o figură plutind în aer, una dintre acele siluete dansînd în fundal, ca într-un tablou de Chagall. Sau ca un astronaut priponit

în capsula lui, ca cineva care nu era nicăieri, în nici un cîmp de gravitație, capabil în orice moment să fie purtat pentru totdeauna înspre universul nesfîrșit. Cînd reușea să se ridice, se simțea iritat, de îndată ce trecea pragul biroului.

Obișnuința de o viață făcea imposibilă tratarea problemelor juridice cu indiferență; legea îl uimea mereu, așa cum unii copii sînt fascinați pentru totdeauna de o anumită jucărie. Chiar și acum, capacitatea lui intactă îl uimea; cu toate acestea, angajamentele lui fuseseră date uitării. Clienții, cu problemele și urgențele lor — totul părea acum peste puterile lui; exista un număr limitat de probleme în care Stern era angrenat în mod invariabil. Celelalte cazuri erau încredințate avocaților mai tineri. În fiecare zi primea dări de seamă de la asociații săi, se întîlnea cu acei clienți pe care trebuia să-i vadă, examina pledoarii, dădea telefoanele necesare sau apărea în procese, atunci cînd era cazul, petrecînd restul zilei cufundat în gînduri dezlînate, fără țintă. Ar fi spus că se gîndește la Clara, dar nu era chiar așa. De fapt, se gîndea în mod virtual la orice: la spoturile publicitare de la televizor; la desenele de pe pereții popicăriei; la copiii lui și la necazurile lor; la mîncarea de care avea nevoie; la notele de plată; ce mai putea încă să planteze; cele cîteva ocazii în care îi promisese Clarei că se vor mai duce în Japonia, și nu făcuseră călătoria și nici măcar pregătiri pentru ea. Săptămîna trecută citise o zi întreagă broșuri despre un nou procesor de texte.

Închisese diplomatul. Se pregătea pentru noaptea lui de hoinăreală prin casă, cînd apăru Alec, cu o copie care tocmai sosise în camera de corespondență. Era aproape șapte, la birou era liniște, erau prezenți numai avocații; se gîndea ce mai rămînea de făcut, acum, că telefoanele tăcuseră. Mesajul primit de Stern era expediat de Dixon, de la casa lui magnifică din piatră, din districtul Greenwood, unde avea un birou plin de dispozitive ingenioase: fax, computere, buzzer, modemuri. Un director modern: Dixon putea fi întotdeauna contactat. Sună telefonul, pe linia particulară a lui Stern.

— Ai primit-o ? întrebă Dixon.

— Acum mă uit la ea.

Așa cum promisese, cazul lui Dixon era una dintre puținele probleme cărora Stern le acorda o atenție permanentă. Dăduse de urma celor trei clienți ai lui Dixon care erau menționați în citație și pe care nu-i dibuise pînă acum. Avocații lor confirmaseră că fiecare dintre ei fusese contactat de FBI, dar numai unul voia să-i pună la îndemînă lui Stern copii ale documentelor revendicate de guvern. Apoi, pe la începutul săptămînii, Al Greco sunase din biroul lui Dixon din DuSable și îi dăduse numele a doi clienți locali, care primiseră și ei citații pentru același tip de documente. Interesele procuraturii nu mai erau aparente.

Scrisoarea pe care o trimisese Dixon prin fax oferea totuși cîteva date. Bancherul său din First Kindle îl anunțase că o altă citație din partea marelui juriu fusese deja adresată băncii în urmă cu mai mult de o lună. Reieșea din scrisoare că agenții fuseseră la bancă și verificaseră, la repezeală, declarațiile cu privire la conturile lui Dixon. Apoi, urmărind ceea ce cerea citația, ceruseră copii ale tuturor depunerilor lui Dixon și ale cecurilor emise de-a lungul anului. Aceasta era o sarcină obositoare, se impunea ca o serie de angajați să cerceteze role de microfilm, iar banca urma să disponibilizeze aceste documente săptămîna viitoare. Ca de obicei, FBI-ul ceruse ca toate acestea să fie confidențiale; dar, bancherul, după ce se consultase cu avocații, hotărîse să-l prevină pe Dixon, în caz că se încumeta să ridice obiecții. Scrisoarea înfățișa gestul respectiv ca pe un act eroic, de protejare a unui client prețuit, dar de fapt era un lucru obișnuit.

— Ce înseamnă asta ? întrebă Dixon.

Multe, Stern știa. În mod cert, însemna că Dixon era ținta anchetei; și că, într-un fel sau altul, descoperiseră unde își depunea Dixon capitalul. În acest punct, în urmă cu cîteva luni, Stern și-ar fi aprins un trabuc, pentru a se aduna un moment să gîndească. Degetele lui se îndreptară totuși spre scrumiera elegantă de cristal de pe birou, ca și cum nervii ar fi avut un instinct al lor. Trecuseră, după calculele lui, douăzeci și nouă de zile de la ultimul lui trabuc, din ziua în care zburase spre Chicago. Pentru un sud-american, ideea de penitență era lugubră, o reminiscență catolică din adolescență, el fiind însă evreu. Tipic

pentru modul absolut imprevizibil în care îl bîntuia, uneori, Argentina.

— Cred că înseamnă, zise Stern, că ei încearcă să afle proveniența banilor. Dixon, ei cred că tu ai eludat legea, profitînd de pe urma acestor afaceri pe care le cercetează.

Dixon tăcu.

— E vorba despre o grămadă de bani, spuse el în cele din urmă. Ce cred ei ? Că am furat acești bani și i-am pus direct în contul meu de la bancă, astfel încît să fiu sigur că va observa cineva ? Cît de prost mă cred ?

Stern nu răspunse. În indignarea lui, Dixon era convingător, dar modul în care se desfășurau evenimentele, așa cum le înfățișase bancherul — faptul că agenții se uitaseră mai întîi peste declarații — indica foarte limpede că ei credeau că se află pe drumul cel bun. Dixon fusese de acord ultima dată că tranzacțiile pe care le cercetau cei de la procuratură erau suficient de mari pentru a influența considerabil prețurile pieței. Poate că Dixon fusese plătit de cei de la bursă să-i informeze în legătură cu planurile clienților lui. Asta mergea. Procurorul voia să examineze toate cecurile pe care le primise Dixon, în nume propriu, de la alți tipi de la bursă.

— Și dacă urmăresc banii pe care îi depun, de ce dracu' au nevoie de cecurile mele anulate ? întrebă Dixon.

— În general, cecurile sînt dorite nu pentru ceea ce arată, ci pentru ceea ce nu se vede.

Dixon nu părea să înțeleagă.

— Uitîndu-se la andosări, sînt capabili să identifice alte conturi, alte instituții financiare cu care faci afaceri. Dacă nu găsesc ceea ce caută în acest cont, se vor duce la celelalte.

— Grozav, spuse Dixon.

Tăcu apoi din nou. Între timp, Stern mîzgăli în grabă o schiță de scrisoare adresată băncii, cerînd copii după citație și după celelalte documente predate procuraturii. După cum avocații băncii știau prea bine, nu existau motive pentru a împiedica banca să se conformeze.

— Tipa asta e de milioane, spuse Dixon. După toate aparențele, vorbea despre Klonsky. Vrea totul. Margy mi-a spus ca documentele citate ar umple o jumătate de casă.

Cîteva cutii, îi spusese Margy lui Stern, dar el voia să vadă cu ochii lui. Se ducea săptămîna viitoare la Chicago, să treacă în revistă documentele înainte de a fi înaintate procuraturii. Știi cum i se spuse, nu ? întrebă Dixon. Klonstadt. Ai auzit ? Minunea Fără Țîțe.

Dixon rîse. Stern auzise porecla într-o seară de vineri la Gil's, între pereții care se voiau eleganți ; aici se adunau avocații să discute procesele aflate pe rol și să se plîngă de efortul pe care îl cerea profesia lor. Acest gen de umor negru nu fusese niciodată pe gustul lui.

Dixon se simțea lezat în drepturile sale. Exasperat. Hăituit. Resursele doamnei Klonsky îi depășeau așteptările. Și în efortul lui grosolan de a insista că acea vulgaritate era amuzantă, Stern detectă pentru prima dată un ton familiar. De-a lungul carierei lui, îl remarcase de nenumărate ori. Trac sau fiori. Numește-l cum vrei. Era sunetul care marca erodarea internă incipientă, căderea fortificațiilor interioare. Tonul ascuțit ce lipsea din vocea lui Dixon îl atinse pe Stern ca o picătură înghețată, ceva apropiat de frică. Era evident, dat fiind faptul că știa porecla judecătorului, că Dixon nu fusese în stare să-i urmeze sfatul de a nu vorbi despre anchetă. În schimb, își trîmbițase necazurile în atmosfera fierbinte de la club sau prin colțul vreunui vestiar, acolo unde discuta el de obicei prețurile grînelor, unde îi plăcea să se culce cu fetele din ring. Dixon îi mărturisise cuiva necazurile sale, vreunui avocat, probabil, dată fiind informația căpătată. Nu mai putea spera decît că e vorba de o persoană discretă.

— Știi care sînt ultimele noutăți ? întrebă Dixon. Nu se știe că am aflat, dar doi agenți FBI au fost la Datatech toată săptămîna ; s-au uitat prin documentele cu privire la unul din conturile MD. Am aflat astăzi.

Stern emise un sunet grav. Nu era de mirare că Dixon se simțea înconjurat. Datatech era furnizorul de procesoare de date al lui Dixon care înscriau în memoria calculatorului conturile MD.

— Ce cont, Dixon ?

— Contul de erori al firmei.

— Ce e asta ?

— Ceea ce sună a fi. Acolo unde corectăm greșelile. Clientul vrea să cumpere două camioane de fasole și noi îi

expediem grîu în loc. Cînd ne dăm seama, îi trimitem fasole și trecem grîul în contul de erori, așa că în final deținem grîul în locul clientului.

— Și procuratura vrea documente în legătură cu acest cont ?

— Mai mult. Păcălicii ăștia au comandat la Datatech un program special. Vor greșelile făcute în cursul tranzacțiilor de la bursa din Kindle.

— Din Kindle ?

— Exact. Nu prea are sens, nu-i așa ?

— Nu, răspunse Stern simplu.

Tranzacțiile în legătură cu care ceruse informații pînă acum procuratura fuseseră încheiate la bursa din Chicago. Greșelile pe care le cercetau ei acum apăruseră, conform informațiilor furnizate de Dixon, în legătură cu tranzacțiile încheiate la bursa mai mică de aici. Era ca și cum ai investiga tranzacțiile de la bursa din New York, cerînd documente de la bursa din San Francisco. Derutant. Dar era ceva în tonul ridicat, neliniștit, al lui Dixon, care îi sugera lui Stern că procuratura se afla pe drumul cel bun.

— De la cine ai aflat aceste lucruri, Dixon ? În legătură cu Datatech și FBI ?

— Este o informație confidențială. Ăia de la Datatech au făcut pe ei cînd au văzut citația. Le dau trei sute de mii de dolari pe an și acum au promis să păstreze secretul față de mine.

— Nu mai spune ? Ai motive să crezi în autenticitatea informației ?

— O tînără, zise Dixon în cele din urmă. O cunosc de ceva vreme. Nu mi-ar spune prostii. I-am promis că asta nu se va întoarce împotriva ei. Nu vreau ca Minunea Fără Țîțe să afle despre asta.

— Desigur.

Pentru Dixon, ca și pentru ceilalți indivizi de la bursă, cuvîntul de onoare era sacru. Puteai să lucrezi pe la spate fără nici o oprelişte, dar erai obligat să respecți un tîrg asupra căruia căzuseși de acord.

— Totuși, cît timp are de gînd să țină lucrurile așa, întrebă Dixon, individa aceea, cum îi zice, Kronstadt ?

— Klonsky, spuse Stern. Nu se știe.

— Luni ?

— Teoretic, ani.

— Iisuse. Și ei pot s-o țină așa la infinit, expediind citație după citație ? Și mie ?

— Dacă ancheta are un scop legitim, da.

Stern auzi prin telefon declicul metalic al brichetei lui Dixon.

— Să înțeleg că ai vreo problemă, Dixon ?

— Nu-i nimic, spuse.

Respira greu.

— Pot să-mi ceară orice printr-o citație ?

— Nu te înțeleg, Dixon.

— Să presupunem că am niște lucruri personale. Pot să mi le ceară ?

Stern făcu o pauză. Ce voia Dixon să spună ?

— Unde se află aceste lucruri personale ?

Stern îl auzi pe cumnatul său cum trage din țigară, cîntărindu-și răspunsul.

— La birou. Un seif micuț.

— Și ce ai în el ?

Dixon scoase un sunet echivoc.

— Așa, în mare, spuse Stern.

— Lucruri personale. Fleacuri.

Stern își linse buzele. Nu era nevoie să-l înveți pe Dixon să-și țină gura. Uneori, era o camaraderie ciudată între Stern și cumnatul lui. Dixon era un tip deștept, cu un simț al umorului convingător ; existau momente cînd era ușor să-ți facă plăcere compania lui. El și cu Stern făceau sport împreună ; se angajau în competiții sportive la care putea și Stern să reziste. Amîndoi erau amatori de mecanisme ingenioase. Existau două magazine la East Charles pe care le frecventau numai împreună o dată pe an. Și, cu toate acestea, existau în mod cert anumite limite, stabilite de rivalitate, dezaprobare, neîncredere. Stern era mulțumit să-l lase pe Dixon să nu-i dea toate datele. Nu voia să devină vulnerabil, avînd date despre întîlnirile amoroase ale lui Dixon sau despre afacerile încheiate la granița dintre licit și ilicit. De-a lungul anilor, relația aceasta de la avocat la client se dovedise a fi mai agreabilă decît cine știe ce efort jovial de a simula vreo

apropiere. Stern pretindea doar ceea ce legea, cu rigorile și convenționalismele ei, cerea, iar Dixon asculta atent și răspundea în dodii, așa cum îi plăcea lui.

— Sigur este vorba de lucruri personale, Dixon ? Lucruri care sînt numai ale tale, nu și ale corporației, care au fost pregătite în afara corporației și la care nu ai permis accesul personalului corporației ?

— Exact. Pot să le obțină printr-o citație ?

Stern se gîndi o clipă. Nu-i plăcea niciodată să emită păreri riscante. Clientul ținea întotdeauna pentru el vreun detaliu care schimba totul.

— În general, nu poți fi silit să pui la dispoziție lucruri personale, în absența unei garanții de imunitate. E improbabil să survină așa ceva în acest stadiu al anchetei. Un mandat de percheziție, asta e cu totul altceva.

— Un mandat de percheziție ?

— Anchetele astea cu privire la firmele de brokeraj sînt neplăcute de cele mai multe ori. Depinde de ceea ce caută. Pot găsi că ar fi avantajos să pună mîna dintr-o singură mișcare pe toate documentele. Dacă încep cu biroul și își dau seama că lipsește ceva, va urma casa ta.

— E mai bine să le mut ? Asta vrei să spui ?

— Numai dacă te îngrijorează faptul că s-ar putea să intre în mîinile lor. Poți să muți seiful într-un loc unde e mai puțin probabil ca ei să caute.

— Și asta unde ar fi ?

— Cît de mare e ? întrebă Stern.

O treime de metru pătrat, spuse Dixon.

— Atunci poți să-l trimiți aici. Chiar și în aceste zile, procurorii federali nu sînt prea porniți să percheziționeze birourile avocaților. Mandatul presupune o aprobare specială din partea Ministerului Justiției de la Washington, iar o asemenea măsură miroase a violare a dreptului la apărare. E riscant din perspectiva lor.

— Și dacă am nevoie, cum ajung la seif ?

Stern refuză să numească ceea ce era evident. Dixon arătase cît se poate de clar că nu dorea deloc să divulge conținutul.

— O să-ți dau o cheie de la birou. Vino și uită-te. Sau, chiar mai bine, ce-ar fi să apelezi la un alt avocat,

care nu e implicat în problema asta ? Biroul lui Wally Marmon ar servi excelent în acest scop.

Era firma care îl reprezenta pe Dixon în problemele obișnuite de afaceri, de care Stern refuza să se ocupe, dar Dixon mormăi la auzul unei astfel de idei.

— O să-mi ceară chirie cu ora, spuse Dixon. Și ar deveni prea nervos. Îl știi pe Wally.

Reflectînd puțin, îți dădeai seama că Dixon avea dreptate aici.

— Dacă acest aranjament nu te mulțumește, atunci lasă seiful acolo unde este. Sau ia-l acasă. Ca avocat al tău, prefer să-l știu aici.

Era bine să-i limiteze aria ascunzătorilor. Dumnezeu știa unde ajungeau, dacă Dixon avea acces permanent la cine știe ce cutie neagră în care depozita documentele căutate de procuratură și al căror conținut îl neliniștea atît de mult. În acest fel, atît clientul, cît și avocatul ar da de bucluc.

În cele din urmă, Dixon spuse că va trimite seiful săptămîna viitoare.

— Fă-ți singur aranjamentele, zise Stern. Dacă nu știi decît tu unde este seiful, atunci nimeni nu le va putea spune unde să-l caute.

— Ce vrei să spui ? întrebă Dixon.

Stern făcu iarăși o pauză. Nu voia să-l alarmeze. Pe de altă parte.

— Dixon, trebuie să-ți spun, sînt convins că au un informator.

— Un informator ?

— Cineva care-ți este apropiat, ție sau afacerilor tale. Informațiile lor sînt prea precise. Afacerile tale. Banca la care depui. Care este furnizorul tău de procesoare de date. Există o înlănțuire ciudată în ceea ce vor să afle. Cred că vor să te împingă pe o pistă falsă în legătură cu sursa informațiilor.

— Cred că vor să-mi arate ce deștepți sînt ei, zise Dixon.

— Trebuie să te mai gîndești la asta, Dixon. Identitatea informatorului ne-ar putea fi de mare ajutor.

— Las-o baltă, Stern. Nu știi despre ce este vorba. Vreun salahor de la bursa din Kindle, care a vrut vreodată

să-și înfigă colții în curul meu, le poate vinde gogoși ăstora. Dixon se înverșunase, vorbind despre criticii și adversarii lui. Dar eu voi fi cel care va rîde la urmă. Ține minte ce spun. Ai să vezi. Acum îmi țin gura, pentru că așa ai spus tu că trebuie. Dar cînd se va termina chestia asta, eu tot aici voi sta. Și voi avea cîteva polițe de plătit.

Dixon nu era obișnuit să fie vulnerabil... sau cenzurat. Situația critică de acum le implica pe amîndouă, iar asta îl înfuria. Mai păstră legătura un moment, respirînd greu, ca un taur. O dată făcute promisiunile cutezătoare de triumf și răzbunare, părea să nu mai aibă nimic de zis. Poate că își dădea seama de inutilitatea oricăror vorbe. Totuși, procuratura o să continue să ceară documente, o să-i sperie clienții, o să-i citeze dușmanii, amestecîndu-se în toate relațiile lui posibile. Aflat la o depărtare de două districte, Dixon părea să cîntărească lumea în expansiunea secretelor lui. Asta îl protejase mereu — nu prieteniile, nici aliențele sau puterea personalității lui. Dixon era la fel ca Dumnezeu și Caliban — imposibil de cunoscut. Insulta ce îi era adusă în împrejurările actuale era profundă.

— Ai să vezi, repetă Dixon, înainte de a pune receptorul în furcă.

Capitolul 7

— Să nu faci nimic, spuse femeia de la celălalt capăt al firului. Îți aduc eu cina.

— Cine este ? întrebă Stern. Helen ?

— Da, bineînțeles că Helen. Te deranjez ? Le las doar și plec. Am o întrunire.

Trebuie să fi sunat la intervale de cincisprezece minute, pentru că era acasă doar de cîteva momente.

— Ești extrem de drăguță, spuse Stern, uitîndu-se la ghiveciul care se dezgheța pe masa din bucătărie. Vino.

Așa că, gîndi Stern, încă o dată, femeile erau primele. Probabil că Helen Dudak nu avea nici un interes să fie chiar prima. Familia Dudak și familia Stern întreținuseră relații vreme de douăzeci de ani. Ca perechi, fuseseră legați în principal de copiii lor. Kate fusese prietena cea mai bună a lui Maxine, copilul cel mai mare al lui Helen. Cele două familii aveau aceleași idei despre chestiunile fundamentale ale vieții conjugale : despre permisiunea de a fi scuzat înainte de a te scula de la masă ; cantitatea de dulciuri permisă pe zi ; vîrsta potrivită pentru a conduce mașina singur sau pentru a ieși seara cu un băiat. Soții Dudak erau oameni plăcuți, principiali, avînd un sistem de valori rezonabile, și se îngrijeau de copiii lor. Așa că relația se așezase pe acest fundament solid, chiar dacă era oarecum limitat. Cunoștințele lui despre forul interior al lui Helen erau aproximative. Clara nu păruse niciodată să-i privească pe Miles și pe Helen ca pe un cuplu interesant și, în ultimii ani, datorită numeroaselor schimbări, relațiile se răciseră. Maxine se dusese la colegiul economic, se măritase și lucra în St Louis, iar Helen divorțase de Miles de trei ani. Avea un aer înțelept, simpatic, inde-

pendent. Reușise să depășească abisul, umilința tristului eveniment: după douăzeci de ani, soțul ei, proprietar înstărit al unor ateliere de tăbăcărie, se mutase și, doar cîteva luni după aceea, se căsătorise cu secretara lui, în vîrstă de treizeci de ani.

Stern o văzu venind, de la fereastra din bucătărie, cu o sacoșă voluminoasă și un arsenal de recipiente din aluminiu. Să cumpere bauxită, se gîndi Stern.

— Dumnezeule, Helen, dar nu sînt decît o persoană. Stern îi luă cîteva recipiente din mîini și o invită în bucătărie. Aici e destul pentru șase. Șaisprezece. Îndepărtă învelitoarea de pe o tavă cu pui și fu imediat înconjurat de arome. Usturoi și cimbru. Ar fi fost în stare să parieze, dacă i s-ar fi cerut, că Helen Dudak gătește bine. Era o parte esențială a personalității ei. Hai, vino și tu, ar fi păcat să mănînc toate astea de la congelator. Ai timp să cinăm înainte de întrunirea aceea a ta ? Te rog să stai. Mi-ar face plăcere.

Helen șovăi, dar fu în cele din urmă convinsă să-și dea jos haina. Fusese plănuit totul ? Stern avea îndoieli. Helen nu era o persoană care face planuri, cu toate că se vedea că e încîntată că fusese rugată să rămînă. Îi puse fulgarinul în șifonier. Era un veșmînt în tonuri castanii, cu o marcă vestită — Miles nu-și cumpărase ieftin libertatea. Ea găsise deja farfurii și platouri și punea masa în bucătărie, cînd se întoarse el. Admira bunul simț de care dădea dovadă Helen, nedorind să transforme întrevederea neprevăzută în ceva promițător. Cu toate acestea, atmosfera era animată, Helen se mișca între dulăpioare și masă. Iată-i, oameni între două vîrste. Soția lui era moartă de cinci săptămîni. El era singur, ea nu mai avea nici o legătură și, din cauza asta, amîndoi păreau, în mod ciudat, aproape dureros, înveseliți.

Și apoi, el era interesat; nu avea nici un sens să ascundă asta față de sine însuși. Din seara petrecută la Fiona acasă, era mai mult sau mai puțin atîțat de orice femeie pe care o vedea. Pentru Stern, aceasta era o fixație deconcertantă. Spunîndu-și asta, își dădea seama că nu făcuse numic în acest sens. O, se gîndea la asta, desigur. Admira o sută de femei pe zi doar plimbîndu-se prin oraș.

Dar își impusese această reținere. Era unul dintre acei bărbați de vîrstă mijlocie, mulțumiți de această parte așezată a vieții, în care preocupările sexuale puteau fi lăsate ușor în urmă, fără vreo estompare a virilității. Primea de la simțurile lui, aproape împotriva lui însuși, un mesaj nerăbdător, de natură să te binedispună. Cu adevărat, nu se putea închipui pe sine ca partener al altei femei — era mult prea curînd — dar, cu toate astea, aruncă o privire îndrăzneață către Helen cînd se duse să aducă o sticlă cu vin din dulapul de pe coridor. Una peste alta, ea era o persoana prezentabilă — mijlocul cedase întrucîtva, dar nu Stern era cel în măsură să critice acest lucru — și, chiar dacă arăta puțin asprită de viață, era ceva atrăgător în asta. Avea părul roșcat, asemeni unei vulpi, oarecum accentuat de vopsea, dar tocindu-se cu vîrsta și luînd-o în toate părțile. Picioarele erau bine construite; despre fund, nu aveai ce spune. Tenul avea porii deschiși, dar era plăcut fardată. Helen avea un fel de a se uita care arăta că trecuse prin multe — umor, suferință, demnitate. Stern avea impresia că fusese distrusă cînd o părăsise Miles, dar ea era o persoană puternică, poate nu chiar o inteligență remarcabilă, dar, oricum, bine motivată. Se descurcase bine, fiind convinsă că nu era făcută să sufere.

— Ei, bine, asta chiar e o plăcere neașteptată, spuse el cînd masa fu așezată înaintea amîndurora. Ce le-ai făcut cartofilor ăstora, Helen ? Serios. Sînt extraordinari.

Helen descrise modul de preparare. Stern ascultă cu atenție. Îi plăceau cartofii.

Ea îi povesti despre problemele ei. Se pregătise pentru a fi ghid, dar tînjea după ceva mai puțin terestru și devenise organizator de întruniri. Era contactată de mari organizații pentru a se ocupa de amplasări, hoteluri, prezentări. Muncea acasă, cu un fax și un telefon. Un început anevoios, dar acum mergea bine. Spuse povestea cu umor. Era un partener de discuție agreabil, gata să ia inițiativa pentru a menține această fragilă atmosferă însuflețită.

Se auzi soneria. Uitîndu-se pe geam, îl văzu pe Nate Cawley. Se părea că îl surprinsese într-un moment de îngîndurare. Se afla pe veranda acoperită cu plăci de ardezie, întors în bătaia vîntului. Era un bărbat micuț, slăbuț.

Părul era cărunt, iar mare parte îi căzuse ; cîteva fire mai lungi se ridicaseră acum în vînt. Stătea să plouă ; sfîrșitul lui aprilie era întotdeauna umed aici. Nate ieșise fără haină și acum se scutura puțin pentru a se încălzi. Purta un cardigan de golf și pantaloni marinărești albaștri, din stofă.

— Intră, Nate.

Helen se ridicase de la masă și se uita spre antreu, la Stern și la Nate. În ciuda distanței, Stern încercă să facă prezentările.

— O cunoști pe Helen Dudak ? întrebă Stern.

— Desigur.

Se ivi un moment de vădită stinghereală. Nate nu se mișcă. Era clar că se gîndește că deranjează, iar Stern avu o reacție instantanee de aversiune, demodată, dar puternică. Nu-i plăcea să fie văzut singur cu o femeie în casa lui. Nu acesta era mesajul pe care voia ca Nate să-l ducă Fionei, care l-ar fi pus imediat pe tapet în discuțiile cu vecinii. Stern dădu din mîini autoritar, puțin cam afectat, pentru a-și aduna puterile.

— Sîntem în toiul unui ospăț regesc, pregătit de Helen, Nate. Ce-ai zice de un minunat pui Vesuvio ? Sau să-ți aduc mai degrabă ceva de băut ?

— Nu , Sandy. Am venit doar pentru cîteva momente. Fiona mi-a zis că m-ai căutat.

Nate își ceru scuze că era atît de greu de găsit. Se întîmplau o grămadă de chestii, spuse. Da, într-adevăr, se gîndi Stern. Dumnezeu știa ce îi spusese Fiona că discutaseră, dar era evident că-i oferise o versiune îndulcită. Așa preocupat cum părea, Nate nu avea aerul unui bărbat care știa că tu și nevastă-sa v-ați omorît timpul comentînd înregistrarea video a erecției lui.

Stern îl invită în birou, acolo unde pusese chitanța de la laborator.

— Ai vreo idee ce ar putea fi asta ?

— A, spuse Nate. Westlab. Examină factura în detaliu, înainte de a o înapoia. Eu nu prea lucrez cu ei.

— După toate aparențele, Clara a consultat un medic în ultima lună.

Lui Nate îi trebui un moment ca să priceapă ce i se spunea.

— Cum ai ajuns la concluzia asta ?

Stern îi povesti despre notițele din calendarul Clarei.

— Ca să fiu sincer, Nate, credeam că este vorba de tine. N-am găsit nici o notă de plată de la vreun medic.

Nate, ca medic și vecin de modă veche, o trata pe Clara pe gratis, trimițîndu-i note de plată doar cînd și cînd, dacă nu chiar deloc. După întîlnirea din biroul lui Cal, Stern se uitase cu atenție în agenda Clarei. Și cercetase cu multă grijă corespondența. Se gîndise că e posibil ca ea să fi fost bolnavă.

— Ceva grav, spuse Stern, apoi adăugă mai încet, insuportabil.

Nate, compătimitor, prinse mingea din zbor. Privirea i se înmuie, avea blîndețea celui obișnuit să stea în preajma bolnavilor.

— Nu, nu Sandy, nu era ceva de acest gen, ceva de care să știu eu.

— Înțeleg.

Se uitară unul la celălalt, într-o atmosferă dintr-o dată încărcată. Probabil, Nate găsea necuviincioasă căutarea lui Stern prin hîrtiile soției lui sau poate nu era în largul său din cauza prezenței lui Helen.

— Cred că am fost indus în eroare de remarca Fionei, cum că îi aduceai medicamente Clarei din cînd în cînd.

— Fiona, spuse Nate, și o expresie evidentă de neplăcere i se întipări pentru scurt timp pe față.

Era o greșeală, își dădu seama Stern, să repete aiurelile emise de ea la beție.

— Clara a avut niște probleme la un genunchi în iarna asta. Îi dădeam un antiinflamator.

— A, spuse Stern.

Cei doi bărbați se priveau în continuare.

— Sandy, ce-ar fi să dau un telefon la Westlab, în locul tău ? O să aflu despre ce este vorba.

— Pot să fac și eu asta, Nate.

— Nu, spuse Cawley. Lasă-mă pe mine. Vor vorbi mai bine cu mine decît cu tine. Presupunînd că ei ar vorbi cu cineva. Dacă n-ați fi voi băieți... Nate, cu modul lui de a fi, familiar și îndatoritor, era pe punctul de a-l asalta pe

Stern cu lamentații tipice în legătură cu legea și influența ei recentă asupra practicii medicale, dar se opri. Știi cum e, spuse, s-ar putea să fie o greșeală. E posibil s-o fi trimis unui Stern în locul altui Stern.

Ideea i se păru puțin probabilă lui Stern. Apoi totul se limpezi deodată.

— Mi-a venit o idee.

Clara primise nota de plată — dar nu ei i se făcuse testul. Ar fi putut fi, așa cum sugerase Nate, destinat altcuiva — lui Kate. Test de sarcină. Test de ceva. Kate spusese că avusese probleme. Probabil că i le împărtășise maică-sii care, așa cum făcea adesea, insistase să o ajute cu cheltuielile. Era un alt motiv pentru care Kate suferea, pentru că Clara murise fără să-i spună rezultatul, și de aceea nu sosise nici o notă de la vreun doctor. Ba îi venea ceva în minte, ba îi dispărea altceva, dar totul se organiza cu soliditatea unui răspuns corect.

— S-ar putea să fie în legătură cu sarcina lui Kate.

— A, desigur, spuse Nate.

Fața i se lumină.

— Asta trebuie să fie.

Se îndreptă imediat spre ușă, fericit că se rezolvase problema.

— Nate, dacă mai am dubii, poate te rog să telefonezi, totuși.

— Sigur că da, spuse Nate. Nici o problemă. Să mă suni doar.

Plecînd grăbit, Nate se întoarse să-i facă semn cu mîna lui Helen. Ea mai avea mîna ridicată și privirea aceea a ei tristă cînd Stern se apropie. Stătuse singură, nu mîncase. Părea să știe că discuția care fusese pe cale să se înfiripe era ratată. Prezența vădită a misterului Clarei, diferitele lui complicații... Era ca un pește prins în plasă. Nu se mai putea schimba nimic.

— Îmi cer scuze, spuse Stern. Întrebări pe care trebuia să le pun. A fost doctorul Clarei.

— Și al meu , spuse Helen.

— A, deci, îl cunoști.

Helen începu să mănînce. La radio era muzică. Brahms. Ședea în scaunul împletit, avînd un sentiment

accentuat al greutății lui, al esenței sale telurice. Așa cum se întîmpla adesea, suferința era încă prezentă.

— Clara fusese bolnavă, Sandy ? Nu știam.

— Se pare că nu.

Îi explică pe scurt. Nota de plată. Gîndurile lui. Helen, care îi cunoștea pe amîndoi de atîta timp, dădea din cap ascultînd, cu ochii ageri, concentrați.

— Înțeleg, spuse ea.

Tăcură amîndoi.

— Habar n-am de ce s-a întîmplat asta, zise Stern deodată.

În fața miilor de întrebari, tacite sau exprimate, el păstrase o tăcere demnă care sugera, în mod fals, că găsea subiectul prea dureros pentru a fi discutat. Helen Dudak, totuși, era o persoană de încredere, destul de familiară pentru a putea să-i spună mai multe.

— Presupun că lumea vorbește despre asta.

Voise să întrebe pe cineva acest lucru de mai multă vreme.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că nu ?

El zîmbi trist.

— Și ce spun ?

— Lucruri stupide. Lucruri drăguțe. Cine se poate pronunța cu privire la viața altuia, Sandy ? Serios. Pînă în profunzime. Lumea este dată peste cap, dar asta e firesc. Nimeni nu poate fi absolut sigur că o cunoștea pe Clara. Era foarte retrasă.

— Exact, zise Stern.

Își permise o grimasă. Înțeleaptă, Helen nu se grăbi să facă următoarea remarcă.

— Trebuie să fii foarte furios, spuse, în cele din urmă.

Pînă acum, Stern nu numise vîrtejul de emoții, teama paralizantă, sentimentele de jenă intensă. Dar ea avea, desigur, dreptate. Îngropată adînc în oasele lui, ca o doză de radiații, putea simți arderea unei emoții înalte, intense, iar furie era cuvîntul potrivit pentru a o exprima. Nu era un sentiment cu care să se fi simțit bine vreodată. Era fiul mamei lui, fratele lui Jacobo. Crescuse, crezînd că furia este o emoție distribuită altora, prin aranjamente prealabile. O anumită decență îl determina să fie rezervat.

— Presupun că da, zise.

— Ar fi de înțeles, continuă Helen.

Mestecînd ușor, el dădu din cap.

— Totuși, nu asta predomină, spuse.

— Nu ?

Dădu din nou din cap. Nestatornicia accentuată a sentimentelor lui, modul în care ele erau întotdeauna puse în discuție, făceau imposibilă revenirea la rezerva obișnuită.

— Și eu mă îndoiesc, îi spuse. Am ratat.

Cuvintele, spuse cu o precizie de om neimplicat, îl făceau să se simtă ca și cum s-ar fi străpuns cu o săgeată.

— E cît se poate de clar.

— Și ea ? întrebă Helen.

Ridică privirea pe deasupra furculiței, iar el înțelese că își cîntărea întrebările, testînd regiunile sensibile, ca să vadă cît de departe putea merge. Era o performanță impresionantă, hotărî Stern.

— Dacă a ratat Clara ?

Helen nu răspunse. Privea, în timp ce el își cîntărea răspunsul. El înțelese presupunerea ei, dar era incapabil să spună cu voce tare cuvîntul care plutea în aer, ca fumul : trădare. Atunci își dădu seama, pentru prima dată, cît de mult se stăpînise să nu facă judecăți cu privire la acest lucru. Fără să scoată un cuvînt, dădu din nou din cap : ceva ce nu poți ști sau spune.

Helen așteptă un moment.

— Sandy, nu poți lăsa la nesfîrșit lucrurile nelămurite.

Stern încuviință. Și asta era o idee.

— Vorbesc din proprie experiență. Ați realizat multe împreună. Și ați făcut un cuplu minunat.

— O, da, spuse Stern. Mie îmi plăcea să vorbesc, iar ei, nu.

Helen zîmbi. Se lăsă pe spate, ca să-l privească de la distanță.

— Ești prea aspru cu tine.

Îi luă mîna. Chiar și în această dispoziție sufletească, el reacționa la atingerea unei femei.

— Ce fel de prieten îți sînt ? Pot să-ți fac o sugestie ?

Avea mîinile bronzate, puternice, unghiile nedate cu ojă.

— Te vezi cu cineva ?

Dumnezeule, iarăși ! Ce era moralitatea contemporană ?

— Helen, bineînțeles că nu.

Uitîndu-se în farfuria ei, Helen Dudak își reținu un zîmbet.

— Mă refeream la un psihiatru.

— A, spuse el.

Primul impuls fu categoric, dar răspunse simplu :

— Nu încă.

— S-ar putea să-ți ajute.

— Este o opinie avizată ?

— Desigur. Un divorț la maturitate este mai dificil decît un meci de hochei.

Afirmația ei fu rostită firesc, iar Stern zîmbi. Putea să-și dea seama că Helen venea de la școala vieții. O școală a ameliorării sinelui. Era un om al sfîrșitului de secol. Credea în puterea voinței sau, așa cum se spunea în termeni contemporani, în autodeterminare. Existențialiști cu toții, putem fi ceea ce noi alegem, dacă primim sfaturi avizate. Este ceva în tine care te deranjează ? Aruncă-l. Lasă-l pe psihiatru să te ajute. O tendință puternic conservatoare a lui Stern îi spunea să aibă încredere în astfel de concluzii. Era cu mult mai greu să le suporți. Își dădea seama că el și Helen făceau parte din școli filozofice diferite. Alese o glumă ca un mod diplomatic de a ieși din această situație.

— O să vorbesc cu tine, în schimb.

— S-a făcut, zise Helen.

Zîmbiră, sărbătorind depășirea unui moment dificil, dar mai stătură triști cîteva clipe. Restul cinei fu ocupat cu subiecte sigure, vorbind despre copiii lor.

La nouă fix, ea se ridică. Întîrzia la întîlnire. Stern o conduse pînă la ieșire, mulțumindu-i pentru masă.

— Ești un prieten de nădejde, Helen.

— Încerc să fiu, răspunse ea.

— A fost cea mai plăcută seară pe care am avut-o în ultimul timp. Înțelese că era un mare adevăr. Și, deodată, plin de recunoștință, adăugă : Trebuie să ne mai întîlnim.

— E-n regulă, răspunse Helen.

Stăteau în picioare, uitîndu-se unul la celălalt. Era prea novice în astfel de lucruri pentru a-și da seama în ce se vîrîse înainte de a vorbi, iar acum, pus în încurcătură, îi luă mîna și i-o sărută în cel mai politicos și mai rapid mod cu putință.

Helen își dădu ochii peste cap cînd deschise ușa.

— O, Dumnezeule ! Încîntător, în-cîn-tă-tor !

Își scutură capul și, cu sacoșa imensă și haina castanie, plecă rîzînd.

Capitolul 8

Fiind invitat la masă, Stern se aventură în îndepărtata suburbie unde Kate și John cumpăraseră recent o casă, la fel de solidă ca jucăria unui copil. Casa era situată atît de departe de centrul orașului, încît era înconjurată de terenuri agricole. Ogorul ajungea chiar pînă la intrare, pentru că John și Kate nu-și putuseră permite pînă acum să pună gazon. Pe terenul din fața casei, lîngă locul de parcare, se înălța un singur copăcel pipernicit, cu frunzele mici fremătînd asemeni unor ciucuri, la fiecare bătaie a vîntului.

Kate se agita în jurul tatălui ei, încercînd să-l facă să se simtă bine, dar, la fel ca întotdeauna, atenția ei era îndreptată în primul rînd, către soțul ei. Ziarele relatau din cînd în cînd despre relațiile dintre gemeni, atît de preocupați unul de celălalt, încît își dezvoltau un limbaj propriu. Exact la fel era cu Kate și John. Erau pierduți pentru totdeauna în vorbe rostite cu glas scăzut : șoapte, murmure, rîsul ușor al lui Kate. Un univers format din două persoane. Stern mai cunoscuse astfel de cupluri, în care fiecare era acordat la ciudățeniile celuilalt, precum o muzică stranie, absorbiți unul de celălalt, cum era un fumător de opiu de obiceiul lui. Fuseseră împreună încă din colegiu și, atît cît putea spune Stern, erau unul pentru celălalt, singurul bărbat și singura femeie pe care să-l cunoască cu adevărat. Această naivitate avea frumusețea ei. Să fii pentru celălalt tot ce nu era el : Adam și Eva. Yin și Yang.

Era dificil să-ți imaginezi apariția unui copil în această lume bidimensională, dar, cu toate acestea, sarcina lui Kate părea să fi intensificat fiorul iubirii. John alerga acolo unde se afla soția lui pentru a o ajuta să se ridice, o

săruta pierdut cînd mergeau în bucătărie să spele farfurii. Cînd vedea ochii întunecați ai fiicei lui opriți asupra soțului ei, Stern se simțea impresionat de iubirea ei pentru el. Bietul John era un mare prostănac. Cea mai importantă realizare a lui rămînea, probabil, pentru toată lumea, faptul că fusese cel mai bun fundaș al deceniului, într-un colegiu care avea în mod tradițional echipe mediocre. La universitatea din Wisconsin indivizi mai puternici, cu impresari și prime, îl depășiseră. John, spuneau antrenorii, avea gabaritul necesar, avea talent, dar nu avea forță. Acestea nu erau lucruri noi pentru Stern care se întorsese din recunoaștere, cu ani în urmă, cu propria lui imagine. Dar se impunea o importantă adăugire : își trata soția cu o bunăvoință nedezmințită. Într-o lume dificilă, unde buna-cuviință apărea rareori, o lume a brutalității și duritității — sau chiar a celor bine intenționați, dar introvertiți, cum era de altfel și Stern — John ieșea în evidență prin felul lui politicos de a se comporta și prin marea lui tandrețe. Dacă nu reușise să descopere în sine cruzimea unui ucigaș, dăduse în schimb peste altceva ce împărțea cu Kate. Care dintre noi nu ar fi încheiat tîrgul ?

În vreme ce John se duse să ducă gunoiul, Stern stătu cu fiica lui în bucătărie. Ea și cu John tocmai terminaseră de spălat vasele, iar ea le ștergea cu o cîrpă.

— *Cara*, voiam să te întreb ceva, spuse Stern. Zilele trecute, a sosit cu poșta ceva ce m-a făcut să mă întreb dacă s-a întîmplat, nu cu mult timp în urmă, ca mama ta să meargă cu tine la medic.

Kate se uita la el, părînd să nu înțeleagă. Chiar și în sandale, era mai înaltă decît el, întunecată și frumoasă, cu părul ei drept și trăsăturile perfecte.

— Nu cu mult timp în urmă ?

— În ultimele luni.

— Nu. Bineînțeles că nu. Ți-am zis că ea habar n-avea.

— Poate că... nu există nici o posibilitate ca mama ta să fi primit o chitanță pentru vreun examen medical de-al tău ?

— Tată, ce Dumnezeu ?

Kate făcuse un pas înapoi, de lîngă chiuvetă. Rămase încordată. Se tulbura ori de cîte ori cineva amintea de

Clara. Se gîndi că mai bine o lăsa baltă. Îi dăduse un răspuns suficient de clar.

O luă de umeri, ca să o liniștească. Se duse în camera de zi, cu mobilă modulară, și se așeză lîngă John care venise direct la televizor, de îndată ce se întorsese în casă. În astfel de momente, Stern era cuprins de o recunoștință aproape religioasă față de inventarea transmisiunilor sportive care puteau astfel să umple puținele momente pe care se simțea obligat să le petreacă cu ginerele lui. În seara asta, era un meci al formației Trappers, echipa de base-ball a celor trei orașe care, de obicei, avea o situație jalnică în clasament. Stern și cu John schimbară păreri în legătură cu perspectivele campionatului în curs de desfășurare. Povestea cu Trappers era întotdeauna aceeași: tinerele staruri erau vîndute cînd le creșteau salariile, indivizi care dădeau lovitura de îndată ce scăpau de parcul, de dimensiunile unui buzunar, al echipei. Stern, care făcuse din base-ball unul dintre cele mai importante lucruri de studiat, pentru a înțelege stilul american de viață, se bucura de perspicacitatea ginerelui său. John avea judecată de sportiv și surprindea nuanțele spectacolului fizic. Tenack, magnificul fundaș dreapta, încerca, la fel ca întotdeauna, să lovească mingea de jos în sus. Cînd se uita la televizor, John își punea ochelari, pe care și-i ridica din cînd în cînd pe nas, atunci cînd imaginea gazonului îi plutea pe lentile. Părea transfigurat, ca un copil legat cu trup și suflet de frumusețea și gloria terenurilor de joc; cînd privea John, aproape că puteai să auzi urletele înfierbîntate ale mulțimii de pe stadion, vuindu-i în urechi.

Se scurgeau lungi momente în care Stern aștepta observațiile întîmplătoare ale lui John, la care ar fi putut adăuga vreun comentariu pertinent. Stern îi punea rareori întrebări în legătură cu activitatea lui; fusese clar, cu mult timp în urmă, că el nu va răspunde niciodată sincer, de teamă că vorbele lui, care aduceau a lamentații, să nu ajungă la urechile lui Dixon. John avusese un început dificil la MD, trecînd în mod stînjenitor pe la departamentul de contabilitate și la cel de negocieri, înainte de a-și găsi locul la biroul de comenzi, unde performanțele lui nu erau ieșite din comun, își închipuia Stern. Stăteau în fața

ecranului strălucitor ; John arăta ca o momîie, iar atenția îi crescuse fără îndoială și datorită prezenței socrului său. Stern își amintea reacțiile prostești, asemănătoare cu cele pe care le avusese și el, la vîrsta respectivă, față de socrul lui impunător, Henry Mittler. Îi era milă de John, mai ales că în străfundul sufletului, Stern era pe jumătate gata să-l învinuiască pentru că nu era mai deștept, mai versat, mai capabil să facă din Kate o femeie stilată, în loc să-i permită să se lase purtată spre fundul liniștit al oceanului banalității.

Lăsă să treacă suficient timp pentru a nu încălca buna-cuviință, îi ură noapte bună lui John și, gata de plecare, se duse la Kate, în bucătărie. Văzînd-o, își aminti încă o dată cît de iritat fusese după ultima discuție cu ea. Dacă chitanța de la Westlab nu era pentru Kate, atunci pentru cine era ? Pleca din nou de la zero.

— Katy, zise el, dîndu-i drumul din îmbrățișare, ești sigură că e imposibil ca vreo chitanță de-a ta să fi ajuns la maică-ta ?

— Tată, în nici un caz. Ce s-a întîmplat cu tine ?

Se uita la el, nevenindu-i să creadă. El dădu din umeri, ca și cum s-ar fi apărat. Păruse atît de evident, de tipic pentru Clara să-i implice și pe copii.

Gîndindu-se mai departe, Stern se opri în mijlocul bucătăriei.

Făcuse o gafă. Dar acum știa de ce nu primise Clara nici o chitanță de la vreun medic ; de ce fusese Peter atît de enervat în ziua aceea, de eventualitatea unei autopsii. Pentru că el, fiul lui Stern, era medicul, Peter era cel care ceruse examenul medical de la laborator, Peter care era, și acum, hotărît să respecte vreo promisiune făcută anterior mamei lui, de a ține în secret anumite lucruri. Stern înțelegea necesitatea de a păstra secretul profesional, dar nu se putea abține să nu-l suspecteze pe fiul său că era încîntat de avantajul pe care îl avea asupra tatălui său, fiind singurul care deținea ultima fărîmă din viața ei. Știau și ceilalți ?

— Katy.

Îl privea atentă, atrasă de privirea cufundată în gînduri a tatălui ei.

— Auzi, Peter o îngrijea pe mama ta ?

— Ce ?

Avea gura căscată puțin, iar fața — încremenită de groază. Era limpede ca presupunerea îi părea ciudată. I se putea citi cu ușurință în ochi întrebarea : tatăl ei era un scrîntit, sărit de pe linie, pierduse contactul cu realitatea ? Arăta serios îngrijorată de faptul că aceste idei, nesăbuite și improbabile, veneau de la el, una după alta.

Greșea ? Lumina din bucătărie păru dintr-o dată să se intensifice. Pentru prima oară în viața lui, avu o senzație de pierdere, despre care știa în mod instinctiv că e tipică celor mai în vîrstă. Kate avea dreptate. Lipsit de preocupările lui, își pierduse ținuta. Ce se întîmplase cu obiceiul lui de o viață de a fi atent, cu tact, discret ? Nu putea să se ducă să se confrunte cu fiul său, avînd o idee atît de nesăbuită. Era sigur că Peter ar izbucni dacă l-ar acuza în mod eronat, chiar și de manevrele cele mai bine intenționate ; ecourile ar scutura și bruma de soliditate familială ce mai rămăsese. Trebuia să-l mai caute încă o dată pe Nate și să-l roage să se adreseze laboratorului. Era cea mai bună și discretă alternativă.

— Un gînd prostesc, îi spuse lui Kate. Să trecem peste el.

O luă de mînă și o sărută pe tîmplă. Îi mulțumi pentru invitația la cină, alungînd printr-un gest întrebările cu privire la starea sănătății lui. Dar descoperi, cînd ieși în noaptea blîndă, că era din ce în ce mai iritat. Conducîndu-și Cadillac-ul — era mașina lui, un Sedan de Ville ; a Clarei fusese înlocuită de antreprenor, ca etapă a procesului de schimbare a decorului, în momentul morții ei, moment pe care îl desfășura în minte ca pe un montaj de film — simți că se înfiripă în el aceeași emoție epuizantă. Era obosit de surprizele sinistre ale Clarei, de lumea ei ascunsă, cu imense sume cheltuite și boli secrete. În confuzia în care era, începuse să-și suspecteze chiar și propriii copii. Era greșeala ei, gîndi Stern deodată, greșeala ei ! Exclamația răsună în toată ființa lui.

În aceeași dispoziție, opri în apropierea casei, la un complex comercial. Anumite sarcini casnice rămîneau dincolo de el. Claudia cerea lista de cumpărături, iar cei de la magazin livrau bunurile la domiciliu. Dar întotdeauna lipsea cîte ceva : smîntîna, brînza sau laptele. Nu era

niciodată suficient suc de portocale. Așteptînd să-i vină rîndul, urmări cu privirea două tinere de culoare în bluze cu spatele gol, în ciuda primăverii răcoroase, vorbind repede într-un jargon cu sonorități de jazz, dezarmant de indiferente la sexualitatea lor debordantă. Simți din nou fiorii energiei lui sexuale. Ce era asta ? se întrebă. Semne ale vieții, își spuse ; firești, naturale, dar era ceva sălbatic și imprevizibil în această necesitate. Era potențial excitat de orice femeie. Era o vanitate de rasist să se gîndească că le este străin acestor femei, la fel cum ar fi fost unui marțian ? Cu toate acestea, imaginația lui lucra. Oare cum arătau, oare cum era să simți acești sîni cafenii, grei, netezi, cu sfîrcuri proeminente ? Imaginația lui alerga către astfel de gînduri. Stătea nemișcat în acel magazin, cu gura ușor căscată.

Întors în parcare, se sui în mașină, ușor surprins de sine însuși. Oare cum putea ? Ai fi spus, observîndu-i nerăbdarea adolescentină, că nu avusese o viață pasionată cu Clara, ceea ce nu era adevărat. Cînd era tînăr, o dorea cu ardoare — de fapt, mai mult după ce se căsătoriseră decît înainte, cînd mult mai multe păreau să fie în joc ; și chiar cînd vîrsta și timpul îi mai temperaseră ritmul, această dorință nu pierise niciodată pe de-a-ntregul. Asta erau, la urma urmelor, unul pentru celălalt, femeia și bărbatul, opuși și misterioși, iar în timpul actului de unire, lucrurile deveneau mai solemne, mai încărcate de magie decît în cele mai vechi ritualuri săvîrșite vreodată. Alte cupluri, de vîrsta lui sau mai înaintate în vîrstă, făceau aluzii cu privire la stingerea dorinței. Un vecin, Dick Harrison, îi spusese lui Stern într-o seară : „Eu m-am oprit, a apus soarele." Dar, de trei sau patru ori pe lună, ei spărgeau înțelegerea — trupuri îmbătrînite, care scîrțîiau din toate încheieturile, cu umflături, după cum spunea ea, îndreptîndu-se unul spre celălalt în pat, topindu-se unul în celălalt, la fel cum se întîmplase înainte de zece mii de ori. Recent, încercase să-și aducă aminte ultima ocazie de acest gen și descoperise, aproape cu certitudine, că fusese cu mai mult de o lună înainte de moartea ei. Încă un lucru pe care ar fi trebuit să îl observe. Dar el era în proces, încărcat cu probleme pînă peste cap și cine nu știe, după ani în șir petrecuți împreună, să facă altceva decît să-și

adîncească crizele ? Dispăreau și apoi reveneau. Imaginea era ca o urmă de raze X, ca formele de pe negativul unui film ; se deschidea și respira, se apropia, se lipea, precum aripile unei molii în întuneric, de pereții sufletului său.

Acum, aceeași femeie îl eliberase, în America sfîrșitului de secol, cînd standardele performanțelor sexuale erau imprimate pe coperțile revistelor ce se vindeau și la standul de dincolo de ferestrele magazinului. Era oare pregătit pentru așa ceva ? Adevărul neliniștitor era că nu avea un trecut cu care să se laude, vreo amintire a tînărului și sălbaticului Alejandro Stern. Geografia se întoarse împotriva lui : Argentina, cu gauchos, machos și toți ceilalți, ar fi fost probabil un loc mult mai potrivit pentru adolescența lui. Dorința era acceptată acolo cu mai multă ușurință, o moștenire a înaintașilor spanioli și italieni. Fratele lui, la numai cincisprezece sau șaisprezece ani, era un crai nemaipomenit. Avea o grămadă de femei sau cel puțin așa pretindea : tîrfe, indience, bătrîne, tînjind după energia tinereții. Stern își amintea cum îl asculta uimit și șocat pe Jacobo povestindu-și inițierea, la treisprezece ani, cu o tînără subțirică, îmbrăcată într-o rochie de seară neagră, pe care o întîlnise în holul unui hotel ponosit din centrul Buenos Aires-ului. Cîteva luni mai tîrziu, avea să pretindă că a recunoscut-o pe stradă în sutană, mergînd cu ochii plecați, într-un șir de novice care părăseau mănăstirea Santa Margarita. Stern, după patruzeci și cinci de ani de la această întîmplare, găsea această femeie, așa cum și-o imagina el, cu ochii plecați și sînii mici, extrem de provocatoare.

Dar tinerețea lui în America anilor '50 nu avusese nimic exotic. Puritanii erau din nou la putere, iar sexualitatea era o trăsătură nedorită pentru un străin cu chipul întunecat, la fel de suspect ca și simpatizanții partidului comunist. Dorința sexuală fusese una dintre multele pofte pe care și le reprimase, în vederea unei satisfacții viitoare ; chiar și cu Clara, cu care nu s-ar fi culcat înainte de căsătorie, dacă ea nu ar fi insistat că se vor bucura mai mult de luna de miere fără această grijă. Și astfel, cu două săptămîni înaintea ceremoniei, în salonul lui Pauline Mittler, plin de brocarturi orientale și cristaluri venețiene, cu toate luminile aprinse, de teamă să nu-și dea cineva

seama, Clara își dăduse jos ciorapii și lenjeria, își ridicase fusta și se lungise pe divanul roșu. Din multe motive, aceasta i se păruse lui Stern o dovadă extraordinară de încredere. Și el ? El era înspăimîntat și, din această cauză, un pic înfuriat pe lipsa de demnitate a acestei mecanici învechite. Treizeci și unu de ani mai tîrziu, aceste emoții rămăseseră vii pentru el, aproape de el, resturile ciudate ale unei nopți de confuzii și dezamăgiri. Dar el continuase ; își amintea asta la fel de bine. Se chinuise interminabil să-și elibereze penisul în erecție din pantaloni și Clara Mittler devenise prima, singura femeie din viața lui.

Capitolul 9

Stern văzuse pentru prima oară orașul Chicago la vîrsta de treisprezece ani, către sfîrșitul călătoriei pe care o făcuse împreună cu mama lui și cu Silvia, plecînd din Argentina. Această călătorie fusese provocată de legătura mamei lui cu un tip pe nume Gruengehl, un avocat care îi arătase mult interes de cînd murise tatăl lui. Gruengehl era o personalitate într-una dintre puținele organizații antiperoniste și, imediat după arestarea lui, prietenii și colegii năvăliseră în casa mamei lui, pentru a-i ajuta să împacheteze, ruta exilului fiind deja stabilită. În 1947, emigrarea legală, date fiind persoanele dislocate peste tot prin Europa și care cereau viza de intrare în Statele Unite, și legăturile diplomatice nesigure dintre Argentina și Statele Unite de după război, era problematică. Ei însă călătoriseră cu trenul pînă la Mexico City, apoi cu mașina peste graniță, la fel ca o familie de *braceros*. Din Brownsville, luaseră un tren către nord.

În ciuda faptului că era atît de tînăr, Stern știuse că nu Argentina era destinul lui. Tatăl lui, medic de profesie, plecase din Germania în 1928. Se plîngea mereu că naziștii îl împiedicau să se întoarcă. Făcea tot timpul comparații defavorabile Argentinei, în raport cu ce cunoscuse el înainte ; calitatea mărfurilor, a muzicii, a materialelor de construcție, a oamenilor cărora le ducea dorul. Jacobo, atît de admirat de Stern, devenise un sionist ardent și începuse să predice gloria lui Israel de pe vremea cînd Stern avea nouă ani. Se duseseră în comitatul Kindle, unde îi așteptau veri de-ai tatălui, dar Chicago reprezenta imaginea lui despre America, cu clădirile masive, din piatră, granit și cărămidă, murdărite de funingine, plin de

coșurile posomorîte ale uzinelor, cu mulțimile de oameni roind, pămîntul lui Gary Cooper, al oțelului, al zgîrie-norilor și al automobilelor. În acea zi, deslușise pe fiecare chip imaginea copiilor plini de speranțe ai imigranților.

După mai bine de patru decenii, devenise domnul Alejandro Stern, un tip important, plin de probleme. Stătea în sala de conferințe, lambrisată în lemn de nuc, de la MD, la cel de-al cincilea etaj al bursei din Chicago, răsfoind documente pe care nu le înțelegea. Dincolo, trepida imensa încăpere a departamentului de comerț, unde lucrau optzeci de tineri și de tinere, avînd fiecare în jurul lui o grămadă de telefoane și de monitoare. Pe aceste ecrane strălucitoare se mișcau cu repeziciune cifre ce clipeau ca peștii în apă, coloane cu dolari și cenți, fasole și ulei, burse la termen, comunicate, fluctuații, volume, rate de schimb. Telefoanele țîrîiau ca niște greieri. Voci se ascuțeau.

— Vrea cineva să cumpere obligațiuni la rata de șase plus ?

— Merge, merge.

— Am să te protejez față de marca germană.

Între apelurile telefonice, acești tineri, care contabilizau și îndrumau clienții, izbucneau în hohote sardonice de rîs, exclamații de izbîndă. Un tip se maimuțărea :

— Of, piața asta, este exact ca o fată mare, întîi te vrea, apoi nu te mai vrea și nu se hotărăște niciodată.

O blondă atrăgătoare de lîngă el își înclină degetul mijlociu, în semn de aprobare.

— Ai rezolvat-o ?

Margy Allison, șefa departamentului operativ, se întorsese pentru cîteva clipe, să vadă cum progresase. Se ocupase de astfel de afaceri aproape toată viața ei, în mare parte pentru Maison Dixon și, după cîte se părea, încă mai găsea palpitant acest lucru. Nu era nici o problemă, părea să spună, în vreme ce umbla prin teancurile de hîrtii ce îl înconjurau pe Stern — chiar și o țărancă proastă le-ar găsi. Margy era înnebunită după astfel de expresii, spre amuzamentul prietenilor ei din nord. Chiar și ca șefă, prefera să se comporte în continuare ca un petrolist necioplit.

— Mar-gy, spunea ea, prezentîndu-se. Cu *g* tare. Tipă tare.

— Cred că avem nevoie de un contabil, îi spuse Stern.

Margy se strîmbă. Era tartorul contabililor de prin aceste părți. Devenise o legendă, datorită avariției ei. De cîte ori semna un cec, îți spunea la ce folosea în țara aceasta un dolar.

— Pot să-ți rezolv eu treaba asta.

Fără discuție, era în stare, dar era puțin probabil să aibă timp. O dată cu apariția comerțului maritim și a ședințelor nocturne de piață, Maison Dixon era deschisă douăzeci și patru de ore pe zi; în fiecare moment, erau probleme de rezolvat. La orice oră, la ușa ei, era în mod obișnuit coadă : funcționari, secretare, brokeri cu insigne mari, pătrate, din plastic. Așa că Stern îi spuse că nu-și putea permite să risipească atîta timp cît cerea treaba asta.

— Dacă mă plătești cu ora, Sandy, am destul timp.

Zîmbi, dar subliniase desigur ceea ce dorea.

— Sînt convinsă că ai o cameră de hotel, ca acelea pe care le folosiți în astfel de cazuri, destul de mare ca să încapă în ea un circ cu elefanți. Putem să luăm acolo toată hîrțogăraia asta și s-o frunzărim. Presupunînd, desigur — Margy clipi din ochii ei întunecați — că ești dornic să rămîi singur cu mine.

Juca rolul vampei, al prostuței cu vino-ncoa'. Era ceva obișnuit pentru ea, să apară dură și necizelată, să joace rolul femeii pe care ai găsit-o într-un bar dintr-un oraș de provincie. Stern habar n-avea care era adevărul, dar ea cam așa se comportase cu el de-a lungul anilor, probabil ca să-l flateze sau pentru că îl vedea inofensiv. Acum, simpla sugestie îi trezea dorința sexuală. Dar, stăpînindu-se, schimbă subiectul :

— Au dosarele astea ceva de-a face cu conturile de erori, Margy ?

Avea încă în cap ceea ce îi spusese de curînd Dixon, la telefon.

— Vor și asta acum ?

Margy, aproape la fel de iritată ca și Dixon de insistența parchetului, plecă imediat să găsească un funcționar care să adune dosarele. De asta căuta el prin documente, gîndi Stern. Era mereu nevoie de altceva.

Stern bănuia că, la un moment dat, în ultimii douăzeci de ani, Margy fusese una dintre amantele lui Dixon. Era mult prea atrăgătoare ca să nu fi cîștigat atenția lui Dixon. Dar treaba nu avusese o evoluție fericită. Bănuielile și ipotezele pe care le făcuse Stern în legătură cu acest lucru îl surpindeau pînă și pe el. Apoi, cu timpul, închisese paranteza, își verificase bănuielile cu ceea ce putuse observa și le socotise în final întemeiate. Făcuse de mult presupunerea că Margy așteptase tot timpul ca Dixon să o părăsească pe Silvia ; că ea fusese în centrul crizei care izbucnise cu ani în urmă, cînd Silvia îl alungase pe Dixon din casă ; ea declarase lupta pierdută cînd Dixon se întorsese acasă, la soția lui. Dar nu exista nici o posibilitate de a conduce MD fără ea, chiar și Silvia ar fi recunoscut asta. În schimb, i se oferise Chicago, ca un domeniu aflat în proprietatea ei, și titlul de președinte a șase filiale, pentru a nu mai pomeni imensul salariu anual. În aceste condiții, avusese o activitate susținută, devotată afacerilor lui Dixon și, probabil, încă și lui. Eroina sedusă și abandonată, dintr-una din baladele pe care le fredonase și ea. De asta îți amintea Margy — de acele doamne cu voci nazale, părul aranjat și machiajul adecvat, triste și încîntătoare, puternice și înțelepte.

Sosi și funcționarul. Documentele conturilor de erori erau pe masă, alături de celelalte dosare. Stern se uită printre hîrtii, dar, de fapt, el știa că nu putea ajunge la nici un rezultat. De fiecare dată cînd se găsea în fața unei grămezi de documente, blestema avariția care îl împingea să facă el ceea ce făceau de obicei funcționarii.

Margy reveni la timp, își duse la obraz mîna îngrijită, se sprijini languros de tocul din metal al ușii. Era în mod evident amețită, și îi zîmbi înțelegător ; îi plăcuse întotdeauna Stern.

— Vrei să te ajut ? Chiar vreau să te ajut. Vom face așa cum am spus. Hai să plecăm dracului de aici. Dă-mi un sfert de oră.

Dură mai mult de o oră și jumătate, iar unul dintre curieri dusese în mașina lui Margy patru genți cu documente. Trecu furtunos pe străzile cartierului Loop, către Ritz. Se purta cu mașina, un model roșu, străin, precum un șofer de camion. Mama lui fusese o persoană extrem

de nervoasă, aproape isterică. Clara fusese blîndă și demnă. Acesta era pentru Stern întregul evantai al comportamentului feminin. Dacă era să spună adevărul, femeia asta era mai puternică decît el. Ar fi putut să depășească un obstacol mai repede și ar fi rezistat mai mult torturii. Văzînd-o la volan, o admiră și se simți intimidat.

Dovada abilității, priceperii lui Margy, se gîndi Stern pe neașteptate, spunea ceva despre Dixon. Era o greșeală să îl consideri doar un cuceritor vulgar, care făcea crestături pe răboj, fluturi pentru colecția lui. Dixon prețuia femeile, avea încredere în ele și conta pe sfatul lor. În prezența unei femei, farmecul, umorul și o forță aproape electrizantă puneau stăpînire pe el. Chiar și Stern, oricare ar fi fost sentimentul lui de rivalitate, simțea că îi place Dixon mai mult. Iar femeile erau receptive la atenția pe care le-o acorda Dixon. Era ca un al șaselea simț.

Desigur că acest interes nu era separat. Cu Dixon, trebuia să știi cîteva lucruri elementare. Piața, bursa, locuri tensionate, care îți puneau nervii la încercare, erau pline de tipi pierduți în alcool; defularea pe care o practica Dixon era mai naturală : dragostea. Cel mai rapid fermoar din vest, îi spusese cineva odată. Nu că Stern ar fi aflat toate detaliile. Era cumnatul, ruda de sînge a Silviei și Dixon avea bunul simț de a nu pune la încercare loialitatea lui Stern. Dar nimeni, și cu atît mai puțin Dixon, n-ar fi putut ține secretă o preocupare atît de persistentă. Cîteodată, era atît de copleșit de încîntare, încît îi făcea confesiuni lui Stern, așa cum le făcea multor bărbați. Dixon, de exemplu, avea mania de a ține socoteala exactă a femeilor pe care le vedea într-o zi și care îi trezeau instinctele cele mai primitive.

— Treizeci și una, îți spunea cînd îl întîmpina vreo recepționeră.

— Treizeci și două, cînd se uita pe fereastră și vedea o femeie suindu-se în autobuz.

Într-un an, la Rose Bowl, în mijlocul studentelor și animatoarelor, pretinsese că atinsese numărul de două sute șaizeci și trei după pauză, nemaipunînd la socoteală că fusese atent la meci.

De obicei, dimensiunea interesului lui Dixon era mai puțin amuzantă. Fiind cu el la aeroport și trecînd pe la detectorul de metale, Stern îl văzuse pe Dixon golindu-și buzunarele pe tava pentru obiecte de valoare, scoțînd un pachet de prezervative, la fel de natural ca și cînd ar fi fost un pachet de gumă. Asta se întîmplase cu cîțiva ani în urmă, cînd asemenea articole nu constituiau încă un subiect de discuții decente. Din comentariile ulterioare, Stern își dăduse seama că în problemele de igienă personală, ca și în multe altele, Dixon era un pionier, grijuliu în legătură cu propria lui persoană, cu mult înainte ca mania să se generalizeze. Dar funcționara, o tînără, se înroșise zdravăn, mult mai îngrozită decît dacă ar fi scos un cuțit. Dixon, în drum spre poartă, se mirase :

— Doar trebuie să o acopăr cu ceva.

Ca pe o carte de credit sau o fotografie. După cît se părea, nici abstinența, nici reținerea nu se conturau ca posibile alternative.

Fiind martor la astfel de întîmplări nefericite, Stern încerca să nu arate nici un interes. Dar era atent. Cine n-ar fi fost ? Uneori, părea că-și putea aminti detaliile fiecărei povești murdare a lui Dixon. Și Dixon, căruia nu-i scăpau niciodată punctele vulnerabile, remarcă și ținu minte slăbiciunea lui Stern. Odată, pe cînd călătoreau la New York, Dixon se întreținea însuflețit cu o tînără ospătăriță, o portoricană cu pielea netedă, de o frumusețe șocantă, care părea să răspundă la zîmbetele șirete și la umorul lasciv. O urmări cînd plecă de la masă și descoperi la Stern o privire care nu se deosebea prea mult de a lui.

— Știi cum e să atingi o femeie de vîrsta asta ?

— Dixon, te rog !

— E altfel.

— Dixon !

Stern își amintea că luase cuțitul și furculița foarte concentrat, mestecînd absorbit. Dar cînd ridicase ochii, Dixon îl mai privea încă, încîntat de tulburarea pe care i-o cauzase.

Ajunsă la hotel, Margy se făcu comodă. Își aruncase pantofii din picioare înainte ca hamalul să fi adus valizele. Apoi își aruncă pe pat și jacheta, din mătase de culoarea

paiului, de la costum. Înșfăcînd meniul, chemă room service-ul pentru a comanda cina, apoi deschise minibarul.

— Doamne, chiar că am nevoie de ceva de băut ! declară ea.

Stern ceru sherry, dar nu aveau, așa că luă scotch, ca și Margy.

În vreme ce Stern începu să golească valizele de documente, ea îi luă mîna.

— Așa că, ce mai faci, Sandy Stern ?

Avea o privire dulce, preocupată, șezînd pe pat. Nu amintise nimeni despre moartea Clarei ; Stern chiar se întrebă dacă ea știa. Acum, dintr-o dată, păru suficient de slabă ca să izbucnească în plîns, cu o disponibilitate inepuizabilă. Niciodată nu era chiar sigur ce să facă cu ea. Avea o înfățișare impunătoare, genul pe care alte femei îl numeau „voinică". Părul îi era ondulat și strălucea ; era îmbrăcată în lucruri scumpe. Sprîncenele erau făcute astfel, încît se lungeau pînă aproape de colțurile ochilor, dîndu-i o privire misterioasă de pisică siameză. Era o femeie masivă, arătoasă, construită pe dimenisuni mari, cu un fund drăguț, bogat — din cine știe ce motiv, cu ani în urmă, Stern îi remarcase șoldurile, observînd-o cum pășea în fustele ei de tweed sau cum stătea aplecată peste birou. Era deșteaptă și ambițioasă ; în cariera ei, evoluase de la secretară la director executiv. Dar avea privirea unui om marcat de viață. Eu sînt pagina albă. Înscrie ceva. Mesajul lăsat era trist.

— Mă descurc, Margy, spuse Stern. Au fost, desigur, vremuri și mai bune. Pare să fie o problemă de acomodare. Zi de zi.

— Așa este, spuse Margy, dînd din cap.

Ai fi zis că se considera expertă în tragediile vieții, extrem de informată în domeniu.

— Ești un tip drăguț, Sandy. Întotdeauna au necazuri cei care nu merită să le aibă.

Această formulare populară îl făcu pe Stern să zîmbească. Se uita la Margy care sta în capul oaselor, oarecum prăbușită, pe marginea patului.

— O să supraviețuiesc, zise el.

Chiar și această precizare, își dădu el seama, avea o nuanță de optimism.

— Sigur, îi spuse ea.

După un moment, îi lăsă mîna.

— Viața merge înainte. În curînd, vei fi înconjurat de fete bune la inimă, așa că nu te vei mai simți singur. Știi, văduve și divorțate, care se opresc din drumul lor de la salonul de cosmetică spre casă și-ți spun bună, sper că nu ești prea amărît.

Margy crezuse întotdeauna că deține cifrul oricui. Stern izbucni în rîs. Împotriva voinței lui, își aminti de vizita lui Helen Dudak. Parcă și Margy cocheta cu el mai mult decît cu două luni în urmă. Oricum, el nu era obișnuit cu genul acesta de atenții. În societate, femeile găseau că este un tip fermecător și demn de încredere, dar el nu detectase niciodată vreo chemare.

Lucrau de cîtva timp, cînd sosi cina. Stern aranjă documentele pe covor, pe categoriile cerute de citație ; i le arătă. Ea se așeză pe pat, cu bărbia în piept, în picioarele goale, mișcîndu-și-le încolo și încoace, ca o fetiță. Găsise o cutie cu fistic în minibar și acum deschidea fructele, cu unghiile-i lăcuite într-o nuanță deschisă. Cojile cădeau una după alta pe fundul coșului de gunoi. Tipul de la room service sosi cu cina, împingînd un cărucior căruia îi ridică părțile laterale pentru a forma o masă. Margy comandase și vin. Ospătarul făcu tentativa de a-i turna lui Stern în pahar, dar acesta refuză, îi vîjîia deja capul de la scotch.

Ea aruncă documentele pe jos și începu să mănînce cu poftă de îndată ce ospătarul luă capacele metalice de pe farfurii. Lumea o tachina, zicea ea, pentru viteza cu care mînca, dar ea crescuse împreună cu patru frați mai mari și învățase că nu era bine să aștepte. Îndată ce termină de mîncat, își azvîrli șervetul pe pat și se lăsă pe spate.

— Ei, despre ce e vorba ? Nu prea am scos multe de la Dixon.

Stern dădu din cap, cu gura plină. El degusta, se bucura de masă. Rareori, în ultima vreme, avusese ceva care să merite să fie mîncat la această oră, cînd voia el.

— Crezi că a călcat în capcana ursului ? Tipul e prea deștept ca să-i lase să-l prindă.

La fel ca toată lumea care îl cunoștea pe Dixon, nici Margy nu se gîndea că acesta mergea pe calea cea dreaptă. Știau cu toții cum stă treaba.

— Pe mine nu mă îngrijorează discreția lui Dixon, ci a altora, spuse Stern.

Margy își înălță capul, părînd să nu înțeleagă.

— După precizia cu care se mișcă procuratura, cred că au un informator.

— Tipii ăștia de la bursă fac o mulțime de lucruri cu calculatoarele, spuse Margy.

— Asta zice și Dixon. Dar dețin prea multe informații personale. Mă gîndesc la cineva în care Dixon a avut încredere. Un partener de afaceri. Adăugă pe un ton neutru : Un prieten.

O parte din el, la pîndă, îi urmărea reacțiile la povestea respecivă ; în astfel de cazuri, nimeni nu era dincolo de orice bănuială.

— Nu, zise Margy. Nu cred că vei da peste mulți indivizi care să se dea în vînt după domnul Dixon, după ceea ce s-a întîmplat. Au auzit toți povestea. Știi bine doar.

— Ce poveste ? întrebă Stern.

— Vrei să spui că n-ai auzit-o ?

Margy emise un sunet dezaprobator. Mai turnă vin, pentru amîndoi. Stern tăcu și ridică paharul de îndată ce fu umplut. Ea băuse ceva, trei scotch-uri înainte de masă și cea mai mare parte din vin, dar nu prea se vedea.

— E tare.

Rîse din nou.

— Eu sînt cumnatul, spuse Stern. Nu e nici o îndoială că am pierdut multe povești de-a lungul anilor.

— Să fii sigur de asta, spuse Margy cu o privire șmecheră, cu pleoapele grele.

Se așeză în pat, în capul oaselor, cu picioarele încrucișate, aparent indiferentă la imaginea ei actuală, de vampă afaceristă, cu părul zbîrlit, machiaj accentuat și parfumată. În schimb, ea părea înviorată, inspirată, își dădu seama Stern, de faptul că vorbește în secret despre Dixon.

— Să-ți povestesc despre domnul Dixon Hartnell. Bătrînul Dixon poate să-și poarte de grijă, Sandy. Îți aduci aminte de povestea aceea cu IRS-ul ? Tu erai avocatul, nu ?

Problema, așa cum îi plăcea lui Dixon să spună, era că soția lui remobilase casa, ca preț al întoarcerii lui acasă. Cînd treaba se terminase, decoratorul prezentase nota de plată, fără să pună la socoteală plățile făcute pe parcurs : o sută șaptezeci și cinci de mii de dolari ; conform registrelor financiare ale lui Dixon și ale decoratorului, suma nu fusese niciodată plătită. În schimb, decoratorul, un tip amabil, nervos și care cheltuia ultimul bănuț ce-i trecea prin mînă, începuse în mod inexplicabil să se intereseze de mersul burselor. Deschisese la Maison Dixon un cont, cu activitate susținută. În zece zile, încheiase șaizeci de afaceri. Cînd lucrurile se liniștiseră, contul de cincisprezece mii de dolarii se ridicase la o sută nouăzeci de mii de dolari, cu un profit net de o sută șaizeci și cinci de mii de dolari, și se transformase în profit pe termen lung, impozitat la o rată de două cincimi din cea la care ar fi trebuit să fie impozitat, dacă Dixon i-ar fi semnat pur și simplu decoratorului un cec. IRS-ul încercase aproape doi ani să scoată la lumină trucurile de care îl suspecta pe Dixon — brokeri care interveneau în mersul firesc al lucrurilor, acțiuni dispersate — înainte de a renunța. Dixon fusese vesel tot timpul anchetei, în vreme ce Stern stătuse ca pe ace, descoperind ceea ce nu descoperise IRS-ul, și anume că cel de la care cumpărase Dixon Mercedes-ul și antreprenorul de construcții care îi mărise casa plecaseră fără să fi fost plătiți, bucurîndu-se apoi de mare succes în tranzacțiile la bursă, primul, cu ulei pentru încălzire, al doilea, cu bumbac.

— Știi cum a debutat toată treaba ? Ai auzit vreodată povestea ? întrebă Margy.

— N-am primit ceea ce s-ar numi detalii picante, spuse Stern. După cîte îmi aduc aminte, Dixon susținea că IRS-ul primise informații de la un angajat. Un pont. Brady ? Așa îl chema ?

— Exact. Ți-l aduci aminte pe Merle. Cu mustața aceea despicată în două. A condus toate operațiunile noastre pentru o vreme. Un vrăjitor al calculatorului, un salahor. Margy dădu din mîini. Ți-amintești ?

Stern dădu din umeri. Vag. Oamenii lui Dixon veneau și plecau. Atît cît își amintea Stern, plecarea lui Merle,

din cauza unei dispute cu privire la un spor de salariu, coincisese, în mod destul de ciudat, cu începutul unei anchete a IRS-ului. După cîte se părea, omul plecase proferînd amenințări : ce știu, ce pot să fac ! Plecase ca să scufunde corabia lui Dixon.

— Presupun, spuse Stern, că Merle trebuie să fi fost persoana care a primit anumite instrucțiuni hotărîtoare.

— Nu, nu, spuse Margy, zîmbind evaziv. Dixon nu e tipul care să întindă cuiva o mînă de ajutor. Dar, Brady, știi, se tot uita la ecranul acela. Și-a dat seama de o grămadă de lucruri. Așa a obținut numărul lui Dixon.

Stern scoase un sunet. Începea să se lege. Brady știa atît cît să producă necazuri, dar nu cît să dea *lovitura de grație*.

— Oricum, a durat doi ani. IRS-ul și-a făcut vechea proctoscopie...

— Ăsta-i termenul, zise Stern.

— Exact.

Își zîmbiră. Dixon, cu subterfugiile și pasiunile lui, cu interiorul lui bine ascuns, era un tărîm secret, pe care amîndoi îl exploraseră. Erau inițiați. Acoliți. Din asta rezulta o intimitate stranie.

— Așa cum au zis toți, asta este partea cea bună. Într-o zi, vine Dixon la Clubul Ligii Uniunii în DuSable și cine crezi că e acolo ? Bătrînul Brady. Te-ai fi așteptat ca Dixon să ia vreo scrumieră sau altceva și să i-o arunce în cap, dar nu, domnule, e prietenos. Îi strînge mîna. Îi spune cît de fericit e că îl vede, cît de rău îi pare că au pierdut legătura, chestii de-astea, conversație dulceagă de flăcău necopt. Și Brady, care e ca toată lumea, nu știe niciodată dacă să zîmbească sau să-și dea drumul în pantaloni cînd se arată Dixon, se simte ușurat. Dixon îi ia cartea de vizită. Brady lucrează la un birou amărît de consultanță, iar Dixon începe să-i trimită de lucru. Nu mi-a venit să cred cînd am văzut cecurile, am luat telefonul și i-am zis : „Dixon, ce dracu' faci ?“, „Lasă-mă, cucoană, în pace, știu eu ce am de făcut !“, îmi zice. Credeam că s-a schimbat, că a devenit iertător, poate că îl audiază pe Billy Graham.

Mai luă o gură de vin ; Stern ridică și el paharul. Nu văzuse niciodată înainte latura asta din Margy. Era un povestitor de modă veche. Avea nevoie de o verandă și o cană cu whisky făcut în casă. Ascultînd-o, simțeai că ea crescuse printre bărbați, admirîndu-i, asimilîndu-le modul de a fi. Aceasta era probabil cheia atașamentului ei de durată față de Dixon și față de piraații burselor.

— Oricum, următorul lucru pe care îl aflu este că Dixon și Brady sînt din nou foarte apropiați. Ies împreună, ei și nevestele. Brady e însurat cu o doamnă micuță, numai pielea și osul, și care mereu vrea mai mult. Știi despre ce vorbesc ? Ea hotărîse să compenseze cumva. Nu știu cum. Dar se distrau, luau masa împreună. Poate că au ieșit și cu tine și cu Clara.

— Nu știu nimic, spuse Stern.

— Nu, spuse Margy, corectîndu-se. Nici nu mă gîndeam. Apoi, într-o zi, vorbesc cu un tip, nu-mi aduc aminte cine era, și-mi spune : „Se aude că se întoarce Brady la MD, pentru a conduce operațiunile din Kindle". Dixon nu voia să îmi răspundă la întrebări, știi cum e el, dar am verificat, toată lumea știa. Mai mult ca sigur, știrea venea de la birourile din Kindle. Era o veste importantă. Dixon fixează un prînz fantezist la Fina. Toți barosanii erau acolo. Așa că mi-am luat picioarele la spinare și m-am dus pînă acolo. Stăteam și ne distram. Atunci, bătrînul Dixon se uită la Brady. „Apropo", zice el, în auzul tuturor, vesel ca un pițigoi. Margy mai luă o înghițitură și se uită fix la Stern, cu ochii ei aspri, luminoși. „M-am culcat cu nevastă-ta aseară". Chiar așa. Și se culcase. Nu e nici o îndoială, fiind vorba de amicul Dixon. Poți să-ți imaginezi ? Au auzit toți cei de la masă, vreo optzeci. Prînzul s-a terminat înainte să se servească supa. Nu glumesc. Crede-mă, chestia asta a făcut valuri pe-aici. Așa că d-asta îți zic : nimeni nu încearcă să-l tragă pe sfoară pe Dixon.

Stern tăcea. Luă sticla și turnă restul de vin.

— Extraordinar, spuse, în cele din urmă.

Credea ce spunea. Povestea îl umplu de o frică ciudată. Adevărul despre Dixon era întotdeauna mai urît decît își putea imagina Stern.

— Nu chiar. Băiete, uneori, mă gîndesc că bătrînul Dixon trebuia să-și schimbe locul organelor. Are un mod ciudat de a proceda.

Stern chicoti, dar Margy se uită la el cu înțeles, dezmorțită de băutură, încărcată de reproșuri, ca și cum l-ar fi avertizat despre ceea ce el nu înțelegea. Știa că această femeie înțelegea lucruri în legătură cu carnalitatea, care lui îi erau îndepărtate.

— Hai să ne mai uităm prin hîrțogăraia asta plictisitoare.

Zîmbea; se ridică în capul oaselor, își netezi fusta și bluza. Nu era totuși beată. Păru pierdută pentru cîteva clipe, uitîndu-se departe. Povestind, ieșise la iveală mare parte din durerea ei cu privire la Dixon. Mîhnirea îi umbrise frumusețea, dînd trăsăturilor ei o înfățișare aspră.

— Nemernicul, spuse, pe neașteptate.

Stern era oarecum mișcat de tonul ei nefericit și se gîndi la zgomotoasa Margy, acum trecută de patruzeci de ani, cu viața și cariera ei petrecute în umbra lui Dixon.

Stern se întinse și îi cuprinse mîna.

— Ei, tu ești un băiat bun, nu-i așa ? întrebă ea.

Stern știa ce urma să se întîmple. Acum, că băuse destul, își dădu seama că știuse de mai multe ore, de cînd se uitase ea la el în felul acela ciudat și îl întrebase, ca din întîmplare, despre femeile care roiau în jurul lui. Poate că dincolo de toate astea, era lupta cu singurătatea, tînjeala dureroasă a sufletului izolat, dar acum era purtat de alcool, plin dintr-o dată de nerăbdarea fierbinte a imaginației. Trepida, în așteptarea mișcării următoare.

Și nu avu mult de așteptat; Margy reveni pentru cîteva momente la hîrtii; vorbea; murmura; apoi, pe neașteptate, se uită la el; avea o privire intensă, de om băut, pofticioasă, nesigură, fierbinte. Dacă ar fi fost treaz, poate că i s-ar fi părut comic ca o femeie să îl privească atît de fierbinte, încît s-ar fi topit și vopseaua. Dar nu era treaz. Rămase neclintit, privind-o cum se ridică și se apleacă să-l sărute, în fotoliul acoperit cu brocart din camera de hotel. Buzele îi erau crăpate și, așa cum își imaginase, acoperite cu o crustă groasă. Erau sărate de la ceea ce mîncase.

— Cum îți place ?

Își puse capul pe pieptul lui. Ușor, ca o turturea. Fu înconjurat de parfumul ei tare, dulce, iar pe obraz simți mișcîndu-se lenjeria de corp, din mătase. Nu se mișcă. Era sigur că va primi indicații în continuare.

Ea îl sărută din nou, apoi îi dădu drumul și se duse în baie. Se auzeau stropii de apă plescăind. Stern se trase către marginea patului, încercînd să-și revină. Dumnezeule, era beat. Camera nu începuse să se miște, dar parcă era descleiată, începuse să alunece în afară, chiar sub ochii lui. Ce se întîmplase cu el ? Un strop de curaj. Ei bine, se simțea curajos. Avea poftă.

Se stinseră luminile. Margy se ținea de comutator. Nu mai avea pe ea decît bluza de mătase de culoarea iasomiei, descheiată și desfăcută cîțiva centimetri deasupra pieptului, atîrnînd ca un negligé. Era în picioarele goale, își desfăcuse părul și, fără îmbrăcămintea ei modernă și pantofii cu tocuri înalte, părea mult mai delicată. În mînă avea cămașa și un ghemotoc de lenjerie de corp. Își înclină capul.

— Ei ia uite cine e norocos, spuse Margy.

Stern stinse veioza din spatele lui. Îndreptîndu-se spre ea, lovi cîteva maldăre de dosare. Era mai micuță decît părea, cu cîțiva centimetri mai scundă decît el, dar avea ce strînge în brațe. Buzele crăpate miroseau a fum.

Cît de ciudat și apropiat părea totul. Ea se trase la un moment dat, ca să rîdă. El îi trase în lături cămașa, îi atinse sînii, apoi se aplecă galant să sărute bănuțul întunecat, de unde anii împreună cu Clara îl învățăseră să se aștepte la mai mult. Fiind beat, mișcările îi erau stîngace ; se rostogoliră imediat pe pat. Trup lîngă trup — simțea dispunerea cărnii, putea să localizeze exact coatele și genunchii — era o noutate excitantă în contactul cu o alcătuire feminină diferită, dar avea, în mod surprinzător, senzația a ceva cunoscut ; era mai relaxat decît și-ar fi închipuit vreodată. Retrăirea acelui lucru misterios, vechi, profund omenesc, bărbatul și femeia împreună, nimic mai mult. Ea îi scoase cravata, îi descheie cămașa ; ca din întîmplare, mîna lui se îndreptă către fundul ei cald și strălucitor. Se spălase ; își lăsă degetele să alunece înăuntru și senzația asta veche, caldă și dulce, senzația asta ! i se transmise atît de intens, că gemu.

După cîteva minute, se împreunară. Cît despre Margy, se afla într-o continuă excitare. Ținea ochii închiși ; avea un freamăt interior ciudat, trăgîndu-se către el cu fiecare mișcare. Era ceva straniu și însingurat în asta ; Margy știa să aibă grijă de ea. Către sfîrșit, ea îl apucă și îl ținu acolo unde dorea ea, se năpusti asupra lui pentru ultima oară, apropiindu-se de orgasm, atingîndu-l cu un scîncet teribil, tremurat, căutîndu-i fundul cu amîndouă mîinile și cu unghiile ei lăcuite. Gîndul la aceste mîini, cu vîrfurile trandafirii pierdute în carnea flască a fundului său — imaginea era extrem de ațîțătoare, la fel ca agitația și ritmul grăbit al respirației lui Margy, așa că îi pierdu pentru moment urma, luptîndu-se încă cu sine însuși, apoi se trezi, se îndreptă către ea, femeia moale de sub el, mirosind dulce, liniștindu-se aproape în același timp cu el. Ea îl trase către ea, într-o îmbrățișare recunoscătoare, camaraderească :

— Grozav, spuse ea, o remarcă pe care Stern o luă ca o laudă adusă mai degrabă actului decît lui.

Ochii ei erau încă închiși ; zîmbea ușor ; machiajul îi era în dezordine. Faptul că era atît de intimă, că se simțea atît de bine în brațele unui străin era un fenomen. Cîndva, cu mult timp în urmă, își jurase să ia pentru ea tot ce se putea lua.

Îl sărută lîngă ureche și se rostogoli mai încolo, luînd o pernă pe partea ei de pat. Intimă, ca și cum i-ar fi fost soție, își așeză fundul în așa fel, încît să-i simtă coastele, apoi adormi atît de repede, încît Stern își dădu seama că acesta era momentul de liniște pe care îl căuta Margy. Pentru ea, era bărbatul lîngă care putea să doarmă liniștită. Ațipind, mai murmură ceva. Lumina, se gîndi Stern. Se aplecă spre ea, să simtă mirosul acela al ei intim, ciudat, să-i prindă respirația.

— O, Dumnezeule, spuse cînd o auzi, apoi o luă în brațe, se așeză mai bine și, îndată ce stinse lumina, adormi.

Să nu ne treci pe listă, șoptise ea. Să nu ne treci pe listă.

După cîtva timp, se trezi. Se ridică în capul oaselor, holbîndu-se în întuneric. Habar n-avea unde era. Recu-

noscu un scaun, pe care atîrna costumul lui, și își aminti de hotel, de Chicago, de Margy. O simțea încă lîngă el, dar nu îndrăznea să o atingă. Simțea o durere la tîmplă. Își căută ceasul pe noptieră, apoi își dădu seama că putea să se uite la cifrele albastre, luminoase, de pe ceasul cu radio : 3.45. Nu asta îl izbi însă, ci data, care era și ea înscrisă cu cifre mai mici.

Stătu pe marginea patului, calculînd, în vreme ce sunetele profunde ale lui Margy ajungeau pînă la el prin întuneric.

Patruzeci, se gîndi el. De cînd venise acasă și o găsise. Exact patruzeci de zile.

Capitolul 10

Cînd se trezi, ea era în pat, cu picioarele încrucișate, în cămașă. Teancuri de dosare xerografiate erau împrăștiate în fața ei. Își ținea capul într-o mînă.

— M-am prins, zise ea. E un tip deștept, nimic de zis.

Stern, complet dezbrăcat, își găsi șortul lîngă pat. Dădu draperiile ușor la o parte. De-abia răsărise soarele ; cerul era acoperit de nori. Se duse grăbit la baie. Încă avea gura amară și capul cețos. Mahmureală ? Căută în buzunarul de la haină ochelarii pentru citit.

— Ei, ce este ?

— Contul pentru erori nu arată prea bine.

Margy se aplecă din mijloc. Era goală în partea de jos, iar poziția ei scotea în evidență un decolteu apetisant. Stern încercă din nou să-și dea seama ce se întîmpla. Era un văduv în chiloți, implicat într-o discuție de afaceri, și penisul începuse deja să i se îmbățoșeze. Ea luă o copie după o citație și însemnă patru tranzacții aflate pe poziții importante, încheiate la patru date diferite.

— Acum, tipii ăștia vor schimba cursul pieții, nu ?

Poate din cauza tulburării, fu pe moment încurcat. Apoi își aminti explicațiile pe care i le dăduse Dixon luna trecută : cererea mare, o mie de contracte o dată ar provoca o mișcare abruptă a prețurilor.

— Cererea și oferta, spuse el.

— Exact. Acum, să zicem că ai un client care vine cu o cerere imensă și care saltă prețurile pînă la tavan. Și tu ciugulești de unde poți, vrei să scoți ceva bani. Ce faci ?

Stern se gîndi.

— Cumpăr ceea ce clientul intenționează să cumpere.

— Chiar așa.

— Înaintea clientului.

— Exact.

— Și vînd îndată ce prețurile s-au ridicat.

— Te descurci. Sînt tot felul de nume pentru asta. „Tranzacție peste capul clientului". Dar jocul ăsta există de cînd există piața.

Margy ridică privirea. Nearanjat, părul ei era mai închis, iar ochii păreau puțin umflați de nesomn. Oricum, rămînea plăcută la vedere, această femeie cu suflet mare, deșteaptă și plină de energie. Stern observă că nu-și scosese cerceii, mici bobițe de aur.

— Presupun că cei de la bursă sînt atenți la asta.

— Sigur că da. Dacă te prinde bursa, ai dat de bucluc. Sînt atenți tot timpul.

— Și cum au fost atunci evitate precauțiunile astea ?

— Contul pentru erori.

— Contul pentru erori, zise Stern, doar de dragul de a repeta.

Cumva, din cauza mișcărilor ei, cămașa alunecă de pe un sîn care rămase palid și rotund pe cearșaf. Reveniseră la problema lor, dar această imagine trezi alte instincte. Libidoul era ca o poartă ruginită, gîndi el, o dată deschisă, era greu să o mai închizi. Luă o bucată de hîrtie și își acoperi ca din întîmplare erecția.

— Trebuie să recunoaștem că e dat dracului. Nu m-aș fi gîndit niciodată la așa ceva. Greșelile se corectează în contul pentru erori, nu ? Uneori, cumpărăm sau vindem o marfă, dar clientul vrea altceva. Cumpărăm trei camioane, clientul ceruse doar două. O greșeală prostească. Numărul de cont nu e corect sau cam așa ceva. Imediat ce se observă greșeala, la bursă, la contabilitate sau atunci cînd se plînge clientul, tranzacțiile sînt mutate în contul pentru erori. Dacă nu putem să facem afacerea cu clientul respectiv, lichidăm contul — vindem ce am cumpărat sau cumpărăm ce am vîndut. Priceput ?

— Priceput, spuse Stern.

— Acum, să zicem că sînt al dracului de deștept și vreau să închei tranzacții peste capul clienților mei și nu vreau să fiu prins. Cumpăr puțin din Kindle din ceea ce știu că se va cumpăra bine la Chicago. Prețurile vor evolua puțin cîte puțin în ambele locuri. Tot ce trebuie să fac

e să aștept să explodeze prețurile. Și nu fac treaba în nume propriu. Comit o greșeală. În mod intenționat. Să zicem, număr greșit de cont. Apoi, după ce prețurile s-au ridicat, vînd ceea ce am.

— Cu numărul de cont greșit.

— Exact. Cîteva zile după aceea, cînd se limpezesc apele, ambele tranzacții sînt înregistrate în contul pentru erori. Biroul de negocieri nu va căuta niciodată la Kindle, și chiar dacă o face, nu va găsi pe nimeni care să cumpere peste capul clientului. Tot ceea ce găsesc ei sînt niște greșeli prostești. Dar cînd închidem cele două poziții, vînzarea și cumpărarea, obținem un profit frumușel în contul pentru erori.

Stern dădu din cap a mirare. Cît de frumușel voia să știe.

Margy ridică din umeri.

— N-am terminat. Aceste tranzacții se apropie totuși de o sută de mii. Aș zice că e vorba de o sumă de șase ori mai mare decît asta. Să știi că nu-i rău, în schimbul cîtorva telefoane, în timp ce tu îți freci fundul de scaun.

Șase sute de mii, gîndi Stern. Klonsky nu urmărea un delict minor.

— Singurul lucru, spuse Margy, e că trebușoara asta nu prea aduce cu amicul nostru.

Acesta fusese și gîndul lui Stern, că răsplata nu merita riscul din partea unui om cu averea lui Dixon. Dar Margy rîse la așa o idee cînd i-o spuse Stern.

— O, ar fi în stare să ia pielea de pe tine pentru un dolar și douăzeci și cinci de cenți, ca să nu mai vorbim de jumătate de milion. Nu, nu despre asta era vorba. Doar că nu prea seamănă cu Dixon. Clienții noștri ? Asta este religia lui. Nu pot să îmi imaginez că îi prostește în halul ăsta. Tipul e loial.

Zisese „loal". Apucă mîinile lui Stern.

— Dar știu că el a făcut-o, zise ea.

— Pentru că el e informat înainte să se contracteze vreo comandă serioasă ?

Dixon recunoscuse acest lucru în biroul lui Stern.

— Asta, o dată. Dar o grămadă de tipi de la bursă știu ce facem noi. Numai că, dacă eu fur cinci, șase sute de mii de dolari îi voi ascunde în buzunarul tău ? E vorba de

înregistrarea în contul pentru erori. Și bătrînul Dixon Hartnell e sigur pe firmă. El deține MD Clearing Corp, MD Holding Corp, Maison Dixon.Toate punctele importante sînt ale lui. Probabil că e vreun vechi joc prostesc în care s-a băgat ca să se distreze puțin.

Stern se gîndea la ideea că Dixon ar comite infracțiuni doar pentru amuzamentul său. Nu era imposibil. Cu Dixon, desigur, nimic nu era imposibil.

— Și ce s-a întîmplat cu banii ?

Stern avea în cap citațiile pe care le trimisese procuratura la banca lui Dixon.

Margy se întoarse pe spate, dînd ușor din cap, pentru a arăta că nu știa. Sînii îi erau liberi și se lăsaseră pe piept; sub bărbie, unde se sfîrșea roșeața, se vedea un semn palid, ca și cum anii de tratamente cosmetice îi scoseseră pigmenții. Aceste defecte nu însemnau mare lucru pentru Stern ; el era încă înfierbîntat.

— Nu pot să-ți spun, dacă nu mă uit. Dar vrei să-ți spun ce cred eu că a făcut cu banii ?

— Te rog.

— Nimic.

— Nimic ?

— Nimic. I-a lăsat acolo. Asta aș fi făcut și eu. Contul pentru erori e mereu deficitar. Asta pentru că, atunci cînd greșești o comandă și clientul scoate bani din asta, nu-ți va spune că e o greșeală. Acceptă tîrgul. Auzi doar despre o penalizare. Și totul e în ordine. Prețul pe care îl plătești pentru că faci afaceri. Dar poți să pierzi într-o lună patruzeci de mii și, dacă începi să obții profit dintr-o dată, pierzi numai două mii pe lună. Înțelegi ? Nimeni nu știe care e diferența. Cu excepția deșteptului ăstuia. Pentru că, la sfîrșitul anului, acei șase sute de mii se adună. Ca și cum și-ar acorda un premiu.

— Foarte deșteaptă, spuse Stern despre întreaga schemă. Iar tu ești valoroasă, Margy, că te-ai prins.

Îi sărută podul palmelor.

— O, sînt o poamă deșteaptă, zise, zîmbind către el.

Stern se întrebă cui îi aparținea formularea, cine îi spusese așa mai înainte; parcă o repeta. Era firesc să bănuiască cine.

— Dar nu sînt cea mai deșteaptă.

— Nu ? întrebă Stern. Dar cine e ?

— Bătrînul știi-tu-cine. Nu-l vor prinde niciodată. Tot ce trebuie să facă e să sune la biroul de comenzi. Doar face asta de douăzeci de ori pe zi. Nimeni nu-și va aduce aminte. Și nu există nici o foaie, în toată harababura asta, care să poarte inițialele lui pe ea. Ar putea să indice alți patruzeci de indivizi care ar fi putut să facă asta în locul lui. Funcționari. Clienți. Aș fi putut să fiu eu. Margy zîmbi. Se pot gîndi că e el. Pot ști că e el. Dar nu vor *dovedi* că este el.

Margy auzise aceste clișee la televizor sau poate că îl imita pe Stern. Era convinsă de asta. Și Dixon era optimist, gîndi Stern, amintindu-și proorocirile de răzbunare făcute de Dixon la telefon. Clientul lui era întărit de succesul lui anterior cu IRS-ul și de faptul că știa că procuratura se pornise să răscolească prin conturile lui, cînd banii de fapt nu ieșiseră din firmă. Totuși, Stern nu era la fel de încrezător. Procurorii adjuncți erau de obicei abili controlori financiari. La început mai bîjbîiau, dar dacă bănuielile lui Margy în legătură cu modul în care manevrase Dixon cîștigurile lui ilicite erau întemeiate, atunci procurorii le vor găsi probabil în mîinile lui și vor trage aceeași concluzie privind persoana care era responsabilă de toate acestea. Rămînea un risc considerabil pentru Dixon.

— Trebuie să vorbesc cu angajații MD din Kindle, care au primit aceste comenzi, ca să fiu sigur că amintirile sînt la fel de vagi pe cît crezi tu, zise Stern.

Ar fi fost înțelept să le amintească tuturor celor care ar fi putut trata direct cu Dixon că aceste întîmplări avuseseră loc cu mult timp în urmă și că volumul comenzilor primite într-o zi era infernal ; Stern trebuia să facă asta repede, înainte ca FBI-ul să dezgroape amintiri contrare. Margy promisese să solicite tichetele de comandă de la arhivă și să le trimită lui Stern ; el ar putea să-i identifice pe primitorii de comenzi și să-i contacteze direct. Ea va trimite la Kindle o notă prin care va cere tuturor angajaților de la birouri să coopereze cu juristul lor.

— Și nu asta este partea cea mai amuzantă, zise Margy. Cei de la bursă or să ne facă mizerii. Or să ne trimită o grămadă de amenzi și de moțiuni de cenzură. Apoi ne vor da pe mîna CFTC-ului și îi vor lăsa și pe ăia

să ne facă tot felul de murdării. Dar bătrînul știi-tu-cine nu va avea probleme. Se va agita, va umple lumea cu povestea asta îngrozitoare care s-a petrecut chiar sub ochii lui. Apoi se va întoarce și va concedia pe cineva în schimb.

Margy își înclină ușor capul, astfel încît să-i pice privirea pe locul excitat din șortul lui Stern. Uitîndu-se apoi la el, zîmbi șmecherește, ceea ce el crezu că era pe socoteala lui. De fapt, nu era. Se gîndea cine va fi cel concediat de Dixon.

— Pe mine, probabil, zise ea, cu un rictus. Pe mine, probabil, repetă, apoi rîse, își ridică brațele către Stern și îl trase spre ea.

Din ușa camerei, îi promise că o va suna.

— Ar fi drăguț, răspunse simplu Margy.

Era evident că nu-l credea ; bărbații spun asta mereu. De îndată ce taxiul îl lăsă la O'Hare, se apucă să răsfoiască paginile galbene și trimise un buchet enorm, fără carte de vizită, la ea la birou. Stînd în cabina strîmtă, din spatele despărțiturii din oțel inoxidabil, perforat, era asaltat de imagini din timpul nopții și al dimineții. Tremura aproape la fiorul înnebunitor al amintirilor. Fusese cu adevărat el, Alejandro Stern, avocat respectabil, copil al unei țări catolice, cel care făcuse dragoste în urmă cu cîteva ore ? Da, într-adevăr. Conștiința lui era alertată. Avea gustul de fum al lui Margy pe buze, senzația lenjeriei ei de mătase în palmă. Cînd avea de gînd să-și revină ? Rîse cu voce tare, de unul singur ; o femeie dintr-o cabină alăturată se uită fix la el. Puțin rușinat, găsi urme de sentimente oarecum mai respectabile, îngropate în inima lui. Recunoștință. O, da, îi era recunoscător lui Margy, întregii spițe femeiești care, incredibil, găsise că e potrivit să-l mai adopte o dată. Cu mîna încă pe telefon, se mai gîndi o clipă la binecuvîntarea adevărată a îmbrățișării altei ființe omenești.

La poartă, funcționarul anunță că avionul spre Kindle va pleca cu întîrziere.

— Probleme tehnice.

Ca de obicei, chiar și în dispoziția lui de acum, Stern nu se putu abține să nu urască acest aeroport, cu coridoa-

rele lui nesfîrșite și lumina nesănătoasă, aglomerat, cu trupuri care se ciocneau unele de altele și fețe îngrijorate. Găsi holul liniei aeriene tot numai piele neagră și granit, apoi telefonă la birou.

— Claudia, sun-o te rog pe Klonsky și fixează o întîlnire pentru vineri. Spune-i că vreau să-i pun la dispoziție documentele cerute de la MD.

Stern nu mai vorbise cu procurorul de o lună. Rafael sunase pentru a cere o săptămînă în plus pînă la termen, iar acesta îi spusese că Klonsky păruse în pragul mîniei. Lui Stern nu-i plăcea să-i păcălească pe procurori — nu era stilul lui și, mai la obiect, dușmănia dintre oamenii legii complica lucrurile. Trebuia să amelioreze cumva relațiile cu Klonsky. Viață de avocat, gîndi, tot timpul te guduri. Judecători. Procurori. Anumiți clienți.

— Vreți să vă dau mesajele ?

Stern ședea pe o canapea ; suportul pentru telefon era inteligent introdus în capul mesei de cocteiluri. Claudia îi relată convorbirea cu Remo Cavarelli, un tip descurcăreț, care era pus sub acuzare și care voia să știe termenul legal pentru următoarea înfățișare în fața judecătorului Winchell. Era și un mesaj de la Helen Dudak care voia să vorbească cu Stern : problemă personală. Telefonase și Cal Hopkinson. Treaba evoluase, se gîndi, într-un acces de interes sau neliniște, ceva nedefinit, cînd auzi numele lui Cal. Claudia îi făcu legătura, dar secretara lui Cal spuse că vorbea la telefon. Stern menținu legătura pentru puțin timp, apoi se hotărî să mai sune o dată și formă numărul pe care îl lăsase Helen. Ea îi spusese că muncește acasă, cu o cască conectată la telefon — un microfon micuț, mai mic decît un degetar. Și-o imagină astfel.

— Mă gîndeam la finalul conversației noastre din seara trecută, zise Helen.

— Da, desigur, spuse el, nefiind prea sigur ce vrea ea să spună.

— Voiam să te invit la cină. De sîmbătă în două săptămîni. Doar noi doi.

— O, zise Stern și-și simți inima bătîndu-i cu putere.

Și acum ce urma ? Helen avea dreptate, se gîndi el. *Era* fermecătoare. Dar putea să se descurce în astfel de complicații ? Da, îi spunea o voce. Da, putea.

Totuși, după ce acceptă, se gîndi la Margy și se admonestă, punînd receptorul în furcă. A lua o masă, la urma urmelor, nu era un mod de avea legături sexuale. Dar nu e mai puțin adevărat, se gîndi el cu șiretenie, era un tip grozav. Rîse din nou, cu voce tare, de astă dată în holul aglomerat al aeroportului, cu călători murmurînd în jurul lui.

De data asta îl găsi pe Cal.

— Sandy ! strigă Cal. Unde ești ?

Stern îi povesti despre întîrzierea lui neprogramată la O'Hare. Întrebă apoi de bancă.

— De asta am sunat, zise Cal. Să-ți spun ce s-a întîmplat.

River National, spuse Cal, se isterizase din cauza mișcărilor din contul de investiții al Clarei. De fiecare dată cînd era vorba de un testament, cei de la bancă se îngrijorau din orice : Curtea de Autentificare a Testamentelor, Procuratura. Voiau să pună hîrtiile în ordine înainte să se întîlnească. Cal insistă să aibă o întrevedere săptămîna viitoare. Vorbea cu tonul acela de tip care se felicita pe sine însuși, ton pe care îl adopta și Stern cu clienții lui atunci cînd descria discuțiile cu bancherii și cu registratorii, ca și cum ar fi fost o luptă pe viață și pe moarte.

— Bine, Cal, zise Stern.

Nu voia să se adauge și el clienților văicăreți, așa că termină discuția înainte de a spune ce avea în cap. Cal prea făcea caz de toate — și el ar fi vrut să vadă fiecare hîrtie — și, în plus, poate că nu era în situația de a se descurca cu bancherii care, după toate probabilitățile, îi trimiteau de lucru — clienți înstăriți, care aveau nevoie de anumite pachete de acțiuni sau doreau să modifice testamente. Dar nu era cinstit, hotărî Stern într-o clipă, să-l învinuiești pe Cal pentru complicațiile pe care le făcuse Clara. Stern trăise decenii bune, fără să știe pe de-a-ntregul ce se întîmpla în spatele măștii reținute și binevoitoare a Clarei. Și încă își mai punea această întrebare.

Răbufni iarăși frustrarea aceea veche, care clocotea înăbușit în el.

Formă din nou numărul secretarei lui.

— Claudia, mi-a telefonat cumva doctorul Cawley ?

După seara petrecută la Kate și John, Stern îl hăituise efectiv pe Nate, lăsînd vorbă la cabinet, la spital, acasă, rugîndu-l pe Nate să sune la laborator. Nu era limpede nici măcar dacă Nate primise mesajul sau nu, iar Stern, oricum, nu era sigur că îl va citi. La urma urmelor, Nate avea alte griji.

— Să încerc să găsesc pe cineva la el la cabinet ? întrebă Claudia.

Stern bătea darabana cu vîrfurile degetelor pe masă ; nu răspunse. Vederea pe fereastră era împiedicată de un 747, care era spălat de cîțiva muncitori urcați pe un șir de schelării — asta îi aduse aminte lui Stern de niște îngrijitori de la grădina zoologică spălînd o girafă. Sigur că putea și el să se aventureze pînă la Westlab — oriunde ar fi. Ca executor al Clarei, avea dreptul de a întreba. Dar dacă cei din administrația spitalului erau formaliști și păstrau secretul informațiilor particulare, așa cum credea Nate, Stern avea nevoie de o recunoaștere, ceea ce însemna să-l implice pe Cal. Mai bine să aibă răbdare, se gîndi. Nate le va obține în cele din urmă.

Dar era o durere mai persistentă decît curiozitatea lui cu privire la Clara, care părea că apare și dispare o dată cu supărarea. Dură un moment pînă îi dădu un nume : Peter. Bănuiala apărută la Kate și la John, cum că fusese depășit de fiul său, nu se dovedise a fi ușor de înlăturat. O, știa că nu era cinstit, nu era probabil și nici potrivit să creadă că Peter, în marea lui supărare, avusese prezența de spirit sau șiretenia de a-l manipula pe tatăl lui în legătură cu autopsia. Dar Peter, din cîte își amintea Stern, fusese foarte insistent — încă își mai aducea aminte de vocea lui răsunînd de-a lungul holului, țipătul lui ascuțit, în vreme ce se rățoia la bietul polițist încurcat, sticlirea înnebunită din ochii lui Peter. Erau întrebări care rămîneau fără răspuns. Cu Peter, se gîndea Stern, mereu rămîneau așa.

— Claudia, fă-mi te rog legătura cu Comandamentul General al Poliției Municipale din Kindle.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, se gîndi că era probabil o eroare. De-a lungul carierei lui, avusese grijă să evite

poliția în orice situație. Ei aduceau totdeauna necazuri, pînă la urmă. Îi dădu operatorului, care răspunse, numele și circumscripția de poliție pe care o voia și se liniști, gîndindu-se că bătrînul polițist poate nu era acolo. Așa cum zicea și proverbul, ei nu erau niciodată acolo.

— Ray Radczyk.

— Alejandro Stern, domnule locotenent.

— Ia te uită. Ce mai faci ?

— Supraviețuiesc.

Auzi țîrîitul pe linie, pe deasupra zgomotului de lucruri trîntite, obișnuitul sunet de fond dintr-o circă de poliție. Bătrînul polițist părea încîntat să-l audă. Stern nu-și putea aminti pentru nimic în lume care era legătura. Se chinuise de cîteva ori să-și aducă aminte, un gînd rătăcitor îi venea la un loc cu multe altele atunci cînd rememora acea după-amiază tîrzie.

— Mai aveți încă dosarul acela cu numele meu pe el, domnule locotenent ?

— Hei, stai, spuse Radczyk și rîse. Am o meserie, așa cum ai și dumneata. N-a existat niciodată vreun dosar. Știi doar.

— Desigur, zise Stern.

Radczyk ăsta, își aminti el, nu era un tip rău. Avînd în vedere meseria lui, desigur.

— Ia zi, unde ești ? Se aude ca și cum am vorbi din două cutii de tablă.

Stern îi explică : O'Hare. Blocat.

— A, sigur, făcu Radczyk.

— Domnule locotenent, am o întrebare cu care nu v-aș fi deranjat probabil niciodată, dacă aș fi rezistat tentației de moment a mîinilor mele.

— Nici un deranj. Spune.

Stern făcu o pauză.

— Mă întrebam dacă legistul a raportat ceva neobișnuit în legătură cu examenul făcut soției mele ?

— A, făcu Radczyk.

Ascultîndu-se, Stern își dădu seama cît de neobișnuit suna întrebarea aceasta, venind așa, din senin. Radczyk nu se grăbi să răspundă.

— Știu că a considerat-o sinucidere, desigur. Mă gîndeam să vă dau un telefon, apoi m-am gîndit, la dracu'...

— Da ?...

Pentru o clipă, nu vorbi nici unul din ei. Stern refuză un ospătar în haină albă care se apropia oferindu-i ceva de băut.

— Îmi dau seama că e o întrebare ciudată...

— Nici o problemă. Lasă-mă să caut dosarul cazului. A fost bătut la mașină acum o săptămînă sau două. Dă-mi numărul de telefon. Mă întorc într-o clipită.

Stern citi numărul înscris pe suport. Ce voia Radczyk să facă ? Probabil că voia altcineva să ridice celălalt receptor ; sau să verifice dacă funcționează sistemul de înregistrare a convorbirilor.

Trecu o femeie înaltă, de aproape cincizeci de ani, îmbrăcată în roșu — purta un costum de mătase, cu fusta strîmtă și dreaptă, și o pălărie cu boruri negre care se potrivea cu îmbrăcămintea ; ciorapii erau negri ; o figură prezentabilă. Se uită vag în direcția lui Stern, apoi se întoarse, dar, întîlnindu-i privirea întunecată, el își aminti de Margy și căzu iar în puterea ei, ca și cum ar fi intrat într-un film și ar fi fost invadat de lumina și imaginile de pe ecran : Margy, așa cum stătea lîngă întrerupător, cu picioarele goale și cu fundul mare, cu bluza desfăcută, triunghiul întunecat fiind vizibil acolo, jos, cu unghiile ei lăcuite, coborînd către anumite părți ale corpului lui ; felul în care i se deschidea gura, iar lumina debordantă a dimineții se întindea pe pielea subțire a pleoapelor ei, în timp ce înainta pe canalele senzațiilor.

Se auzi un sunet ciudat, un țîrîit : telefonul, își dădu el seama.

— Uite, zise Radczyk. Ia să vedem. De ce ai nevoie ?

— E pură curiozitate, domnule locotenent. Mă gîndeam că poate a remarcat procurorul ceva ciudat.

— Nu-i mare lucru aici. Nu s-a făcut autopsie. Așa ați vrut dumneavoastră. Le-am zis că au fost obiecții religioase. Nu văd nimic altceva.

Stern își dădu atunci seama că Radczyk telefonase pe o linie privată. Nu era nici un țîrîit : nici o bandă de înregistrare. După toate probabilitățile. Stern nu răspunse.

— E scurt și cuprinzător, Sandy. Testul hematologic pentru a indica nivelul de CO. Raportul legistului. Nu mai e nimic altceva. M-am uitat la ele cînd au venit.

— Înțeleg.

Radczyk respiră adînc.

— Te superi dacă te întreb ce s-a întîmplat ?

— O problemă minoră, domnule locotenent. Nu e ceva important.

— Desigur, zise Radczyk. Ce fel de problemă ?

Punînd aceste întrebări, adoptă un ton de oarecare autoritate. La urma urmelor, era polițist și acesta era cazul lui. Stern se înjură în gînd, apoi se lansă într-o explicație coerentă, mulțumitoare : sosise o chitanță de la un laborator medical și nu știa pentru ce. Era fără îndoială lipsit de importanță, zise Stern, încă o dată.

— Pot să mă duc acolo și să verific, spuse Radczyk.

Pe Stern ideea îl încînta. Teoretic, fișele medicale nu puteau fi cerute fără o împuternicire. Dar multe inimi tresăltau la vederea stelei de polițist. Funcționarii de la registratură i-ar fi spus tot ce voia, dacă nu aveau să-i arate cumva și hîrtiile. Radczyk putea afla la fel de multe ca și Nate, dacă nu chiar mai multe. Dar Stern era extrem de iritat din cauza polițistului, în special de apropierea mimată de acesta.

— Nu vreau să vă fac necazuri, domnule locotenent.

— Nici un necaz, zise Radczyk, apoi își coborî oarecum vocea. Ți-am rămas încă dator, știi.

Stern așteptă.

— Westlab, da ? întrebă Radczyk. O să mă duc chiar eu acolo, Sandy. Să rămînă între noi doi. O să descopăr despre ce e vorba. Trebuie să punem cap la cap tot ce este răspîndit pentru a alcătui raportul, nu ?

Stern așteptă.

— Desigur, zise el.

— Sigur, spuse Radczyk. S-ar putea să am ceva de făcut vineri, așa că luni, cel mai tîrziu, te voi suna. Călătorie plăcută la înapoiere.

Stern puse cu grijă receptorul la loc. Obiectele pe care le vedea în hol — scrumiere, veioze — erau ascuțite. Avea sentimentul că făcuse tot drumul înapoi spre copilărie.

Era sigur că tocmai comisese o greșeală.

Capitolul 11

Sala de primire de la Procuratură era neîngrijită. După cum arăta, te-ai fi gîndit că vizitezi un avocat părăsit de noroc. Covorul părea făcut din blana unui animal care avusese rîie ; brațele de lemn ale mobilei cu muchii drepte începuseră să se scorojească ; tipii de acolo parcă erau adunați de prin piețele orașului. Cîțiva aiuriți, înghesuiți prin colțuri, aruncau priviri grăbite în jur și redactau reclamații foarte lungi și incomprehensibile în legătură cu diferiți politicieni. Martorii și posibilii pîrîți, prea săraci sau prea naivi pentru a fi însoțiți de avocați, stăteau cu citațiile marelui juriu în mîini, așteptîndu-i pe procurorii adjuncți să-i lămurească. Din cînd în cînd, ieșeau din birouri agenți federali sau cîte un avocat umil și dezamăgit. Și, desigur, astăzi, stătea aici și domnul Alejandro Stern, membru proeminent al baroului de avocați ce pledau în cazuri de delicte federale, flancat de două genți voluminoase cu documente, așteptînd-o pe doamna Klonsky care, spunea secretara, vorbea la telefon.

Acest birou îl impresionase mereu pe Stern, ca fiind un loc fericit. Juriștii erau tineri și simpatici și aproape toți știau că sînt numai în trecere pe aici. Nu rămîneau prea mult procurori — cinci, șase ani, în medie. Timp destul pentru a învăța cum decurge un proces, ca fiecare să simtă că a făcut un efort sincer pentru a îmbunătăți starea comunității, înainte de a trece în zona mai luminoasă a sectorului privat, unde, gîndea Stern, era adevărata practică. Era o muncă bună, gîndi. Așa pierduse pe cel mai bun avocat tînăr pe care îl avusese vreodată, Jamie Kemp, care lucra acum pe cont propriu în Manhattan și compunea un musical rock, dezgropa cîntece scrise de el

cu douăzeci de ani în urmă, cînd fusese pentru scurt timp ceva în genul unui star.

De fapt, Kemp nu era singurul care să accepte o slujbă federală. Înainte ca actualul procuror general, Stan Sennett, să fie rechemat aici de către Departamentul de Justiție de la San Diego, Stern fusese contactat în legătură cu preluarea funcției. Secretarul șef al senatorului, decan de vîrstă al statului, îl învitase pe Stern la micul dejun, la un club din oraș. Acest tînăr, care semăna întrucîtva cu celebrul interpret Garfunkel, cu capul acoperit cu păr alb ce stătea ridicat ca floarea de păpădie, emisese toate platitudinile posibile; era mai rău decît un anunț mortuar. Această ofertă era un compliment adus calităților lui Stern, insista tînărul, și înțelepciunii unei vieți în care nu se aliniase politic. În vreme ce primarului Bolcarro senatorul nu îi permitea să-și recompenseze acoliții prin numiri în slujbe federale, dușmanii lui știuți erau rareori ridicați în rang.

Ideea de a fi procuror federal nu fusese respinsă ușor de Stern. Ar fi avut puteri nelimitate. Pentru patru ani, ar fi comandat armatele în civil ale IRS-ului, DEA-ului și FBI-ului și le-ar fi folosit așa cum credea el de cuviință. Gata cu escrocheriile năucitoare ale agenților de la brigada de droguri. Gata cu urmărirea văduvelor și șomerilor, pentru că nu raportau veniturile rezultate din munci prestate doar cîteva ore pe săptămînă. Dar pentru asta, desigur, trebuia să fie procuror. Stern trebuia să se dedice arestărilor, acuzărilor, pedepselor, această triadă de ocupații pe care le disprețuia dintr-un reflex vechi. Putea Alejandro Stern să se ridice autoritar în ședințele de judecată și să încurajeze instinctele josnice ale juriului, putea să-i implore să cauzeze suferința în fața căreia pe ei i-ar fi părăsit curajul? Nu putea. Nu. Nu putea. Imaginația îi provoca lui Stern o senzație de sfîrșeală. O, nu-i ura pe procurori. Trecuse peste asta la începutul carierei lui. Admira uneori zelul aprins al acestor tineri care încercau să lovească răul de dragul unei vieți duse cinstit. Dar nu acesta era rolul lui, chemarea lui. El era Sandy Stern — un apologet mîndru de sine, al deviației. Nici un argentinian prin naștere, evreu după părinți, care să fi auzit de holocaust, n-ar fi putut să se pună în locul autorităților, fără o puter-

nică îndoială de sine ; mai bine se menținea printre vocile care pledau în favoarea acelor libertăți fragile, atît de prost înțelese, ale căror manifestări ne marcau pe toți, mai mult decît orice acuzație, ca fiind decente, civilizate, umane. Nu putea abandona crezul unei vieți întregi.

Doamna Klonsky terminase de vorbit. Dincolo de ușa biroului, deschisă electronic de gardianul solemn din spatele geamului vopsit în galben, securizat, se auzea un huruit continuu. Apeluri telefonice ; țăcăneau mașini de scris, folosite încă în această epocă a computerelor. Procurori adjuncți, tineri juriști distinși, autori de articole în revistele de specialitate, transformați aici în brute, stăteau și țipau unul la altul pe coridoare.

Stern venea adesea aici, în general, cu aceeași misiune : să întîrzie, să se opună, să amîne. Uneori — asta la ocazii rare, de obicei la începutul unei anchete — venea să-și spună deschis părerea în legătură cu ceea ce credea el că e adevărat. Dar, cel mai adesea, trebuia să evite ceva. Scopul lui era să afle cît mai mult posibil, în timp ce-i dezvăluia procurorului ceea ce acesta știa deja, lucruri de care acestuia nu-i păsa, l-ar fi necăjit sau l-ar fi încurcat. Mai erau acei procurori care credeau în candoare și își expuneau cazurile ca pe niște simple pretenții. Dar pentru cei mai mulți, tendința de a păstra secretul era irezistibilă. Stern putea eventual să lanseze speculații, să pună întrebări, să sară de la un fapt la altul.

— Respectele mele, spuse Stern, intrînd în micul birou al doamnei Klonsky.

Robustă și întunecată, se ridicase în picioare pentru a-l primi. Spre surprinderea lui, purta o rochie largă, de femeie însărcinată și un halat de lucru albastru care flutura în jurul ei. Evaluată în mod abstract, doamna Klonsky era atrăgătoare — ochi mari, nas drept, pomeți proeminenți, genul de patroană de restaurant. Avea proporții țărănești, brațe și picioare puternice, piept mare, cu toate că ultimul aspect, potrivit bîrfelor, ar fi avut ceva înșelător. La Gil se spunea că suferise o mastectomie la un sîn, pe cînd era studentă la drept. Adică, Minunea fără Țîțe. Stern nu fusese niciodată sigur de veridicitatea acestei informații —, pe măsură ce se scurgea timpul și noaptea înainta, glumele pe seama procurorilor păreau să fie din ce în ce mai

dure — și îndoielile lui apărură din nou acum. Ar risca graviditatea o femeie care avusese cancer, cu șocurile hormonale și modificările corporale pe care la aducea aceasta ?

— Și fiica mea este în această situație minunată, zise. Primul nostru nepot.

Stern se auzi zicînd „nostru", dar nu vru să se corecteze. Ar fi avut nevoie de ceva timp pentru a găsi o nouă formulare.

Klonsky păru să remarce această notă ciudată. Îl felicită pe Stern și îl întrebă cum se simte Kate. Stern observase cu mult timp în urmă că afinitatea dintre femei nu este niciodată mai accentuată ca în timpul gravidității, acest teritoriu în care nici un bărbat nu putea intra. Dar apoi ea adăugă, printr-o logică imprevizibilă care îi aducea pe oameni întotdeauna aici :

— Condoleanțe pentru pierderea suferită.

Dădu din cap, fără să scoată un cuvînt. Cele două genți cu documente, fiecare de dimensiunile unui acordeon, erau lîngă el. Așteptau, amabilitățile o dată sfîrșite, să înceapă ostilitățile. Luă loc în fața biroului ei.

— Se pare că aveți păreri greșite în privința clientului meu.

Ea arboră un zîmbet ușor care voia să reflecteze echilibru interior și siguranță. Pe măsură ce treceau anii, Stern își exercita profesia avînd în față tineri și tinere de vîrste apropiate copiilor lui. Impresia lui era că, în general, îl găseau fermecător : relațiile cultivate de el îi confereau aproape statura unui om de stat. Adjuncții erau adesea diferiți, fără să părăsească însă atitudinea cerută de conflict. Uneori, Stern se trezea întrebîndu-se cum ar reacționa Peter și Marta, dacă ar vedea naturalețea, onestitatea, de fapt, pe care o desfășura în relațiile cu persoane asemenea lor. Ce-ar gîndi ? Ar considera-o ca pe o manifestare divină sau ar reține ceea ce era evident ? Acești oameni nu erau copiii lui.

— Cum adică, domnule Stern ?

— Știu că îl suspectați că a comis o infracțiune. Nu ?

Ea păru să dea din cap.

— Spuneți-mi, doamnă Klonsky...

— Spuneți-mi Sonia, domnule Stern.

Stern luă amabilitatea ei ca pe un semn că era stăpînă pe situație.

— Atunci trebuie să faceți la fel. Spuneți-mi Sandy.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin.

Ea îi zîmbi pe neașteptate, deschis, cu o izbucnire de amuzament, remarcabil față de manevrele lor, încît Stern fu surprins.

— Sînteți înclinată să nu-mi spuneți nimic ?

— Nu pot, Sandy.

— Există vreun informator ? Acesta e motivul ezitării dumneavoastră ?

— Nu am nici un comentariu.

— Fiindcă eu asta cred.

— Dacă există vreun informator, Sandy, n-am nici cea mai vagă idee cine este.

Stern știa că acesta era un răspuns inteligent. Adjuncții ignorau adesea identitatea informatorilor, în special a acelora cărora li se promisese că nu vor fi chemați să depună mărturie. Secretul rămînea la agenții FBI, care aveau întîlniri ascunse cu sursa lor și scriau rapoarte către Procuratură, identificînd „p/c" — persoană cooperantă — doar prin numărul înregistrat la sediile birourilor districtuale.

— Domnul Hartnell nu e un tip reținut, zise Stern. Lumea afacerilor este, fără îndoială, plină de indivizi pe care i-a ofensat. Persoane concediate. Concurența invidioasă. Sînteți conștientă, desigur, că observațiile critice ale acestor persoane trebuie cîntărite cu atenție.

Doamna Klonsky își puse delicat mîinile pe față și zîmbi agreabil. Înțelegea tot, îl privea în acțiune.

— A mai avut niște necazuri, zise. CFTC-ul. Una dintre burse, sau au fost două ? Făcu o pauză. Pentru a nu menționa și IRS-ul.

O, da, gîndi Stern, alcătuise un dosar gros. Era de așteptat.

— L-am reprezentat pe Dixon în toate aceste situații. S-a întîmplat să nu înregistreze mereu extinderea afacerilor. Sincer vorbind, bursele și IRS-ul dau dovadă de o meticulozitate la care procuratura ar adera cu dificultate.

Stern făcu un gest cu mîna înspre ușă. Uneori, puteai să afli aici cel mai important secret al marelui juriu, doar mișcîndu-te cu o anumită viteză pe coridoare. Tinerii procurori stăteau în pragul ușilor și bîrfeau în legătură cu anchetele. Se vehiculau nume. Dosare vechi erau aruncate ca deșeurile, fără să se țină seamă de informațiile confidențiale pe care le conțineau. În urmă cu cîțiva ani, Stern văzuse două dosare imense, ca niște armonici, cu numele primarului Bolcarro, așteptînd să fie depozitate, și avu o senzație de durere gîndindu-se la insuccesul vădit al procuraturii. Observația lui o făcu pe Klonsky să rîdă.

— Sînteți minunat. Stan Sennett spunea că veți intra pe ușă și mă veți vrăji și iată că asta și faceți.

— Eu ?

Adoptă un aer de inocență umilă, dar înregistră cu îngrijorare numele lui Sennett. Stern și cu actualul procuror general nu se înghițeau unul pe celălalt. Asta de cel puțin doisprezece ani, de cînd Sennett era procuror, și se părea că nu putuse cîștiga nici un proces atunci cînd Stern era avocat al apărării. Oricum, rana se adîncise în ultimul timp. Într-una din puținele apariții ale lui Sennett ca procuror, Stern apărase un consilier municipal învinuit de extorcare de favoruri sexuale și bani de la un număr de angajate. Stern îl umilise pe cel mai important martor al acuzării, pe care-l prezentase ca fiind informator de profesie, un așa-zis detectiv particular care se apuca să toarne cîte un grangur de fiecare dată cînd propriile lui activități dubioase păreau să-i dea de furcă. Consilierul fusese condamnat doar la plata unei amenzi și-și păstrase slujba, în vreme ce Sennett își revendica izbînda, o vanitate care constituise obiectul de batjocură al presei.

În treacăt, erau cordiali — Stern așa era cu toată lumea — dar Stan avea memorie bună și era ranchiunos. Îl îngrijora faptul că ea recunoscuse în mod neglijent că procurorul general fusese consultat în legătură cu cazul. Cinci sute de acuzații pe an și de trei ori mai multe anchete ale marelui juriu, numai problemele de importanță majoră ajungeau la primul cabinet. Una peste alta, aceasta era o știre cît se putea de proastă. Dixon își făcea dușmani dintre cei pe care nu trebuia să și-i facă.

Doamna Klonsky ceru documentele pe care le citase ; Stern ridică gențile pe birou, una cîte una. Ea se ridică cu stîngăcie, după cîte se părea, nemaifiind capabilă să-și evalueze corect dimensiunile corpului, și se duse să-și aducă și ea dosarul. Lăsat singur, Stern examină circumspect tot ce avea ea în micul birou. Muncind ore întregi ca tînăr jurist, ea nu făcea nici o distincție între casa ei și locul de lucru ; pasiunile vieții ei private erau aici la vedere. În mijlocul inevitabilelor diplome, atîrna o pictură în ulei, aducînd a Kandinsky ; o lozincă de la o manifestație pentru pace se întindea de-a lungul rafturilor cu cărți. Nici cărțile nu erau doar tratate groase de drept și culegeri de spețe, erau și șiruri de cărți broșate, păreau să fie cărți europene de ficțiune și multe lucrări politice. Stern văzu numele lui Betty Friedan de mai multe ori ; Carl Jung, de asemenea. Raftul de jos părea să fie locul de onoare. De o parte, o fotografie cu doamna Klonsky și un bărbat cu umeri lați și părul creț, vizibil mai tînăr decît ea. Mai erau acolo patru cărți cu coperți argintii : trei volume subțiri, care arătau a fi de poezie, toate ale unui bărbat pe nume Charles, și o carte cu coperți groase, întitulată *Boala ca metaforă*. De cealaltă parte, într-o ramă, era un instantaneu al unui băiat știrb ; lipit de el, era un portret neîngrijit, în culori deschise, făcut de un copil, deasupra unui scris nesigur : S, O, N, N, Y. Amîndouă „N"-urile erau scrise pe dos.

— Fiul dumneavoastră ? întrebă Stern, arătînd poza băiatului atunci cînd Klonsky se întoarse.

Ținea la piept un dosar cafeniu, voluminos. Așa cum se temuse Stern, era destul de gros.

— Sam este fiul soțului meu. Stă cu mama lui. Acesta este primul nostru copil.

Minunat, zise Stern. O bucurie specială. Era hotărît să discute cu ea ca între prieteni.

— Minunat sau nebunesc, zise ea. Asta este o sarcină geriatrică. Ginecologul meu este absolut înmărmurit. Un jurist de patruzeci și unu de ani, cu probleme de sănătate. Îi e teamă că penalizările pentru tratamente greșite i se vor dubla.

Stern zîmbi amabil, dar nu făcu nici un comentariu, ceea ce era firesc. Cu probleme, observă el.

— Uneori mă gîndesc că sînt nebună să mă apuc de așa ceva, la o asemenea vîrstă.

— Bine, dar ați spus că soțul dumneavoastră a mai trecut prin asta.

— A, Charlie... Nu sînt sigură că a observat că sînt însărcinată.

Rîse, dar își feri privirea, cîntărind vreun gînd de-al ei, așa încît Stern înțelese că ajunseseră brusc la sfîrșitul acestei discuții.

Ea întinse mîna după documentele sortate și legate cu elastic pe care le stivuise Stern pe masă. Fuseseră aranjate pe probleme ; ea le urmări după citație. În vreme ce făcea acest lucru, Stern începu discret să pună întrebări. Examinase dosarele cu atenție, spuse. Nu indicau nimic ieșit din comun. Nici o manipulare a pieței, nici o trecere abuzivă în conturi a vreunui tîrg murdar, nici o dublare a tarifelor încasate de la clienți, nici o afacere în care clientul să fi plătit un preț mai prost decît cel de la bursă.

— E foarte dificil să-ți dai seama din aceste documente ce insinuează informatorul dumneavoastră. N-ați citat documente cu privire la conturi pe care să le controleze Dixon în nume propriu. Nimic din toate astea nu are legătură cu el.

Văzu o lucire reflexivă în ochii ei căprui, serioși. Stern nu făcu nici o remarcă cu privire la contul pentru erori sau la documentele pe care încerca Klonsky să le obțină de la bancă. Nu voia să dezmintă impresia că este tot atît de neștiutor pe cît dorea procuratura să-l lase.

— Pot să pun o întrebare ?

— Desigur.

— Ce contează dacă există un informator sau nu ?

Într-adevăr, se gîndi Stern.

— Nu credeți că acuzatul are dreptul să știe ce fărădelegi îi pune în cîrcă acest informator ?

Era cît pe-aci să-i spună pe nume, dar nu se simțea în largul lui să-i spună „Sonia“ și se gîndi că „doamna Klonsky“ era prea protocolar.

— Deci, domnul Hartnell e obligat să stea la o parte, în timp ce procuratura adună o hîrtie de-aici, una de dincolo, pînă cînd are cazul, așteptînd să-i fie distrusă averea și viața ?

— Nu văd cum ar putea să-i dăuneze așteptarea.

— Poate să dea o mînă de ajutor. Dacă aș ști ce spune informatorul dumneavoastră, aș putea să vă supun atenției chestiuni importante.

— Și ați putea să identificați martorii înaintea noastră, să încercați să-i influențați și să faceți tot ce vă stă în putință pentru a controla fluxul informațiilor.

Se holbă o clipă la ea.

— Chiar așa, spuse Stern încet.

Nu se putu abține să nu se încrunte. Mucaliții de la barou aveau dreptate în ceea ce o privea. Nu că ar fi estimat defectuos intențiile lui Stern ; nici pe departe. Dar era ceva naiv în modul în care credea ea că putea să-i închidă gura. Indiferent că știa sau nu, ea era implicată într-o competiție, într-un proces, nu pornise în căutarea Sfîntului Potir. Cînd ea aducea martori tremurînd în fața marelui juriu, unde avocații lor nu îi puteau însoți, unde erau speriați de orice indiscreție, orice scăpare, astfel încît erau gata, în nerăbdarea lor, să-i mulțumească pe procurori, asta, după Klonsky, nu era influențare. Era doar procuratura la lucru. Dar dacă avocatul apărării vorbea cu martorii, revedea documentele lor și încerca să echilibreze amintirile lor, asta aducea a cumpărare de martori. Problema era simplă : era încă nouă în meserie. Sărmana Sonia Klonsky. Trecută de patruzeci de ani și mai avea atîtea de învățat. Era chiar dezamăgit.

— V-ați supărat, zise ea.

— Nu chiar.

— Nu spuneam că ați face ceva imoral.

— Nici eu n-am luat-o așa.

Lui Stern îi mai luă un moment să-și golească gențile, scoțînd pachete de documente, cu marginile înnegrite de tușul copiatorului. Doamna Klonsky era încă năucită de schimbarea dispoziției.

— Credeam că avem — dădu din mînă — un schimb de opinii.

— Nu sîntem de acord, spuse Stern. Luați-o ca o obligație, există un rol pe care îl jucăm fiecare din noi.

Se ridică în picioare.

— La ce să mă mai aștept ?

Ea se uită o clipă la el.

— Nu sînt mulțumită, Sandy.

Cum Dumnezeu o angajase Stan Sennett pe femeia asta ? Voia să aibă ședințe sentimentale în instanță ? Ce persoană remarcabilă. În ciuda ezitărilor lui de a recunoaște, era atrăgătoare. Zîmbetul, mai ales cel șiret, îți cîștiga afecțiunea ; inteligența profundă, adevărată îi lucea în ochi. Dar se simți cuprins de aducerea aminte a momentului anterior. Cu Sonia Klonsky aveai senzația că, în ciuda reținerii ei, o parte din suflet îi rămînea în pragul isteriei. Era ceva care fierbea, se topea, necontrolat, neștiut. Asta era o calitate impresionantă totuși — o femeie trecută de patruzeci de ani, avînd încă pornirile unei adolescente.

— Chiar că nu e nevoie să ne frîngem mîinile. Vă asigur că rămînem în relații cordiale.

Întinse mîna. În schimb, ea se afundă în scaunul din spatele biroului, cu fața tot întunecată și mîhnită și deschise cu zgomot un sertar.

— Mai e ceva. De vreme ce îl reprezentați pe domnul Hartnell, nu vă putem cita atunci cînd vom cita alți martori de la MD. Posibilitatea apariției unui conflict este prea mare.

Stern își dădu seama că urma ceva nou. Klonsky spunea de fapt că, în curînd, avea să pornească în căutarea unor angajați de-ai lui Dixon, încercînd să obțină de la ei să depună mărturie împotriva șefului lor. Dacă procuratura proceda ca de obicei, fiecare va avea avocatul său. Aceasta era poziția obișnuită a procurorilor. Dezbină și stăpînește. Sub aparența grijii față de etica profesională, ei încercau să se asigure că oricine ar avea ceva de spus nu poate fi influențat de avocatul apărării. Stern era cu totul de acord în privința preceptelor etice, dar credea că dreptul de a hotărî, dacă apare sau nu un conflict, era în primul rînd al lui, nu al procuraturii. Acum protesta, dar doamna Klonsky îi aruncă o privire fermă, interzicîndu-i orice discuție pe tema aceasta.

— Oricum, zise ea, Stan s-a gîndit că ar trebui să te cităm și pe dumneata. Pentru etichetă. Klonsky deschise o mapă din pînză și scoase o foaie de hîrtie pe care i-o oferi lui Stern. Am pus un termen îndepărtat — aproape o lună — așa încît vei avea destul timp să-i găsești un alt avocat.

Stern dădu din cap prostește. Cînd se uită din nou, Klonsky înscria data predării pe copia ei de la dosar, înregistrînd cui și cînd îi fusese dată citația.

Se pronunțase atît de școlărește, gîndi Stern disperat, atunci cînd o luase în rîs pe această tînără capabilă, evaluîndu-i posibilitățile. Și acum, mai venise și asta. Brațele îi erau încordate de îngrijorare cînd luă citația. Îi venea să-l înjure ca la ușa cortului pe Dixon, cu tot comportamentul lui denaturat. Din modul în care îi fusese înmînată, felul cum îi fusese adusă la cunoștință, deduse imediat ce se pregătea.

— Mai sînt citate și alte persoane de la biroul de comenzi ? întrebă el fără jenă, sperînd ca ei să-i scape sensul întrebării.

În timp ce scria, Klonsky făcu semn din cap că nu. Stern simți imediat că i se înrăutățea situația. Tichetele de comandă pe care promisese Margy că le va cere de la birourile din Kindle nu ajunseseră încă pînă la el, dar el știa acum cum aveau să arate. Dixon nu ceruse nimănui de la biroul de comenzi să tranzacționeze peste capul clienților, așa cum bănuise Margy; ar fi implicat prea multe riscuri, șansa ca vreun deștept mai puțin supus să vorbească, să protesteze. În schimb, Dixon transmisese ordinele singurului prostănac ascultător, unica persoană cu care avea nevoie procuratura să vorbească. Și, desigur, fiica lui era căsătorită cu el. Stern împături în trei citația. „John Granum“ fusese bătut la mașină pe linia punctată, rezervată numelui și adresei. Ginerele lui avea acum o dată certă pentru a depune mărturie în fața marelui juriu. Șiretenia lui Klonsky, frica ei de a nu fi influențați martorii cheie deveneau acum de înțeles.

— Este pus sub acuzare ? întrebă Stern.

— Poate că are ceva să ne spună.

— Imunitatea este o posibilitate ?

— Cred că da.

Klonsky își coborî iarăși privirea ; spunea prea multe.

— Îți înțeleg interesul, Sandy. Dar asta ar fi mai potrivit pentru cel care îl apără. Este o politețe la adresa dumitale. Stan nu mai vrea incidente ca acela de la dumneata de acasă.

— Foarte politicos, spuse Stern. Vă mulțumesc amîndurora.

Nu voia să fie nepoliticos, dar își pierduse controlul.

Klonsky se uită tristă la el. Își dădu seama ce era el pentru ea — un văduv cu viața de familie distrusă și cu o altă mare problemă de același gen. Îi era milă de el și nu asta se așteptase el să obțină venind aici.

Ieșind de acolo, chemă ascensorul, acesta sosi, se deschise, dar apoi refuză să se pună în mișcare. Stern, învîrtindu-se cu furie, aruncă jos gențile goale și apăsă pe toate butoanele. În sus. În jos. Cu ușile deschise. Cu ușile închise. Noua clădire federală fusese terminată cu zece ani în urmă, fiecare contract fiind încredințat de primarul Bolcarro prietenilor săi. Clădirea trebuia să fi fost tribunal, dar, după o scurtă perioadă în care fusese ocupată, judecătorii emiseseră diferite ordine și dispoziții și se mutaseră înapoi în vechea clădire de peste drum. Nimic nu funcționa aici. Lifturile. Căldura. Geamurile crăpau din cauza vînturilor puternice sau a temperaturilor scăzute și cădeau pe pietonii de pe stradă. Șase ani durase construcția și litigiul ținuse zece ani după aceea. Arhitectul, inginerii, antreprenorul de construcții și, în general, toți negustorii implicați erau reclamați, pîrîți sau părți adverse, în patru sau cinci procese separate. Din cînd în cînd, Stern vedea o turmă de avocați, sosind pentru diferite înfățișări. Stăteau în fața judecătorului, alături, cîte douăzeci sau treizeci, și se ciondăneau. Între timp, clădirea devenise atît de răcoroasă în perioadele de frig arctic care stăpîneau din cînd în cînd orașul, încît un judecător federal, în răstimpul scurt în care ședințele fuseseră ținute aici, apăruse cu mănuși și le spusese avocaților că nu era nevoie să-și dea jos căciulile.

În cele din urmă, cutia de oțel se puse în mișcare. Din cauza întîrzierii, se oprea la fiecare etaj. Stern, care avea o întîlnire cu locotenentul Radczyk pentru a lua dejunul, clocotea de furie. Dixon. John. *Gevalt*. Ce încurcătură urîtă făcuse cumnatul lui !

Coborînd, spațiul restrîns era ticsit. Lifturile, în mod evident, fuseseră proiectate la dimensiuni limitate, prea mici pentru populația clădirii. În starea lui de mare agi-

tație, înghesuit în despărțitura din spate, lui Stern îi trebui o clipă pentru a reacționa cînd o femeie din fața lui, o brunetă înaltă, sărită de treizeci de ani, făcu un pas înapoi și îl atinse. Într-adevăr, treaba era delicată, pentru că nu era vorba numai de o atingere în treacăt sau de o alunecare neglijentă a tocurilor ei spre bombeurile lui. Mai degrabă, tînăra își plasase ferm despicătura fundului pe mîna lui. S-ar fi tras politicos la o parte Sandy Stern cel de acum o lună ? Fără nici un dubiu. Astăzi însă, rămase nemișcat ; era sigur că îl lua drept perete. Dar, la următoarea oprire, liftul șovăi pe cablu, legănîndu-se continuu. Iar ea se dăduse și mai în spate ? Așa se părea. Și Stern, pe măsură ce coborau, se trezi, aproape involuntar, înclinîndu-și ușor mîna ? Pe la etajul al patrulea, cîteva degete de-ale lui apăsau pe despicătura feselor, pe cutele subțiri ale rochiei ei verzi și pe crețurile elastice ale lenjeriei ei intime. Datorită mișcării firești a liftului, acest aranjament furniza o discretă mîngîiere de fiecare dată cînd ascensorul se oprea cu o zdruncinătură.

Din spate, Stern încercă să o studieze pe tînără. Era una dintre cunoștințele întîmplătoare de la tribunal, vreo avocată care se distra pe seama lui într-o manieră extravagantă ? Nu o recunoștea. Avea ochii verzi și un semn pe obraz. O tipă care lucra în domeniu, se gîndi el, cu o rochie scumpă de mătase verde, cărîndu-și servieta. La fiecare oprire, părea că se mai lăsa puțin pe spate. Părea a fi cufundată în gînduri, dar, doar dacă nu era paralizată, nu avea cum să nu-și dea seama ce se întîmplă. La parter, se lăsă cu toată greutatea pe el, așa că, pentru o fracțiune de secundă, mîna lui pătrunse plăcut înăuntru și — oare ? — fu ușor strînsă, înainte ca ea să facă un pas înainte pentru a ieși. Trecînd pragul de metal, se uită în stînga și în dreapta pentru a se orienta, iar cînd privirea ei se încrucișă cu a lui, expresia ei era mult prea vagă pentru a fi numită zîmbet. Îndepărtîndu-se, își trase repede fusta cu mîna pentru a o scoate dintre fese, acolo unde se adunase materialul.

Amețit și stîrnit, impresionat, chiar inspirat de această îndrăzneală, Stern o urmări. Așadar, asta era viața bărbaților și a femeilor în epoca modernă ! Cincinnatus fusese chemat la luptă de pe cîmp, înarmat, suit pe cal și

aruncat în focul bătăliei. Acesta era Stern — numai că Cincinnatus fusese un erou și ofițer în tinerețea lui, iar Stern nu era decît un mascul fără funcție oficială. Avusese în ultimele patru zile o experiență sexuală mai variată decît în toată viața lui de pînă atunci. Și nu-și ascundea încîntarea. Interludiul plăcut cu Margy îl revigorase ca apa pe o plantă uscată — simțea puterea propriei lui vitalități din cap pînă în picioare. Nu-i de mirare că oamenii se făceau de rîs atît de ușor. Chiar dacă nu știuse niciodată, acum știa — asta era *distractiv*. Cum erau urmate aceste impulsuri ? O cafea ? O cameră la hotel ? Ce se întîmpla după aceea ? Uimit de sine însuși, ducîndu-și gențile, o urmări pe tînăra femeie cîtăva vreme, înainte de a-și aduce aminte de Radczyk. Ea nu se uitase în spate nici măcar o dată ; după cîte se părea, satisfacția ei era să incite. Și totuși, chiar cînd el se opri, nu putea spune cu siguranță care erau capacitățile lui în materie. Nu știa ce excese erau în el ; putea să-și desfacă aripile și să zboare, putea să danseze gol în întuneric. Se simțea ca un balon înălțîndu-se spre cer, o suprafață subțire, conținînd lejeritatea emoționantă a libertății.

Capitolul 12

De o parte a rîului Kindle, în apropierea docurilor de pe malul Kewahnee, se dezvoltase o lume subterană. Stern cobora întotdeauna scara de fier de pe bulevardul de deasupra cu senzația unei descinderi semnificative, întrucîtva apropiată de pătrunderea, în plină zi, într-o lume a întunericului. Aceste dane, unde barcagiii își descărcau fructele, orezul și cărbunii aduși din sud, avuseseră importanța lor economică pentru districtul Kindle mult timp în acest secol. În anii '20, notabilitățile locale, pline de speranța absurdă că orașul ar putea fi făcut, precum o Cenușăreasă urbană, să semene cu Parisul, hotărîseră să pretindă că docurile nu erau acolo. Sectorul orașului din Kewahnee fusese extins sub stîlpii de beton, înfipți adînc în malurile nisipoase ale rîului Kindle; fuseseră construite străzi mari și se ridicaseră modești zgîrie-nori. Dedesubt, docherii și barcagiii continuau să muncească într-un iad în care lumina zilei ajungea cu greu, în vreme ce oamenii în costum și cravată se odihneau deasupra, încheiau afaceri, se judecau, cumpărau și vindeau munca și mărfurile aduse în oraș prin întunericul de dedesubt.

În aceste zile, Rîul de Jos, căci așa era cunoscut acest teritoriu, era sinistru, din cauza sclipirilor bătătoare la ochi, galbene, ale lămpilor cu sulf. Învecinîndu-se cu străzile, docurile, plasate aici de concernele de transport pentru a încărca ceea ce aduceau barjele, erau pline de gunoaie și produse stricate. Aerul răsuna de scrîșnetul cauciucurilor de deasupra și de agitația traficului. De mai mulți ani, acesta era locul unde erau aruncate cadavrele și se încheiau afaceri cu droguri. Afluența de mărfuri de-a lungul danelor

era aceeași. În primii lui ani de practică, Stern venea mereu aici, pentru a vedea locul vreunei crime. Pe acolo treceau sute de persoane, dar nimeni nu vedea nimic. Situația era, de obicei, cu mult mai frustrantă pentru poliție decît pentru Stern.

Decît să se lupte cu traficul amiezii, preferă să traverseze podul pe jos, cu cele două genți goale în mînă. Îl întîlni pe Radczyk într-un loc numit „La Wally". Se intra prin spate, la fel ca în fiecare stabiliment de pe Rîul de Jos. Ferestrele din spatele restaurantului dădeau spre rîu, altfel inaccesibil; se vedeau stîlpii și pilonii de fier ai străzilor. Către vîrful orizontului, se strecura o rază de lumină și, în funcție de unghiul din care bătea soarele, lumina uneori suprafața alunecoasă a apei, cît să se vadă mîlul și deșeurile industriale plutind. Radczyk se afla la o masă, fuma o țigară și, nu se știe din ce motiv, își examina cămașa.

— A, Sandy.

Fața necioplită, de băiat de la țară, a polițistului radia. Familiaritatea aceasta, a cărei sursă Stern tot nu și-o putea aduce aminte, continua să-l irite. Radczyk telefonase de dimineață, spunînd că are cîteva rezultate. Sugerase să se întîlnească la „Wally", o speluncă frecventată de polițiști, care îi convenea lui Stern, întotdeauna fericit cînd nu trebuia să se ducă la comisariat. Aici, Stern fu și mai impresionat de dimensiunile acestui bărbat decît fusese la el acasă; Radczyk încăpea cu greu în scaun, era un tip mătăhălos, deși oarecum micșorat de vîrstă. Purta o haină sport din tweed și cămașă de golf roșie pe care o examina atunci cînd sosise Stern. În explică acum că este un dar de Paști, de la copii.

— Iei nepoții la tine și îți întorc casa cu susul în jos, te fac să fii fericit cînd poți să-i trimiți acasă.

Stern zîmbi politicos. Îi trecu prin cap că și el va fi în curînd în măsură să se plîngă afectuos. Astăzi, ideea i se păru cu mult mai puțin consolatoare. Gîndul la John i se strecură rapid în minte.

— Deci, zise Stern, ai avut succes ?

Căută să-l aducă pe Radczyk la subiect. Era genul care ar fi pălăvrăgit despre orice altceva, numai despre ceea ce trebuia, nu.

Bătrînul polițist căută în buzunarul de la piept al hainei lui sport și scoase o singură foaie gri, o copie. Își puse ochelarii de citit și examină foaia, ca și cum nu ar fi văzut-o mai înainte. Apoi își dădu jos ochelarii și ridică degetul către Stern.

— Te-ai gîndit să vorbești cu medicii ei ? Eu asta aș face în locul tău.

Imediat, Stern resimți aceeași jignire ca atunci cînd plecase de la procuratură. De ce se încurcase cu acest polițist ? Era bătrîn și nu fusese probabil niciodată grozav de competent. Să aibă încredere în Radczyk, iar acesta să-i sugereze un punct de plecare pe care el îl folosise deja. Nu fu în stare să-și ascundă pe deplin iritarea.

— Domnule locotenent, mi-e teamă că am încercat deja pista asta.

— Te superi dacă te întreb ce-a ieșit ? întrebă Radczyk.

— A reieșit, zise Stern, că medicul personal al Clarei mi-a spus că nu a cerut acest test și n-am fost în stare să descopăr ce medic l-a cerut.

— Aha. Radczyk se uită iar pe hîrtia din mîna lui. Nu e nici un nume aici, spuse el. Cred că aș fi putut să întreb cînd am fost acolo.

Ideea că numele medicului curant ar fi putut fi relevant îi trecu vag prin cap lui Radczyk, la fel ca ipoteza vieții pe alte planete. Lui Stern îi fu din ce în ce mai greu să se abțină.

— Ați fost la laborator ?

— Da, sigur. Am făcut exact cum ți-am spus. M-am dus acolo la registratură, știi, i-am arătat insigna. Drăguță fată. Liz nu-știu-cum. Profesionistă, să știi. Arăta a mexicancă sau italiancă. I-am spus că fac verificări de rutină și-am întrebat-o ce registre au. Mi-a arătat dosarul întreg, chiar acolo, în biroul ei. Mi-a dat o copie a rezultatelor.

Radczyk ridică hîrtia, iar Stern, fără să o ceară, se întinse peste masă și o luă.

Chelnerița veni cu carnețelul verde, zicînd doar „Dumneavoastră ?“ fiecărui client. Stern făcu comanda, în vreme ce studia copia. Era o jumătate de coală de hîrtie cu antetul laboratorului. În rest, conținea cifre tipărite de

computer. Numere. Coduri. O învălmășeală lipsită de sens. Stern mormăi frustrat.

— V-au spus pentru ce a fost făcut acest test, domnule locotenent ?

— Sigur, zise el. Infecții virale.

Luă înapoi hîrtia și îi arătă cu o unghie murdară o casetă micuță care fusese bifată.

— Un virus ?

Radczyk încuviință din cap.

Stern se gîndi : Clara consultase un medic în legătură cu un virus. Iată rezultatul unei căutări de aproape două luni. Soția lui avusese roșu în gît. O răceală persistentă. Nu-i de mirare că îl deranjase doar pe Peter. Zîmbi ușor. În ciuda durerii, totul era burlesc.

— Și n-au mai avut altceva de zis ?

Radczyk părea că se gîndește la altceva. Se uită la Stern cu înfățișarea lui plăcută, rozalie și se trase mai aproape.

— Tot nu-ți amintești de mine, nu-i așa ?

Stern, care în mod obișnuit ar fi făcut orice să evite ceva atît de puțin măgulitor, dădu simplu din umeri. Avea atîta bun simț cît să nu prostească un polițist bătrîn.

— Nu-mi amintesc.

Polițistul se trase spre margine.

— Marv Jacoby.

Stern rămase ca fulgerat.

— Fratele, zise Stern. Orfanul, gîndi. A trecut ceva timp de atunci.

Încîntat ca un copil că Stern își amintise de el, Radczyk zîmbea.

— Nu mi s-a luat încă eticheta de pe dungile de sergent.

Deci, acesta era orfanul. Stern își aminti pe dată întreaga poveste. Radczyk fusese crescut de bunicul lui care avea un stand de ziare, una dintre tarabele acelea de metal de pe la colțurile străzilor ; iarna, se încălzeau la focul dintr-un bidon de ulei. Într-o zi, niște tineri din vecinătate, căutînd monezi de cinci și zece cenți, încercaseră să-l jefuiască pe bătrîn și, în final, îl împușcaseră. Polițistul de serviciu era Harold Jacoby — pe vremea aceea, evreii nu ajungeau locotenenți — care îl luase pe nepot la el

acasă și îl crescuse singur. Harold avea și el doi băieți, își aminti Stern, și toți trei se făcuseră polițiști. Ray era fiul cel mare. Eddie ieșise în cele din urmă din poliție și plecase în California unde îi mergea bine în serviciile de pază și protecție. Fiul cel mic, Marvin, devenise clientul lui Stern.

Dumnezeule, ce gangster era, se gîndi Stern cînd și-l aminti. Mesteca gumă, făcea glume ; avea ochii mici, negri și, așa cum se spunea de obicei, poza. Marvin fusese un polițist incorect încă din ziua în care primise insigna. Îi dădea dureri de inimă zilnic lui Ray, care îi purta de grijă lui Marvin de cînd murise tatăl lor.

Cu aproape doisprezece ani în urmă, cîțiva ofițeri de poliție, iritați de rivalitatea obișnuită dintre diferite servicii, începuseră să adune dovezi ale fărădelegilor comise în districtul North Branch. Acest efort nu cerea nici un curaj deosebit. North Branch era deschis : polițiștii de pe stradă ; indivizii eliberați pe cauțiune care dirijau mersul lucrurilor ; judecători care luau mită. Marvin nu era cel mai rău dintre ei, ci unul dintre cei mai puțin populari ; atunci cînd îl întîlnise pe Stern pentru prima oară, avea o citație prin care i se cerea să se prezinte în fața marelui juriu și să depună mărturie că fusese plătit lunar de către niște traficanți de droguri, pentru a-i avertiza despre raidurile poliției.

— Ți-am rămas dator pentru toate astea, spuse Radczyk.

Stern negă din cap. Nu fusese mare lucru. Atinsese doar punctele vulnerabile. Ca unul care știa ju-jitsu. Stern făcuse cîteva vizite discrete anumitor politicieni ale căror alianțe, bănuia el, ar fi fost zdruncinate de un scandal neașteptat în North End. Procurorul districtual, Raymond Horgan, care avea prieteni la fel ca oricare altul, crezuse că e potrivit să oprească ancheta. Pentru aceste eforturi, Radczyk fusese extrem de recunoscător ; se dusese la toate vizitele lui Marvin, abătut ca o mamă ; era la fel de vorbăreț ca și atunci. Marvin stătea doar pe scaun în uniforma lui, mestecînd gumă, în vreme ce Ray răstălmăcea fiecare remarcă și argumenta în favoarea disculpării lui Marvin. Părea hotărît să nu creadă ceea ce era mai grav, genul de frate mai mare devotat pe care și l-ar fi dorit oricine. Asta nu i-a servit însă lui Marvin care a fost găsit

cîțiva ani mai tîrziu în remorca unei mașini ; fusese tractat dintr-o parcare din North End. După cum aflase Stern, Marvin era gol pușcă, găurit cu lampa de sudat, înnegrit, ars în locurile intime.

Stern spuse asta răspicat, că în cele din urmă nu-i fusese de mare ajutor lui Marvin.

— I-ai dat o șansă. Nu avea decît douăzeci și unu de ani. Îți stătea în putere să-i dai o șansă.

Amîndoi reflectară asupra acestei observații.

— Ar fi trebuit să știu că nu va fi niciodată un bun polițist. La dracu', spuse Radczyk. Nu știu nici măcar ce fel de polițist sînt eu.

Prins de amintirile lui dureroase, Radczyk zîmbi strîmb.

Era ceva impresionant în confesiunea lui — simplitatea. Radczyk mai avea puțin pînă la pensie, dar se îndoia încă de aceste chestiuni fundamentale. Stern nu resimțea tristețea lui, nu se întreba dacă era potrivit meseriei pe care și-o alesese, nici nu regreta ceea ce ar fi făcut, dacă ar fi fost mai stăruitor sau ar fi muncit mai mult. Încerca să evalueze prețul acestui tip de dăruire. Gîndul acesta îl întoarse la punctul din care porniseră. Uitîndu-se în jur după genți, se ridică în picioare.

— Îți mulțumesc pentru treaba bună pe care ai făcut-o. Îți rămîn dator.

După toate aparențele, prins încă de trecut, Radczyk îl cîntări întristat pe Stern și, pentru prima oară, nu avu nimic de spus.

— Apropo, nevastă-mea avea vreun virus ? întrebă Stern.

Se întrebă cît de vagă fusese licărirea pe care o prinsese în ochii lui.

Ca răspuns, Radczyk îi arătă hîrtia. Ținea degetul mare deasupra concluziei din formular. Stern aruncă o privire peste masă : „HSV-2 pozitiv".

Cînd Stern îl privi întrebător, Radczyk dădu din umeri. Nu știa ce însemna. Vorbărie medicală.

— Poate că ar trebui să mă mai duc o dată și să aflu numele medicului, spuse Radczyk.

De data asta, Stern o prinse, o străfulgerare de înțelegere care traversă chipul îmbătrînit și vesel al lui Radczyk,

ascuțită și rapidă ca sclipirea unei lame — ceva ce vezi, apoi nu mai vezi. Mai observase și înainte lucirea asta inteligentă la Radczyk, dar nu o luase în seamă. Îl miră că, după atîția ani, mai putea fi surprins de un polițist.

Stern dădu drumul genților și se așeză la loc. Vorbi răspicat, ca și cum ar fi fost în fața instanței.

— Vă rog să mă scuzați, domnule locotenent, dar cred că nu mi-ați răspuns la o întrebare.

Mutra fericită a lui Radczyk căpătă o expresie idioată. Prins, se uita în toate părțile și cîntărea ceva, probabil impulsul de a încerca alt mod de a se eschiva.

— Da, într-adevăr, zise în sfîrșit Radczyk. N-am răspuns.

— Pentru ce era acest test ?

— A, făcu Radczyk. Își împinse puținele șuvițe de păr peste țeasta roșie. Asta ar trebui să-ți spună medicul, Sandy. Eu nu ți-aș spune.

— Înțeleg. Refuzi ?

Polițistul se uită în jur, masiv și nefericit.

— Nu, nu refuz, Sandy. Mă întrebi, îți spun adevărul.

— Ei, atunci ?

Fața îmbătrînită a lui Radczyk era moale și uscată.

— Herpes, spuse Radczyk.

— Herpes ?

— Am întrebat-o pe femeia aceea. Asta mi-a zis. Herpes.

Radczyk își trecu mîna peste gură, ștergînd-o parcă, și spuse :

— Herpes genital.

Stern descoperi că privește cu atenție rîul murdar, rumegușul, cartonul dezintegrîndu-se, spuma albicioasă care plutea prin apropiere. Se mai simțise așa de curînd, se gîndi el, cu o precizie inutilă. Cînd se întîmplase ? Apoi își aminti cum deschisese ușa garajului. Uitîndu-se în jos, observă că strîngea cu o mînă marginea mesei cenușii, murdare.

— Testul a ieșit pozitiv ? întrebă el.

Știa desigur ce era pe hîrtie.

— Sandy, întrebi pe cineva care habar n-are. Eu repet ce mi-a zis femeia aceea. Cine știe ? Cine știe despre ce

vorbim noi ? Am să mă duc iar acolo și am să obțin numele medicului și asta cît ai clipi din ochi.

— Te rog să nu te deranjezi, domnule locotenent.

— Nu-i nici un deranj.

— Ai făcut destul.

Desigur, cuvintele sunară prost. Stern stătea acolo clătinîndu-se, suferind, incapabil să facă ceva care să îmbunătățească situația.

Dumnezeule, Clara, gîndi el.

Stern insistă să primească cecul. Înșfăcă mîna aspră a bătrînului polițist și o scutură grav ; Radczyk făcu un gest oarecum împăciuitor, luă pagina xerocopiată și o puse în buzunarul costumului lui Stern. Apoi domnul Alejandro Stern, cu gențile goale, se întoarse spre ieșire, întrebîndu-se unde putea găsi, atît de devreme, un loc unde să fie singur.

PARTEA A DOUA

Capitolul 13

Clara Mittler era deja prea bătrînă cînd îl întîlnise. Era în 1956.

Făcuseră cunoștință în atmosfera prosperă a sediului firmei tatălui ei, unde Stern închiriase o cameră. În anii aceia, Stern îl venera pe Henry; în cele din urmă, văzu în socrul său un om cu prea puțin spirit de dreptate pentru a fi admirat. Dar în 1956, cu personalitatea lui proeminentă și uneori vulcanică sau, mai bine spus, cu relațiile și averea lui, Henry Mittler îi apărea lui Stern, proaspăt absolvent al Facultății de Drept din Easton, ca un uriaș dintr-o diorama, o emblemă maiestuoasă a poziției sociale la care se putea ajunge într-o viață de avocat pledant. Era un tip destul de mare, cu un pîntece imens, păr alb, dat pe spate, pe creștetul lui de văduv, drept ca o săgeată, cu apucături și maniere cînd neîndurătoare, cînd abile, cînd rafinate. În multe privințe, Henry era cel mai rafinat gentleman; colecționa timbre și, mulți ani după aceea, Stern îl privea cu mirare în vreme ce Henry, cu lupa de bijutier și cu penseta, studia, sorta și le clasa. În alte momente, era o persoană total lipsită de distincție. Indiferent în ce dispoziție se afla, avea o aură impunătoare de dirijor de orchestră.

Această impresionantă alăturare de calități — și, așa cum aflase Stern mai tîrziu, o căsătorie norocoasă cu o femeie cu o avere considerabilă — făcuse din el un consultant juridic cu o perspicacitate și discreție prețuite peste tot în restrînsa, dar înstărita comunitate evreiască, de proveniență germană, din oraș. Două dintre cele mai mari bănci independente din oraș erau clienții săi; la fel, familiile Hartzog și Bergstein, care atunci începeau să cîștige teren și să-și captureze viitoarele imperii în domeniul aviației civile și

al alimentației publice. Henry devenise major într-o epocă în care aceia pe care îi reprezenta aveau casele ipotecate și intraseră în asociații falimentare — întregul imperiu de altădată al bogăției, acceptată ca fiind în Ordinea Lucrurilor. Acum era altă lume; capitalul nu mai însemna putere în America, cum fusese odinioară. Dar Henry, nu mai puțin decît oricare altul, era imaginea timpului său, cînd lumea se aștepta ca un consultant economic să fie un gentleman cu clienții săi și un nemernic cu ceilalți.

Șapte avocați tineri munceau pentru Henry în camerele lambrisate din vechea clădire LeSueur, în stilul artei decorative, cu alămuri răsucite. Cînd terminase facultatea, Stern trimisese răspuns unui anunț din revistele juridice și închiriase o cameră cu un singur pat. Era un aranjament promițător. Henry nu se ducea personal în instanță. Lui Stern îi încredința ocazional probleme de mică importanță. Probleme de percepere a impozitelor, garanții imobiliare, sechestre. Divorțuri anoste, poate. Daune minore. Nu era prea mare diferența. Dacă afacerile aveau un curs susținut, Stern putea să acopere chiria lunară de 35 de dolari.

Pentru această sumă, Stern avea acces și la biblioteca juridică a lui Mittler — ceea ce păruse o concesie impresionantă, cu toate că tratatele, cu marginile paginilor aurite, privind probleme comerciale, nu îmbunătățeau cu nimic experiența penală pe care dorea Stern să o obțină, iar secretara lui Mittler primea și mesajele lui telefonice. În primele luni, nu-și putea permite un telefon al lui. Apelurile telefonice pentru Stern erau primite la numărul lui Mittler și returnate, fiecare cu o monedă de 10 cenți, de la cabina telefonică de lemn, din holul aflat cu treizeci și două de etaje mai jos.

Acest aranjament, convenabil pentru Stern, deveni curînd inacceptabil pentru Henry. Nu se plîngea de modul în care trata Stern problemele ce îi erau încredințate. Dar era îngrijorat de clientela pe care și-o aducea Stern de la poliție, unde stătea pe coridoare o dată sau de două ori pe săptămînă, în speranța că va căpăta ceva experiență. După cîteva încercări nereușite, atrăsese atenția unui sergent de poliție, pe nume Blonder și, pentru onorariul de 5 dolari pentru fiecare reușită, acesta începuse să toarne povești despre victoriile lui Stern și să le strecoare cartea lui de vizită deținuților din dubele folosite pentru transportarea lor.

Acești clienți — țigani, hoți de prăvălii, alcoolici implicați în litigii — veneau în birourile lambrisate cu lemn de stejar ale lui Henry Mittler, așteptîndu-l pe domnul Stern, alături de clientul lui Henry, Buckner Levy, cu pince-nez și pălărie de fetru, președintele Băncii Comerciale de pe strada Cleveland. Nu erau incidente, dar vederea acestor bandiți în flanele, care stăteau și fumau și care luaseră de cîteva ori scrumierele drept scuipători, îl înfuria pe Henry. Pe vremea cînd o întîlnise Stern pe Clara, clienții lui erau exilați pe culoar, în vreme ce Henry se gîndea chiar și la evacuarea lui Stern însuși. De fapt, în furia lui de început, Henry îi indicase să pornească în căutarea unui nou sediu, cu toate că, după aceea, nu mai pomenise nimic despre asta.

Cît despre Clara, venea la birou cîteva zile pe săptămînă. Stern o văzu prima dată din hol, pe cînd trecea. Era o tînără subțire, dreaptă, așezată în fața lui Henry Mittler, cu un blocnotes în mînă. Stern se opri; ceva nu era la locul lui. Avea o înfățișare elegantă, îmbrăcată scump, cu o bluză de mătase și o fustă cafenie din lînă fină; purta perle. Apoi observă că ea nu ședea pe un scaun, ci pe scăunelul pentru picioare pe care îl folosea Mittler.

— Da, Stern.

Henry îl zărise în ușă. Stern, care nu intenționase să se oprească, spuse că va veni mai tîrziu, dar Mittler era într-o dispoziție expansivă și aproape că îi ordonă să intre în birou.

— Fiica mea, spuse el, cu o mînă ridicată, în vreme ce se uita peste birou după altceva.

Părul ei, cu reflexe roșcate de vișină coaptă, era tuns scurt, cum nu era la modă; tenul, avînd unul sau două semne lîngă pomeți, era palid; la prima impresie, Stern nu putea spune dacă era drăguță sau urîtă. Avea figura încremenită. Dădu din cap către Stern, nu cu mai mult interes decît ar fi făcut-o pentru o piesă de mobilier.

Henry își căuta pipa.

— Presupun că ți-ai făcut alte aranjamente pînă acum, spuse aprinzîndu-și pipa din spumă de mare.

— Nu încă, zise Stern.

Mulți ani după aceea, Stern putea încă să-și aducă aminte viteza șocantă cu care evaluase avantajele captării

atenției acestei tinere. Totuși, Henry, nu Stern, fu acela care demară conversația.

— Stern e din Argentina, spuse el.

Ea se lumină la față.

— De unde anume ?

În 1956, majoritatea americanilor îi privea pe străini cu teamă ; despre Argentina, nu voiau să știe mai mult decît tangoul. Stern îi fu recunoscător pentru interesul arătat.

— Buenos Aires, în principiu. Am locuit în diferite locuri. Tatăl meu a reușit să facă din practicarea medicinei un comerț ambulant.

— Tatăl tău a fost medic ? întrebă Henry. Mi s-a părut că ai fi fiul sărac al vreunui nemernic. Scuză-mă, Clara.

— Din păcate, e adevărat, spuse Stern.

— El e cel care coboară în hol pentru a folosi telefonul, spuse Henry.

— O, făcu Clara.

Fierbințeala rușinii îl copleși pe bietul Stern. Clara îl luă de braț.

— Tată, îl necăjești pe domnul Stern.

Henry făcu o grimasă. Pentru el nu conta.

Din aceste prime momente erau cîteva lucruri care păreau de neînțeles. Era prea sofisticată — prea bogată — pentru a fi stenografă, dar ea apărea de două sau de trei ori pe săptămînă, bătea la mașină și răspundea la telefon. Cînd Stern era prin preajmă, ea zîmbea leneș, o ființă necomunicativă, greu de descifrat în spatele aspectului ei stoic, abătut.

— Sînteți studentă ? o întrebă el într-o zi pe neașteptate, pe cînd era în dreptul biroului micuț pe care îl împărțea cu alte două femei.

— Eu ? Nu. Am terminat colegiul acum trei ani. Patru. De ce întrebi ?

— Mă gîndeam... zise Stern.

Ca de obicei, nu găsea cuvîntul potrivit.

— Că sînt mai tînără, spuse ea.

— O, nu.

Era adevărat că, de fapt, nu asta avea în minte, dar tînăra părea că se sfiește de el. Se pusese singură în încurcătură, arătîndu-și punctul vulnerabil.

— Mă gîndeam doar cu ce vă ocupați cînd nu sînteți aici.

— Credeți că am ceva mai bun de făcut decît să bat la mașină pentru tata ?

— Domnișoară, zise Stern, dar înțelese atunci că încerca să fie cochetă și era doar stîngace. Sînt sigur că sînteți în stare să faceți o mulțime de lucruri.

Ea nu răspunse. El se îndepărtă, ursuz. De fapt, nu avea noroc cu familia asta. Cîteva zile mai tîrziu, totuși, trecea pe hol, iar ea îl strigă.

— Domnule Stern !

El se uită înăuntru, nefiind sigur că auzise vocea ei. Ținea privirea în jos, pentru că bătea la mașina de scris, o masă voluminoasă din oțel. În cele din urmă vorbi, cu toate că asta părea să-i ceară o deliberare serioasă.

— Spuneți-mi, domnule Stern, ce credeți că am studiat ?

O, Dumnezeule. Și acum ce mai urma ? Zise ceva care să fie cît mai inofensiv.

— Presupun că ați studiat muzica.

Își ridică imediat privirea, încîntată.

— V-a spus tatăl meu.

— Nu, spuse Stern extrem de ușurat.

— Vă place muzica ?

— Foarte mult.

De fapt, nu era o minciună. Cui nu-i plăcea muzica ? Studiase mulți ani pianul, zise ea. Menționă compozitori pe care Stern de-abia îi cunoștea după nume. În mod vag, hotărîră să se ducă la concert împreună, cîndva, în viitor. Și totuși, pe cînd se îndepărta, Stern fu din nou izbit de cît de ciudată părea tînăra asta. Absolventă de colegiu și pe jumătate lipsită de ocupație, plină de o sensibilitate atît de încordată. Cîți ani avea ? Douăzeci și patru sau douăzeci și cinci, calculă Stern, cu un an sau doi mai mare decît el. Destul de înaintată în vîrstă pentru a nu fi măritată, chiar și în Statele Unite.

Săptămîna următoare, Henry îl chemă la el în birou. Pe drum, Stern se temu că evacuarea lui era pe punctul de a fi îndeplinită, dar putu spune imediat, după modul în care Henry mormăia și se plimba de colo-colo, că avea altceva în cap. Dacă Henry retrăgea o autorizație, ar fi făcut-o fără ezitare.

— Nu ne putem folosi de astea, zise Mittler. Pauline și cu mine. Bilete la concert. I le întinse.

Sînt sigur că i-ar face plăcere Clarei să meargă. După Mittler, Stern era prea speriat pentru a-și încerca norocul. Știi, spuse el, Clara m-a pus să fac asta. Îi era rușine să te roage ea.

— E foarte drăguț, domnule Mittler. Sînt foarte încîntat.

— Sigur că ești, spuse Henry. Uite ce e, Stern, n-am o părere prea grozavă despre fiica mea. Nu știu dacă acesta este un lucru corect sau nu. Poate crezi că e deșteaptă, dar habar n-are ce i se întîmplă jumătate din timp. Crede-mă. Am asigurat-o pe maică-sa că nu va fi nici o problemă. I-am spus că ești inofensiv.

Ochii lui Mittler aveau o nuanță gălbuie și îl fixau deschis pe Stern.

Era cazul să plece ? Ani în șir după aceea, cînd era supărat, își punea aceeași întrebare, dar nu se învrednicea să dea vreun răspuns afirmativ. Luase cele două bilete din mîna lui Henry, asigurîndu-l printr-un murmur că era inofensiv. Oricine l-ar fi auzit, s-ar fi gîndit că este de acord cu asta.

Capitolul 14

De îndată ce Peter îl privi, Stern putu spune că fiul său era nervos. Avea privirea lui familiară, nu prea depărtată de panică, dar care fu înlăturată, printr-o clipire, de voința lui. Peter se uită în sala de așteptare, să vadă dacă mai e cineva de față, apoi întrebă liniștit :

— Ce s-a întîmplat ?

Stern nu fusese niciodată la cabinetul fiului său. Cînd Peter era doctor intern, Clara și Stern îl vizitaseră o dată și luaseră prînzul împreună la bufetul spitalului universitar. În costumul lui verde, cu stetoscopul băgat în buzunar, părea plin de forță, elegant, în largul lui. Faptul că Peter își stăpînea locul de muncă îl impresionase pe Stern ; era fericit pentru fiul său care, de obicei, era surescitat. Dar, după cîte se părea, întîlnirile nu fuseseră la fel de plăcute pentru Peter. De un an și jumătate, de cînd practica în calitate de extern, nu-l invitase niciodată pe taică-său să vină să-l viziteze. Desigur, Clara fusese aici, pentru a lua prînzul cu el. Dar Stern cutreierase astăzi, cu inima strînsă, o bună bucată de timp pînă să găsească spitalul, sigur că nerăbdarea și îngrijorarea îl puteau determina în orice moment să se întoarcă. Nu se întîmplase însă acest lucru. Din nefericire, trebuia să vină aici ; se afla într-un impas.

— Am nevoie de sfatul tău într-o problemă, îi spuse Stern fiului său. O chestiune delicată.

Dezorientat, Peter îl conduse printr-un șir de coridoare, vopsite în culori țipătoare, pînă la un birou mic, nu mai mare decît o camăruță dintr-un internat. În aceste locuri, se dedicase el studierii oamenilor. Biroul era curat, neprăfuit, acoperit doar cu cîteva vechituri luate de prin

prăvălii : un set de stilouri din onix, o chestie octogonală din plastic care se dovedi a fi calendar. Pe un perete era întinsă o pînză, un ecran de mătase ; diplomele lui erau aliniate pe perete, așa cum se obișnuia peste tot. Pe ultimul raft cu cărți, Stern văzu o fotografie de-a Clarei din urmă cu cîțiva ani, mică, încadrată de o ramă ovală, singura de altfel din acest birou. O pusese recent, probabil. Bărbații maturi din generația lui Peter nu-și expuneau, oricît de discret, fotografiile mamelor în timpul vieții acestora.

— Despre ce este vorba ? întrebă Peter. Ești bine ?

— În linii mari, spuse Stern.

— Kate mi-a spus că știe de la Claudia că nu te-ai arătat de cîteva dimineți pe la birou.

Stern habar n-avea că fiică-sa conversa cu secretara lui. Faptul că se apucaseră să discute despre starea lui era înduioșător — și tipic pentru Peter ca secretul lor să fie dezvăluit ca din întîmplare. Stern lipsise de le servici în ziua în care îl întîlnise pe Radczyk și ziua anterioară, luni, de asemenea. Nici astăzi nu fusese sigur că o să poată să se scoale. Dar nu venise aici pentru a cerși milă. Spuse doar că era atît de bine pe cît era de așteptat, iar Peter dădu din cap. O dată ce amabilitățile fuseseră schimbate, fiul său nu mai era obligat să pună și alte întrebări.

Și ar fi răspuns, dacă Peter le-ar fi pus ? Fiul său îi arătase un scaun micuț, capitonat ; Stern se instală în el cu greutate, posomorît. Nu, n-ar fi răspuns. Undeva, în inima lui, se afla un Peter perfect, fiul pe care și l-ar fi dorit oricine, plin oricînd de solicitudine tacită, înclinat spre probleme importante, exact ca cele ale tatălui său. Dar figura asta nu era decît o umbră, atît de îndepărtată de realitate, încît nu avea nici măcar o imagine formată. Stern se comporta cît se poate de bine cu Peter, cel în carne și oase. Respecta calitățile lui Peter ; era strălucit — tot timpul, studentul eminent — și de o inteligență medie. La fel ca femeile, și Stern dorea să se ducă la Peter cînd dădea de necaz. Dar nu dorea — nu putea — să dea ceva în schimb. Acesta era adevărul. Iată, Peter începea să reacționeze ; Stern stătea în fața lui, ca o stană de piatră. Totul decurgea la fel ca întotdeauna.

— Ceva nou în legătură cu testamentul mamei ?

— Nu, spuse Stern.

Detectă nerăbdarea din vocea lui, dar, de fapt, Peter nu-i cerea tatălui său decît să spună care era problema. Aici, ca persoană care își împărțea știința și prescria tratamente, fiul său era suveran. În mod evident, era o apariție inoportună.

— Există cîteva chestiuni pe care trebuie să le aflu, Peter. Am încredere în discreția ta.

— Chestiuni de sănatate, adică ?

În timp ce îi punea întrebarea, se mișcă în spatele biroului, tînărul medic elegant, cu cărare pe mijloc și halat lung, alb. Luînd-o în considerare chiar și pe Kate, era posibil ca Peter să fie cel mai arătos dintre copii. Părea că se afla într-o excelentă condiție fizică, cu constituția lui de sportiv.

— Da, chestiuni de sănătate. De specialitate.

— Ce s-a întîmplat cu Nate ?

Era o întrebare firească. Stern îi telefonase la sfîrșitul săptămînii lui Nate, care rămînea cel mai apropiat, cînd era vorba să consulte un medic. Dar viața privată a doctorului Cawley părea să fi făcut din el o persoană la fel de neserioasă ca un adolescent, iar Stern obosise să tot lase mesaje.

— E o problemă recentă, Peter. M-am gîndit că pot să te deranjez pe tine. Dacă e mai bine să vin altădată...

Peter îndepărtă printr-un gest sugestia.

— Mă întrebam doar. Deci, despre ce este vorba ?

Stern simți că i se usucă gura doar gîndindu-se. Valuri de senzații neplăcute îi cuprinseseră diferite părți ale corpului. Totuși, era hotărît să-i dea drumul. Problema era că avea nevoie de informații, nu numai pentru a-și satisface dorința teribilă de a ști, dar și pentru că îi trecuse prin minte, la sfîrșitul săptămînii, că și starea sănătății lui putea fi în pericol. Mai cunoștea și alți medici. Însă era greu să alegi chiar pe oricine pentru chestiuni de asemenea natură. Și, în cele din urmă, fiul său îi deștepta latura cea mai grosolană a caracterului, mai ales privind relația lui cu maică-sa. În mod rațional, Stern nu putea tolera nici o suspiciune reală. Nu conta Clara Stern. Pierduse, la un moment dat, vinerea trecută, orice drept de a prevedea comportamentul ei. Dar nici o femeie din categoria so-

cială a Clarei, cu experiența și temperamentul ei, nici o *mamă* nu s-ar fi îndreptat către fiul ei în cazul unui asemenea tratament. Dar, cu toate astea, Stern stătea aici, nerăbdător, printre altele, să înlăture cele din urmă îndoieli.

— Aș vrea o informație.

— Pentru tine ?

— Eu pun întrebările.

— Văd.

— Să zicem că în numele cuiva care trebuie să știe.

Peter, așa cum i se întîmpla în general în prezența tatălui său, era vizibil stresat. Își încreți acru buzele, pentru a arăta că găsea stupidă această delicatețe. Ca de obicei, Stern nu mai zise nimic. Voia pur și simplu să lege conversația, sugerînd că un client necăjit avea nevoie de aceste informații. Presupunînd că fiul lui nu era implicat, Stern n-ar fi menționat-o niciodată pe Clara — atît de dragul lui Peter, cît și de dragul lui. Prevăzuse că întîlnirea avea să semene mult cu întrevederea cu un martor cheie — una din situațiile în care mergeai pe sîrmă, ca avocat, cu îndrăzneală — scoțînd la iveală mizerabila comportare a martorului, fără a face nici cea mai mică aluzie la faptul că și clientul lui procedase la fel.

— Peter, experiența te-a familiarizat cu întreaga varietate a... Care era cuvîntul ? Pe vremea mea li se spuneau boli venerice, dar cred că această terminologie nu mai e uzitată.

— Boli care se transmit prin contact sexual, spuse Peter.

— Exact.

— Care anume ?

— Herpes, zise Stern.

Pe măsură ce discuția înainta, înfățișarea lui Peter se schimbă întrucîtva. Revenise la postura lui de clinician. Stătea pe scaun, sobru, cu mîna la frunte. Acum, aflînd despre ce era vorba, parcă își făcea calcule și mai complicate. Își ținea mîinile împreunate, cu precizie de medic, dar ochii își schimbau culoarea la fel ca marea, așa încît Stern avu intuiția fulgerătoare că bănuielile lui erau întemeiate, la urma urmelor.

— Te pricepi la așa ceva ?

— Mă pricep, spuse Peter. Care-i problema ?

— Dacă cineva e expus, zise Stern.

— Da...

— Cît durează pînă la apariția bolii ?

Peter așteptă o clipă.

— Uite ce e, tată. Nu e genul de lucruri cu care să te joci. Crezi că ai herpes ?

Stern încercă să rămînă impasibil, dar înăuntrul său simți o tresărire — ca o zbatere de aripi. Din cauza zilelor de meditații, de emoții puternice, nu reușise să estimeze corect ce avea să iasă aici la iveală. Cu Peter holbîndu-se la el, era acum prea evident. Se știau mult prea bine unul pe celălalt. Peter, în chip firesc, își dăduse imediat seama că tatăl lui era cel interesat — și, ca orice medic, ca orice fiu, era îngrijorat. Dacă era șocat, asta era doar pentru că mama lui era moartă doar de două luni, iar pater familias stătea aici și cerea deja un raport complet cu privire la prețul păcatului. Atmosfera de disconfort dintre ei se accentuă, în vreme ce Stern își dădu seama că tot ce putea să fie mai rău era să contribuie la formarea unei proaste impresii. Pînă una-alta, mai încercă o dată să abată conversația către un subiect neutru.

— Mă interesează chestiuni de bază, Peter. O femeie este infectată. Ea are un partener. Vreau să știu numai care este probabilitatea ca și el să ia boala.

— Uite ce e, asta e prea vag, zise Peter și îl cîntări din nou pe tatăl lui din priviri. Hai să vorbim despre o persoană oarecare, de acord ? Persoana asta de unde știe că există o problemă ?

— Să presupunem că există dovezi certe. A fost supusă unei analize.

— Testată, înțeleg. Peter făcu o pauză. Și tu știi ? Dădu din cap. El știe ?

— Exact.

— De la acea femeie ?

Era clar din tonul lui că își închipuia că e vorba de o cocotă pusă pe glume.

— Am spus, să presupunem că există un rezultat autorizat.

— Bine. Și ea e activă în timpul contactului ? Virusul se transmite ?

— Cum adică ?

— Semne roșii. Leziuni. Bășici. Plăgi. Spuzeală.

În ciuda voinței lui, Stern se destinse. Nu observase nimic de acest gen. Dar acum, își dădu seama că nu era de mirare că nu era în stare să-și amintească ultimul contact sexual cu Clara.

— Mă tem că nu am informații atît de exacte.

— Poți să întrebi ?

— Nici nu mă gîndesc.

— Nici nu te gîndești ?

Această întîlnire imaginară, recunoștea și Stern, începea să sune ca și cum ar fi avut loc pe o alee. Îngrijorat, Peter își coborî privirea către mîinile lui împreunate.

— Boala se transmite numai prin contact direct cu cineva infectat, aflat în faza activă sau simptomatică — adică la început. Erupția are loc de la două pînă la douăzeci de zile după contact. De cele mai multe ori, în prima săptămînă. Dacă ai luat-o. Unii sînt efectiv imuni. Dacă ai trecut de aceste perioade fără să prezinți simptome, atunci probabil că e în regulă. Probabil, repetă fiul său.

— Înțeleg, zise Stern.

Peter îl privea atent, pentru a vedea cît îl afecta ceea ce îi spusese.

— Și dacă te infectezi, cît ține ?

— Erupția inițială ține și e vizibilă între trei și șase săptămîni, de obicei. Dar aceasta este una dintre infecțiile virale care recidivează. Sînt sigur că ai auzit de asta. De obicei, revine după șapte pînă la zece zile.

— Și cum știi dacă ești infectat ?

— Păi, primul lucru pe care îl faci e să te uiți.

— La ce ? întrebă Stern.

Peter își duse mîna la bărbie, cu expresia lui acră. Într-un tîrziu, se ridică de la birou și închise ușa. Apoi îi indică lui taică-său :

— Dă-ți jos pantalonii.

— Peter...

— Dă-o dracului de treabă. Ridică-te. Hai.

Era mult prea hotărît pentru a se lăsa contrazis. Stern era rănit, atît în ironia, cît și în dorințele lui, de amintirea modului în care anticipase această întîlnire, cu el la cîrmă.

— Peter, repetă el slab.

— Repede.

Peter bătu din palme. Nu îl interesa nimic, era hotărît. Ochii lui erau deja coborîți înspre cureaua lui Stern.

Momentul trecu fără nici un incident. Chestiunile legate de trup aveau, după cîte știa el, ceva factice, ireductibil. Peter se lăsă în genunchi și-și scoase din buzunar o lanternă mică. Dădea instrucțiuni, ca un profesor de dans. La stînga, la dreapta. Apucă de aici, apucă de dincolo. Se purta cu prudență cu bolnavii, privirea lui era scrutătoare, intensă și limpede.

— Vreo iritație ?

— Nu.

— Te frige cîteodată ?

— Niciodată.

— N-ai nici o problemă funcțională ? Cînd urinezi ? Cînd ejaculezi ?

Stern se hotărî să se abțină de la remarci în legătură cu problema de vîrstă. Răspunse negativ.

— Vreo scurgere ?

— Nu.

— Vreo umflătură ?

Aș fi vrut eu.

— Nu.

Peter îl atinse o dată, doar un moment și foarte precis, în vintre, sondîndu-i glandele limfatice.

Examinarea luă sfîrșit după ce Stern stătu cu organul întins, ca un pește ținut de coadă, cu partea dorsală în față, Peter trecînd lumina peste toată lungimea lipsită de vlagă și peste scrot.

— Pari curat, spuse el, și-i făcu semn lui Stern să se acopere. Apoi adaugă : Stai o secundă. Se strecură pe ușă afară și se întoarse cu o mensură mică de plastic. Aș vrea o probă.

Stern avu obiecții. Chiar era necesar ?

— E o idee bună, tată. Se întîmplă cîteodată, rareori însă, ca pacienții, în special bărbați, să se infecteze cu HSV-2, fără să prezinte simptomele obișnuite. Se mai

întîmplă să stai cu o infecție la prostată sau pe tractul urinar, care pînă la urmă se întinde.

Peter se uită fix la el : apoi adăugă că voia să-i ia sînge pentru ceva intitulat proba titrului serului vital, nivelul actual de anticorpi putînd fi comparat cu cel de peste cinci sau șase săptămîni, pentru a fi sigur că nu fusese nici o infecție.

— Chiar sînt necesare toate astea ? întrebă iar Stern.

Peter îi arătă closetul de pe hol. Stern se duse unde i se indicase. Stătea acolo, în cămăruța aceea, pipăindu-și organul, pentru a-l stimula ; trecea prin dificultatea firească de a reacționa la comandă. Dincolo de ușă, două surori medicale vorbeau vrute și nevrute despre un pacient.

Peter era homosexual ? Întrebarea, firească de altfel, îl lovi ca un fulger, venită ca de obicei la momentul potrivit ca să-i producă maximum de disconfort. Cu toate acestea, întrebarea nu era de dat la o parte. Tînărul avea treizeci de ani, iar surorile și mama lui păruseră întotdeauna a fi singurele femei din viața lui. Nu avusese nici o prietenă, părinții lui rareori îl văzuseră în compania unei femei, dacă se întîmplase să-l vadă vreodată. Asta nu însemna mare lucru. Cine ar fi recunoscut că unul dintre membrii familiei sale e anormal ? Stern observase uneori anumite lucruri pe care, ca necunoscător, le luase drept semne ; atașamentul lui față de maică-sa. O anume pedanterie. Ei, chiar și această speculație era plină de răutate. Și nepotrivită pentru un părinte, dacă nu și pentru oricine altcineva. Fapt era — și asta era pînă la urmă adevărul, cu efect exploziv, ca al unei încărcături căreia i s-ar fi pus foc într-un seif — că acest gînd reușea întotdeauna să-l mulțumească oarecum. Reprezenta un avantaj permanent. Peter ar fi meritat-o. Stern își veni în fire și dădu din cap, copleșit de fluxul resentimentelor. Astăzi, în acest spațiu închis și urît mirositor, claritatea ostilității lui era de o tristețe mohorîtă și nedomolită.

Întors în cabinetul de consultații al lui Peter, îl văzu pe acesta așteptîndu-l cu o fîșie elastică și o seringă. După ce eprubeta fu încredințată unei surori medicale, Peter

îngenunche lîngă taică-său și introduse acul. Între timp, Stern se concentră, pentru a pune o nouă întrebare.

— Presupun că acesta este genul de probleme care se cuvine să fie împărtășite partenerilor ?

Întorcîndu-și privirea, îl văzu pe fiu-său cu gura căscată și ochii măriți. Fiind incapabil să-și țină sub control șiretlicurile, nu se gîndise la impresia pe care o va face această întrebare. Exista o femeie cu probleme. Acum, vorbea de alte partenere — folosea pluralul. Trecuseră doar două luni.

— Cred că ar fi mai bine, spuse Peter în cele din urmă. În general, e mai bine. Dacă proba de sînge ar merge mai repede, n-ai mai avea atîtea dificultăți. Dar e nevoie de cinci, șase săptămîni. Peter dădu din cap. E mai bine să spui, pentru orice eventualitate. Nouăzeci și nouă la sută, ești bine. Dar dacă e să apară ceva, e bine să le spui ce este.

— Înțeleg.

Ei bine, Dumnezeu știa ce-i auziseră urechile lui Margy la vremea ei, dar gîndul de a o pune în temă îl făcea să tremure. Nu i-ar fi spus niciodată adevăratele motive, nici ei, nici oricărei alte persoane. Ar fi fost pentru ea un nou exemplu de infidelitate masculină.

— Și presupun că, pentru moment, recomanzi abstinența, zise el plin de speranță.

Se hotărîse să stea acasă la sfîrșitul săptămînii.

Peter zîmbi fugitiv, amuzat la gîndul că tatăl lui avea o viață sexuală sau, mai degrabă, de faptul că avea dreptul să și-o organizeze.

— Ei bine, nu ești în faza activă. Vom ști curînd dacă ești sau nu în faza de început. Dacă este subclinică, pentru protejarea partenerei, e adecvat un prezervativ. Una peste alta, cred că asta e de ajuns. Presupunînd că spui adevărul.

— Da, desigur.

Stern flutură o mînă, ca pentru a arăta că această conversație e pur speculativă. De fapt, nu-i mai păsa.

Peter extrase fiola din seringă. Agită sîngele, îl examină și se întoarse la birou, pentru a face niște însemnări. În timp ce își făcea de treabă astfel, Stern își cîntărea ultima întrebare.

— Boala asta poate fi contactată din întîmplare, Peter ?

Nu se putuse abține să nu pună întrebarea care i se păruse chiar și lui patetică.

— Te temi că așa ai luat-o, tată ?

Cînd își ridică privirea, era evident că nu-și mai stăpînea amuzamentul. Nu că întrebarea ar fi fost deosebit de ranchiunoasă. Peter era întotdeauna înțepător, sarcastic. Dar Stern își dădu seama că erau puține șanse ca fiilece lui să nu afle. Nu te puteai aștepta ca secretul profesional să meargă chiar pînă aici. Această noutate picantă era mult prea delicioasă. Detaliile urmau a fi lasate deoparte, dar ceva de efect tot avea să fie spus. Kate, de exemplu, avea nevoie de destindere : „Mai știi ce îngrijorată erai că tata se întorcea acasă tîrziu, dimineața ?"

O chicoteală veselă și drăgăstoasă, la urma urmei — și departe de problema reală.

— Nu mă gîndeam la mine.

— La prietena ta ?

Stern emise un sunet de aprobare. Prietena lui. Peter tăcu cîteva clipe, în timp ce etichetă eprubeta.

— Mi-ar plăcea să pot să-ți dau iluzii, dar șansele sînt destul de mici. Dacă prietena ta a fost testată, adică dacă s-a făcut o cultură virală și a fost identificat HSV tip 2, atunci sursa e aproape sigur contactul sexual. Știi, chestia aceea de pe scaunul de toaletă..

Peter nu termină propoziția. Făcu, în schimb, o grimasă.

Stern nu-și putu reține un oftat. Fusese pregătit pentru acest verdict. Clara Stern, după cîte o știa el, era o femeie atrăgătoare și, așa cum era și ea înclinată să recunoască, părea să arate mai bine pe măsură ce înainta în vîrstă. Chiar și cînd grăsimea, cutele pielii și toate celelalte inconveniente trupești o copleșiseră, Clara își păstrase înfățișarea ei mereu plăcută, demnă și rezervată. Stern o admirase tot timpul, ea fiind la orice vîrstă mult mai arătoasă decît el. Dar anumite femei, cele măritate și care erau pe deasupra și mame, se implicau prea mult în rețeaua densă a activităților — educarea, creșterea, organizarea, îngrijirea copiilor — pentru a mai avea vreo dorință sexuală. În cei treizeci de ani, nu-și putea aduce

aminte de vreun moment de gelozie conștientă, de vreun bărbat de ale cărui atenții să pară, din cine știe ce motiv, mișcată. Dacă te gîndeai la comportamentul ei de zi cu zi, nu era capricioasă. Era pe un plan mai înalt decît acesta.

Astfel că știrile de la Radczyk rămaseră, chiar și după alte cîteva zile, ininteligibile. Rămîneau, cumva, dincolo de bine și de rău. Gîndul că o femeie de cincizeci și opt de ani, pe punctul de a deveni bunică — avînd o boala venerică, era la fel de oribil ca un spectacol monstruos, grotesc. Ieșeau la lumină obiceiurile anterioare doar către sfîrșitul maturității ? Poate că el jucase rolul prostului în această căsnicie. Refuza să creadă. Era precum ideea unei a patra sau a cincea dimensiuni. Dincolo de ceea ce putea concepe un om obișnuit — sau, cel puțin, de posibilitățile creierului său. Spune-i limitare, dar nu și-o putea închipui pe nevastă-sa cu un alt bărbat, așa cum era evident că fusese.

Și din acest motiv făcuse ea ce făcuse. În această stare de spirit devastatoare — în mijlocul chinurilor, furiei, neîncrederii totale — acest fapt nu fusese uitat. Intenția ei fusese să-l protejeze. Nu era sentimentalism sau autoiluzionare. După toate calculele, concluzia rămînea aceeași. Era o eroare aici, un uriaș abuz de încredere de care, în viață fiind, poate că ea n-ar fi suportat să fie iertată de el. Dar, în cele din urmă, bunătatea ei esențială rămînea steaua ei călăuzitoare.

O, Clara ! Așezat pe scaun, cu mîneca suflecată, era cît pe-aci să izbucnească în lacrimi. O dată cu asta, viața lui sau ceea ce mai rămăsese din ea, micile iluzii, dispărea. Lui Peter trebuia să i se spună, ori poate va ghici singur. Văzuse asta și, punînd stavilă remușcărilor puternice pentru moment, nu-i păsase. Apoi mîndria apăru din nou și îl readuse în fire. Își trecu manșeta peste tifonul ce-i lega cotul.

— Și dacă boala asta urmează să apară, întrebă Stern, nu există nici un tratament ?

— Există un medicament numit aciclovir. Alifie sau pilule. Dă rezultate bune în reducerea perioadei active și, în multe cazuri, împiedică recidiva. De obicei, boala se retrage în ganglionii nervoși și așteaptă să-și scoată iar

capul. Uneori, nu și-l mai scoate. Alteori, revine la fiecare cîteva luni, în fazele de slăbire a organismului. Cam așa se întîmplă de obicei. Dar sînt tot soiul de istorii clinice extraordinare. Cazuri acute. Perioade de recidivă la o depărtare de ani de zile. Cea mai dificilă etapă e cea de la început — ești în faza contagioasă, cu o zi sau două înainte de apariția semnelor și, exceptînd dezvoltarea unei culturi, nu poți fi niciodată absolut sigur că nu vei infecta pe altcineva. Poate să-ți zăpăcească destul de mult viața. Asta pe lîngă faptul că e extrem de neplăcut.

— Bine, zise Stern.

Era cu gîndul la Clara. Toate fiind spuse, greutatea evenimentelor părea să se fi așezat din nou asupra lui, cu densitatea unei stele moarte. Faptele, faptele. Așteptase detaliile cu încredere. Ei bine, acum le avea, și nu erau puține. Multe fapte și, după cum presupunea el, anumite concluzii inevitabile.

Se ridică în picioare și, fără a-i da timp de reacție, atinse fața netedă a fiului său.

— Ești un medic bun, Peter. Apreciez grija ta.

Peter dădu din cap, înțelept și trist. Ochii nu i se dezlipeau de taică-său. Fiul lui părea să aibă un dar, un simț al nuanțelor umane, un patos care îl urmărea după fiecare boală diagnosticată, după funigeii întunecați ai mortalității. Stern era încîntat să-l descopere atît de pămîntesc. În relația lor, rareori era ceva subtil.

— Uite ce e, sînt sigur că ești sănătos, spuse Peter. Te vom ține sub supraveghere. E bine ?

— Foarte bine, spuse Stern. Își puse haina de la costum. Îți sînt recunoscător. Și îmi pare rău că te-am implicat într-o treabă atît de dezagreabilă.

— O, la dracu', zise Peter. Știi ce se spune.

— Ce anume ? întrebă Stern , din ușă.

— Viața e plină de surprize.

Fiul lui zîmbea. Era clar că se gîndise deja să le povestească surorilor lui.

Capitolul 15

Lui Dixon îi plăcea competiția, ceea ce era de așteptat. De mulți ani, folosea orice scuză pentru a-l determina pe Stern să i se alăture în practicarea diferitelor sporturi. În ce-l privea pe Stern, o întîlnire de afaceri cu Dixon însemna în general transpirație. Cînd Stern era mai tînăr și mult mai slab, jucaseră handbal împreună la clubul lui Dixon din oraș. Stern era mai sprinten decît lăsa înfățișarea lui să se vadă, dar nu era un adversar adevărat pentru cumnatul său. Mai solid, mai puternic și mult mai sportiv, Dixon nu părea niciodată obosit să cîștige. Cînd venea sezonul, îl lua pe Stern la pescuit pe lacul Fowler. Stern își încurca sfoara de la undiță, o azvîrlea în boschete și în nuferi; întorși la mal, Dixon descria fiecărei persoane pe care o întîlnea incapacitatea lui Stern.

— Singurul om care a plecat la pescuit și aproape că a prins o pasăre. Nu glumesc. Un pițigoi sus, într-un copac ? Stern l-a ratat cu cîțiva centimetri.

Stern îi spunea deseori Clarei că el era trofeul pe care Dixon îl dorea împăiat și expus.

Acum, Stern se limitase la jocul de golf. Era mai bun la acest joc; se simțea mai bine pe pămînt decît pe apă. Dar, ca de obicei, nu juca suficient de des pentru a da naștere la o competiție serioasă cu Dixon care era efectiv un jucător de golf fără handicap, îndrăzneț și te punea în încurcătură; era înnebunit după loviturile la care trebuia să țină un picior într-o creangă a vreunui copac sau să șteargă mingea în jurul vreunui stîlp; pe terenul de golf de lîngă casă, era de-a dreptul temerar. Clubul Greenwood Country fusese amenajat pe dealurile împădurite cu ulmi, stejari, plopi și pini. Universitatea Easton nu se afla la o depărtare mai mare de zece minute. Aici, pe malul lacului

Fowler, aerul era mai răcoros, bun de respirat și se puteau preface că orașul care îi făcuse bogați nu se afla prin apropiere. Dixon adora acest mod de viață, la fel ca pe orice alt însemn al bunăstării. Reședința lui era în apropiere, o casă imensă de piatră situată pe un teren de vreo zece hectare, pe malul lacului.

Foloseau un cart electric și erau însoțiți de un băiat de mingi. Dixon avea de obicei unul sau doi favoriți, băieți de colegiu, cu care putea să glumească în privința vieții lor sexuale, servindu-le teoriile lui despre sex după fiecare lovitură reușită. Dixon se comporta bine cu acești băieți și le dădea bacșișuri grase. Astăzi, erau însoțiți de un tînăr pe nume Ralph Peters, un negru care locuia în DuSable și călătorea cu trenul aproape o oră și jumătate pentru a ajunge la Clubul Greenwood în week-end. Anul următor, Dixon urma să obțină o bursă pentru Ralph care era campionul băieților de mingi. Cu Dixon nu era totul numai vorbărie. Dacă era nevoie, finanța chiar el bursa. Dar aștepta în schimb o grămadă de aprecieri și diferite acte de venerație potrivite unui rege binefăcător.

Stern așteptă cel de-al treilea stîlp, pînă să deschidă discuția despre anchetă.

— M-am văzut cu Margy.

— Am auzit, zise Dixon.

Își exersa lovitura. Stern crezu că a detectat ceva ciudat pe fața lui Dixon. Pe de altă parte, nu avea cum să pună la îndoială discreția lui Margy.

Gaura era mică și îngustă, ca majoritatea celor de la Greenwood, la o distanță de vreo trei sute de metri. Dixon își făcu vînt de cîteva ori, apoi lovi mingea puternic, trimițînd-o departe în tufișuri.

— Căcat. Ei, o va găsi Ralph. Acolo !

Arătă cu crosa către scobitura de dedesubt, pe unde ieșise Ralph din pădure, pentru a face semn că mingea fusese localizată.

Stern se pregăti pentru lovitură, dar mingea țopăi dincolo de marcaj. Din cauza unghiului, Dixon trebuia să fie în față. Luă cartul și coborîră dealul împreună.

— M-am uitat peste dosarele pe care le vor cei de la procuratură. Am examinat și ceea ce bănuiesc că au strîns agenții de la Datatech.

— Și ?

— Sînt îngrijorat.

Dixon privi scurt înapoi. Conducea cartul către Ralph.

— Aici, domnule Hartnell. Mai bine o scoateți cu cleștele.

Dixon se învîrtea prin boschete. Stern nu putea vedea locul, dar n-avea nici un chef să-l urmeze. Urmărise scena și înainte : Dixon strîmbîndu-se, bombănind, discutînd cu Ralph, grav ca un general.

— Sînt agățat, țipă Dixon.

Ce era nou ? Îl auzea pe Ralph bombănind. Îi spunea lui Dixon că nu va fi în stare să o găsească. Soarele strălucea în frunzișul din spatele celor doi.

Mingea ateriză pe niște frunze și rămurele uscate, se auzi clar, dar, după o clipă sau două, se lovi de un copac, scoțînd un sunet muzical, de marimbas. Mingea foșni prin înaltul pădurii, rupse crengi, apoi, dintr-o dată, căzu greu pe pămînt, ca un dar din cer, la doar douăzeci sau treizeci de metri de steguleț. Dixon ieși din boschete exact la timp ca să vadă mingea căzînd. Se întoarse spre Stern, cu un zîmbet magnific.

— Minge de maestru.

Ralph venea și el, cu crosa în mînă și dînd din cap.

Privindu-l pe Dixon cum traversează marcajul către cart, ca și cum continua să se felicite, Stern rememoră imaginea unui tînăr soldat pe care-l întîlnise cu decenii în urmă, în timpul stagiului militar, în deșert, la Fort Grambel. Se cunoscuseră undeva la baraci sau la closet. La acest punct, Stern și-ar fi dorit să-și aducă aminte mai multe, dar nu reușea să rememoreze decît aprecierea defectuoasă și previzibilă a tinereții. Îi plăcuse Dixon ; mai rău, îl admirase. Dixon era una dintre figurile acelea mari, impunătoare, ceea ce Stern niciodată nu putuse fi — un băiat șmecher de la țară, un bun vorbitor cu accentul distinct, melodios, din zona colinară, care arăta excelent în uniformă, cu umeri lați, maxilare proeminente și păr blond închis, cîrlionțat. Cu venirea razboiului și moartea mamei lui, Dixon, plin de ambiție drăcească, se înrolase. Milităria, cu glorioasele ei tradiții, medalii, legende, era ca o marcă pentru un lingou. Dixon se vedea ca un erou american în devenire.

Stern se înrolase și el, dar cu ambiții mai modeste. Cînd avea să fie lăsat la vatră, avea să devină, în mod automat, cetățean american și astfel avea să-și pună la adăpost familia de grijile permanente pentru vizele lor expirate. Avea douăzeci de ani și absolvise deja un colegiu, trecînd rapid prin școală, un tip cu obrajii întunecați și scobiți, păr des, negru, mai slab decît era la modă. Se comportase în armată mai bine decît ar fi crezut cei care îl cunoșteau acum ; escaladase ziduri și cărase sacul de campanie fără chef, dar era jenant de mărginit, din multe puncte de vedere, pe vremea aceea. Dorințele îl inspiraseră.

Stern nu fusese niciodată sigur de ce-l atrăsese pe Dixon la el — probabil faptul că fusese într-un colegiu și urma să fie avansat. Nu conta. În armată, prieteniile se legau ușor. Într-o noapte, el și Dixon stătuseră pe prici, trecînd de la unul la celălalt o sticlă de Jack Daniel de contrabandă și un pachet de Camel, vorbind. Despre ce ? Despre viitor, credea Stern. Amîndoi aveau planuri.

Pentru Stern, viitorul era mai apropiat decît își imagina el. Într-o zi, după terminarea instrucției obligatorii, pe cînd se pregăteau formalitățile de avansare, maiorul îl anunțase că era nevoie de el acasă. Ofițerul nu-i dăduse nici o explicație, dar ordinele date lui Stern aveau o bruschețe tipică vieții de militar. Într-o paranteză era scris : „Permisie forțată — mama în stare critică". Avusese un atac. O găsi în spital, paralizată și incapabilă să vorbească. Ochii ei, închiși la culoare și neastîmpărați, păreau să-l cerceteze înțelegător, dar el nu fu niciodată sigur că-l recunoscuse. Muri într-o săptămînă, iar Stern, acum singurul sprijin al Silviei, fu lăsat la vatră în mod onorabil. Nu se mai întorsese niciodată la Fort Grambel. Lăsase totul în urmă, raniță și flanelă, sergenți sadici, Școala de Ofițeri — și pe Dixon Hartnell. În momentul de față, după ce trecuseră treizeci de ani, Dixon avea tot atîtea fațete pentru Stern cît stîlpul unui totem — soțul Silviei, un client important în domeniul comercial, unul dintre puținii pe care îi știa Stern și ale cărui realizări, credea el, le punea serios în umbră pe ale sale. Rareori își aducea aminte de tînărul acela plin de idei care se atașase de el aproape implorînd.

Dixon sosi în cart, radiind încă de pe urma loviturii sale miraculoase.

Nu s-ar fi întors niciodată la acest subiect : ancheta. Se aștepta totuși ca Stern să-l forțeze să-l asculte. Erau în etapa în care Dixon — orice client — trebuia să accepte că riscurile cresc.

— Dixon, este o problemă serioasă. Documentele astea ne pot face mult rău.

— Poate că ar fi trebuit să mă uit pe ele înainte ca tu să le predai, zise Dixon. Probabil că ar fi dispărut cîteva probleme.

Zîmbi ușor.

— Îți sugerez să abandonezi astfel de gînduri, Dixon. Dacă mergi pe drumul ăsta, poți să te duci direct la pușcărie și să sari peste intervenții. Au văzut prea mulți dosarele afacerilor tale. Cei care le-au pus pe microfilme. Margy. Eu. Stern spuse ultimele cuvinte cu glas din ce în ce mai scăzut. Ca să nu mai spun de vorbărețul care a spus exact celor de la procuratură unde să le caute.

Dixon îl privi pe Stern drept în față. Ochii lui erau verzui, gri, o culoare greu de definit.

— Obiectul meu a ajuns ? întrebă Dixon.

Stern își dădu seama, în cele din urmă, că se referea la seif. Se hotărî să nu îl întrebe cum de îi trecuse prin minte tocmai acum.

— E-n siguranță, răspunse Stern.

— Am făcut așa cum ai spus. M-am ocupat chiar eu de el. Am pus-o pe Margy să emită un cec în Chicago pentru a plăti transportul.

Era grăitor faptul că transportatorul refuzase să ducă seiful mai departe de centrul biroului lui Stern. Cutia blindată din bronz nu era mai mare de o jumătate de metru pătrat și cîntărea vreo șaizeci de kilograme. După o săptămînă, Stern și Claudia se chinuiseră să-l mute acolo unde era acum, în spatele biroului. Dintr-un impuls de strengar, Stern începuse să-l folosească ca loc de odihnit picioarele.

— Apropo, unde e cheia ? Ai spus că îmi vei trimite una.

— În curînd.

Ar fi trebuit să-i aducă aminte Claudiei, de vreme ce Dixon era hotărît să nu divulge conținutul. Cadranul din crom și oțel al seifului arăta ca și cum ar fi putut să reziste și la dinamită. Stern îl examinase deja în momentele lui libere. Dixon se urcase între timp în cart și se îndrepta către mingea lui Stern. Acesta își ținea pălăria în mînă și țipa în bătaia vîntului :

— Te avertizez că situația e periculoasă.

— Ai mai spus asta și despre altele.

— Și am avut dreptate, dar tu ai fost norocos.

— Așa că voi fi norocos încă o dată. Se opriră brusc lîngă mingea lui Stern. Poți să faci ceva, să înaintezi o cerere ? Să faci vreo reclamație ?

— Nu există nici o reclamație credibilă pe care să o fac în momentul de față, Dixon. Judecătorul Winchell se va opune tacticilor de tărăgănare a lucrurilor. N-ar fi înțelept să o irităm, pentru că vom avea poate nevoie de răbdarea ei mai tîrziu.

Dixon se dădu jos din cart și își aprinse o țigară, cu spatele la Stern, apucîndu-se dintr-o dată să studieze pădurea. În pofida acestui fapt, Stern merse mai departe.

— Dixon, documentele tale indică limpede că cineva de la MD încheia tranzacții peste capul celor mai importanți clienți ai tăi.

Dixon se întoarse. Cu bărbia în piept, arăta ca un luptător magnific de pe coperțile revistelor, cu albul ochilor mare și luminat de furie mocnită, de om șiret. Nu-i plăcea niciodată să fie descoperit, unul din motivele pentru care Stern evitase să mai aducă vorba de Margy.

— Fără glumă, spuse Dixon.

— Evident că nu glumesc. Treaba a fost foarte inspirată. Comenzi mai mici la bursa din Kindle, chiar înainte ca tu să te duci pe piețele din Chicago cu comenzi mari, care ar fi afectat oriunde prețurile. Și comenzile astea din Kindle erau tot timpul înscrise cu numere de cont cîrpite, astfel încît, după compensare, sfîrșeau în contul pentru erori. Vînzări și cumpărări care se compensau, lăsînd un profit de șase sute de mii de dolari fără cîțiva cenți. O schemă deșteaptă.

— Șase sute de mii, zise Dixon. Arătă mingea. E rîndul tău.

Ralph era la o distanță respectabilă în spatele cartului, cu crosele lui Stern. Mingea lui o luase la vale, tîrîndu-se în partea dreapta a marcajului — greu de introdus din acel loc — așa încît Stern trebuia să joace din stînga. Tăie mingea încet și se așeză în unghi cu groapa.

Dixon atribuia nenorocirile diferitelor zeități, precum spiridușii pădurii. Pierderile de la bursă aparțineau zeului fasolei. Aici, își împărțea omagiile zeului mingilor.

— Zeu al mingilor ! țipă Dixon cînd mingea lovită de Stern o luă către mijlocul pădurii.

Ralph se întoarse, să o vadă unde zbura.

Stern mai luă una din buzunar și lovi cu grijă. Mingea se duse ușor, dar nu suficient de ușor, către un petec de verdeață, lovi terenul accidentat și se opri, ca atrasă magnetic într-o capcană în nisip.

— Pe plajă, spuse Dixon, crezînd că Stern nu observase.

Parcară cartul pe terenul accidentat din stînga, în vreme ce Ralph troznea rămurelele prin pădure, căutînd fără speranță mingea lui Stern.

— Și ce o să se întîmple ? întrebă Dixon. Cu treaba asta ? Vor banii înapoi, nu-i așa ?

— Ăsta nu e decît începutul, Dixon. Dacă, așa cum mă aștept eu, procurorii fac uz de statutul RICO, atunci vor încerca să confiște întreprinderea ta de gangsteri — înțelegi, să ți-o ia ca pedeapsă.

— Care e întreprinderea de gangsteri ?

— MD.

— Toată afacerea ?

— Probabil. Ca să nu mai vorbim de închisoare.

— Da, sigur, zise Dixon, sărind din cart, pentru că era rîndul lui. Doar nu te aștepți să le meargă ușor.

Bravura lui Dixon era admirabilă. Stern fusese întrebat de două ori în cariera lui despre consecințele legale ale sinuciderii, de către alți clienți confruntați cu rigorile confiscării : mai putea procuratura să pună mîna pe banii lor, dacă ei erau morți ? Temîndu-se de consecințe, Stern evitase să spună adevărul, de vreme ce toate etapele unei incriminări penale se terminau de fapt cu moartea. Cu

Dixon, sigur că nu exista nici un risc de autodistrugere. Probabil că nu putea concepe o lume în care nu era și el. Dar, cu toate astea, Stern știa că lovise o coardă sensibilă. A amenința afacerile lui Dixon însemna a te juca cu o obsesie de o viață. Începuse în urmă cu aproximativ treizeci de ani, umblînd prin Vestul Mijlociu în căutare de clienți, abordînd oameni de afaceri din orașele de provincie, oameni a căror întreținere depindea de prețurile practicate de ferme, negustori, proprietari de pămînt care se hrăneau de pe urma acestor loturi, bănci rurale care foloseau mărfurile pentru a limita împrumuturile. Strategia lui Dixon, îi explicase el lui Stern mai tîrziu, era de a face pe șeful pompierilor. Pompierii erau voluntari, se luptau cu flăcările și mureau laolaltă; șeful lor era căpitanul sufletelor lor. Dacă lui îi plăcea ceva, tuturor le-ar fi plăcut. Nici o șmecherie nu era prea ieftină pentru Dixon. Avea o cască de protecție pentru pompieri în portbagajul său.

Acum zbura de pe o coastă pe cealaltă a Americii, încheia afaceri, dar prima lui dragoste rămînea să stea în birou, imaginînd strategii pentru conturile pe care le manevra, rezervele de mărfuri, comenzile impresionante. La fiecare truc, scotea și pierdea bani, dar nu-și pierdea niciodată interesul de a juca, un amestec de deșteptăciune culeasă de pe stradă și agerime a jucătorului de pocher. De trei sau patru ori pe an, își lua haina închisă la culoare și insigna și se ducea la bursă. Chiar și în haosul de acolo, se împrăștia vestea că a sosit. Intra în ring, strîngînd mîini și salutînd ca Frank Sinatra pe scenă, făcînd să i se arate aceeași considerație sau, în unele colțuri, un dezgust profund. Dar lui Dixon nu-i păsa. Stern fusese la bursa din Kindle într-o zi în care Dixon pierduse patruzeci de mii de dolari în mai puțin de o jumătate de oră, dar era încă însuflețit de tumultul din ring, de săriturile și țipetele mulțimii, ceea ce el considera a fi un moment esențial al vieții.

Dixon proiectă mingea peste frunzișul bogat a doi copaci, dar nu o luă pe drumul cel bun și se opri la o depărtare de aproape patru metri de cupă.

— Lovitură dură, zise Dixon.

Ralph stătea la marginea găurii din nisip, ca un soldat înarmat, cu pana într-o mînă și grebla în cealaltă. Stern coborî hotărît în groapă, se culcă înăuntru ca un cîine, dînd din fund. Loviturile astea, date cu doi centimetri în spatele mingii, erau acte de credință. Stern se gîndi la o mișcare curgătoare, elegantă, apoi lovi. Mingea se ridică din obstacol în mijlocul unui nor de praf. Zbură aproape oblic atunci cînd ateriză pe iarbă, dar se opri la doi pași de steag.

— Asta îmi dă de furcă, spuse Dixon.

Stern avea o lovitură pentru fiecare gaură. Ralph le dădu crosele scurte, apoi îi duse cu cartul spre semnul următor.

— Trebuie să demonstreze că este vorba despre mine, nu-i așa ? întrebă Dixon pe cînd stăteau în picioare pe gazon. Toată aiureala asta, faptul că îmi iau afacerea — nu mi-o iau dacă altcineva a făcut asta, fără ca eu să știu. Nu ?

— Corect, zise Stern. Își apropie crosa de pantofi. Dacă așa stau lucrurile.

— Uite, Stern, toată lumea încheie afaceri care sfîrșesc în contul pentru erori. Există o sută, o sută cincizeci de afaceri pe lună care ajung acolo. Asta era și ideea lui Margy. Poate că cineva încearcă să mă bage la apă, să mă facă să apar ca un escroc.

— Înțeleg, zise Stern. Dixon, procuratura, ca să nu mai vorbim de juriu, rareori poate fi convinsă că un angajat vrea să fure sute de mii de dolari pe care să-i dea înapoi patronului, din dușmănie.

— Mie ?

— Este contul tău, Dixon.

— O, la dracu', este contul firmei.

— Este firma ta, Dixon. Și e logic să ți se atribuie ție toate astea, dacă banii rămîn în cont.

Dixon își arătă pe neașteptate zîmbetul disprețuitor, repede stins.

— Asta cred ei ? întrebă el.

Își aruncă țigara, și îndepărtă un fir de tutun de pe limbă, în timp ce îl fixa pe Stern. Mesajul era clar : nu sînt prost. Aparent, Dixon fusese mai grijuliu decît își imaginase Margy. Exista și un alt nivel în schema lui Dixon, unul care separa contul pentru erori de profiturile ilegale.

Ceva ca un zîmbet apăru între cei doi bărbați înainte ca ei să se îndrepte spre steguleț.

Dixon lovi primul și înjură în gura mare cînd mingea dansă în jurul găurii. Stern se uimi pe sine însuși, introducînd-o cu o lovitură scurtă.

— S-o ia dracu' ! exclamă Dixon pentru a nu știu cîta oară.

Se mutară la următoarul semn și se așezară pe o bancă sub un copac, ținîndu-și crosele. Erau zece capcane — Stern numea această gaură „marșul prin deșert". Stînd acolo, recapitulă pe scurt cercetările procuraturii asupra contului lui Dixon. Probabil că avea vreo legătură cu metodele folosite pentru a ascunde banii. Mai mult ca sigur. Încă mai cercetau.

— Mai e și o altă problemă, zise Stern.

— Desigur, îi răspunse cumnatul său.

Stern îi spuse că John fusese citat.

— Asta ce înseamnă ?

— Că vor să-i pună întrebări despre problema asta.

— Și ? E un tip de treabă. Lasă-i să-l întrebe.

— Se pare că vor să-i ofere imunitate.

Dixon clipi și îl studie pe Stern.

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să-ți spun că ei cred că el cunoaște lucruri importante. Vor să-l facă să depună mărturie împotriva ta.

— Și ce-ai vrea să spun ?

— Te îngrijorează această perspectivă ?

Dixon făcu o figură interesantă. Cine ce știe și despre cine ?

— Aș putea fi.

— Înțeleg.

Stern se uită în altă parte. Dar se aștepta la asta. Ordinele pentru bursa din Kindle, peste capetele clienților din Chicago, sosiseră ieri la el la birou, și scrisul mîzgălit al lui John, uneori chiar inițialele lui, se aflau pe fiecare dintre ele. Speranțele procurorilor erau evidente : voiau ca el să-l indice pe Dixon drept autorul ordinelor. Dar nu era sigur că o va putea face. John verifica sute de ordine în fiecare zi. Exista posibilitatea ca Dixon să-l fi folosit pe John, pentru că era cel mai puțin impresionabil funcționar,

cel mai apt să uite și pentru că nu fusese nimic straniu în ordine, nimic care să-i trezească amintiri acum. Nu avea sens să-l întrebe pe Dixon. El nu știa ce își putea aminti John și probabil că n-ar fi spus nici dacă ar fi știut.

— Atunci ar trebui să-i găsim un avocat bun, spuse Stern în final.

— Dacă tu crezi că trebuie.

— Cred. Nu pot să reprezint pe cineva care ar putea avea interesul să depună mărturie împotriva ta. Cum aș putea să-i fiu loial și lui John, și ție ? Ar fi un conflict de interese lipsit de orice speranță.

Pentru un moment, imaginea sumbră a unor probleme de familie îi copleși pe amîndoi. Chiar și Dixon avea o privire ușor tîmpă.

— Pe cine o să-i recomanzi ?

— Alegerea îi aparține. Am să-i sugerez cîteva nume. Avocați cu care sînt prieten.

Avocați care vor face tot posibilul să atenueze declarația lui John. Era o chestiune delicată. Cu toate astea, Stern zîmbi la gîndul următor.

— Conform contractului de muncă, o să-i fie rambursate cheltuielile de judecată

— Grozav, zise Dixon, dîndu-și ochii peste cap.

Umorul replicii nu reuși să înlăture stînjeneala dintre ei.

— Ascultă, spuse Dixon.

Intenționa să explice, dar ceva din privirea lui Stern îl opri. Deodată, fu clar pentru amîndoi cît de sever îl judeca Stern pentru că îl băgase pe John în porcăria asta. Dixon suportă dezaprobarea încă o secundă, apoi se întoarse.

Ralph, de lîngă cart, le strigă că pot să lovească. Dixon se apropie, își îndoi genunchii și lovi mizerabil, undeva în copaci. Înfuriat, aruncă crosa, pornind printre copaci.

Stern se ridicase, așteptîndu-l.

— Ai ceva de spus ? întrebă Dixon.

Nu era nici o îndoială că nu se referea la lovitură.

— Onorariul meu nu include predici, Dixon.

— Crezi că a fost o mare prostie, nu ? Toată chestia. Stupid. Și că te așteptai să fiu mai deștept.

Stern așteptă puțin.

— Chiar așa, răspunse apoi.

Porni spre minge, dar Dixon îi prinse brațul cu mîna lui înmănușată înainte de a putea trece. Lăsase curtoazia la o parte. Era deodată el însuși, mare, aspru, expansiv. De vreme ce Stern o știa de la început, admise fără greutate — în ciuda tunsorii scumpe și a coloniei rafinate — Dixon era un plebeu.

— Stern, știi de ce un cîine se linge în fund ?

Stern se gîndi un moment.

— Nu, Dixon, nu știu.

— Pentru că poate, spuse Dixon și se uită în ochii cumnatului său. Înainte să se îndrepte singur spre cart, repetă :

— Pentru că poate.

Capitolul 16

Cineva remarcase odată că, atunci cînd un bărbat poartă pălărie, este mai greu să-i ghicești necazurile. Stern găsea că e înțeleaptă această ciudată banalitate. Așa că porni către Banca Națională River, sub o pălărie de paie, cu o panglică strălucitoare, roșie, albastră și albă: trebuia să se întîlnească cu Cal Hopkinson și cu funcționarul care se ocupa de depozitele din bancă ale Clarei. Era o zi minunată, un plăcut sfîrșit de mai, tipic pentru Kindle.

Pălăria era a Martei — de pe vremea cînd jucase la liceu într-o piesă, cu zece ani în urmă. Stern o găsise în camera ei, iar ea îl obligase s-o poarte în timpul unei lungi conversații recente pe care o avuseseră noaptea tîrziu, crezînd că asta îl va binedispune. Era sigur că se va simți ca un clovn imediat ce va ieși din casă. În schimb, se dovedi ciudat de încurajator gîndul că oamenii care îl cunoșteau nu-l puteau recunoaște.

Cal Hopkinson îi făcu semn cu mîna din capătul celălalt al holului de marmură al Băncii Naționale River. Se îndreptară împreună spre biroul vicepreședintelui băncii, Jack Wagoner. Wagoner era tipul de gentleman inofensiv, întîlnit în lumea bancară, îmbrăcat impecabil și foarte manierat. În opinia lui Stern, Henry Mittler îi ofensase continuu pe toți bancherii cu opiniile lui față de clienții lor, care îl îmbogățiseră.

Orice banalitate defăimătoare ar fi emis Henry despre Jack, acesta era îndeajuns de deștept să știe că existau unele probleme. Misiunea lui era să explice unui om ce făcuse soția lui, fără știrea sa, cu aproape un milion de dolari. Mai mult, omul căruia trebuia să-i explice asta era și avocat. Era și o sinucidere la mijloc. Se punea în

discuție un testament. Treabă urîtă pentru un bancher ori pentru oricine altcineva. Biroul lui Wagoner era plin de reproduceri antice, cu un covor oriental pe jos, atmosfera era extrem de apăsătoare. Pe biroul lui Wagoner, altădată gol, se afla un dosar cu o singură foaie înăuntru.

— Doamna Stern a emis în data de 20 martie un ordin pentru a lichida cel puțin opt sute cincizeci de mii de dolari în active din contul ei de investiții.

În timp ce vorbea, Wagoner scoase o scrisoare de mînă cu antetul Clarei. Cal și cu Stern se uitară la ea peste masă, apoi Stern puse mîna pe document. Scrisul era apăsat și foarte clar. Era o singură propoziție, indicînd suma și acordînd băncii libertatea de a lichida acele titluri de valoare după cum credea de cuviință. Ținînd hîrtia în mînă, își aminti de cealaltă notiță întocmită de Clara cîteva zile după aceea. Multe mesaje rămase, nici o explicație în detaliu. Fără să se gîndească, Stern își ridică brusc capul.

— Pot să întreb cine a tratat cu ea ?

Wagoner cunoștea toate răspunsurile. Asistenta lui, Betty Fiori, primise telefonul doamnei Stern, dar îi spusese că era nevoie de un ordin scris pentru o sumă ca aceea.

— Și ce s-a întîmplat cu acele fonduri ? întrebă Stern.

— I-au fost rambursate, spuse Jack, conform instrucțiunilor sale.

— În ce mod ? întrebă Cal.

— Printr-un cec confirmat, extras din contul ei de investiții.

Wagoner vorbise în mod cert cu avocatul său și răspundea numai pe măsură ce i se puneau întrebări. Scoase o hîrtie prin care Clara ceruse confirmarea ; dorise să asigure pe cineva că cecul era valabil. Stern recunoscu semnătura ei pe formular, însă suma, puțin peste opt sute cincizeci de mii de dolari, era scrisă de o altă mînă.

— Al cui este scrisul ? întrebă el, arătînd cu degetul.

— Al lui Betty.

— Și în favoarea cui a fost emis cecul ?

— Am căutat cecul anulat.

Apăsă pe un buton de la interfon și ceru să fie chemată domnișoara Fiori. Ea apăru de îndată. Altă apariție în costum albastru închis. Povesti ceea ce făcuse pentru a

găsi surprinzătorul cec. Departamentul lor de verificare a cecurilor făcuse investigații ; apoi banca ; apoi trezoreria. Funcționarii care primeau cecurile anulate și extrasele de cont scotociseră peste tot. Era clar că se aflau în plină urmărire, continuînd să-l țină în șah pe Cal.

— Sînt sigură că nu a fost încasat, spuse doamna Fiori.

— Îl putem opri ? întrebă Cal.

— Să-l oprim ? întrebă Wagoner. E un cec confirmat. Am garantat plata lui.

— N-a fost prezentat pentru încasare.

— Dar cum l-am putea opri ? întrebă Wagoner.

— Nu mai avem ce face, nu-i așa ?

Stern ridică tonul. Nu i se răspunsese la întrebare.

— În favoarea cui a fost emis acest cec ?

Doamna Fiori se uită la Wagoner.

— Nu ținem evidența acestor chestiuni, spuse el. N-avem nici un motiv.

— Chiar nu știți ?

Stern i se adresă doamnei Fiori. Wagoner s-ar fi eschivat.

— Nu știm, zise ea. În general, e vorba de cecuri la purtător. Cîteodată, facem o notă pe cerere. N-a fost emis în favoarea doamnei Stern, dacă asta vă ajută cu ceva. Asta țin minte.

— Asta țineți minte ? întrebă Stern.

— Da.

— Sigur ?

— Da.

Punea întrebările ca la interogatoriu. Postură ce-i era familiară. Ceva, bănuia el, o impresionase.

— Există vreun motiv anume pentru care vă aduceți aminte ?

Ea ridică din umeri.

— Nu chiar.

— Vă aduceți aminte numele ?

— Nu, domnule Stern. Mi-am tot bătut capul.

— Nu era vreo corporație, vreo societate ?

— Nu, sînt sigură de asta.

— Vreo organizație filantropică sau vreo fundație ?

— Nu.

— O persoană fizică ?

— Cred că da.

— Înțeleg, spuse Stern. Știa restul. Era clar acum de ce își amintea. Un nume de bărbat, zise Stern, în cele din urmă.

Doamna Fiori își mușcă buzele, fără să vrea.

— Da, zise ea.

Da, gîndi Stern. Bineînțeles.

Pentru o clipă, nu vorbi nimeni.

— Deci, un tip se plimbă cu cecul de opt sute cincizeci de mii de dolari al nevesti-mii în buzunar ?

Era absurd, desigur, dar umilința era de nesuportat. Îl cuprindea ca niște aburi usturători și părea că-și face loc în ochii lui. Știa că se înroșise.

În cele din urmă, Cal spuse ceva :

— Jack, trebuie să fie o cale de a opri cecul acela.

— Cal, e confirmat. Vom fi învinuiți de neplata justă a unei polițe. Nu știm despre ce tranzacție era vorba.

Provocat de Cal, Wagoner se uită la Stern, ca și cum chiar în clipa aceea i-ar fi trecut un gînd prin minte. Fusese lipsit de tact.

— Tot ce pot să vă promit este că o să vă anunț cînd cecul va fi încasat. Dacă doriți să obțineți o hotărîre de amînare, Dumnezeu să vă aibă în pază.

Stern se ridicase deja în picioare. Se adresă lui Wagoner și doamnei Fiori, mulțumindu-le pentru colaborare, îi spuse lui Cal că vor ține legătura, apoi părăsi biroul. Era amețit.

Ieșind de la bancă, analiză în minte lovitura pe care i-o dăduse Clara. Vîntul îi zbură pălăria din cap, făcînd-o să sară pe pavaj și s-o ia printre pietoni. Cînd se întoarse, Cal era deja lîngă el, uitîndu-se după pălărie.

— Mă duc după ea, spuse Cal, dar nu se mișcă de lîngă el.

Stern îi dădu de înțeles că nu e cazul să se deranjeze. Porniră în tăcere către ea.

— Pariez, spuse Cal în cele din urmă, că, atunci cînd totul se va sfîrși, încă vom mai avea o șansă să descurcăm tranzacția asta. Habar n-a avut ce implicații fiscale are treaba asta.

Stern de-abia se mai putea stăpîni. Ce idiot și Cal ăsta, se felicita tot timpul că nu era chiar mai prost. Cui dracu' îi păsa de bani ? Și apoi, vreme de treizeci de ani, Clara găsise modalitatea de a înlătura dreptul lui asupra averii ei. Cînd se întoarse, Stern își simți ochii agățîndu-se de semnul din spatele urechii lui Cal.

— Nu sînt îngrijorat, Cal. Ce-a fost, a fost.

Zări apoi panglica de la pălărie ; zăcea pe o ladă de gunoaie aflată la o sută de metri distanță. Se îndreptă în acea direcție, apoi se opri locului, în timp ce în minte îi revenea interogatoriul acela urît : *Cine* ? O, da, sosise și timpul. Cine-o fi fost ? În primele zile, Stern, grație unei discipline serioase și a aversiunii față de durere, refuzase să se preteze la acest înjositor joc de societate. Dar, în cele din urmă, furia răbufni și nu își mai putu suprima curiozitatea morbidă. Ar fi fost mult mai nobil să pretindă că voia să se răzbune de dragul Clarei — să-l găsească și să-l pedepsească pe acest ticălos nemilos ce-i pricinuise ceea ce devenise o boală mortală. Dar ceea ce voia el era mult mai primitiv și îl privea pe el. Chiar dacă era de un interes morbid, el voia să intre în scenă.

În acea dispoziție sufletească, suspecta efectiv pe orice bărbat care îi ieșea în cale. Era poștașul sau un comis-voiajor, ca în unele povești împuțite ? Astăzi aflase că era cineva care avea nevoie de bani — probabil vreun student sărac care îi căzuse cu tronc și care avea nevoie de o dădacă ; sau vreun muzician ambițios din vreo mansardă care dorea un aranjament permanent ? Sau poate un tînăr care se apucase de afaceri. Sau un tip bătrîn, căsătorit, care avea nevoie de bani gheață pentru divorț ?

Acasă, luase de cîteva ori în mînă agenda îmbrăcată în piele a Clarei și se uitase în ea, o răsfoise pagină cu pagină, făcîndu-și planuri avînd ca premisă orice nume de bărbat, indiferent cît de puțin probabil era. Putea să fie vorba de oricare dintre ei. Dar Cal ? Poate că surpriza sa față de dispariția banilor era doar un elaborat joc de scenă. Amantă recunoscătoare, Clara îi făcuse un cadou de care el se ocupase de demult. Dar doamna Fiori nu s-ar fi putut să nu-și amintească de numele lui Cal în prezența lui. Poate era Dixon. Desigur că dezgustul Clarei față de el părea foarte sincer, iar Dixon, cu penisul lui învelit în

plastic, nu era, după mărturia lui Peter, în stare să răspîndească — sau să contacteze — o astfel de boală. Apoi, Dixon nu avea nevoie de banii altora. Dar Nate Cawley ? Avea viața sexuală a unui cimpanzeu. Poate că reținerea lui era un reflex al vinovăției. Sau poate rabinul prețios de la sinagogă ? Doar era obiectul stimei și generozității Clarei.

La colțul străzii, Stern își duse mîna cu crispare și disperare la inimă. Cal îi făcea semn cu mîna în care ținea pălăria, arătîndu-i că fusese recuperată în bună stare. Stern studie mulțimea oamenilor în costume care treceau pe stradă. Cine ? gîndi el, clocotind de ură, doborît de rușine. *Cine* ?

Capitolul 17

Ajuns la birourile MD de la bursa din Kindle, Stern îi ceru recepționerului să-l cheme pe John Granum, apoi luă loc. Dixon avea o bijuterie de birou cîteva blocuri mai încolo, într-o clădire cu ziduri de cărămidă și izolată fonic printr-un sistem descris în revistele de arhitectură ; acolo se aflau camera locală de comerț a MD și birourile executive centrale. Dar biroul de comenzi și celelalte birouri rămăseseră aici, în spațiul luminos și funcțional de la bursă.

După cîteva minute, își făcu apariția Al Greco, adjunctul lui Dixon la Kindle, afabil, pe jumătate chel și exagerat de gras. Fiindu-i groază de această întîlnire, Stern o amînase mai mult decît ar fi trebuit. În cele din urmă, în dimineața asta lăsase un mesaj că vine, dar se părea că John fusese chemat în ring. Trebuia să meargă să-l ia de acolo. Al își luă din fișet legitimația de plastic roșie, pe care erau înscrise inițialele lui și numărul de clearing al MD, apoi luă haina bleumarin din cuier. Jos, la serviciul de pază, i se permise lui Stern să stea în ring cincisprezece minute. Cu doi ani în urmă, un tip cu o perucă încheiase o mulțime de afaceri și plecase fără să plătească afacerile la care ieșise în pierdere. Dacă Stern depășea termenul acordat cu mai mult de un minut, își făcea apariția un paznic care l-ar fi scos afară ca și cum ar fi fost un spion.

Era un loc captivant. Bogăția de culoare și sunet din ring era excepțională. Ca și cum te-ai fi aflat pe terenul de joc al unui stadion aglomerat. Panourile negre, imense, așezate la o înălțime de nouă metri, aveau luminițe portocalii, roșii, verzi, galbene, în vreme ce pe ecranul de dedesubt alergau știri locale și naționale. Tineri — curieri,

comercianți, comanditari — se precipitau hotărîți, cu un singur gînd, în costumele lor colorate, cu dungi cafenii. Podeaua era presărată cu bonuri de comandă respinse. Între timp, afacerile din ring continuau, brokeri, localnici, oameni cu stare cumpărau și vindeau într-o comică încăierare de mîini furioase. Se ridicau mîini, altele coborau; își făceau semne; refuzau. Din posturile lor de observație din fier forjat, raportorii compartimetelor înscriau fiecare tranzacție. În ciuda circuitelor electronice, a telefoanelor, a faxurilor și a computerelor care duceau și aduceau informații aici, pînă la urmă tot erai dependent de calitățile fizice: acuitate vizuală, plămîni puternici și urechi bune. Era un vacarm incredibil.

În această lume, lăcomia călise virilitatea cu un soi de ignoranță, astfel că, uneori, era o atmosferă sălbatică. Cîțiva tineri — dintre care foarte mulți evrei, spre neliniștea lui Stern — se învîrteau pe-acolo cu ostentație. Douăzeci și opt, treizeci de ani. Puști, care se tîrîseră cu greu prin colegii, cumpăraseră locuri la bursă și negociau în nume propriu, scoțînd uneori milioane. Alții făceau afaceri dezastruoase sau își pierdeau doar în cîteva zile averea acumulată. Nu conta. Cei care fuseseră în ring aveau mîndria unui toreador. Erau ca niște oameni ai grotelor, supraviețuiau imprevizibilelor capricii ale vîntului și ploii, pietelor și anotimpurilor. Asta credeau ei că-i făcuse tari. Riscul îi înălțase. Stern auzise povești amuzante, dacă nu și adevărate, despre tot felul de „servicii manuale" oferite în înghesuiala ringului de către unele funcționare. Dacă erau adevărate sau nu, asta nu conta. Ele accentuau atmosfera voioasă pe care mulți credeau că o respirau aici. Aveau mai mult decît doza normală — banii — sîngele vieții — le treceau mereu prin mîini, în sume mari. O dată, cu ani în urmă, pe cînd Dixon venea deseori în ring, se întîlnise cu el pentru a lua masa de prînz împreună și îl găsise cu patru colegi mai tineri, toți comercianți.

— Eu îl iau pe ăsta, zisese unul, îndreptîndu-se către unul dintre lifturi.

— Pe cît ? întrebă un altul.

— Pe o bancnotă.

— Una mare ?

— Exact.

Dixon izbucnise în rîs și se căutase prin buzunare. Se așezase în fața celui de-al doilea lift.

În cele din urmă, toți cinci îi dăduseră mizele lui Stern. O mie de dolari de căciulă. Bani gheață. Pariau pe care lift va veni primul.

Al i-l arătă la cîțiva metri pe John, aflat în cabina MD, în spatele unei tejghele înguste, cenușii, care arăta ca standul de ziare dintr-un hotel. Între ringuri se aflau aceste locuri rezervate, unde puteau fi trimise și primite telefonic comenzile și ofertele. Aici, fiecare centimetru era prețios. Zece oameni lucrau într-un loc mai îmbîcsit decît vagoanele de clasa a treia.

John era la telefon, scria furios, dădea informații. Sus, la celălalt capăt al firului, era Dixon, făcînd afacerile lui murdare. Trebuie că ceruse anume cu John. Conta el oare pe loialitatea sau pe ignoranța lui? Probabil că pe amîndouă. John era dornic să-i facă pe plac. Dixon spusese de mai multe ori că John ceruse în mod repetat să lucreze în ring. Nu era pregătit, spusese Dixon, nu era acolo de mult timp. Îl ținea pe John la biroul de comandă, deși John se strecura aici de cîte ori avea posibilitatea. Ca toți curierii, funcționarii și ciurucurile business-ului, John împărtășea visul comun: să capete experiență, să-și găsească un loc, să se îmbogățească. Ringul rămăsese unul dintre puținele locuri unde mai puteau să dea lovitura tinerii nepromițători, liceeni ratați, puști fără chitara electrică. Stern își dăduse seama că John voia să i se mai acorde o șansă. John coborî din cabină, iar Al îi luă locul. Ginerele lui îl întîmpină cu aceeași mutră dezamăgită pe care o avusese Peter deunăzi. După un efort zadarnic de a însăila o conversație, se întoarseră la birourile MD. Singurul loc care îi aparținea în întregime lui John era un pupitru în mijlocul unui birou zgomotos. John se opri acolo pentru a arunca cîteva hîrtii, apoi îl conduse pe Stern către o sală de conferințe. O fotografie magnifică de-a lui Kate stătea pe birou, printre hîrtii. Fiică-sa era o frumusețe, gîndi Stern.

Chiar și cînd pălăvrăgea cu socrul său, John părea stingher ca un copil. Stătea cu umerii aduși și se juca cu un plic de pe masă. Purta uniforma de la bursă, haina de marinar, pantaloni de catifea în dungi și o cravată, înno-

dată la cîțiva centimetri sub gulerul deschis. O legitimație cu fotografie îi atîrna de buzunar. Cîteoadată, aducea cu un nătărău comic, atît de mare și de binevoitor, că merita un balon deasupra capului : *Duh* ! Nu era dobitoc. Clara se străduise patru ani să demonstreze acest lucru. Nu avusese dificultăți cu terminarea facultății, mult după ce cariera sa de sportiv se sfîrșise. Mare, cu obrajii rotunzi, blond, mai gras decît pe vremea cînd juca, arăta ca un copil de doi ani umflat și șmecher. Stern era convins că problema actuală îl va lăsa stupefiat. Nu va ști cum să procedeze și va avea prea puține resurse pentru a rezista în următoarele luni. Stern mai văzuse asemenea situații în cariera lui ; o rudă, un coleg de afaceri, cărora procurorul le oferea libertatea în schimbul unor mărturisiri complete. Unii refuzaseră cu o indiferență regală. Dar nu mulți. Cei mai mulți încercau să-și scape pielea, tîrguindu-se cu adevărul și cerînd înțelegere de la cei pe care îi implicaseră. Sfîrșiseră prin a fi disprețuiți de toată lumea. Era greu de crezut că John va fi în stare să îndure această furtună.

Stern se oprise să închidă ușa și, după o scurtă introducere, ajunse la subiect.

— Dixon Hartnell este anchetat de către un mare juriu federal.

— O, făcu John.

Arăta ca un dulgher care tocmai își zdrobise degetul mare.

— Da, e foarte neplăcut.

— De ce ?

— Ei bine, cred că detaliile o să le las pe seama altcuiva. În linii generale, procuratura pare să-l suspecteze de niște forme ilicite de comerț peste capul clienților. A încercat cineva de la FBI să vorbească cu tine ? Un tip pe nume Kyle Horn ?

John dădu negativ din cap.

— Cum arată ?

— Un tip mare.

Mare, blond, arătînd ca un imbecil, într-o haină sport ieftină, se gîndi Stern. Dar nu mergea să-i spună asta.

John dădu iarăși din cap. Puteai să crezi că legitimația FBI-ului l-ar fi impresionat chiar și pe John, dar nu puteai

ști niciodată. Stern scoase citația din geantă și încercă să-i explice ce înseamnă.

— Datorită legăturii dintre noi, procurorii au avut amabilitatea să-mi permită să primesc eu pentru tine citația. Cu toate acestea, deoarece eu îl reprezint pe Dixon, ar trebui să te consulți cu un alt avocat înainte de a răspunde la întrebările procuraturii.

— Ce fel de întrebări ?

— Aș putea face speculații, John, dar probabil că n-ar fi bine.

John îl privi bănuitor. Nu înțelegea. Stern îi explică faptul că procurorii credeau că el deținea informații importante.

— Vor să mă folosească ca să-l prindă pe el ?

— Exact.

Privirea complet derutată, pe care Stern o preconizase, răsări în ochii lui John. Era ca o căprioară surprinsă într-un drum deschis. Nu știa ce să facă. Intrau în conflict toate lucrurile simple pe care el le luase ca fiind armonia universală. Loialitate. Sinceritate. Instinctul de conservare.

— John, tu și cu avocatul tău trebuie să decideți dacă vreți să negociați cu procuratura pentru imunitate. Dacă procedați așa, atunci avocatul tău le va da o schiță a ceea ce vei spune tu.

— Mda, făcu John, și dacă nu vreau să vorbesc ?

— Încă o întrebare bună pentru avocatul tău. Dar procuratura poate să hotărască să-ți garanteze imunitatea, fără să ia în considerare dorințele tale, caz în care ai de ales între a răspunde la întrebări și a merge la închisoare.

— La închisoare ? John primi afirmația cu o privire îngîndurată. Chiar nu știu prea multe.

De cînd începuse discuția, Stern simțise treptat cum i se strîngea inima, iar cu această remarcă, ajunse la apogeu. „Nu prea mult“, spusese John. Dar mai mult decît nimic. Dixon ar fi fost în siguranță numai în cazul unei eventuale amnezii a lui John. Chiar și cea mai vagă aducere aminte, referitoare la persoana care era în spatele tranzacțiilor respective, ar fi folosit procuraturii, mai ales

dacă reușeau să urmărească profiturile ce ajungeau în mîinile lui Dixon. Iar ginerele lui afișa o neliniște ușor de sesizat pentru un ochi format.

Pentru John nu era nimic neobișnuit, nu întreba ce anume legătură exista între tranzacțiile peste capul clientului și el, și nici cum dăduseră procurorii peste numele lui. Știa doar că interesul procuraturii față de el era explicabil.

— Și el ce spune despre toate astea ? Dixon ? Poți să-mi spui ?

Stern dădu din cap. Dar simți o secundă că i se oprește respirația. Era un moment foarte delicat. Cu altcineva, cu un alt angajat, Stern ar fi riscat un comentariu aluziv, ușor de descifrat. „Aceasta este bineînțeles o situație critică pentru Dixon, sînt în cumpănă afacerile și viața lui". Dar John nu avea subtilitate. Ar fi fost în stare să pună o întrebare imposibilă — „Adică ar trebui să mint ?" — sau, și mai rău, să ia vorbele lui Stern ca pe un ordin. Trebuia ca Dixon — și Stern — să aibă încredere ca avocatul lui John să facă evaluările corespunzătoare și să-l îndrume în consecință.

— De unde iau un avocat ? întrebă John.

— Îți pot recomanda cîțiva, dacă vrei.

— O, sigur că da.

— MD îți va deconta — îți va plăti cheltuielile — așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

Stern făcu chiar atunci o listă cu nume și numere de telefon. George Mason. Raymond Horgan. Nici unul dintre ei n-ar fi știut să împace mai bine decît el cerințele situației în care se afla John, dar asta era exclus ; Stern înțelese că era mai înțelept să nu fie cercetașul șef în acest proces. În cîteva minute, își schimbase complet părerea despre John.

John luă lista și dădu din umeri. Spuse că trebuia să se întoarcă în ring. Continua să aibă privirea lui obișnuită, ascunsă, tulbure. Uitîndu-se la John cum se precipita spre lift, Stern simți că-l cuprindea furia la gîndul că se va întîlni din nou cu Dixon. Cum de putuse ? Cum de putuse să-l amestece pe băiatul ăsta în circuitul murdar al pieței ? Răspunsul era evident. Dixon, cu simțul infailibil pentru ceea ce era mai bine pentru el, nu avea nici un dubiu că

un membru al familiei, fără experiență în afaceri, îi putea oferi cea mai bună acoperire. Era probabil mai ușor să dea indicații *sotto-voce*, știind că ei nu puteau fi chestionați sau, dacă sosea momentul, că nu-și aduceau aminte din proprie inițiativă. Stern trebuia să se gîndească serios cînd și cum avea să iasă din cazul ăsta. Dacă exista o acuzare, iar John era martorul acuzării, Stern n-avea cum să reușească să țină procesul în mîini. A-l interoga pe soțul fiicei sale, ca avocat al părții adverse, era de neconceput. Poate că ar fi trebuit să-i dea lui Dixon o listă de avocați și să se retragă în mare grabă. Dar își dădu seama de propria lui lipsă de convingere. Stern nu voia să rupă o relație veche chiar acum. Și rezistase să nu o rupă cu Dixon destui ani.

Pe lîngă asta, bineînțeles, mai era și Silvia la mijloc. Nu se putea neglija forța recunoștinței. Mare parte din experiența actuală a lui Stern, care apăra acum juriști, bancheri, cadre de conducere, putea fi pusă pe seama faptului că devenise cunoscut ca fiind avocatul lui Dixon. Trecuse de la lumea soioasă a sediilor de poliție la cea a infracțiunilor selecte — delapidări și fraude, chestiuni legate de impozite, corupție și, din cînd în cînd, o crimă pasională. Dixon, speculantul de la limita licitului, îl ridicase pe Stern prin logica specifică acestor lucruri, iar el avea instinctul de a nu trata niciodată superficial pe cei care îl ajutaseră în practica sa.

Și mai știa că lucrurile care îl legau de Dixon nu erau numai exterioare. După treizeci și doi de ani de practică, deși avea relații cu duiumul, mulți admiratori, Stern se simțea oarecum abandonat — lăsat de unul singur, lucru la care rareori voia să se gîndească. O, erau sute de persoane la care ținea, se simțea atras, era interesat de viețile și ideile lor. Intra în lift, la tribunal, și se găseau mereu cîțiva oameni să-l salute. Era cunoscut, simpatic, dornic să se facă plăcut, evita să jignească lumea. Stern își avea cercul lui, majoritatea oameni de vîrsta lui, în primul rînd avocați și judecători, o parte din ei vorbitori de limbă idiș, ca maică-sa, oameni subțiri și deștepți, cu care discuta la un prînz despre cărți, sport și-și împărtășeau can-can-urile din lumea afacerilor în mod regulat, chestiuni pe care le aprecia în mod sincer. Companie plăcută. Dar el voia mai

mult decît atît. Se gîndea la acea afinitate bărbătească, curată, pe care o aveau tinerii din grupuri, găști și de pe la colțurile străzilor. Oare femeile, viața domestică distrusese asta ? Sau poate lupta cumplită de zi cu zi în care fiecare îți era dușman ? Cine putea ști ? Și totuși, Dixon rămăsese. Era prezent. Stern nu avea ce compliment să-i mai facă. Dar, ca un indicator fix de pe marginea drumului, Dixon părea să fie singurul care-i stătuse tot timpul alături.

Cumnatul meu, își zise Stern în camera minusculă în care îl abandonase John. Frate. În lege*. Ce trăsnaie mai era și cuvîntul ăsta ?

* Calambur: în engleză, *brother-in-law* înseamnă *cumnat*; brother=frate, law=lege.

Capitolul 18

Stern intra acum pentru prima oară cu Helen Dudak în sala de concerte din Kindle, cu balcoanele sale ca un tort de nuntă și cu tavanul ornamentat cu spirale de aur, acolo unde își petrecuseră prima lor seară împreună, Clara Mittler și Alejandro Stern. Nu sesiză coincidența pînă cînd bătrînul dirijor Adolph Fronz nu ridică bagheta; gîndul îi accentuă disconfortul. Aproape că rupsese această relație; doar buna-cuviință și repulsia de a o jigni îl făcuseră să continue. Era un fapt trist, rușinos, groaznic — găsiți adjectivele potrivite — dar raportul lui Radczyk îi luase ceva ce nici momentul intrării în garaj nu reușise să-i ia. Avusese un eșec mai mare, mai important decît își imaginase. Sexul conta. Acum și întotdeauna. Afla asta acum, iar sentimentele lui — pendulînd între furie dezlănțuită și disperare — îl îndepărtaseră complet de orice femeie. Ideea de a petrece o seară întreagă, încercînd să fie gentlemanul șarmant și atrăgător de acum cîteva săptămîni, era scoasă din discuție. În ultima clipă, găsise biletele în agenda Clarei și îi telefonase lui Helen, pentru a-i sugera această modificare.

— Am gătit, spuse Helen simplu.

— Atunci poate puțină muzică, iar cina mai tîrziu ?

— Bine.

Helen era binevoitoare. Se simți complet ușurat. În sala întunecată, cît timp Fronz avea să dirijeze, iar muzicanții vor cînta, el avea să fie singur, eliberat de obligația de a întreține conversația. După aceea putea să se lase răpus de oboseala muncii de o săptămînă.

— Nu prea știu de ce, îi spuse Helen în pauză, dar nu te-aș fi ales pentru a asculta muzică simfonică. Mai degrabă cvartete sau o chitară solo.

Stăteau în hol, clipind, pe măsură ce se aprindeau luminile. Perechi, pe care el și cu Clara le întîlniseră aici ani în șir, ridicau mîinile în semn de salut. Dar nimeni nu se apropia. Stern fu cuprins de o izbucnire total imprevizibilă de durere și remușcare, înțelegînd că începuse o viață nouă. De dragul lui Helen zîmbea, dar jalnic.

— Nu pot face diferența. Stern își duse mîna la ureche. Sînt afon. Nu sînt în stare să fac diferența dintre orchestra simfonică din Kindle și orchestra liceului.

Ținuse ascuns de Clara acest lucru timp de treizeci de ani, deși, atunci cînd se dovedise că Marta nu poate distinge o notă de alta, era posibil ca ea să fi avut unele bănuieli.

— O, Sandy !

Helen îl ținea de mînă în timp ce rîdeau de cusururile sale. De ce oare uita tot timpul cît de mult îi plăcea Helen Dudak, asta atît timp cît se afla lîngă el ? Arăta splendid. Părul ei roșu, ca de vulpe, avea un aspect rigid, ceea ce trăda o incursiune la salonul de coafură ; purta o rochie simplă, decoltată la umeri. În ciuda tuturor așteptărilor, în timp ce lumina scădea din nou, se simți bucuros că se afla aici.

— Deci, ai fost la concert toți acești ani și n-ai știut niciodată ce asculți ? întrebă Helen în mașină, îndreptîndu-se către casă.

Se întoarse să îl privească în față ; își strînsese picioarele pe scaun ca o fetiță. Tipic pentru Helen și pentru instinctul ei de a detecta nuanțele importante, să se întoarcă la acest subiect. Se îndreptau către casa ei, pentru a lua cina. În cele din urmă, nu putuse s-o refuze. De altfel, compania lui Helen era reconfortantă. Și, după toate lamentațiile sale în legătură cu lipsa lui de trecere la femei, era cuprins acum de o senzație mult mai comună, pe care ele i-o satisfăcuseră întotdeauna : îi era teribil de foame.

— Clarei îi plăcea să mergem.

— Mi-aduc aminte. Dar... zise Helen, apoi se opri.

— Da ?

— Nu-i nimic.

— Te rog.

— Mă gîndeam de ce te-ai duce acum.

— A, făcu Stern, sperînd să găsească un răspuns plin de tact, fiind ușor speriat s-o descopere atît de vicleană.

Dincolo de geamuri, se vedeau luminile de mercur din centrul orașului, pustiu la acea oră, fantomatic. Spre ușurarea lui, Helen continuă de una singură :

— Cred că intenționam să-ți dau un sfat.

— Te-ascult.

— Nu, spuse ea. Nu se poate face o comparație între situația mea și a ta.

— Just, zise Stern. Te gîndeai la... ?

— O, doar că, oricît de groaznic ar fi, sînt anumite lucruri de care te bucuri atunci cînd ești singur din nou. Libertatea. Poți descoperi ce îți aparține cu adevărat. Luminile orașului se scurgeau pe lîngă ea ; se întoarse, pentru a-i cîntări răspunsul. Sînt sigură că ți-am spus ceva teribil de jignitor.

— Nu, nu, spuse Stern.

Era dornic să o aprobe, să arate că-i înțelegea bunele intenții, fericit că-i sugerase să meargă la concert dintr-un reflex nemotivat. Și, de fapt, era o părere valoroasă. Avînd o adevărată putere de judecată, Helen descoperise ceva ce, altfel, el ar fi ratat. Cu toate chinurile, anumite părți din el — multe, de altfel — acceptaseră, încîntate, noua lui viață de burlac. Nu numai scurta perioadă în care zburdase. Clipa de față era un nou exemplu — era relaxat, se simțea bine, putea să vorbească despre sine însuși într-o manieră rareori încurajată de Clara. Clara avea un program strict, activitățile ei de care se ocupa mereu. Mulți ani (prea mulți ! gîndi, simțind din nou obișnuita înțepătură a vinei) recunoscuse în mod tacit că ea făcuse uz de toate aceste programe pentru a scăpa de apatie și deprimare. Dar problema era că el știuse, se obișnuise cu asta, iar acum ea nu mai era acolo, ca un metronom redus la tăcere. Rănit, admițînd existența unor regiuni neexplorate ani în șir.

Helen servi o cină splendidă. Făcuse o salată de creveți cu sos și mai gătise o bucată de pește. Stătea deasupra tigăii de fier fumegînde, bîndu-și vinul și conversînd, ca o gazdă a unei emisiuni culinare. Rick, copilul ei cel mai mic, student în anul doi la Easton, visa, ca mulți alții la nouăsprezece ani, să devină specialist în

drept penal. Helen îi punea întrebările lui. Credea Stern că toți clienții lui erau nevinovați ? Cum putea să-i apere dacă nu-i credea nevinovați ? Cum se simțea cînd afla că erau vinovați ?

Astea erau întrebări vechi, de o viață, iar lui Stern îi făcu plăcere să-i răspundă lui Helen care asculta cu atenție. Se vorbea despre noblețea legii. Stern nu credea în asta. Prea multă duhoare de abator emana fiecare tribunal în care intrase. Deseori, era o afacere murdară. Dar legea, cel puțin, căuta să reglementeze neșansa, slăbiciunile și prejudiciile existenței noastre sociale care, altfel, ar fi fost cu totul și cu totul arbitrare. Obiectul legii era de a lăsa ca apele să-i înghită doar pe aceia care fuseseră selectați să se înece după un criteriu de ordine. În relațiile dintre oameni, rațiunea nu triumfa complet niciodată ; dar nu exista o cauză mai bună. Helen ședea rezemată, bîndu-și vinul, atentă.

Ca desert, servi căpșuni. Ridică sticla de vin către Stern, însă el refuză. Helen băuse zdravăn ; Stern luase doar un singur pahar. Băuse destul de mult în ultimul timp, obicei pe care nu îl avusese în trecut ; se întîmpla de multe ori să-l doară capul.

— Ca de obicei, spuse el, am vorbit numai și numai despre mine.

— Îmi place să te ascult, Sandy. Știi doar.

— Da ? Ei bine, apreciez un auditoriu receptiv.

Helen se uită direct la el.

— Ai unul aici, spuse ea, ceva mai încet. Tăcură o vreme. Uite, spuse Helen Dudak. Tu știi. Eu știu. Așa că am s-o spun. Sînt disponibilă. E bine ?

— Da, sigur...

Ea își ridică sprîncenele-i negre.

— În toate privințele.

Inima lui Stern tremură pentru o clipă. Ce era cu Helen ? Avea o atitudine cu totul dezarmantă. Spunea tot ce avea în minte, fără mai multă ceremonie decît a unui măcelar punînd carnea pe cîntar. Dar știau amîndoi că ajunseseră într-o situație promițătoare.

— Nu ești pregătit, spuse ea imediat. Înțeleg. Își luă paharul și bău vinul dintr-o înghițitură, primul ei gest evident nervos. Dar cînd vei fi, să vii. Sandy, sîntem

aproape în secolul al douăzeci și unulea. Nu au mai rămas atitudini decente legate de chestia asta. Nu toată lumea clachează nervos în perioada de doliu.

Nu știa ce i-ar fi spus, dacă i-ar fi oferit ocazia. Bineînțeles că nu se făcea să-i explice lui Helen situația, anume că ieșise să se distreze ca un vampir, în loc să stea în criptă, cu un piron înfipt în inimă. Din fericire, oricum, explicația nu apărea ca fiind necesară. Asta era, intui Stern, bine gîndit; Helen își fixase toate scopurile. Își asumase rolul de misionar. Îl va vindeca pe Stern, îl va reconcilia cu el însuși. Imediat, îi va spune că încă mai e atrăgător. O știa pe Helen de zeci de ani și își dădea seama că această îndrăzneală nu-i stătea în fire. Adoptase un model nou, îmbunătățit. Precum un discurs politic. Națiunile colonizate trebuia să se autodetermine, odată și odată. Să spui ce gîndești. Să-ți accepți dorințele. Sîntem egali și avem aceleași drepturi. Era mai puțin optimist decît ea cu privire la virtuțile acestei revoluții. Dar, pentru seara asta, era bine. Își va juca rolul. Iată-l pe domnul Alejandro Stern, primul mascul din istorie.

— Ești un bărbat atrăgător, Sandy.

Nu-și putu împiedica zîmbetul. Din nou, ea înțelesese greșit.

— Tu crezi că singurul lucru pe care femeile îl găsesc atrăgător este un trup de douăzeci de ani ?

Iată unul dintre cele cinci sau șase mistere de prim rang ale vieții. Ce *găseau* atrăgător femeile ? Atenție, asta o știa. Forța, de orice fel ar fi fost ea, se gîndise el în ultima vreme. Dar și elementul fizic avea rolul lui.

— Oricum ar fi, Helen, cred că-mi lipsesc unele dintre ingredientele esențiale.

— Nu cred asta. Cred că ai toate ingredientele esențiale. Poate unele neesențiale... făcu un gest la care amîndoi rîseră cu poftă.

Dumnezeu știa, nu avea sens să pretindă că nu-i plăcea asta. Îi plăcea. Dată fiind starea de spirit în care începuse seara, onestitatea, afecțiunea și bucuria ei în prezența lui păreau un miracol încurajator. Îi luă mîna.

— Helen, e o ofertă încîntătoare. Sînt sigur că mă va obseda.

Ca de obicei, îi plăcea să fie derutant. Revenise la aspectul său esențial, străinul necunoscut și greu de descifrat. Privirea lui ambiguă era, se pare, prea mult pentru ea. Se trase înapoi și clătină din cap.

— Doamne, ce-am încurcat lucrurile.

— Prostii.

— Oh, Sandy... Își acoperi fața cu ambele mîini. Sînt beată. Nu-mi vine să cred.

Stătea jos, cu ochii închiși, roșind deodată, suferind teribil. Imaginea scumpei, cinstitei Helen îl mișca. Începuse să aibă labilitatea emoțională a unui adolescent. Pînă acum nu conta. Se ridică deodată și, din spatele scaunului ei, o cuprinse cu brațele.

— Helen, spuse.

— Sînt beată, repetă ea. M-am dezlănțuit ca un bețiv notoriu într-un bar.

— Ți-ai scos la iveală sufletul cald și adevărat. Și, spuse el, sînt grozav de interesat.

— Adevărat ?

Își dădu capul pe spate, astfel că îl vedea răsturnat, o manevră simpatică, dar, oricum, potrivită unei persoane avînd jumătate din vîrsta ei. Și zîmbetul, la fel, era de puștoaică.

— Da, spuse domnul Alejandro Stern.

Ținea prea mult la ea ca să n-o îmbrățișeze. Se aplecă în întîmpinarea ei, plin de bune intenții și complet nepregătit pentru șocul resimțit de la primul contact. Helen simți și ea și scoase un geamăt. Merse în jurul scaunului și o luă în brațe. Îi atinse sînii.

— Hai sus, spuse ea după un moment.

Îl luă de mînă și-l conduse în dormitor. Acolo, el îi desfăcu rochia, îi scoase corsetul și o ajută să-și dea jos sutienul. Sînii îi erau plați și puțin aplatizați de vîrstă și de truda experienței de femeie, dar priveliștea rămînea, pentru Stern, profund excitantă. Îl lăsă pe el să dea cuvertura la o parte. Helen îi desfăcu cravata și i-o trase de sub guler.

Atunci își aminti de avertismentul lui Peter. Stern se blocă. Era fără echipamentul indispensabil. Asta era groaznic.

— Helen, spuse el. Ea se uită la el, dar gura lui părea, pur și simplu, înțepenită. Helen, e foarte neplăcut...

— O, făcu Helen, tu de pe ce lume ești ?

Arătă peste pat, spre noptieră.

— Sertarul de sus.

Printre ciorapii de damă era și un pachet de prezervative. Helen, care își vîrîse brațele în rochia languros drapată, zîmbi confuz.

— Dacă tu nu te simți prost, nici eu nu mă simt prost. Ca să-ți spun adevărul, e nevoie de asta.

El nu înțelese.

— Controlul nașterii, spuse ea.

— De ce, Helen ? întrebă Stern.

Această veste îl bucură, oarecum.

— Nu te ambala prea tare, spuse ea și dădu la o parte cuvertura. Sînt la menopauză. Ca toată lumea. Nu de mult timp.

Stern se juca cu pachetul. Mărime industrială. Douăzeci și patru. Majoritatea lipseau. Doamne Dumnezeule, ce deconcertantă era viața asta modernă. Helen veni către el. Își scoase mîinile din mîneci.

— Unde rămăsesem ? întrebă el.

Mai tîrziu, stătea cu Helen în pat. În seara asta, fusese mai puțin performant. Se chinuise pe întuneric cu prostia aia din latex, iar nervozitatea lor se manifestase cu o politețe aproape comică.

— E bine ?

— O, da, sigur.

Cu toate acestea, stăteau întinși, tăcuți și atenți unul cu celălalt, satisfăcuți. La un moment dat, se gîndi că trebuia să plece. Dar nu chiar acum. În mod inutil, îi trecu prin minte că era cu adevărat o creatură netrebnică, o canalie fără conștiință, ieșită dintr-o farsă franceză de budoar, ce jura castitate și apoi se arunca asupra primei femei care-i ieșea în cale. Ce se întîmpla cu el ?

Dar nu se simțea josnic — sau nedrept. Crezuse, uitîndu-se la televizor, la filme și la discuții deschise — de oriunde ar fi venit aceste idei — că acuplările așa-zis ocazionale erau lipsite de dragoste și de nerv. Dar aici, stînd în întuneric, se simțea însuflețit de sentimente duioase. Această femeie, ca și Margy, o să-i fie dragă toată viața.

Oare se înșela ? Sau se înșela morala curentă ? Oare lumea nu căuta, de fapt, intimitatea ? Se gîndi, în chip straniu, la Dixon. Oare și maestrul își trăia aventurile în felul acesta ? Da. Probabil. Chiar și pentru Dixon, trebuia să fie la mijloc ceva mai mult decît dorința de a umbla de colo-colo sau șansa de a se lăuda. Rîvnea după înțelegere și tandrețe înainte de a se întoarce în lumea dură, croită după bărbați. La fel și domnul Alejandro Stern. Viața lui de pînă acum luase sfîrșit, iar calea pe care apucase îi era într-o mare măsură necunoscută. Ce avea să urmeze ? Ultimele luni fuseseră presărate cu temeri. Ceea ce nu era cazul acum. Helen stătea încovrigată în curbura brațului său, iar el îi simțea respirația din ce în ce mai ușoară pe măsură ce se cufunda mai adînc în somn. Se dădu la o parte și se duse să se răcorească în aerul proaspăt al nopții. Din momentul în care se întîmplase asta, putea să se declare împăcat, cel puțin pentru astăzi.

În vederea evenimentului, Stern împrumutase Chevrolet-ul model 1954 de la colegul său de facultate, George Murray. Automobilele de pe vremea aceea tocmai încetaseră să mai arate ca niște ceainice. Stern considera acest vehicul, echipat numai cu un radiator, impresionant. În Statele Unite, nu făcuse cunoștință cu prea multe fete ; păreau să fie puține ocazii. În liceu, fusese închis în sine și, prin urmare, prezentase prea puțin interes pentru femeile din jurul lui. Și apoi, muncise în fiecare week-end încă de la vîrsta de șaptesprezece ani : conducea o rablă de camion ce aparținea lui Milkie, șeful chior și jegos. Cu timpul, lipsa experienței păru să se atenueze. Fiind străin, ca origine evreu, avînd pe deasupra și accent hispanic, se simțea în compania femeilor ca picat din lună. Așa că îi era recunoscător Clarei pentru că se simțea bine cu el. Încercase să alerge cu ea pînă la portiera mașinii, dar ea era amuzată și nepăsătoare. O reconforta oarecum pe această tînără dură ; pe măsură ce năzuia spre ea, orbește și instinctiv, ea se gîndea, probabil, că el era tot ce merita ea.

— Știi, spuse ea, îndată ce el se așeză, asta a fost într-adevăr ideea mea. L-am implorat pe taică-meu să te roage.

— Știi, spuse el gesticulînd, a fost ideea mea. Tu însă ai pus-o în practică.

— Oh, ești dulce. Zîmbi. Tata crede că ești foarte deștept.

— Da ?

Stern, neobișnuit să șofeze prin oraș, privea cu disperare șoseaua. Dacă se întîmpla vreun accident, Murray îl avertizase să se ferească de el.

— Tu ce crezi despre el ? întrebă ea. Despre tata ?

Era prea tulburat ca să se poată abține să nu geamă. Clara izbucni în rîs. Îi puse mîna pe braț în timp ce el manevra schimbătorul de viteze.

— Sînt teribilă, nu-i așa ? De fapt, nu asta sînt eu, domnule Stern. E numai vina ta. Știi că de obicei sînt foarte tăcută ? Îți vor mai spune și alții asta despre mine.

— Și ce or să-mi mai spună ? întrebă Stern.

Devenise sociabil. Ea zîmbi, era o întrebare prost pusă.

— Povestește-mi despre Argentina, spuse ea după o clipă.

La concert, se interpretase Ravel. Ea îi vorbise despre muzică, făcînd referințe care pentru ea erau la fel de clare ca niște cuvinte scrise pe o pagină. În pauză, el cumpărase suc de portocale. Doar o singură sticlă, pentru ea. Fusese un reflex, dar observase imediat că o tulburase, arătîndu-i evident lipsa mijloacelor materiale. Ea nu făcuse însă caz de acest lucru. Îi oferise paiul ce fusese introdus în cutia de carton și-l făcuse să ia o înghițitură. Acustica sălii amplifica vacarmul, iar luminile din hol erau usturător de stridente după întunericul din timpul concertului. Dar momentul devenise pentru Stern mai intim decît o îmbrățișare. Caracterul ei devenea la fel de clar ca și muzica ce fusese interpretată : era bună, încrezătoare, inepuizabilă. Ținea mai mult la bunătate decît la grația ei de femeie de lume. Această intuiție îl lovise ca un fel de leșin, fusese cuprins de un curent cald ; își simțea inima alergînd către ea.

— A fost splendid, îi spuse ea, ieșind de la concert.

Își dusese haina pînă la ușă, apoi se opriseră înghiontiți de trecători în vreme ce se chinuiau să se îmbrace. Stern se hotărî să-i propună să ia cina împreună la restaurantul chinezesc. Visase la momentul acesta toată săptămîna. Trebuia s-o ducă undeva. Restaurantul chinezesc, hotărîse el, în cele din urmă, din motive economice și romantice, iar gîndul unei mese — era slab pe atunci și tot timpul

flămînd — îl chinuise zile întregi. Oricum, ea îl refuză. Banii, cu siguranță, erau motivul.

— Trebuie să vă spun, domnișoară Mittler, că intenționez să îmi instalez un telefon săptămîna viitoare.

Era adevărat. Nu o făcuse pentru că nu era sigur că Henry îi va permite să rămînă în birou. Dar remarca reuși să o amuze pe Clara. Aceasta, își dădu Stern seama, era un fel de magie a ei. Clara Mittler rîdea cu ușurință. Purta o pălărioară roz, cu o mică voaletă albă, și își duse mîna la bor.

— Săptămîna următoare, spuse ea. De ce să ne grăbim astă-seară ?

Fu de acord. Îi oferi brațul, iar ea îl luă. Înaintară împreună prin mulțimea din hol, bărbații în pardesie, iar femeile în blănuri și cu bijuterii. Stern simțea un fior de plăcere. Era sigur că cineva îl privea și gîndea : ce frumoasă pereche de tineri americani.

Capitolul 19

Mesajul telefonic spunea „Margy Allison". Dacă ar fi fost doar „Margy", el și-ar fi dat seama cine era cu o clipă mai devreme și s-ar fi simțit mai puțin chinuit. Nu mai schimbaseră o vorbă de cînd se despărțiseră la hotel. Nu-i mai trimisese flori, nu-i mai dăduse nici un telefon, să-i spună „bună" sau, mult mai important, să-i menționeze că era posibil să-i fi transmis vreo boală venerică. Avusese totuși intențiile astea. Dar ar fi fost mult mai ușor să determine Departamentul Sănătății Publice să trimită o carte poștală, decît să explice problema prin telefon. Și cum putea să explice substratul problemei, protejînd, în același timp, intimitatea Clarei și a lui ? Peter sunase deja, să-i spună că eșantionul ieșise curat : după un al doilea test al sîngelui, peste cîteva săptămîni, o să aibă o carte de sănătate perfectă. Mai bine să aștepte, se gîndise. Dar acum, cu mesajul telefonic, era încolțit. Ei bine, parcursese un drum lung în numai cîteva luni, de la soț fidel pînă la ticălos desăvîrșit. Oftă și o rugă pe Claudia s-o caute la telefon pe Margy.

— Bună, spuse Margy. Stern crezu că surprinde o notă de voioșie în vocea ei, dar speranțele lui se sfărîmară curînd. Era ironică. O grămadă de timp, și nimic, continuă Margy.

Linia telefonică era invadată de sunete. Ce-l făcuse oare să creadă că se pricepea la femei ?

— Dacă-ți-aș spune că sînt teribil de rușinat, m-ai crede ?

— Sigur, spuse Margy. Cred că totul devine foarte clar astfel.

Era supărată. Indignată. Stern se cufundă încă puțin în scaunul lui, încercînd să se identifice cu un mănunchi

de sentimente de culpă. Urma ca ea să i-o trîntească. O simțea.

— Mi-e frică, spuse el și se opri.

O să-i spună că era străin de toată treaba și, prin urmare, tulburat. Dar era mult prea patetic pentru o scuză.

— De ce ? spuse Margy. Vrei să-mi spui că e ceva de care te temi ?

— Margy, îmi pare rău cu adevărat. Serios. Ești o persoană mult prea fină, ca să fii tratată atît de meschin.

— Cred și eu, spuse ea.

— Știu asta. Cu adevărat.

— Dar uite că eu te-am sunat.

— Sînt foarte bucuros că ai procedat astfel. Am ceva ce ar trebui să vezi.

— Eu ?

— Da, tu. Îți place sau nu, m-am gîndit că tu ești tipul cu care ar trebui să vorbesc despre asta.

Cînd înțelese, fu ca și cum l-ar fi înjunghiat cineva. Oh, Doamne, se gîndi. Oh, Doamne. Închise ochii. O îmbolnăvise.

— Stăteam aici, uitîndu-mă la chestia asta blestemată și la asta m-am gîndit — ei bine — voi vorbi cu pungașul ăla chiar acum.

— Oh, Margy, spuse Stern. Așteptă un moment, cuprins de o rușine insuportabilă. Cînd a apărut ?

— Ieri.

Bineînțeles. Bazează-te pe Peter și vei sfîrși prost.

— Asta e responsabilitatea mea, spuse Stern. Nu trebuie să ai dubii în privința asta.

— De ce să am dubii ? Te sun doar, nu ?

Stern continua să țină ochii închiși. Niciodată în viața lui nu trecuse printr-un moment ca acesta. Niciodată. Tot timpul își păzise cu mare grijă onoarea. Strecură distrat o mînă de-a lungul biroului, pînă cînd își aminti că această căutare pe bîjbîite era inutilă. Urma să cumpere astăzi trabucuri. Era o promisiune față de el însuși. Un jurămînt.

Cînd el încetă să vorbească, ea spuse :

— Aș vrea să-mi spui ce trebuie să fac.

— Sigur.

— Cît poate să dureze tîmpenia asta ?

Ce-i spusese Peter oare ? Trei săptămîni sau o viață de om. Îi spuse doar că nu se putea ști sigur. Nu voia să intre în detalii.

— Perfect. Cred că pot să vin acolo ?

— Aici ?

— Unde altundeva ?

Era, se pare, rușinată de tratament sau de diagnostic.

— Cred că tot ce e necesar poate fi făcut în Chicago.

— Da, și eu cred asta, spuse ea, dar nu va fi așa.

N-avea nici cea mai mică idee ce impuls o făcuse să izbucnească acum.

Cînd imaginea lui Helen îi veni deodată în minte, i se opri respirația. Se lăsă pe spate în scaun, rigid, prostit. Cu siguranță, nu putea fi o problemă și acolo. Peter realmente promisese. Dar dacă se înșela și a doua oară ? Ochii lui Stern erau acum larg deschiși.

Margy îl întrebă dacă mai era acolo.

— Îmi pare rău.

O rugă să aștepte un moment, apoi se trase mai aproape de birou, ținîndu-se de marginea lui verde. Tot acest control pe care-l exercitase, acel control forțat, excesiv și urît, pe care-l avusese tot timpul și pe care-l disprețuise în mod tacit tot timpul, avea o menire. Văzu asta acum.

— Știi că mai am numai trei săptămîni, spuse Margy.

— Trei săptămîni ? întrebă el.

— Pînă cînd trebuie să fiu acolo. Aici scrie douăzeci și șapte iunie.

Ce anume, aproape spuse. Dar n-o făcu. Un proces miraculos de reconstituire intră în funcțiune. Oh, scăpase cu viață. Înțelegea acum : ea primise o citație de la marele juriu. Își dădu o palmă în piept, acolo unde își simțea inima bătînd nebunește.

Răspunzînd întrebărilor lui, făcu o scurtă dare de seamă a evenimentelor din ziua precedentă. Citația fusese emisă de agenții FBI din Chicago, funcționari locali, neimplicați în investigații care, pur și simplu, îi aruncaseră hîrtia, spunîndu-i că trebuie să depună mărturie pe douăzeci și șapte, cu privire la documentele cerute.

— Ai perfectă dreptate, spuse Stern. Trebuie să vii aici. Mă gîndeam pentru un moment că n-or să ceară o

audiere înainte de depoziția în fața marelui juriu, dar, de vreme ce ți-au spus altfel...

Mințea fabulos acum — într-o secundă, urma să reorienteze întreaga discuție.

— Deci, ai spus pe douăzeci și șapte ? Se întinse după agenda de întîlniri, dar era la Claudia. Nu se deranjă s-o recupereze. Da, este bine. În regulă, atunci o să te văd aici.

— Asta-i tot ? întrebă ea.

— Nu, nu, spuse Stern, bineînțeles că nu. Trebuie să mă întîlnesc cu tine, să revedem documentele, să stabilim de ce te-au deranjat.

— Dar ești avocatul meu. N-o să fie ca în cazul lui John. Cum ai spus, ești responsabil.

— Trebuie să verific împreună cu asistentul procurorului federal, ca să fiu sigur. Dar trebuie să spun că...

Stop, își spuse. Oprește-te. Vorbea prostii încă plin de ușurare.

— Margy, pune citația pe fax. Chiar acum...

Pentru cîteva clipe fură în legătură, fără să vorbească, gîndindu-se la nimicuri, în bîzîitul monoton al faxului. Apoi Stern o anunță că Claudia îl solicita pentru un alt telefon, o minciună complet străvezie, și o puse pe Margy să aștepte pînă cînd copia citației ieși din aparat pe masa lui. Erau solicitate documentele firmei și, de fapt, citația ar fi trebuit să-i fie trimisă lui, în calitate de avocat al corporației. Nu crezuse că avertismentul lui Klonsky să însemne că ei vor ajunge pînă aici. Dar judecătorul Winchell îi lăsase și în alte cazuri pe procurori să o scoată la capăt cu această tactică, argumentînd că era necesar să fie siguri că angajații erau exigenți în elaborarea documentelor. Și, ca de obicei, remarcă Stern, informatorul guvernului fusese pe fază în indicarea celui care ar fi putut cunoaște cel mai bine documentele firmei.

Conținutul citației era, în majoritatea privințelor, previzibil. Primele listate erau aproximativ douăzeci și patru de documente ; guvernul voia toate listele scrise în acele zile la biroul central. Cerînd dosarele tuturor afacerilor biroului de tranzacții la fiecare termen, guvernul își continua efortul de a-și eclipsa interesele, nemenționînd tranzacțiile individuale. Însă, în toată această cantitate de

hîrtii, trebuia să fie și biletele pe care John le scrisese la instrucțiunile lui Dixon, pentru comenzi ce sfîrșiseră prin a fi înregistrate în contul pentru erori. Încă o dată, informatorul era pe fază.

În paragraful al doilea al citației, marele juriu solicita toate cecurile de sume anulate ale biroului de tranzacții, în valoare de peste două sute cinci zeci de dolari, consemnate în primele patru luni ale anului. Acesta, Stern înțelese, era un nou pas în eforturile guvernului de a identifica în mîinile lui Dixon profiturile realizate ilegal prin tranzacții la termen. Era, totodată, și un semn încurajator; se părea că, după cum prevăzuse Dixon, citația către banca lui rămăsese fără rezultat. Stern petrecuse o seară sau două, analizînd copii ale documentelor pe care banca le întocmise și nu remarcase ceva mai important decît ocazionalele cecuri personale de investiții și achiziții ce făceau parte din stilul de viață de milionar al lui Dixon. Bineînțeles, nu erau depuneri mari din surse nejustificate.

— Ce-i cu ultimul paragraf ? o întrebă Stern pe Margy cînd reveni la telefon. Pulsul îi revenise la normal. Citi : „Toate documentele privind deschideri de cont, documente de achiziție și vînzare, confirmări și declarații lunare pentru contul 06894412, contul Wunderkind". Știm ce poate să fie ?

— M-am interesat, spuse Margy.

— Și ?

— Și, e un cîine bătrîn și deștept. Ai extrasele contului pentru erori pe care ți le-am dat ?

Stern o puse să aștepte la telefon cît timp Claudia scoase dosarul.

— Uită-te pe douăzeci și patru ianuarie, îl instrui ea. Vezi acolo unde contul pentru erori înregistrează o cumpărare și o vînzare de o mie șapte sute cincizeci de tone de ovăz ?

Se uită. Dixon sau altcineva, pentru a face pe plac presupunerilor formale, reunise aceste comenzi în jurul unei creșteri a prețului ovăzului, apărută atunci cînd Chicago Ovens cumpărase mai mult de șaptezeci de mii de tone în ziua aceea la Chicago.

— Tranzacțiile au adus un profit de patruzeci și șase de mii, nu- i așa ?

Nu era capabil să urmărească, lăsînd-o singură să-și continue calculul aritmetic. Aproba doar.

— Acum, uită-te la ziua următoare. Vezi unde e o înregistrare a două contracte de cumpărare de argint, în contul pentru erori ?

— Da.

După notele înscrise în extrasul contului pentru erori, aceste tranzacții, ca și tranzacțiile cu ovăz din ziua trecută, fuseseră înscrise într-un cont pe care biroul de tranzacții nu îl avea în evidență. Astfel, toate tranzacțiile intraseră în contul pentru erori.

— Acum, ghici la cît se ridică valoarea în bani gheață a argintului ? Te surprinde dacă e puțin sub patruzeci și șapte de mii ?

Pînă aici, totul era o surpriză pentru Stern, însă, cunoscîndu-și rolul, spuse numai „nu".

— Acum, uită-te la extrasul contului pentru erori, spuse ea. Vezi din nou cele două contracte pentru argint ?

— „Proces-verbal de transfer către A/C 06894412".

Stern citi nota din declarație și se uită din nou la citație. Acesta era numărul contului Wunderkind. Ca și pînă atunci, nu înțelegea.

— Vezi, a folosit profitul pe care l-a obținut pe ovăz în data de douăzeci și patru, pentru a cumpăra argint pe douăzeci și cinci. Costul argintului se debitează în contul pentru erori, și, după ce este închis, el justifică intrări și transferă argintul în acest alt cont, Wunderkind. Înțelegi ? A transformat profitul în argint, iar acum îl are în mîinile sale fierbinți.

— În alte ocazii s-a mai întîmplat ceva similar ?

— După cîte cred eu, e la mintea cocoșului. Face ceva bani prin tranzacții la termen, apoi îi aruncă într-un cont pentru erori, pentru a absorbi profitul din același cont.

— Wunderkind ?

— Exact.

Stern își explică lui însuși, pentru a fi sigur că înțelesese ; era un procedeu complicat, pentru a manevra profiturile obținute prin tranzacții la termen prin contul pentru erori. O dată ce profitul era în mîinile lui, ar fi încheiat noi contracte, făcînd cîte o greșeală ce ar fi pus noul contract, de asemenea, în contul pentru erori ; după

ce prin contul acesta se plătea pentru noua poziție, suma era transferată în contul Wunderkind — orice sau oricine ar fi fost el. De aceea Dixon îi aruncase privirea aceea vicleană pe terenul de golf.

— Și ce se întîmplă cu toate pozițiile înscrise în acest cont Wunderkind ?

— Nu știu, fiindcă nu am încă toate documentele. Probabil că îl închide imediat și bagă banii în buzunar.

— Și Wunderkind ce înseamnă ?

— Mă depășește. Poate că în cont este numele. Singurul lucru pe care îl știu din număr este că e vorba despre un cont de corporație.

Stern dădu din cap. Deci, această cursă se îndrepta spre el. Dacă guvernul putea arăta că Dixon controla acest cont Wunderkind, deținea legătura de care avea nevoie ca să-l învinuiască de toate acestea. Dixon avea pregătită o ultimă șmecherie, un alt truc deștept, pentru a-i împiedica pe agenții federali să demonstreze că dolarii aceia murdari ajung la el. Un cont de corporație, spusese Margy. Probabil că acțiunile corporației erau deținute de un trust, iar trustul era controlat și finanțat de la distanță. Pe parcursul investigației IRS-ului, de acum cîțiva ani, Stern îl văzuse pe Dixon utilizînd astfel de stratageme, manevre istețe cu care s-ar fi mîndrit și CIA. John era cel care rămăsese principala lui îngrijorare — ce avea să spună el judecătorilor ? Dacă îi va împiedica sau va înjumătăți adevărul, Klonsky și Sennett vor amenința cu punerea sub acuzare — și o vor face. Stern dădu din nou din cap, gîndindu-se la situația delicată a ginerelui său.

Stern îi ceruse lui Margy să adune toate documentele pînă luni, înainte de audierea ei la tribunal.

— Sigur. Voi lucra tot week-end-ul. Ce mai e nou ? Cred că voi ajunge acolo duminică seara, spuse Margy încet. Stai și tu pe la Gresham.

— Ah, da, spuse încet Stern. O văd pe Claudia făcînd semn cu mîna. Trebuie să fie ceva urgent. Îți mulțumesc mult, îi spuse, îți mulțumesc tare mult, și puse jos receptorul, simțindu-se rău, recunoscător și liber.

Capitolul 20

De două ori în ultima săptămînă, Stern se dusese acasă de dimineață, să se schimbe pentru slujbă și să se uite prin corespondența din ziua precedentă — noaptea petrecîndu-și-o la Helen. Ieșiseră împreună de trei ori, după seara petrecută la concert — la restaurant, la teatru, și ea își demonstrase de fiecare dată capacitatea de a-l face să treacă peste stresantele accidente ale vieții sale în derivă. Cu Helen, avea tendința să audă numai rîsetul ei muzical și ispititor, vocea ei clară și fermă, și să simtă, bineînțeles, stăruitoarea vibrație a vieții sentimentale reînviate. Scumpa, dulcea de Helen era hotărîtă să-l binedispună.

În corespondența din ziua precedentă, Stern găsi în această dimineață o altă copie a notei de la Westlab, un formular roz de data asta, cu o etichetă roșie, bătută la mașină, care spunea: EXPIRAT. Da, desigur, se gîndi imediat. Ultimele speculații erau că, datorită naturii problemei, consultase o doctoriță. Ajunsese să răsfoiască prin agenda de telefoane din nou, căutînd un nume, chiar dacă simțea că era inutil. Ce ar fi putut modifica? Dar curiozitatea lui nu era doar o problemă rațională. Considera această rețetă expirată ca fiind un semn al destinului, și, cu rețeta de la Westlab și carnetul de cecuri în mînă, aranjă ca, imediat ce avea să se îmbrace, să găsească locul unde, în mijlocul lunii februarie, un eșantion al Clarei Stern fusese recoltat, examinat și, cu exactitate clinică, diagnosticat. Dar dacă era o greșeală, se întrebă dintr-o dată, în timp ce conducea, apoi înțelese, cum o făcuse de sute de ori înainte, că diagnosticul nu era ultima concluzie. Clara avusese un motiv să bănuiască ceva. Numai în Biblie și în poveștile cu regele Arthur virtuoșii aveau relații erotice în somn.

Stern nu cunoștea adresa laboratorului, însă ghidul străzilor îi indicase o curticică, vîrîtă între două largi bulevarde comerciale, nu mai mult de cinci sau șase blocuri depărtare de casa lui Stern, în apropiere de Riverside. Acolo era o clădire din cărămidă, scundă și cu acoperișul neted, cu ferestre cu canaturi, o construcție în stilul anilor '50. De douăzeci de ani, trecuse cu mașina pe lîngă laborator și niciodată nu-l observase. Dincolo de ușile de sticlă ale clădirii, era o sală mică de așteptare, cu patru scaune adînci, mărginite de o bară de oțel și un oficiu de sticlă. La ferestruica acestuia, ceru cu Liz. Fu chemată și apăru, exact cum o descrisese Radczyk, mică și întunecată, cu părul negru și tuns scurt, cu breton. Purta pantaloni largi și cenușii ; era machiată și fardată strident. Zîmbi atractiv, obișnuită, în mod evident, să aibă de-a face cu publicul.

— Sînt domnul Stern, spuse el. Această chitanță i-a fost trimisă soției mele înainte să moară, la sfîrșitul lui martie. În confuzia care a urmat, mă tem că am uitat de ea.

— O, nu-i *nimic*, spuse Liz apăsat.

Făcu un gest cu mîna, oferindu-i iertarea, cu neglijență, dar hotărîtă.

El așteptă o clipă.

— Probabil că mai era și rețeta unui doctor. Ori n-am primit-o, ori a fost trimisă greșit. Aș dori să-l contactez pe doctor, ca să fiu sigur că nota de plată n-a fost trecută cu vederea, dar nu știu precis cine era. Puteți să-mi dați numele doctorului care a supravegheat testul ? Sînt executorul testamentar al averii soției mele și, dacă este vreo problemă...

— Oh, nu.

Liz dădu din mînă în același fel și plecă cu copia declarației laboratorului Westlab, depărtîndu-se prin spațiul transparent al biroului luminat, ca majoritatea clădirilor din acea epocă, cu prea mult neon. De undeva, din spate, venea un miros vag antiseptic. Căutînd prin fișet, Liz strigă către o altă femeie, apoi se întoarse, răsfoind printr-un dosar. Nici nu ajunsese bine la ghișeu și-i spuse :

— L-am găsit.

— Poftim ?

— Îl cunoașteți ? Doctorul Nathaniel Cawley ? Biroul lui este pe Grove. La trei blocuri de aici. Poftiți adresa.

Ea lăsă dosarul în fața lui Stern și îi arătă cererea de test, un formular lung, cu litere mici, bătute la mașină și spații ce fuseseră completate în obișnuita manieră indescifrabilă a doctorilor. Numele și adresa cabinetului erau aplicate cu o ștampilă în partea superioară a formularului, dar nu era nici o îndoială că el fusese acela care făcuse cererea : el semase cu o mîzgălitură și scrisese „Cultură virală pentru HSV-2" într-o rubrică pentru comentarii, la sfîrșitul paginii.

Șocat și deodată glacial, Stern îi aruncă o privire lui Liz, care se uită la el ciudat. Probabil că era reacția la răspunsul lui tîmp sau își adusese aminte de Radczyk, sau își dăduse în sfîrșit seama pentru ce anume era testul. Primul lui impuls, oricum, era să continue să se prefacă, așa că își scoase stiloul de aur din buzunarul interior al hainei, pentru a scrie adresa lui Nate. Nu era nici o hîrtie la îndemînă, așa încît, fără să vorbească, se întoarse.

— Doreați să plătiți aceasta ? Liz îi întinse chitanța.

Completă șovăitor cecul. Nu reușea să scrie bine numerele și trebui să fac un efort pentru a sfîrși treaba.

Nate ! În mașină, Stern căzu cu greutate pe scaunul de piele, de culoarea cireșii, a Cadillac-ului. Exista fără îndoială o explicație : fiindcă băuse prea mult, ori fiind copleșit de complicațiile vieții sale personale, Nate își permisese prea multe. Cu toate acestea, Stern era foarte tulburat. Nate era uneori beat, însă echilibrat. Din motive necunoscute, îl speriase să se gîndească la un doctor ca fiind nedemn de încredere sau incorect. Căută telefonul mașinii ; acest model era echipat cu unul. Stern nu-l folosea — drumul său zilnic spre birou nu dura mai mult de zece minute, dar, din dragoste pentru tot felul de fleacuri, o lăsase pe Claudia să-i obțină un număr și folosea telefonul cînd și cînd. Acum lovi ușor clapele, formă numărul de la informații și apoi numărul biroului lui Nate.

— Nu este aici. Pot să vă ajut cu ceva, domnule Stern ?

— Trebuie să vorbesc cu el.

Fusese întotdeauna curtenitor cu Nate; se simțea îndreptățit să obțină un răspuns imediat.

— E ceva urgent!

Sora făcu o pauză. Puteai să-ți dai seama că gîndea: pentru pacienți, orice era urgent.

— E la spital. Repetă numărul de telefon. Încercați să-l contactați prin pager. E în mijlocul unei ședințe, însă. Nu sînt sigură că îl veți găsi.

Îi lăsă asistentei numerele lui de la birou, mașină, de acasă, și formă la University Hospital. Cînd dădu de operatorul pagerului, îi spuse că telefonul era urgent. În spatele lui, lîngă ușile de la Westlab, o mamă trăgea un copil care țipa, nevroind să meargă spre o clădire. Stern se întoarse aproape complet, ca să privească această scenă. Se părea că micuțul știa ce o să urmeze, pentru că refuza cu înverșunare să meargă, aproape tîrîndu-se pe jos. Chiar și mama era tulburată; în cele din urmă, Stern observă că și ea plîngea.

— Aici doctorul Cawley.

— Nate, sînt Sandy Stern.

— Sandy?

În vocea lui era o notă de surpriză sau neîncredere.

— Durează doar puțin. E important să îți vorbesc despre Clara.

— Clara? Iisuse, Sandy, sînt în mijlocul unei întrevederi importante. Nate stătu o secundă, pentru a se calma. Sandy putem vorbi mai tîrziu?

— Nate, îmi cer scuze, dar...

— Uite, Sandy, este vorba despre chestia cu Westlab? Pentru asta ai dat telefon? Ți-am primit mesajele.

Nate, după cum anticipase, urma să-i explice. Intuitiv, Stern văzu cît de forțat și de prostesc trebuia să pară.

— Știu că e o obsesie tîmpită, Nate, dar...

Grăbit, Nate îl întrerupse din nou.

— Nu, nu, Sandy, e vina mea. Îmi pare rău că te-am făcut să mă cauți, dar am examinat treaba. În regulă? Am verificat dosarele mele, am sunat laboratorul, nimeni nu știe despre ce e vorba. N-au nici o evidență de nici un fel acolo, și eu la fel, așa că nu știu ce să-ți spun. Este doar o

greșeală, sînt sigur. În regulă ? Am controlat totul temeinic. Las-o moartă. E clar ?

Stern se trezi uitîndu-se la palma goală. „Ce o fi ?" se gîndi. „Acum, ce ?" Dar era ceva mișcîndu-se prin el, ca un bubuit surd, dar aceasta fu cu o clipă înainte ca el să facă, în cele din urmă, legătura : Nate mințea. Mințise tot timpul. În momentul cel mai confuz, Stern simți nevoia să-și amintească să respire în timp ce asculta cuvintele lui Nate care continua să se poticnească. „Ce anume era în neregulă ?" se întrebă. Și după aceea, ca de atîtea ori mai tîrziu, decise că nu dorea să știe.

După aceea nu-și mai amintea cum se sfîrșise conversația. Receptorul, cu o tastă luminoasă pe spate, fusese așezat în furcă, iar el își privea mîinile, căutînd să-și revină. Începu să formeze din nou, dar o voce înțeleaptă îl sfătui să se calmeze mai întîi. Învățase ceva în tribunal. Un mincinos dovedit mințea în continuare. Nate ar fi negat, deturnîndu-l de la drumul bun. Dacă era confruntat, el avea să-i spună lui Stern că, indiferent ce spunea formularul, era greșit. Trebuia să fie calm — mult mai mult decît era acum — pentru a face față situației.

Băgă mașina în viteză și ieși din parcare. Conducînd pe sub copacii plantați de-a lungul străzii, în această parte a orașului, un gînd îl stăpînea, ascuțit și neașteptat, și se simți străpuns de el : ea îl urîse. Îl disprețuise. Asta, cumva, era ceea ce făcuse posibilă toată înșelătoria. El putea înțelege ce îl motiva pe Nate ; avusese numai cîteva minute de reflecție. Mințea din lașitate, fiindcă nu voia să-l înfrunte pe Stern cu faptele. Nu numai infidelitatea Clarei ; aceasta era doar simptomul, nu cauza. Dar boala, un fel de nemulțumire nupțială brutală și nepotolită, era prea dureroasă ca s-o dezvăluie. Și totuși, era evidentă în fiecare act, în murdăria urît mirositoare pe care o lăsase în urmă, pentru ca soțul ei să o descopere. Nefiind capabilă niciodată să-și spună părerea, aranjase o demonstrație grafică — o viață și o casă împroșcate cu noroi și dezonorate.

Putea el să pretindă că nu știuse asta niciodată ? De-a lungul rîului Drive, se apropia de unul dintre multele puncte cu perspectivă, o suprafață din beton, cu un vechi

zid gri de piatră, delimitînd rîul, și un șir de bănci orientate spre dealurile înverzite ale Moreland-ului și spre suburbiile elegante de pe malul de vest. Brusc, parcă și traversă strada. Se aplecă peste zidul gros, urmărind apele iuți, învolburate de curenți ascunși, care țîșneau și stropeau cîte una din bănci.

Numai în anii cînd copiii plecaseră, unul cîte unul, la colegiu, ceva devenise evident. Atunci cînd Kate plecase, o înverșunată și amenințătoare furie o cuprinsese pe Clara, o durere grea care nu ceda. Cu toată politețea sa impecabilă, ea nu era în apele ei, iar el era incapabil să o liniștească. În cele mai indirecte încercări de apropiere, îi sugerase sfaturi pe care ea le refuza imediat. De obicei tăcută în privința nemulțumirii ei, Clara se plîngea în mod periodic de absența lui. Biroul. Procesele lui. Țigările lui — pe atunci îi fusese interzis să fumeze în casă. Mesajul atitudinii ei era clar : el avea viața lui în care ea nu fusese inclusă niciodată. Ei îi rămăsese puțin. Șocat să fie mustrat atît de direct, Stern o evitase. Acceptase o serie de angajamente în afara orașului — un proces lung în Kansas City, seminarii și demonstrații de tehnică juridică. Zburase prin America luni de zile, pînă cînd, într-un mod subtil, îi propusese ceva irezistibil : o excursie împreună în Orientul Îndepărtat. În Japonia, cu monstruoasele ei orașe și grădinile misterioase, se împăcaseră din nou.

Dar, înainte de asta, în timpul procesului din Kansas City, într-una din rarele lui zile acasă, avusese posibilitatea, acum își dădea seama, să-i intre sub piele. Procesul privind o urîtă conspirație de politicieni și lideri sindicali durase paisprezece săptămîni. Stern zbura acasă în serile de vineri, pleca apoi din nou duminicile, la amiază. Era doar fizic prezent ; vorbea la telefon mai tot timpul week-end-ului și lucra la biroul din oraș, pregătind următorul martor al guvernului. Într-una dintre aceste duminici, Clara îl rugase să vină cu ea la o expoziție de vase japoneze : raiku — ceramică turnată direct în foc și apoi rulată cu un pai, pentru a fi decorată. Clara era o admiratoare pasionată a tuturor artelor japoneze. Stern nu avea timp pentru această ieșire, dar fusese de acord, sperînd să o liniștească, știind că ea se va simți liberă să

cumpere un vas scump doar dacă era și el cu ea. Arăta spre vase, pe rînd. Îi plăceau ? O dată sau de două ori, el făcuse greșeala să-și manifeste nerăbdarea. Văzînd efectul provocat, începuse să gesticuleze spre rafturi. „Acesta, acela ?" Ea găsise că rîvna lui subită era superficială și, brusc, sugerase să plece.

— Cu siguranță că trebuie să-ți placă vreuna, spusese el.

Ea tînjea după cîteva achiziții.

Clara scuturase scurt din cap și ieșise pe ușă înaintea lui.

Încă un moment, ca atîtea altele în ultimul timp, de aspirații complet diferite. La capătul scării, în întunecata clădire a galeriilor, ezitase și întinsese mîna, căutînd-o. Îl salvase stîlpul de fier al balustradei. Cînd ridicase privirea, Clara avea pleoapele lăsate nedecis în jos, grele de iritare, cu o furie abia stăpînită în ochi. Putea la fel de bine să înceapă cu declarația : El nu o mulțumea într-un sens profund constant.

Crezuse că totul trecuse. În schimb, părea că aceasta era imaginea de despărțire a Clarei. În cele din urmă, vina pusese stăpînire pe ea și îi lăsase un mesaj, implorînd iertarea. Dar își ceruse iertare doar pentru comportamentul ei. Restul nu putea fi schimbat. Inima Clarei fusese, de asemenea, pusă pe foc și însemnată cu această hidoasă ură. Mai bine ar fi făcut praf casa, ar fi spart toată chinezăria, ar fi ciopîrțit tablourile de pe pereți. În loc de asta, plină de furie și disperare, se zdrobise și se distrusese pe ea însăși, lăsîndu-l pe el să se rănească de fiecare dată cînd se apleca după vreuna dintre rămășițele relației lor.

Vorbi cu ea despre Argentina.

Tatăl lui venise din Berlin în 1928, să lucreze ca doctor în așezările agricole de evrei ruși care ajunseseră spre sfîrșitul deceniului al nouălea al secolului al nouăsprezecelea și se stabiliseră lîngă Santa Fe. Acolo, Bruno Stern o întîlnise pe Marta Walinski. Din comentariile ulterioare, Stern înțelesese că mama lui credea că dobîndise înțelegerea esenței vieții măritîndu-se cu un doctor. Jacobo se născu imediat, iar patru ani mai tîrziu, Alejandro ; Silvia, după alți cinci ani.

Tot așa cum mulți actori sînt tot timpul pe scenă, tatăl său era tot timpul doctor. Purta o barbă mare și era legat cu

pasiune de profesia lui. Mergea pe străzile din Entre Rios în halatul său alb și îl aducea acasă la mama ca să-l spele. Purta costume cu vestă, din lînă, în fiecare anotimp. Unghiile erau tăiate cu grijă, iar mîinile erau albe și spălate la începutul fiecărei zile cu lavandă. Își atîrna stetoscopul în jurul gîtului, își ridica trusa medicală și mergea în fiecare dimineață pe jos, două străzi, pînă la infirmeria lui. Mama îi spunea că tata era cineva important. Îi făcea pe oameni sănătoși. Ei îl respectau. Tatei îi plăcea respectul. Ceva legat de respect — Stern nu cunoscuse niciodată adevărata dimensiune a eșecului tatălui său — adusese familia, cînd Stern era de aproape cinci ani, la Buenos Aires, orașul cu aer grațios și cosmopolit. O altă mișcare nefericită. Populația orașului îi lua drept țărănoi, iar rudele mamei de la țară îi trataseră de îndată ca fiind niște „înfumurați" dezagreabili.

În Statele Unite, faptul că Stern crescuse printre evrei în Argentina era considerat mai puțin periculos decît dacă tatăl lui ar fi rămas la Berlin. Mai precis, printre argentinieni erau mulți antisemiți. Ritella, vara mamei, își aducea aminte, din vremea cînd se dădea în balansoar, și relata cu înflorituri și accente despre Semana Trágica, *săptămîna tragică, pe cînd ea nu avea încă douăzeci de ani și mulțimi furioase intraseră în cartierul evreiesc din Buenos Aires, cu bare de fier și doage de butoi, luînd la bătaie orice bolșevic găseau, ceea ce însemna, pur și simplu, orice evreu. Dar în mare parte, anii din Buenos Aires, de care Stern își aducea aminte, nu erau în mod dramatic diferiți de ceea ce ar fi putut îndura crescînd în Chicago sau New York. În partea de nord a Corrientes-ului și a Callas-ului, aproape trei sute de mii de evrei — majoritatea, ca și mama lui, copii ai imigranților ruși care veniseră în provinciile litoralului la sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea — păstrau o viață de comunitate deplină. Erau trei măcelării cușer de carne deschise zilnic, brutării, apoi minuscula sinagogă din fața prăvăliilor. Acestia erau oameni săraci — negustori și muncitori în fabrică, docheri și cărăuși de carne — care, după cum spusese mama, își vindeau munca spre a supraviețui.*

Pentru Clara, în timp ce stătea vizavi de el în restaurantul chinezesc, într-un separeu ai cărui pereți erau pictați cu magnifici dragoni cu ochi roșii și cozi verzi, detaliile fami-

liale nu erau accentuate. El vorbea despre indienii ce umblau desculți în Entre Rios ; acești gauchos stranii ai țării. Explica configurația ciudată a culturii-argentiniene, cu diversele ei elemente europene, ca verticalitatea britanică, larghețea de spirit italiană, curajul și sentimentul de vină hispanice. Emoția unei țări îndepărtate, împreună cu obiceiurile ei, o înfiorau ; puteai să vezi asta pe fața ei, dar îl asculta mută ca o pisică. In unele momente, puteai să crezi că nu era capabilă să vorbească. El, între timp, continua să vorbească cu animație despre ceea ce, de cele mai multe ori, se simțea înclinat să ascundă. Figura ei luminoasă îi păruse lui Stern ca un soi de omagiu.

După aceea ea îi acceptase brațul și porniseră prin parc înapoi spre Chevy-ul lui George Murray.

— Ar trebui să încetezi să îmi mai spui domnule Stern.

— Foarte bine. Cum ți se zice atunci ? Alejandro ?

— Multă lume îmi spune Sandy.

— Foarte bine, spuse. Sandy.

În ciuda manierelor sale perfecte, el își dădea seama că se luptase să nu reacționeze față de stupiditatea numelui. El glumise spunînd că, în sfîrșit, făcuseră cunoștință.

— Oh, eu știam cine ești.

— Poftim ?

— Te-am recunoscut. De la Easton.

— Într-adevăr ? Era cu adevărat surprins. După calculele sale, era prea în vîrstă să fi fost la colegiu, pe cînd el era la facultatea de drept și era sigur că ea nu fusese studentă la drept. Fuseseră numai nouă femei care studiaseră în cei trei ani, iar el decisese că ea era foarte atrăgătoare și nu era posibil să o fi uitat.

— Sînt sigură că erai tu. Te vedeam tot timpul în biblioteca facultății de drept. Parcă nu plecai niciodată.

— Ah, da, spuse el nefericit, cu siguranță eram eu.

O întrebă ce o adusese la facultatea de drept.

— Un tip. Se uita în jos pe alee. Era în an cu tine. Era ca tine. Fusese în armată. Stern întrebă de numele lui, însă ea dădu din mînă. Nu contează. N-a reușit, pînă la urmă.

Stern scoase un sunet nostalgic. Din anul său, de trei sute de studenți, numai douăzeci căpătaseră diploma. Atmosfera supraîncălzită a facultății de drept și temerile lui

întîmplătoare se reîntorceau încă, din cînd în cînd, în visuri. Ajunseră la mașină și Stern deschise ușa.

— Sînt șocat să aflu că eram atît de ușor de remarcat, spuse el înăuntrul mașinii.

— Oh ! zîmbi. Aveai o tunsoare soldățească.

— Ah, spuse Stern. Îi ghicea gîndul : păruse teribil de deplasat. Problema vieții lui. Un bursier de origine străină, cu o tunsoare oficială. La Easton, o fi arătat ca un proaspăt sosit din birourile de imigrație. Ea îi atinse brațul. Nu îl surprindea că își dădea deja seama de marele loc ocupat în el de mîndrie.

Spuse numai :

— Te rog.

El încerca să salveze momentul.

— Sînt flatat că am făcut impresie.

El o simțise de la început : Clara Mittler, părîndu-i rău de ceea ce spusese. Avea destulă experiență în legătură cu situația lui socială dificilă și avea o intuiție infailibilă, știind cînd să se retragă. Învățase să o imite în maniera în care o fac cuplurile după zeci de ani, cum să tacă atunci cînd era indicat, dar niciodată nu avusese măiestria ei. Subiectul discuției se risipi ; stinghereala se îndepărta. El porni mașina și conducea studiind, din nou, încordat, străzile.

— Ți-a plăcut facultatea de drept ?

— Mai bine mă întrebi dacă am suportat-o, nu dacă mi-a plăcut, răspunse Stern.

— La fel zice și tata. Obișnuiam să studiez în biblioteca facultății de drept pe vremea cînd eram studentă. Voiam să mă înscriu și eu, dar el nu voia să audă de asta. Se lupta cu gîndul. Dar ce impresie ți-a lăsat Easton-ul, Sandy ? Îi folosi în mod intenționat numele. Ți-a făcut plăcere să stai printre dealuri ?

Aici Stern dădu dovadă de mai multă prudență. Se părea că asta era facultatea ei. Ce putea spune ? Acolo, în întinsa regiune de țară, treizeci de mile depărtare de centrul districtului Kindle, Universitatea Easton fusese construită în deceniul al optulea al secolului al nouăsprezecelea, ca o alternativă episcopală la universitățile de stat. Acum, ea

avea un corp profesoral minunat și o recunoaștere la nivel mondial. Dar era plină de tipi sclifosiți, în vestoane de tweed, băieți din Brooklyn și Iowa, ce se purtau ciudat, ca și cum ar fi fost prinți sau duci. Easton era mai Yale decît Yale, un palat al simulacrelor. Pentru Stern, fuseseră trei ani umilitori. Cîțiva îl considerau exotic ; alții, vagabond.

— Easton, spuse Stern. Mi s-a părut mult mai departe de oraș decît ar sugera poziția geografică.

— Oh, da. Încuviință din cap cu însuflețire. Și eu gîndeam același lucru tot timpul, pe vremea cînd predam.

— Predai ? întrebă Stern.

În cîteva clipe, află un lucru sau două despre ea. Reieșea că, după colegiu, fusese profesoară la Prescott School din DuSable. Elevii erau în marea lor majoritate negri — „colorați", li se spunea în 1956 — tineri sărmani a căror sărăcie îi înconjura asemeni unui golf vast, situat între ei și restul lumii. În diminețile cele mai friguroase, auditoriul se reducea substanțial, din cauza numărului mare de copii ce nu posedau haine.

— Nimic nu era risipit, spuse ea. Fiecare clipă era valoroasă. Ori reușeai, ori dădeai greș.

— Ce te-a făcut să te oprești ? întrebă Stern.

În mașina întunecoasă, ea scoase un sunet grav.

— Am renunțat acum aproape doi ani.

Să treacă la atac fără milă, gîndi Stern. Limbajul tribunalului îi era, în zilele acelea, tot timpul prezent în minte, și acum se ivea încă un obstacol pe care dorea să-l treacă cu brio.

— Din vreun motiv precis ?

— Am crezut că am ceva mai bun de făcut.

Tăcură amîndoi.

Cînd își luară rămas bun, lîngă stîlpii de fier ai gardului ce împrejmuia frumoasa casă în stil georgian din Riverside a lui Henry Mittler, ea îi strînse mîna și îi zîmbi fără convingere, făcîndu-l să-i promită că avea s-o invite la cină săptămîna viitoare. El o privi cum se grăbea pe scări, foarte furioasă. Năvăli prin ușile casei, care erau destul de mari. Era oare în pragul plînsului ? Ceva se întîmplase. Fusese

acolo, apoi dispăruse, absorbită de propriile ei necazuri. O tînără femeie fascinantă, deșteaptă și sensibilă, și, din ușurința cu care îi vorbea despre faptul de a-l vedea din nou, el era sigur că nu era la mijloc nici o iluzie. Dar, în timp ce se uita în sus spre cărămida și spre ornamentele de fier în formă de floare, ce atîrnau de casa lui Henry Mittler, îl copleși o convingere puternică. Nu avea să știe cu adevărat niciodată ce se ascundea înăuntru.

Capitolul 21

Cu obișnuita lui înfățișare abjectă, Remo Cavarelli aștepta pe culoarul de marmură din fața biroului judecătorului districtual al Statelor Unite, Moira Winchell. Stern se agăța de Remo ca o cravată veche — una prea împopoțonată și prea puțin asortată cu vreo parte a garderobei sale obișnuite. Cu mîinile sale grosolane și accentul din nord, Remo era un motiv de stinghereală pentru tinerii avocați din biroul lui Stern care erau obișnuiți cu clientela curentă — oameni de afaceri și specialiști, subjugați de pofte materiale sau surprinși în circumstanțe ambigue. Dar Remo îi era client de aproape trei decenii, iar Stern nu-l abandona. Se întîlnise pentru prima oară cu Stern pe culoarele secției de poliție unde reapărea la fiecare cîțiva ani, în mijlocul unei belele, o namilă viguroasă, cu față dură, bronzată ca a unui marinar.

Remo era un hoț. Un hoț de profesie, cu comportament asemănător cu al unui vînător profesionist. Admira ceea ce fura, îi făcea plăcere să vorbească despre asta și era mereu în căutarea altei lovituri. Considera această neliniște ca o parte a vocației lui. De fiecare dată cînd fusese în închisoare — și ispășise deja trei condamnări — își vărsase focul asupra propriei sale familii. Stern își amintea că, ultima dată, Remo se supărase foarte tare cînd înțelesese ruptura dintre el și fiul său. Crescuse printre oameni care minteau copios despre isprăvile lor. Așa încît, de cîte ori era prins, Remo Cavarelli își recunoștea vina.

Acesta era modul în care intenționa să răspundă acum la acuzația ce i se aducea — adică, participarea la jefuirea unui transport naval internațional. Bineînțeles, nu astăzi. Asemenea cuiva suferind de dureri de dinți, singurul lucru

pe care Remo îl considera mai rău decît penibila lui situație prezentă era chiar rezolvarea ei. Mai devreme sau mai tîrziu, după ce Stern ar fi găsit una sau două soluții, Remo s-ar fi îndreptat spre boxă, recunoscîndu-și singur propria vinovăție. Dar, de data aceasta, ar fi fost împotriva sfatului dat de avocatul său. Pledoaria procurorului era extrem de slabă — o acuzație care se întemeia pe coincidența apariției lui Remo în docul unde camionul frigorific furat fusese descărcat. Stern îl încurajase pe Remo să se ducă la proces, se oferise chiar să-i reducă din onorariu, dar Remo nu se arătase interesat. Procesele erau pentru oamenii care aveau pile. Remo nu avea nici una. În acest moment, cu o a patra condamnare, Remo se putea aștepta la un număr bun de ani de închisoare. Dar el rămînea de neclintit în hotărîrea lui.

În fața ușii tribunalului, Remo îi strînse mîna lui Stern, iar acesta prinse momentul să-i explice ceea ce s-ar putea întîmpla astăzi. Perioada pregătirii procesului trecuse, iar judecătorul Winchell urma să stabilească data procesului. Remo nu avea altceva de făcut decît să stea lîngă Stern. Prezența lui nu era necesară, dar Stern îl silise pe Remo să vină, totuși. Ar fi arătat ca un animal îmblînzit lîngă avocații care vorbeau o limbă pe care el nu putea să o înțeleagă. Cravata îngustă avea un nod uriaș care scotea în evidență gulerul cămășii de poliester. Capul lui Remo părea ușor înălțat, iar mîinile uriașe îi atîrnau stinghere, ca niște senzori nepotriviți, simțind greutatea rece a gratiilor. Stern îl mai văzuse pe Remo în situații similare, dar, stînd lîngă Sandy, ar fi zdrobit și cea mai dură inimă.

Astăzi, trebuia să-și încerce norocul. Moira Winchell își începuse cariera cu procese civile complexe, avînd de-a face cu munți de documente, rareori aducînd cazurile în instanță. Cu zece ani în urmă, fusese prima femeie numită judecător federal în districtul ei. De-abia acum, fusese propusă de colegii ei să ocupe postul de judecător-șef. Moira fusese sărbătorită pe drept ca un învingător triumfal, după multe generații de femei discriminate. Dar, din păcate, exista un motiv pentru care Moira avusese succes acolo unde alții nu reușiseră. Era o tipă dură. Iar magistratura o făcuse și mai dură. În fața numeroaselor difi-

cultăți ale vieții de judecător federal — dosarele încărcate, bădărănia avocaților, salariul mediocru și puterea aproape nelimitată — unii ar fi fost depășiți. Unii veneau la tribunal pătrunși de propria lor importanță și deveneau, în scurt timp, la fel de temperamentali ca și Caligula. Moira Winchell era una dintre aceștia : arțăgoasă, sarcastică, în unele momente de-a dreptul josnică. Stern susținuse procese împotriva Moirei pe vremea cînd era procuror, chinuindu-se să stabilească cu ea o legătură de respect reciproc. În ultimul timp, judecătorul, împreună cu soțul ei, Jason, profesor la facultatea de drept, avuseseră uneori ocazia să se întîlnească cu Stern și Clara la concerte. Acolo, îmblînzită de muzică, Moira era admirabilă, chiar dacă era puțin arogantă. În sala de tribunal, însă, era mai tare decît piatra.

— Domnule Stern, ce ne facem cu problema asta ?

De la înălțimea augustă a scaunului de magistrat, judecătorul Winchell i se adresă de îndată ce grefierul anunță că acest caz era pe rol. Aparent, nu-i acorda nici o atenție lui Moses Appleton, consultantul baroului Statelor Unite ce stătea lîngă Stern. Moses, un tînăr negru, era avocat important — avea de-a face numai cu cazuri mari — dar toți procurorii erau ca a cincea roată la căruță pentru judecători : un tînăr funcționar pledînd, de obicei, pentru răzbunare.

Stern se plînse imediat de acuzare, reclamînd că aceasta nu furnizase suficiente informații referitoare la caz, pentru a convinge dacă acesta ar trebui „rezolvat fără proces", referință directă la pledoarie pentru vinovăție. Judecătorul Winchell, care mai auzise toate astea, îi propuse să se calmeze. În vechea și marea sală de tribunal, avocații, fiecare așteptînd să se întoarcă la bară, ședeau pe băncile întunecate, lăcuite, așteptînd judecătorul ca pe un preot, după ce-și declaraseră onorariile în răstimpul acordat pentru aceasta.

— Două săptămîni acordate Parchetului, pentru a îndeplini prevederile legii 801 combinată cu legea 302 și mărturia juriului. Stabilim că procesul va avea loc în două săptămîni din acest moment. Fără drept de apel. Dă-le o dată, îi spuse judecătorul Winchell grefierului care stătea aproape la nivelul solului, cu vreun metru mai jos de ea.

Grefierul Wilburn urmă indicația judecătorului și rosti o zi a lunii viitoare care suna ca o condamnare la moarte.

Remo, de lîngă Stern, deschise gura pentru prima dată.

— Așa de repede ? murmură el.

— Taci, spuse Stern.

Pe podium, judecătorul Winchell își dădea părul negru și drept peste umăr.

— Domnule Stern, aș putea vorbi o clipă cu dumneavoastră ?

Ea începu să coboare scările de lîngă pupitru și, în vreme ce Stern se apropia, îl îndepărtă pe Appleton de lîngă ea. Stern știa ce va urma.

— Sandy, spuse Moira Winchell, ajungînd dintr-o dată la înălțimea lui, mi-a părut teribil de rău cînd am auzit ce i s-a întîmplat Clarei.

Își puse mîna ei lungă pe umărul lui Stern și îi aruncă o privire cu adevărat întristată. El era adînc impresionat de sinceritatea judecătorului. Aici, în lumina puternică din sala de tribunal, unde Moira nu se obosise să se fardeze, Stern era mișcat de părerea de rău exprimată de trăsăturile ei. Fața ei drăguță de irlandeză era profund marcată ; ochii ei nu exprimau nici o urmă de amuzament. Erai tentat să uiți asprimea care stătea la baza tuturor eforturilor ei. Știa ca toată lumea o privea, așteptînd o greșeală serioasă.

— Doamna judecător este foarte amabilă.

— Gata, spuse ea. Pauză de masă.

Apoi își înfășură roba neagră în jurul trupului în timp ce urca spre locul ei. Fața îi era deja ridată de expresia obișnuită a iritării. Mai mulți avocați. Mai multe dispute. Mai multe decizii.

Atît Appleton, cît și Remo așteptau la cîțiva metri depărtare.

— Moses, spuse Stern pe coridor. Avem ceva de vorbit. După aceea îl conduse pe Remo în camera procurorilor, o cameră liniștită, cu birouri vechi de stejar și fotografii alb-negru ale diferiților judecători, toate acoperite de praf și atîrnate strîmb pe pereți. Stern rezumă rapid ceea ce apăruse nou. Judecătorul urma să ceară în

curînd o decizie finală referitoare la vinovăția lui Remo. Stern îl sfătuise din nou să intenteze un proces, dar Remo era absolut indiferent la sugestia lui.

— Treaba asta, spuse Remo, are loc vineri. Înțelegi ce vreau să-ți spun ?

Stern nu înțelese și clătină din cap.

— Care este religia ta ? întrebă Remo. Catolică, nu ?

Stern clătină din cap încă o dată. Datorită educației sale, aflase de mult care era greșeala pe care Remo o făcea deseori. După toți acești ani, era convins că a-i spune bietului Remo adevărul, ar fi fost un lucru riscant. Remo nu era dispus să mai pună alte întrebări în viitor. El însuși era surprins de ceea ce spusese.

— Vezi tu, în biserica romano-catolică, în care am fost crescut, preoții spuneau : nu mîncați nici un fel de carne vinerea. Știai treaba asta ? Pește, perfect. Turte, perfect. Dar nu carne. Da, dar lumea mănîncă. Multă lume. Știi, cîteodată mai uiți sau pe-acolo... Cîteodată ai mînca friptură, da' p-ormă te gîndești, Doamne, ce zi e azi ? Unii o fac dinadins. Îmi aduc aminte de Sfîntul Viator, eram o gașcă și ne duceam să mîncăm hamburgheri *numai* vinerea. Stăteam la geamul unei gherete și făceam cu mîna călugărițelor care treceau pe lîngă noi. Nu glumesc. Remo rîdea, amintindu-și, și-și clătina fața lui mare și întunecată. Oh, eram răi.

P-ormă, deodată, preoții și-au schimbat părerea. Vezi ? Acum totul e în ordine. Poți mînca tot ce vrei, nici o problemă. Da' ce s-a întîmplat cu ăia care ard în iad pentru că au mîncat carne vinerea, ei ? Crezi că i-au lăsat să iasă de acolo ? Știi, l-am întrebat pe preot, fiindcă mă miram. L-am întrebat : Oamenii ăia ies sau ce fac ? Oh, nu, a spus. Legile Domnului sînt legile Domnului. Nu le iei la mișto. Știi, adică n-a spus să nu le iei la mișto, da' înțelegi ce vreau să spun. Deci asta e treaba, o să pice într-o vineri. Rahat. N-am făcut nici pe dracu'. Sincer în fața lui Dumnezeu, îmi fac cruce, da' eu nu m-am băgat acolo. Știi, am auzit de treaba aia, așa că m-am dus pe-acolo, mă gîndeam poate-mi pică și mie ceva.

Da' poate că tipii ăștia și cu mine am făcut ceva păcate înainte. Vezi ? Așa se petrece treaba. O s-o pățesc într-o

vineri, drept plată pentru păcate vechi. Deci, ce-ai mai putea face ?

Remo dădu din umerii lui mari și își ridică mîinile. El nu stăpînea universul lui Dumnezeu ; cu chiu cu vai, înțelegea unele dintre regulile lui. În ochii lui căprui se citea o fermă convingere. Stern își înăbuși dorința de ceartă. În spatele lui Remo o văzu pe Sonia Klonsky cărînd un vraf de dosare. Strigă după ea și dădu mîna cu clientul lui, lăsînd în urmă singurul om din tribunal care nu avea nici un fel de dubii în privința justiției.

— Trebuie să vorbesc cu tine ceva despre Margy Ellison, spuse el, venind lîngă ea. Aparent, Klonsky avusese o dimineață tipică unui asistent de procuror : deplasîndu-se între săli de judecată, lăsînd mesaje la grefieri și procurori tineri, pentru rezolvarea cazurilor ei, în timp ce alerga între două săli de judecată. Stern încercă să se plîngă pentru că nu primise citația lui Margy, dar ea nu avea remușcări.

— Știai care era poziția noastră. Klonsky divagă în continuare, absorbită de următorul ei proces. Cine va fi avocatul ei ?

— Este inculpată ?

— Deocamdată, nu.

— Atunci intenționez să o reprezint eu.

Klonsky era pregătită și pentru asta.

— Stan crede că există riscul unui conflict de interese.

— Poți să-mi explici ?

— Nu.

— Atunci, poți să mulțumești din partea mea procurorului general al Statelor Unite pentru vigilența lui etică și să-l informezi că eu voi fi avocatul doamnei Ellison.

Îi zîmbi frumos, dorind să fie ferm, dar nu tăios.

— Pot să-ți pun cîteva întrebări, ca avocat al lui Margy ?

— Dacă insiști.

— Ce dorești de la ea ?

— Niște documente. Klonsky zîmbi, dar nu încetini ritmul. Cîteva întrebări. Trebuie să mă duc la Pivin.

Arătă spre sala de judecată a judecătorului Albert Pivin, în vîrstă de șaptezeci și opt de ani, dar care încă avea

un calendar bogat. Stern o urmă înăuntru, dar grefierul, de îndată ce o văzu, îi anunță imediat cazul, iar Stern ieși să aștepte afară, pe holul dintre ușile sălii de procese. Apărînd peste cîteva minute, ea îi mulțumi cu o privire întrucîtva îndurerată. Probabil, crezuse că a scăpat de el.

— Uite, Sandy. Personal, nu-mi pasă de ce-ți spun. Dar știi care e problema cu Stan. Conduce o afacere destul de delicată.

Stern o urmă la garderobă unde ea își luă haina, apoi se îndreptă spre scările tribunalului. Se părea că își terminase treaba.

— Mai precis, ce ți-a spus Stan Sennett despre mine ?

— O, nu fi așa. El nutrește un mare respect pentru tine. De fapt, toată lumea de acolo. Și tu știi asta. Sincer, s-a arătat foarte îngrijorat cînd i-am zis pentru prima dată că tu ești implicat în acest caz. Nu trebuie să recunosc asta ?

— Oh, domnului Sennett nu-i e teamă de mine, spuse Stern. Procurorii cu experiență adoră, pur și simplu, să-și laude oponenții. Asta contribuie foarte mult la emoția victoriei.

Bineînțeles, această galanterie fusese rostită pentru a ajunge la urechile procurorului general. Ca toți oamenii lipsiți de încredere în forțele proprii, Sennett era ușor de flatat, iar sud-americanul din Stern fusese întotdeauna atent pentru a-i liniști pe cei de la putere. Klonsky rîdea tare.

— Hai, las-o baltă, zise ea. Noi vorbim cu tine cît de serios putem. Împinse ușile tribunalului. Primăvara era pe sfîrșite, vîntul încă mai sufla ușor și aerul era curat, înainte de a deveni apăsător, ca și în timpul verii.

— Ceea ce faci tu, spuse Stern, este o trunchiere a informațiilor pe care eu le primesc, pentru a-l proteja pe cel care te informează.

În privirea ei se vedea că simțea cum el încerca să-i întindă o momeală. Nu-i răspunse.

— Te rog, spuse Stern. Pentru o clipă, o luă de braț. Trebuie să-ți mai pun o întrebare sau două despre Margy. Permite-mi să-ți ofer o cafea. Nu am luat micul dejun.

El arătă un mic restaurant, numit Duke's, așezat pe un colț și, spre surpriza lui, ea veni fără să protesteze. Vorbise serios, îi era realmente foame și, de asemenea, o

considera pe doamna Klonsky, deși erau rivali, o companie plăcută și provocatoare. Bineînțeles, în primul rînd, el spera că într-o atmosferă mai întimă, ea ar fi fost mai puțin fermă în ceea ce privea protejarea secretelor americane. Doamna Klonsky, așa cum o demonstrase prin remarca ei referitooare la Sennett, nu era într-adevăr pregătită să păstreze discreția. Ea își înțelegea rolul, dar caracterul ei expansiv nu era încă complet disciplinat de calitățile juridice. Ca mulți tineri procurori, își imita mai degrabă mentorul — adică pe Sennett — decît să facă lucrurile după capul ei.

Duke's era ceva mai mult decît un expres, o dugheană soioasă, cu un grătar acoperit cu hotă de aluminiu și cu mai multe mese destul de vechi. Klonsky își puse dosarele jos, cînd se așezară, și își ridică nasul înspre mirosurile de prăjeală.

— Splendid, spuse ea.

— Asta este o afirmație exagerată. „Demn de încredere" ar fi fost suficient. N-ai mai fost niciodată pe aici ?

Ea făcu semn că nu.

— Proprietarul, vorbi el, e tipul acela mic și brunet, pe care îl vezi în bucătărie. E român. E celebru pentru cîrnații preparați chiar de el, pe care în mod potrivit îi numește în meniu : „Prăpăd". Vrei să încerci ?

Stern ținea deja în mînă lista.

— N-ar trebui, am pus deja pe mine șase kilograme, spuse ea, deși pusese mîna pe meniul poleit. Ginerele tău și-a luat un avocat, după cum știi. Am fost puțin surprinsă de remarca ta.

— Oh, bine, zise Stern, zîmbind voios.

El, pe de altă parte, se pricepea să pară agreabil păstrînd totuși tăcerea ; felul cum John își alesese avocatul nu era treaba procurorului. Fusese îngrijorat că nu mai aflase nimic despre ginerele său, dar remarca procurorului Klonsky îl făcuse să înțeleagă că John îi urmase sfatul, alegîndu-l pe Raymond Horgan. O mulțime de magistrați erau intrigați de afinitatea lui Stern pentru Horgan. Cei doi sărbătoriseră multe victorii împreună cînd Raymond era procuror al acuzării în districtul Kindle, relația sfîrșindu-se cu trei ani în urmă, cu niște momente penibile, atunci cînd Stern îl interogase pe

Horgan, ce apărea ca martor al acuzării în procesul uciderii lui Rusty Sabich — fostul șef al lui Raymond. Dar legea, ca și politica, are capriciile ei. Marea firmă a lui Horgan obișnuia să expedieze cazurile pe care nu le putea rezolva, datorită conflictelor de interese, lui Stern care nu putea intra în competiție pentru obținerea unor cazuri importante și, desigur, le întorcea serviciul în același mod.

— Ce este într-adevăr bun pe aici ? întrebă ea.

— Cîrnații, dacă ai un stomac care să-i digere. Nu sînt sigur că se potrivesc situației tale.

— Și eu mă îndoiesc, spuse ea. De-abia am început să mănînc din nou carne. Pentru proteine.

— Ești vegetariană ?

— O, în ultimii ani am fost foarte atentă la ceea ce mîncam. Am fost o dată foarte bolnavă. Se uită direct la Stern, iar în ochi i se citi că discuția ajunsese într-un impas. Cancer, spuse ea.

Noroc că ospătarul tocmai venise, salvîndu-l pe Stern de la comentarii. Doamna Klonsky avea un mod direct de a tulbura oamenii, o abilitate de a depăși limite deja cunoscute, fără să stea prea mult pe gînduri. O trăsătură de caracter care-l punea pe Stern într-o situație neplăcută. Ea comandă doar un singur ou prăjit, în timp ce el ceru o omletă și două porții de cîrnați. Îi promise și ei o bucată.

— Ce spuneam ? continuă ea. Stern nu răspunse, dar ea își aminti singură și spuse doar : O, da.

— Pari a fi un om sănătos acum.

— Cred că sînt. Vreau să spun că nu aș fi în situația asta... își ridică o mînă. Sînt vigilentă. Niciodată nu uit de treaba asta. Îți spui ție însuți că te simți bine. Cauți anumite semne că nu e așa, iar cînd nu le găsești, te bucuri și îți spui că te poți întoarce la credința că ești nemuritor, așa cum o făceai și înainte.

— Cîți ani aveai ?

Ea își ridică ochii în sus, ca să-și aducă aminte.

— Treizeci și cinci, treizeci și șase, cam așa.

Stern clătină din cap. Își spuse că era destul de tînără pentru astfel de probleme.

— Ei bine, știi cum e. Te duci la spital, întrebîndu-te de ce tocmai eu, iar acolo găsești o mulțime de alți oameni în aceeași situație, chiar și mai rău.

Comandase un ceai și întrerupse discuția pentru a și-l prepara cînd ospătărița i-l aduse.

— Nu mi s-a părut că lucrurile sînt neobișnuite acolo. Dar eram foarte tînără, aveam doar treizeci și șase de ani. Viața mea era un haos. Eram la facultatea de drept, era deja a patra facultate pe care o începusem. Nu aveam nici o idee despre ce aveam de făcut. Relația mea cu Charlie trecuse prin milioane de crize. Își ridică mîinile, pentru a întări ce spusese, una dintre încheieturi fiind împodobită cu un șirag de brățări de plastic, lucitoare. Mi se părea atît de incredibil că deja „mi se arătase ușa", cînd de fapt nici nu aveam sentimentul că ajunsesem.

Expresia ei îl făcu pe Stern să rîdă.

— Ce alte facultăți ai mai urmat ?

— Să mă gîndesc. Începu să numere pe degete și-și ridică din nou ochii spre bîrnele soioase ale tavanului. După ce am terminat colegiul, m-am dus în California, pentru a absolvi facultatea de filosofie, dar nu eram pregătită pentru asta, așa că m-am înrolat în mișcarea pentru pace — ți-aduci aminte ? — și m-am dus în Filipine pentru doi ani. Cînd m-am întors, am început facultatea de engleză, iar acolo l-am întîlnit pe Charlie. Am părăsit-o, pentru că nu-mi puteam imagina cum aș putea scrie o dizertație. Dar, bineînțeles, mi-am terminat *toate* lucrările, înainte să-mi dau seama de asta. După aceea am predat aproape un an și jumătate, după care m-am întors înapoi în Universitate, ca studentă la pedagogie. Pe urmă am renunțat la birocrația din învățămînt care se dovedea a fi fără speranță. Bineînțeles că datoram o avere din împrumuturile pe care le făcusem cît am fost studentă. Așa că am început să mă gîndesc cum să-mi găsesc o slujbă decent plătită. Asta m-a condus la avocatură. Mai erau și alte lucruri pe care le făceam între timp, dar nu au durat prea mult, așa că nu ți le mai spun.

— Înțeleg, spuse Stern. Se pare că ți-a fost greu să alegi un început.

— Nu începutul a fost problema, spuse ea. Nu a fost absolut nici o problemă. Sfîrșitul s-a dovedit a fi greu, întotdeauna. Am crezut mereu că nu eram o persoană care să alerge după împliniri, dar, după ce m-am îmbolnăvit, am fost într-adevăr nefericită că nu aveam nici măcar un singur lucru realizat în trecut. Era ca și cum nu existasem. Eram patetică. Mă iradiasem. Stăteam acolo și îmi cădea părul. Îmi reveneam de pe urma operației. Charlie îmi aducea cărți de-ale lui Hart Crane. Am început, de fapt, să-mi scriu dizertația chiar acolo. În mod firesc, într-o dimineață, am vomitat pe ea. Ăsta, nu mai e nevoie să o spun, era un semn rău. Se lăsă pe spate, prinsă de propria ei poveste. Luă o furculiță de oțel de pe masă și o privi fix. Vorbesc prea mult, spuse ea.

— Ești încîntătoare, Sonia, îi răspunse el, și simți imediat că o făcuse să vorbească mai mult decît de obicei. Încercă ceva mai neutru. Așa că ai devenit vegetariană ? Fiica mea, care e avocat în New York, vine acasă cu un sac plin de pliculețe și sticluțe. Am învățat să nu pun întrebări.

— O, da. Așa sînt eu. Doamna Natură în persoană. Ne plimbam sîmbăta, toată ziua, cu mașina după cumpărături. Charlie a scris poezii despre asta. Este cu adevărat mai bine. Dar medicul a lăsat să-i scape cîteva aluzii străvezii cu privire la mai multe proteine.

— Soțul tău e poet ?

— Un poet care trăiește, respiră și scrie în fiecare zi. Asta scrie și în declarația de impozite : poet. Desigur, are și o altă slujbă. Trebuie să aibă. Este funcționar la poștă. A fost asistent universitar la catedra de limbă engleză a Universității, ani de zile, dar nu putea suporta intrigile politice. Face mai mulți bani acum și are mai mult timp să scrie. E complet devotat unui stil de viață absolut imposibil și nepractic.

Zîmbi din nou, oarecum ezitant de astă dată. Poate că simțea că e lipsită de loialitate. Se uită iar la tacîmuri și tăcu cîteva momente, admirînd versurile soțului său.

Atunci sosiră ouăle.

— Dumnezeule, spuse ea, ce-i cu bulgărele ăla negru ?

— E „Prăpăd“, spuse el. Ce altceva ?

Stern tăie o bucată și i-o întinse, dar ea strîmbă din nas și ridică ambele mîini.

— Îmi face greață numai cînd îl văd. Arată ca un excrement.

Stern își lăsă furculița în farfurie.

— Stimată doamnă, acesta este micul meu dejun, spuse el întunecat.

Atunci ea începu să rîdă, niște triluri minunate, pline de bucurie și voioșie. Rîse și el, iar ea se prinse în propriile hohote, pînă cînd trebui să folosească șervețelul pentru a-și șterge ochii. Reuși să spună *„Bon appetit"* și începu să rîdă din nou.

El începu să mănînce.

— E-n regulă, zise ea. Nu-l lăsa să se răcească.

— Din întîmplare, e bun. Iar mie mi-e foame.

— Sigur că ți-e foame.

Izbucni iarăși în rîs, încercînd să se controleze.

— Ești sigură că nu vrei să vezi cum e ?

El ridică furculița, cu o expresie perfect imobilă, și o făcu să rîdă din nou. De astă dată rîse și el cîtva timp. Ea îi spuse că este un tip de treabă.

— Sînt obișnuit. Fiica mea de la New York mă cicălește în ceea ce privește carnea. Mi-a distrus o grămadă de mese.

— Cum o cheamă ?

Stern îi spuse.

— Marta. E minunat. Acum mă gîndesc tot timpul la nume. Pare atît de important pentru copil. Primul lucru. Și nu vreau să simtă că i-am făcut ce mi-a făcut mie mama.

— Nu-ți place Sonia ?

— L-am urît de cînd eram mică. Mama era cam de stînga. M-a botezat ca pe o revoluționară rusoaică, ucisă în revolta de la 1905, iar eu eram înfuriată că simbolizez pe altcineva. Voiam să mi se spună Sonny, ceea ce o înfuria pe mama. Credea că sînt antifeministă. Apoi am ajuns la patruzeci de ani și avocat și doream să am un nume care să sune oficial. Așa că la birou sînt Sonia, dar pentru prieteni am rămas Sonny. Rîse. Seamănă puțin cu ce faci tu. Spui Alejandro la tribunal, dar te prezinți ca Sandy.

Stern zîmbi evaziv, dar era bucuros să vadă că era observat de aproape. De altfel, era normal, își zise, ca ea să supravegheze un adversar probabil.

— Mama era genul îndatoritor. Ne chema pe nume diferite, în funcție de locul unde ne aflam. Am avut nume evreiesc. Spaniol. Și, desigur, dorea să mă adaptez aici. Chiar și cînd aveam treisprezece ani, nu era în Statele Unite o perioadă optimă pentru tipi ca mine. Presupun că poți lua faptul că folosesc acest nume, Sandy, ca semn de slăbiciune din partea mea.

Așa credea el, că cedase. Mama lui fusese o persoană cu autoritate în casă. El vorbea rareori despre ea, dar ea se afla încă alături de el, în fiecare zi, cu ochii ei întunecați și șmecheri, cu ambițiile ei de grup social și cu speranța disperată, dureroasă, că soțul ei va deveni omul pe care și-l imaginase, în loc de sărmanul rănit care era. Stern înclina să și-o amintească așa cum arăta în serile cînd se ducea cu taică-său la operă. Rochia de seară somptuoasă îi arăta formele opulente; părul roșcat era fixat cu un pieptene cu diamante; întreaga ei înfățișare era marcată de dorința pătimașă de a fi văzută și ținută minte. Știuse întotdeauna că întreaga lui putere provenea de la ea.

— Cum te-ai hotărît pentru Marta ? Era o vreme mai bună pentru Alejandri pe atunci ?

— E botezată după numele mamei mele, zise Stern. Rîse și schimbă cu ea o privire, complexitatea relațiilor dintre ei nefiind uitată de nici unul. Apoi el își ridică furculița. Ultima îmbucătură, spuse Stern.

Ea își acoperi gura cu greață înăbușită, dar Stern continuă.

— Trebuie să-ți spun, tînără doamnă, că este cel mai bun mic dejun de cîteva zile încoace.

Pentru a produce efect, lovi dinții furculiței de farfurie, dar remarca, gîndită a fi o vorbă de duh, conținea cumva sugestia disperată a situației lui. Klonsky privi într-o parte trist și îndelung. Stern se simți dintr-o dată extrem de încurcat. Își făcuse o disciplină din a evita acest mod de abordare : ai milă față de mine ; compătimește-mă. Își lăsă iar privirea în farfurie.

— Voiai să-mi spui ceva în legătură cu Margy, zise el.

O auzi cum oftează. Dar cînd își ridică ochii, o văzu cu brațele încrucișate și reculeasă. Îl corectă :

— Tu voiai să pui cîteva întrebări.

— Mă gîndeam că mi-ai putea spune cîte ceva în legătură cu contul Wunderkind.

— Numărul este înscris pe citație.

— Sonia, de ce este atît de important acest cont ?

Ea negă cu capul.

— Nu pot să-ți spun, Sandy.

— Și vrei să o aduc pe femeia asta în fața marelui juriu, fără ca ea să aibă cea mai mică idee despre ce o așteaptă ?

— Ți-am spus că ea nu este inculpată. Voi fi încîntată să formulez asta în scris. Dacă ne spune adevărul, nu are de ce să se îngrijoreze. Știi mersul, Sandy.

— Dar secretul...

— Ordinele doctorului, zise ea. Așa procedăm.

Vorbea iarăși despre Sennett. Împotriva voinței, lui Stern îi scăpă un mormăit. Aceasta păruse de la bun început o problemă prea importantă pentru un adjunct fără experiență. Acum putea să vadă, în mod evident, că Stan Sennett se afla în spatele scenei, trăgînd sforile, apăsînd pîrghiile, palpitînd la ideea unui proces care să aducă numele lui în *The Wall Street Journal* și momente de neliniște în bîrlogul hoților de la bursă, așa cum îi vedea el, cu palatul lor de granit de pe malul rîului.

Sennett era un tip aspru, lipsit de simțul umorului, cu fizicul de pasăre al unui atlet. Era însurat cu o avocată specializată în succesiuni, pe nume Nora, genul ascetic, cu maxilare încremenite. Stern și-i imaginase întotdeauna pe cei doi într-o casă fără nici un fir de praf și cu puțină mobilă, mîncînd cu grijă și făcînd excursii cu mașina în weekend. La început fusese procuror șef adjunct în districtul Kindle în timpul lui Ray Horgan, dar obținuse licența în California și se angajase la Departamentul Justiției din San Diego. Ales ca procuror general, fusese mai mult sau mai puțin independent față de primar și de clica lui dubioasă.

Totuși, faptul că incoruptibilitatea nu era singurul atribut al unui guvern bun era una dintre realitățile triste ale reformei politice de peste tot. Sennett era genul de birocrat înverșunat, o persoană de o disciplină strictă, cu vederi și curaj limitate, care părea că se ivește prea des în birourile procurorilor. Șeful tuturor, nu părea niciodată să creadă că el lansase provocarea. După cum gîndea Stern, el prezenta un amestec periculos de atribute pentru un om aflat la putere : era vanitos, nu prezenta siguranță, gata să dea sentințe care nu erau totdeauna corecte, și absolut imposibil să i se schimbe părerea de vreme ce procedase într-un fel anume. Dacă stăteai cu el și îi prezentai o problemă, cerînd îndurare sau doar încercînd să redresezi ceva, ochii lui mici și strălucitori te urmăreau în vreme ce expresia îi rămînea neîndurătoare. „Nu", spunea el imediat ce-ți încheiai prezentarea de zece minute. „Nu merge". Prea puține explicații, prea puțină căldură. Nici o justificare. Se ridica în picioare, îți strîngea mîna și te conducea la ușă.

Acum, o folosea pe Klonsky ca instrument. Aparențele erau altele, dar, de fapt, acesta era cazul lui. Stern se întrebă dacă Klonsky știa cît de repede o va da el la o parte atunci cînd luminile camerelor de luat vederi aveau să umple sala. Între timp, Stern fu cuprins de un val de regret dens și întunecos, plin de melancolie. Sennett avea să se țină de urmele vînatului ; Dixon, oricare ar fi fost manevrele lui evazive, era într-o luptă lungă și sîngeroasă. Pierdut în astfel de reflecții, Stern își căută și își scoase cecul.

— A, nu, zise ea.

Pe cînd se îndreptau către ușă, Klonsky insistă să-și plătească partea. În cele din urmă, Stern recunoscu că așa era decent și îi luă doi dolari. Duke cel cu părul vîlvoi primi banii și îi invită să revină.

Afară, el îi strînse mîna și îi spuse că va veni împreună cu Margy pe la ea marțea viitoare. Ea se uită la el cu o privire prietenoasă, plină de ambiguitate și regret.

— Îți mulțumesc pentru invitație. Mi-a plăcut discuția noastră.

— Și mie.

Se înclină rapid și ușor, domnul Alejandro Stern, gentlemanul străin. Ea zîmbi și plecă cu dosarele ei voluminoase, atîrnîndu-i pe lîngă corp, către noua clădire federală din josul străzii. Porumbei cu capete gri, strălucitoare, se ridicau bătînd din aripi în calea ei.

De sub pămînt, năvăli printre niște gratii un val de aer care îi înfoie fusta. Privind-o cum se duce, îi veni iarăși în minte, limpede ca venirea primăverii, faptul că era singur. Treburile obișnuite de peste zi, tribunalul, copiii săi — nu păreau să pună lucrurile în ordine. Îl copleși sentimentul propriei lipse de continuitate, o reacție venită din adîncul lui, la fel ca greața sau foamea, cum i se mai întîmplase în cîteva dimineți. Spre surprinderea lui, stătu cîtva timp și urmări silueta Soniei Klonsky micșorîndu-se din cauza distanței, pînă cînd nu o mai putu deosebi printre formele întunecate de pe stradă.

Capitolul 22

Seara se ducea la Helen — din ce în ce mai des. Logica era simplă. De ce să stea într-o casă goală, cînd Helen, care era o companie încîntătoare la cină, era la îndemînă ? Anumite intuiții de adolescent îi spuneau că se îndrepta prea repede către o destinație nedorită. Dar ea era o companie atît de plăcută și cine ar fi ales, în locul ei, singurătatea ? Avea cincizeci și șase de ani și începea să devină înțelept.

Și, la fel ca un adolescent, își storcea creierii. În America sfîrșitului de secol, se părea că așa își arătau considerația femeile și bărbații. La dracu cu scrisorele și flori. Să-i dăm drumul ! Într-o după-amiază, se întîlni cu Helen și luară masa împreună la clubul din Morgan Towers. În această atmosferă rigidă, cu chelneri în frac, bancheri și oameni de afaceri cordiali, Helen îi înșfăcă mîna și spuse :

— Sandy, culcă-te cu mine.

Băuse un pahar de vin și avea ochii foarte verzi.

Putea el să reziste ? Pentru nimic în lume. Domnul Alejandro Stern închirie, la ora 1.27 după-amiază, o cameră pe numele său, vizavi, la hotelul Gresham. Erau deja în lift, cînd Stern își aduse aminte că îi lipsea un articol necesar. Vînzătorul din magazinul de mărunțișuri al hotelului era — firește ! — o femeie în vîrstă, într-un costum gros și cu un pronunțat accent german. Fiind deja amețit de pierderea inhibiției și de vinul băut, Stern își adună curajul și pronunță clar :

— Prezervative.

— Imediat.

Femeia dădea greoi din cap în vreme ce căuta prin sertarele demodate în care erau ascunse prezervativele. În cele din urmă, îi oferi o cutie întreagă de diferite tipuri.

— Bune de folosit, adăugă ea în cel mai cordial stil hotelier.

În lift, Stern și Helen nu se mai putură abține și izbucniră în rîs. Acesta rămase de aici încolo consemnul lor. În momentele de mare intimitate, Helen era în stare să zică, cu glas neutru :

— Bun de folosit.

A face dragoste cu Helen era un gen de activitate plină de bună dispoziție și, deseori, extrem de educativă. Citise tot ce era de citit ; experimentase tot. Nu era nimic care să-i fi scăpat. Lucrurile care îl surprinseră pe Stern erau consecința firească a celor treizeci de ani petrecuți cu o singură femeie, ani în care zonele de explorare fuseseră de mult stabilite. Se înșelase prima oară, cînd Helen se eliberase din îmbrățișare, îl împinsese pe spate, apoi se lăsase în jos. Primul lui gînd fusese că era obiectul unei inspecții vizuale, presupunere pe care o găsi mult mai excitantă decît și-ar fi imaginat, dar ea își găsi curînd o cu totul altă ocupație, folosindu-se de gură și de vîrfurile degetelor.

— Ți-a plăcut ? întrebă ea după aceea.

El răspunse ușor :

— Ca aripile unei porumbițe.

Mai mult decît atît, găsindu-și scuze pentru lipsa lui de experiență anterioară, descoperi totuși la Helen un interes pronunțat, deconcertant, pentru actul sexual. Asta nu era însă o nemulțumire retrospectivă cu privire la Clara. Orice nepotrivire ar fi resimțit ea — și cine se îndoia de ceea ce era evident ? — nu fusese niciodată nesatisfăcut. Dar pentru Helen, momentul acuplării, spectacolul era suprem și părea să atingă un extaz ca în vis, detașat, trăit uneori de Stern prin muzee. Amîndoi erau, în chip evident, adevărate fenomene : corpul ei, al lui, străluceau trandafiriu, vibrau energic în anumite părți, ceea ce făcea ca pete de lumină să apară și să dispară. O cerceta atent, cu întreaga aprobare a lui Helen. Ea își lăsa mîna să alunece, pentru a-l excita și mai mult.

Ca un cadou neașteptat, se întîmpla întotdeauna ceva nou. Într-o zi, ea îi pișcă sfîrcurile de pe piept în timp ce el era deasupra. Altă dată, își ridică picioarele și îi așeză mîinile în așa fel, încît să-i atingă clitorisul ori de cîte ori o pătrundea. I se dăruia cu spatele, dintr-o parte. Față în față, stînd pe Stern, care era așezat pe un scaun din sufragerie. Gol, excitat, se tîra pe mobile, așa cum îl instruise ea, ca preludiu la ultima inovație. El îi spuse, mai tîrziu, că actul sexual în poziție înclinată putea determina o ocluzie coronariană.

— Ești în formă, zise Helen și îl pipăi admirativ.

Stern își dădea seama că Helen era extraordinar de mîndră de rolul ei de explorator și instructor. Dar excentricitatea acestor pozne îl copleșea uneori. În camera de hotel, în după-amiaza în care primiseră binecuvîntarea ciudată de la nemțoaica din magazinul de mărunțișuri, cu Helen stînd în picioare pe două măsuțe de toaletă, Stern zări siluetele lor reflectate pe ecranul verzui al televizorului : un bărbat scund, cu penisul în erecție abia ridicîndu-se deasupra pîntecelui alb ce atîrna ca un sac de făină, cu mîinile vîrîte în fundul turtit al lui Helen, încovoindu-se ușor și vîrîndu-și fața și limba în căile de acces umede și mirositoare ale acelei zone mistice. Arăta ca un număr de circ sau ca o fantezie pornografică ieftină. Imaginea nu-i ieși din minte ore în șir, oribilă și fascinantă, tulburătoare totodată. Era acesta eul său adevărat sau o imitație neroadă a ceea ce aspirau alții să fie ? Cine erau ei ? O latură a personalității lui era stînjenită din cauza acestei accentuări a carnalului, ceea ce el nu considera a fi partea lui tare. Dar, oricare ar fi fost îndoielile lui după consumarea faptului, îi plăceau aceste întîlniri, așa cum decurgeau ele. Admira la Helen lipsa de reținere și agilitatea. Se gîndea la ea cu considerație și dorință, chiar și atunci cînd era deprimat de insistența cu care cerea răspunsuri exacte în legătură cu adevăratele lui sentimente față de ea.

Prietenii și cunoștințele lui o primiră pe Helen cu brațele deschise. Asta înlocuia amintirile din ce în ce mai întunecate despre Clara și moartea ei pe care nimeni nu dorea să le pomenească. Familia Hartnell îi invită la o petrecere pe care o organizase Silvia la clubul Greenwood. Inițial încîntată că fusese invitată, Helen fu stingherită de

ostentația, de prețiozitatea acestei seri, de îndată ce sosi acolo. De fiecare dată cînd nu putea fi văzută, își dădea ochii peste cap către Stern și se strîmba, ceea ce pe el îl enerva, fiind adeptul de o viață al anumitor reguli rigide de politețe.

— Nici ție nu-ți place toată afectarea asta, murmură ca la un moment dat.

Onestitatea lui Helen era minunată și încîntătoare, dar el își dădu seama în ce încurcătură îl punea. Putea să-l pună la perete de zece ori într-o noapte, cu remarcile ei directe, în special cele care îl priveau. Era el destul de temerar pentru a face față lui Helen și ideilor ei ? Ea voia să știe totul despre el, apoi să-l perfecționeze. La un moment dat, întorcîndu-se de la bar și uitîndu-se prin imensul cort întins pentru acest eveniment, o observă discutînd însuflețită cu Silvia. Se alarmă. Aceasta era o alegere proastă, se gîndi el imediat. Sora lui era o femeie dominată de cele mai delicate rafinamente, la fel cum petalele înconjurau centrul unui trandafir. Primul lui gînd fu că ea se afla oarecum în pericol. O luă repede pe Silvia la dans.

— Ei ? întrebă Stern.

Soră-sa o cunoscuse vag pe Helen de-a lungul anilor, întîlnind-o în special în reuniuni de familie.

— O persoană încîntătoare, răspunse oarecum formal Silvia.

S-ar fi așteptat la un răspuns similar de la Clara care, fără nici o îndoială, s-ar fi gîndit că o contesă sau o profesoară universitară ar fi fost o companie mai potrivită pentru Stern. În acest moment, Helen venea învîrtindu-se în brațele lui Dixon, părînd mai fericită decît pînă atunci. Lui Helen, ca și celorlalte femei, îi plăcea compania lui Dixon.

— El e cel care a dat de buclulc ? îl întrebă ea pe Stern în drum spre casă, pe șoseaua tăiată între dealurile întunecoase.

— El este, spuse Stern simplu.

Cu simțul ei infailibil de a detecta ceea ce era important pentru el, Helen ascultă cu atenție tot ce-i spunea el despre activitatea lui Dixon. El însă nu-și aducea aminte exact ce-i povestise, ca ea să poată reconstitui întreaga poveste.

— Ei bine, n-ai crede, zise Helen. E foarte plăcut.

— Asta cînd vrea el, spuse Stern.

Prin întuneric, ea își puse capul pe umărul lui. Clara, crescută către sfîrșitul erei rigidității feminine, n-ar fi fost niciodată capabilă de acest gest. Conduse timp de o oră înapoi către oraș, cu Helen dormitînd, o greutate caldă, relaxantă pe umărul lui.

Două zile după aceea, își petrecură altfel seara. Maxine, fiica lui Helen, veni în oraș împreună cu Rob Golbus cu care se căsătorise în urmă cu cîteva luni. Maxine fusese în copilărie prietena lui Kate. Helen propuse o seară în oraș cu toate cele trei cupluri — Kate și John, Maxine și Rob, Stern și cu ea. Cu ingeniozitatea pe care te așteptai să o găsești la Helen, ea își imagină ceva distractiv care să mulțumească pe toată lumea, așa că cumpără bilete la un meci al echipei Trappers. Stern era întotdeauna încîntat să petreacă o seară în vechiul și frumosul parc cu ziduri de cărămidă pe margini, cu copertine și console, unde se opreau uneori mingile aruncate prea sus. Dar, curînd, apăru o nuanță iritantă în modul lor de a discuta. Păreau a fi subînțelese prea multe. Maxine aminti de mai multe ori de o vizită a lui și a lui Helen la St Louis, așa că el începu să simtă că este luat peste picior și redus la tăcere, în vreme ce Kate păru împrăștiată și nervoasă toată seara. Cînd Helen menționă întîmplător — prea întîmplător — o remarcă pe care o făcuse Stern într-o dimineață din cursul acelei săptămîni, la micul dejun, Kate începu să chicotească, așa cum te-ai fi așteptat să facă o adolescentă. Cînd John se oferi să coboare să aducă răcoritoare, Stern se ridică imediat, pentru a-i da o mînă de ajutor.

Făcură comanda la magazinul de sub peluză, apoi rămaseră tăcuți. Ginerele său, laconic ca întotdeauna, își puse ochelarii, pentru a se uita la versiunea televizată a jocului, pe ecranul de deasupra vechiului grătar.

— Cum merge treaba ? întrebă Stern într-o doară, căutînd disperat un subiect de conversație.

Se gîndea să întrebe cum îi mergea lui Kate ; înmulțirea problemelor lui John contribuise probabil la înfățișarea nefericită și la încordarea lui Kate.

— Treaba ?

John se uită le el.

— Afacerea cu marele juriu.

Stern își coborîse ușor vocea.

— Oh.

John își ridică la loc ochelarii pe nas și se întoarse către televizor.

— E în regulă.

— Klonsky mi-a spus că ai găsit un avocat.

— Așa se pare.

John dădu din umeri. Era vremea sportului ; restul zilei era ocupat cu știri proaste, umplutura de fiecare zi.

— Ești pe mîini bune. Raymond este foarte experimentat.

John își dădu jos ochelarii.

— O, nu m-am oprit la el. Am un tip pe nume Mel.

— Mel ? întrebă Stern. Mel Tooley ?

Era o chestiune de conduită profesională să nu-l vorbească de rău pe alt avocat clientului său, dar Stern nu-și putu reține o notă de dispreț. Mel Tooley nu fusese pe lista pe care i-o dăduse lui John. Singura listă întocmită de Stern, în care ar fi putut figura Tooley, era cea a disprețuiților. Tooley fusese șeful Departamentului de Investigații din Procuratura Statelor Unite pînă în urmă cu aproximativ un an, cînd începuse practica pe cont propriu ; era unul dintre acei avocați care păreau a fi atrași de această profesie, pentru că legitima oarecum înfrîngerea. Erau celebre neînțelegerile dintre Stern și Tooley de-a lungul anilor ; țineau de domeniul legendei. Nu era de mirare că Klonsky spusese că este surprinsă de această alegere. Cum de nimerise John în ghearele unei astfel de creaturi ?

Ginerele lui luase deja răcoritoarele și berile și urca scările de beton către loje. Bîntuit de neliniști paterne și uzanțe avocățești, Stern îi urmă exemplul, dojenindu-se. Într-un cuvînt, nu era treaba lui cum își alesese John sfetnicul — fie el și Mel Tooley.

Urcînd, pe la jumătatea scărilor, dădu piept în piept cu Kate care cobora. Amîndoi izbucniră în exclamații. Stern rîse, dar ea păru uimită să îl vadă și se dădu înapoi. Aici, pe scări, unde era mai multă lumină decît în tribune, observă iarăși cum arăta. Era drăguț îmbrăcată, într-un fel

de costum de marinar pentru femei însărcinate, cu talie largă, de culoare roșie, dar părea epuizată și, ceea ce șoca cel mai mult, își pierduse bujorii din obraji. Era mai mult decît graviditatea, se gîndi Stern. Situația în care se afla John își arăta consecințele. Într-un moment, îi trecu prin cap că aceasta era înfățișarea de maturitate a lui Kate. Indiferent ce așteptase el de atîta timp, iată că acum venise. Îi luă mîna.

— Kate, te simți bine ?

— Excelent, spuse ea, ducîndu-se la toaletă. Își duse mîna la burtă și adăugă că era pentru a treia oară.

— Dar în rest... ?

— Te referi la John ?

Cînd el dădu din cap, ea păru că se crispează ușor, apoi își duse iar mîna la burtă. Începu să vorbească, dar apoi se opri.

— N-ar trebui să spun nimic.

După cum vedea, Kate fusese informată. Știa faptele, procedurile. După toate aparențele, știa mult mai mult decît el.

— Ai dreptate. Voiam numai să te liniștesc.

— Tată...

— Am mai văzut situații din astea, Kate. Ai încredere în mine. O să se termine cu bine.

— Asta e tot ce vreau, tată.

— Trebuie să ai răbdare. Va dura mai mult decît ar vrea oricare dintre noi. Dar nu trebuie să te îngrijorezi.

— Tată, te rog. Începi să vorbești ca mama. Nici ea nu voia să-mi fac vreodată griji : „Nu te îngrijora, Katy, nu te îngrijora". O imită pe maică-sa, ridicîndu-și mîinile în sus, cu gesturi largi, ca de pasăre. Uneori mă întreb : credea că, dacă îmi fac griji, o să mă sparg sau ceva de genul ăsta ?

Această lamentație nu îi semăna deloc, așa că nu știu cum să reacționeze.

— Tată, nu-i așa ușor. Crede-mă. Oftă, un sunet disperat, și mai coborî o treaptă. *Trebuie* să mă duc la toaletă, anunță ea și se îndreptă în direcția respectivă.

Stern o privi plecînd. Despre ce era vorba în ultima propoziție ? El credea că putea citi limpede semnele din

dispoziția ei. Era îngrijorarea nu numai pentru soțul ei — dar și pentru el. Spre deosebire de tatăl ei, Kate aflase mai multe de la John și în legătură cu el, de aceea își făcea probleme. John se plimba de colo-colo, dormea noaptea, dar soția lui avea ochii deschiși acum. Stern suspină ușor și bolborosi pentru sine una din expresiile în idiș ale mamei lui. Ieșind la aer, auzi mulțimea urlînd, cînd fundașul dreapta, Tenack, prinse mingea în mod impresionant. Urcînd, Stern văzu mingea zburînd, ca o stea căzătoare.

Ca urmare a unui aranjament anterior, Rob și Maxine se duseseră să petreacă noaptea la Kate și la John — o vizită într-un cadru mai intim. Helen îl imploră pe Stern să stea cu ea.

— Doar ca să dormim, zise Helen, care ieșise cu greu din mașină.

Casa imensă și oarecum retrasă, pe care o construiseră ea și cu Miles doar cu un an sau doi înainte de divorț, părea să o obsedeze, în special după vizita vreunuia dintre copii.

Ajunsă în camera ei, Helen își dădu jos hainele fără nici o jenă, lăsîndu-le grămadă pe podea, și se aruncă goală în pat. Îi plăcea intimitatea, el știa asta : să poată să se dezbrace, fără să se gîndească sau să se teamă de privirea lui, sub lumina puternică de deasupra capului. Uită-te la ce-ți place. Helen făcuse tot ce îi stătea în putință, asta era clar, dar adevărul era că arăta oarecum uzată de experiențele vieții — cu pielea pătată și carnea lăsată pe alocuri, cu varice pînă la fund. Nu că aceste remarci ar fi fost critice. Nici el nu avea un corp ideal și nici nu trecuse prin două nașteri. Îl tulburase mult în ultimul timp faptul că găsise fire de păr alb în zona lui pubiană. El și cu Helen se apropiau de același punct — nu erau chiar la capătul puterilor, dar erau dărîmați, pierduseră bătălia cu forța fizică, cu gravitația și cu timpul. Acestea erau realități dincolo chiar și de puterea voinței lui Helen.

Stern, care se obișnuise deja cu locul, o acoperi pe Helen, alungă pisica și închise ușile. Totuși, din motive pe care nu le putea pătrunde, nu se simțea în largul său. Era tulburat, cînd și cînd, de ceea ce însemna pentru Dixon faptul că John nu se afla pe mîinile unui sfetnic binevoitor ; dar acestea erau grijile pe care se obișnuise să și le re-

prime de-a lungul anilor, în timpul nopții. Moțăind, se gîndi o clipă la Kate, care arăta transformată de grijile de adult, apoi la Nate Cawley, care încă mai trebuia strîns cu ușa. Mîine, o să-l încolțească. Curînd. Și totuși, de fiecare dată cînd Stern se simțea cufundîndu-se ușor în somn, se ridica din nou, la fel ca ceva plutind pe apă. Avu o noapte de vise obositoare. Într-unul, pe care și-l aducea aminte, Stern văzu de la nivelul pămîntului o pasăre zăcînd nemișcată în zăpadă, sub rămurelele cu ace ale unui conifer. O mînă de femeie ridica ușor pasărea, bătrînă și jigărită, cu pene albe și negre. Femeia lovea pieptul bătrînei păsări și spunea că aripa care stătea țeapănă, depărtată de corp, era frîntă, dar se va vindeca. Era o urmă de bucurie și mulțumire în vocea ei. Trezindu-se în camera lui Helen, cu lumina puternică de dimineață aureolînd marginile draperiilor grele, Stern nu-și aminti nimic despre femeie, ci doar proorocirea încurajatoare. Helen continua să respire ușor, în somn. Se întinse, ca să-i atingă umărul. Era sigur că vocea pe care o auzise în vis nu fusese a ei.

Capitolul 23

Kate îi cumpărase lui Stern un robot telefonic. Cu toată pasiunea lui pentru dispozitive ingenioase, jurase că nu va avea niciodată așa ceva. Și așa, era sclavul telefonului. Mai semnificativ era însă că îl îndurera să își asculte vocea înregistrată; accentul lui era mult mai pronunțat decît își imaginase. Dar nu putea respinge darul fiicei lui. Kate lăsa aproape în fiecare zi, la robot, un mesaj cristalin sau două (în ultimul timp, pe măsură ce problemele lui John se complicaseră, Stern se gîndi că detecta, din cînd în cînd, o nuanță mohorîtă în salutul ei); și Helen lăsa adesea o vorbă drăguță pe bandă, așa încît, în ciuda lui însuși, Stern de-abia aștepta să se întoarcă acasă și să învîrtă de butoane. În seara asta, totuși, prima voce pe care o auzi era a lui Peter. „A sosit vremea să programăm analiza hematologică." Direct, ca de obicei — și indiscret. În casa goală, Stern se întinse spre butonul robotului pentru a micșora sonorul.

Dar mesajul îi aduse aminte de ceva. Stătu la pîndă lîngă fereastră, așteptîndu-l pe Nate Cawley. Petrecuse cîteva seri lucrînd la masa din sufragerie, în speranța de a-l zări pe Nate cînd se întorcea acasă cu mașina; renunțase să-l prindă la telefon. În timp ce aștepta, își desfăcu corespondența. Era o notă scurtă prin care Marta îi reamintea că va veni acasă peste două săptămîni, în jur de 4 iulie, pentru a continua să trieze lucrurile Clarei.

În scris, Marta era concisă, dar începuse să-l sune noaptea tîrziu, cînd era pe punctul de a adormi, uneori ținîndu-l treaz cu conversații lungi și meditative. Marta continuase să stăruie asupra morții Clarei — recunoscuse că era o pierdere îngrozitoare. Discutînd despre tot felul

de lucruri, ceea ce făcea cu bucurie, Stern descoperi, ca de obicei, că avea multe puncte în comun cu fiica lui. Stînd în capul oaselor în pat, o asculta vorbind, bălmăjea răspunsuri pe jumătate adormit, dar atent.

Marta fusese întotdeauna o persoană melancolică; Stern nu și-o putea aminti jucăușă. Chiar cînd avea șapte sau opt ani, ea părea uimită de natura fundamentală a lucrurilor. De ce se căsătorește o femeie cu un singur bărbat ? De ce mîncăm animale, dacă e greșit să le tratăm cu cruzime ? Dumnezeu vede înăuntrul lucrurilor sau numai la suprafața lor ? Stern, mult mai mult decît Clara, apreciase calitățile sobre și contemplative ale Martei și fusese în mod inevitabil mișcat de luptele ei lăuntrice. Era copilul de care se simțea cel mai atașat. Fiind pe o poziție secundă în propria lui familie, el înțelesese luptele strașnice ce aveau din cînd în cînd loc între ea și Peter, resentimentul ei nereținut — chiar dacă numai pentru o clipă — față de Peter.

Fusese atît de mulțumit cînd ea se dusese să studieze dreptul, nu numai pentru că era flatat să fie imitat, dar, mai mult, pentru că dreptul, cu substanța lui, tradițiile lui venerate, cu observarea neînduplecată a relațiilor sociale, părea a fi în stare să propună un set de răspunsuri la întrebările care o preocupaseră pe Marta atîta timp. Dar nici dreptul, nici practica nu păreau să-i fi micșorat melancolia sau nesiguranța. Ea își luă examenul de avocat pledant în patru state, pînă să se hotărască să rămînă la New York; găsise trei slujbe diferite înainte de a o accepta pe cea de acum, cea mai prost plătită, mai neînsemnată și mai lipsită de perspective. Era o profesionistă celibatară din New York, prinsă în vîrtejul tipic al consumului — ultimele restaurante, ultimele magazine, ultimele evenimente — dar noaptea, tîrziu, apărea senzația necontrolată a frustrării. Nu avusese succes în relațiile ei cu bărbații, era blocată în cariera ei profesională, deconcertată de viață și, mai mult sau mai puțin, singură. Stern se uită la nota ei, cu sentimentul prezenței ei acolo. Căutările Martei — entuziaste, neliniștite, mistuitoare — erau departe de a se sfîrși.

Afară, în noaptea adîncă, sub un cer brăzdat, măreț, BMW-ul dădu în sfîrșit colțul pe aleea familiei Cawley.

Stern ieșise din casă și era deja la jumătatea drumului către mașină, cînd văzu că la volan era Fiona. Se opri în loc.

— Sandy.

Zîmbind, se dădu jos din mașină, avînd în mîini un săculeț deschis la culoare, de la vreun magazin.

Stern stătea în picioare pe gazon. Era în pantalonii de la costum și într-o cămașă lucrată de mînă, cu monograma lui deasupra buzunarului ; își scosese cravata. Lăsîndu-și privirea în jos, observă că încă avea în mînă nota de la Marta. Stern îi explica Fionei că o confundase cu Nate.

— Am luat eu mașina lui astăzi. A mea se strică de fiecare dată cînd o folosesc.

— Aha, zise Stern și se legănă pe vîrfuri.

În prezența Fionei nu se simțea în largul lui.

— Dar am ceva ce mă gîndeam să-ți arăt, zise ea. Intră o secundă.

Fiona porni către ușa din față, cu cheile în mînă, fără să-i dea șansa de a o refuza. Stern se mișcă în silă pe urmele ei, pe aleea cu pietriș. Ce altă infidelitate de-a lui Nate voia să scoată la iveală ? Fiona așeză pachetul lîngă ușă și aprinse cîteva becuri. Stern spuse că avea o întîlnire de afaceri curînd, remarcă pe care, în mod previzibil, Fiona se prefăcu că n-o aude.

— Acesta e chiar lucrul cel mai ciudat, zise ea. Vino sus. Vreau să-ți arăt ceva.

Fiona se opri să-i dea drumul cîinelui din bucătărie. Stern refuză băutura, dar Fiona se opri să-și prepare un whisky cu gheață și dădu imediat pe gît jumătate din conținut, la fel de ușor ca și cum ar fi fost apă.

— E așa cald, zise ea.

Cîinele sărea în jurul lor, dar, după ce fu dojenit, îi urmă placid înspre scări.

Sus, Fiona deschise ușa dormitorului și trecu în baie. Stern se dădu înapoi, ezitînd să o urmeze. Era o intimitate excitantă faptul de a te afla cu o femeie în dormitorul ei. Nu era numai patul, cît intimitatea decorului. Camera era în mod evident a Fionei, aranjată după gustul ei, în crêpe de Chine și nuanțe rozalii, ambigue. Aromele puternice de pudră și colonie, mirosuri americane, prea dulci, pluteau în aer. Un neglijeu lung, închis la culoare, ca un

fel de invitație inconștientă, stătea aruncat pe un fotoliu, lîngă pat, sugerînd o formă languroasă.

— Uite, zise Fiona, aici e. Vino încoace.

Era în baie, cu ușa întredeschisă. Cînd Stern o deschise, o văzu pe Fiona cercetînd o sacoșă mică de hîrtie. Își pusese băutura pe etajeră.

— Am descoperit-o săptămîna trecută. N-am înțeles de ce păstrează Nate, în cabinetul lui medical, ceva ce poartă numele Clarei.

El i-o smulse, surprins, din mînă — modelul de pungă de la o farmacie din apropiere. Două recipise, scoase la calculator după o rețetă, etichete care cuprindeau toate informațiile cerute de salvare sau de agențiile de asigurări erau lipite la gura pungii, acoperindu-se una pe cealaltă. Pe eticheta lipită deasupra, erau numele Clarei, adresa și numărul de telefon. Stern simți o sticlă voluminoasă cu medicamente în sacoșă. N-avea sens s-o întrebe pe Fiona ce căutase în cuibul de medic al soțului ei. Fără îndoială că avuseseră loc multe astfel de expediții : buzunarele hainelor, agenda, coșul de gunoi. Fiona nu-și făcea scrupule în legătură cu tipul de tehnici murdare cerute în procesele de divorț.

— Indometacin, citi Stern pe etichetă. Cred că asta este pentru artrita Clarei. Nate mi-a spus că-i mai adusese așa ceva.

Fiona îi aruncă o privire stranie.

— Dacă i le-a adus, cum se face că mai sînt încă în sacoșă ?

Stern murmură ceva. Avea dreptate. Dar răspunsul era evident. Nate completase două rețete : de aceea erau două etichete.

Cînd privirea îi trecu peste eticheta de mai jos și văzu cuvîntul „Aciclovir“, inima îi sări din loc. Scoase repede conținutul limpede și maroniu. De ce Dumnezeu avea nevoie Nate Cawley de chestia asta ?

— Ce este asta ? întrebă Fiona.

Stern era atent la eticheta de pe sticlă. În paranteza ce urma după cuvîntul „pacient“, era înscris „doctorul Nathan Cawley, MD“ ; erau scrise și adresa biroului lui Nate și telefonul. 85 ACICLOVIR, CAPSULE DE 200 MG. CÎTE DOUĂ (2) CAPSULE DE 5 ORI PE ZI, 5 ZILE, RESTUL CÎTE O CAPSULĂ DE 5 ORI PE ZI, DACĂ E NEVOIE.

Cînd îi trecu gîndul prin cap, Stern se întoarse brusc către Fiona.

— Nate ia medicamentele astea ?

Ea dădu din umeri.

— Cred că da. Erau în dulăpiorul lui de medicamente. Ce sînt ?

— Aciclovir, zise Stern, pronunțînd exact ca Peter, atunci cînd îi explicase că medicamentul era deseori eficace, reducînd perioada activă a infecției. Infecția cu herpes. Doctorul Nate scrisese rețeta pentru el însuși.

Ea întinse mîna spre sticlă, dar Stern o trase la o parte, fără să se gîndească. Rețeta era datată cu două zile înainte de moartea Clarei. Agită conținutul. Aproape goală. Smulgîndu-i capacul, răsturnă conținutul pe o bucată de pînză și numără cele șase capsule rămase. Șaptezeci și nouă fuseseră consumate. Stern cercetă numerele : Nate lua medicamentele astea și la mai mult de o saptămînă și jumătate după moartea Clarei. Se holbă la capsulele micuțe, galbene, cu o intensitate nereținută. Eticheta cu numele medicamentului era chiar peste ele.

Fiona îl întrebă iarăși :

— Sandy, pentru ce sînt astea ?

A, da, se gîndi Stern. Știuse, nu-i așa ? Totul era clar acum pentru el. Minciunile lui Nate, trucurile și graba lui — astea erau semne clasice. Era evident că exista ceva ce Nate dorea să nu fie descoperit, nici discutat. Și asta era. Chiar asta. Nu numai ce-i pricinuise durere Clarei. Ci faptul că Nate răspîndise boala, continuînd să ia liniștit aceste capsule după ce ea murise. Fusese necesar un act de voință, o încăpățînare deliberată, pentru a nu recunoaște rolul lui Nate. La urma urmelor, existaseră ocazii favorabile acestui flirt. „Scoateți-vă hainele, vă rog, și puneți-vă halatul. Medicul va veni într-o clipă.“ Un bărbat ținut cu atîta furie sub papuc, așa cum era Nate, o găsise probabil pe Clara liniștită, enigmatică, irezistibilă. Da, și încă se părea, încă — dacă el putea să pretindă că știe ceva despre natura acestei femei — că totul, în acest scenariu cu Clara ar fi cerut timp, expunere, încredere, o erodare treptată. Era în mod inevitabil o persoană pe care ea o cunoștea bine. O, da, Nate o vizita pe Clara în cursul dimineților, așa îi spusese Fiona, cu mult timp în urmă.

— Sandy, zise Fiona, pentru numele lui Dumnezeu. Pentru ce sînt medicamentele astea ?

Continua să țină sticla în mînă. Se uită din nou la etichetă. Se gîndi că femeia are dreptul să știe.

— Herpes, zise el.

— *Her-pes*, repetă Fiona. Rămase cu gura căscată și se dădu cîțiva pași înapoi. Vai, împuțitul !

La fel de imprevizibil ca și ultima oară, Fiona începu să plîngă, scoțînd un sunet fornăit, neașteptat.

— Hai să ne așezăm o clipă.

Stern adună medicamentele la loc și puse sticla pe un raft al dulapiorului lui Nate. Apoi o duse pe Fiona în dormitor și se așeză cu ea pe marginea patului conjugal, perfect aranjat. Cuvertura era dintr-un material mov, gros, tocit pe margini. Fiona încerca să își revină. Lovi ușor cu podul palmelor umbra deasă, roșiatică, de pe ochii ei. Stern o cuprinse afectuos cu brațul și ea se sprijini cu trupul ei slăbuț de el pentru un moment, apropiindu-se cu mirosul de trandafir al diferitelor ei parfumuri. De îndată ce își lipi mîna de umărul ei, simți prima străfulgerare. N-avea nici o bănuială de unde îi venise ideea. Vreun instinct vicios, gîndi el, cu toate că se părea că planul îi era prezent în minte, fără formă, de cîtva timp.

Fiona se ridică să găsească o batistă, dar se așeză la loc pe pat, lîngă el.

— Herpes, murmură ea pentru sine.

Stern văzu cu coada ochiului urmele slabe ale unui zîmbet în vreme ce Fionei îi trecu clar prin minte gîndul : Așa îi trebuie. Așa îi trebuie nenorocitului. Apoi se uită drept la Stern.

— Mă voi molipsi și eu ?

— Mă tem că nu e sigur.

— De ce ?

— Depinde de contacte.

— Contacte ?

Fiona nu pricepea și se uită la el, iritată.

Stern își căută cuvintele potrivite. O, Dumnezeule, asta era dificil. Avocații specializați în divorțuri trebuia să întrebe tot timpul. Probabil că erau bădărani și direcți. „Cînd l-ai lăsat ultima oară să se culce cu tine, scumpo ?“

— Nu vreau să fiu nedelicat...

— Te gîndești la viața noastră sexuală, Sandy ?

— Exact.

— Nu prea bogată.

— Înțeleg.

— Nu că nu mi-ar plăcea, Sandy, îmi place, adăugă ca repede, temîndu-se, ca întotdeauna, de judecata greșită a celorlalți. Dar știi ce se întîmplă. Nu l-am lăsat să se apropie de mine de cînd am văzut chestia aia. Făcu un gest către podea, către camera de zi, spre televizor. Nu se poate spune că i-a păsat.

— Și cînd a fost chestia asta, Fiona ?

— Martie ? Își lăsă umerii în jos. Nu-mi notez, Sandy.

— Nu, sigur că nu.

— Să-ți spun sincer, cred că el a renunțat să mai încerce de atunci.

Zîmbi iar, încruntîndu-se.

Stern își imagină că Nate renunțase cu mult timp înainte. Avea motivele lui. Nu că ar fi avut cine știe ce scuză. Cu toate acestea, chiar aici, în dormitorul Fionei, Stern se simți copleșit de misterul oricărei căsnicii. La fel ca preistoria sau cultura — un milion de convenții nescrise. Nate și Fiona. Ce cuplu nepotrivit, el, blînd și degajat, iar ea, atît de severă. Ea fusese întotdeauna drăguță, totuși. Frumusețea ei trebuie să fi contat pentru Nate, dată fiind mîndria lui. Comoara lui era acasă, în vreme ce el pleca la vînătoare prin vecini, îmbolnăvindu-se și culcîndu-se cu soția oricui — inclusiv cu soția lui Stern. Admiterea acestui fapt îi provocă un fel de delir momentan. Totdeauna refractar la furia conștientă, se simți atras de dorința de răzbunare, viguros și puternic, puternic precum un pugilist. Gîndul îi trecu din nou prin minte, ca un val de febră. Chiar era el capabil de așa ceva ? O, da. Se simți excitat ; inspirat și ticălos.

— Deci, m-am molipsit și eu ? întrebă Fiona.

— Din ce-mi spui, Fiona, deduc că sînt puține șanse să te fi îmbolnăvit.

— Presupun că ar trebui să-i fiu recunoscătoare pentru că m-a lăsat în pace, chibzui ea.

Stînd pe pat lîngă ea, Stern spuse încet :

— Trebuie să spun că a comis o mare nedreptate, Fiona.

Își înclină capul, privindu-l bănuitoare, ca și cum el s-ar fi țăcănit. Stern zîmbi curajos.

— O mare nedreptate, zise el din nou, ridicîndu-și încet mîna.

Înșfăcă nasturele de sus al rochiei tricotate a Fionei și se aplecă să sărute suprafața cafenie din decolteul ei.

Ea se retrase imediat. Dar zîmbea.

— San-dy, silabisi ea.

Privirea lui era atentă ; era o treabă serioasă. Deschise nasturele pe care-l înșfăcase și trase ușor de sutien, pentru a o mîngîia din nou.

— O, Dumnezeule, zise Fiona și rîse cu voce tare. Nu pot să cred.

Se părea că Fionei îi era greu să se stăpînească ; era un lucru grozav de drăguț. Știa că totul depindea de el. Ea nu avea să-l oprească. Fiona era o persoană lipsită de voință. Unica ei energie îi venea din fragilitatea caracterului, dar nu avea convingeri. Luată prin surprindere, ar fi rîs, neștiind ce altceva să facă. Iar el ? Cum se simțea el acum ? Ciudați, foarte ciudați, prietenii mei americani. O, asta era un lucru nesăbuit, neverosimil, absurd. Dar îndrăzneala sexuală era mai captivantă decît faptul de a zbura. Îi atinse ușor sînii și se simți fericit, remarcabil, fantastic, simți că nu mai e el însuși.

Deschise alt nasture și îi trase în jos sutienul. Sînii ei, albi și mici, păreau la fel de uimitori ca peștii care se zbenguiau în apă. Se plecă să îi sărute bumbul micuț al sfîrcului...

Cineva îl privea !

Stern sări în sus de pe marginea patului. De fapt, se trezi stînd în picioare, la jumătatea drumului, cu brațele ridicate în apărare. Cîinele, intimidat, sărise și el înapoi, retrăgîndu-și ghearele, fără să scoată un sunet.

Cînd se uită înapoi, Fiona se ridicase și stătea în picioare, chiar în fața lui ; sutienul îi rămăsese tras în jos, astfel încît bustul ei alb arăta ca un pachet pe jumătate desfăcut. Cînd el îi întîlni privirea, se întîmplă ceva — probabil teama lui, chiar de moment, o abătuse de la

hotărîrea ei sau, mai simplu, timpul o făcuse să se reculeagă. Îi văzu privirea tăioasă și brațul mișcîndu-se. Știa ce o să urmeze, dar i se păru nedemn să se apere. Simți o durere scurtă cînd ea îl izbi cu putere peste față, iar unul dintre dinți, care se izbise de ceilalți, era posibil să se fi spart.

— Nu ești cu nimic mai bun decît el, zise Fiona. Împuțitule !

Își aranjă îmbrăcămintea cu spatele la el. Se simți obligat să răspundă, dar, pentru moment, nu era în stare. Se așeză din nou pe pat, descurajat și rușinat.

— Iartă-mă, zise el.

— Iisuse, exclamă Fiona.

Avea de gînd să-i spună că este o femeie atrăgătoare, dar asta nu suna bine.

— Am fost copleșit, spuse el în loc de asta, una dintre obișnuitele lui formulări ambigue.

— Profitai de mine.

Acest gînd, o dată exprimat, o făcu iar să plîngă, la fel de neașteptat ca de obicei. Se așeză în scaunul alb de răchită, de lîngă fereastră, și mototoli ghemotocul alb de pînză pe mijlocul feței. Își găsise băutura și o dădu pe gît, pentru a se liniști, dorind probabil alta. Îi aruncă lui Stern o privire plină de mînie — încă o înjurătură nerostită — și plecă, fără vreun cuvînt. Cîinele o urmă cînd ea dispăru pe scări în jos.

Ascultînd-o cum cobora, ridică privirea spre tavanul dormitorului. De structura elegantă atîrnau pînze de paianjen. O, Dumnezeule, era plin de silă și de reproș față de sine. Simțea în mod vag că este foarte beat, astfel că știa că va fi și mai rău cînd adrenalina va dispărea și va reveni sentimentul normalității. La ce putuse să se gîndească, pentru Dumnezeu ? O, avea să se disprețuiască. Se disprețuia deja.

Se îndreptă către scaunul pe care stătuse Fiona. Își văzu casa și fereastra. De douăzeci de ani de cînd locuia aici, nu o văzuse niciodată din acest unghi. Își coborî privirea, pentru o clipă, pe acoperișul de ardezie, în culori pestrițe, de deasupra aripii dormitoarelor, cucerit de priveliște. Cînd recunoscu frontonul dormitorului său, încercă să și-i imagineze pe Nate și pe Clara, strînși acolo

unul în celălalt, dar imaginea, dureroasă, refuza să se formeze.

Dar banii ? gîndi el dintr-o dată. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce avea nevoie Nate de opt sute cincizeci de mii de dolari ? Fiona îi răspunsese la această întrebare acum cîteva saptămîni : de ani de zile, îl amenința pe Nate cu ruina financiară, ca preț al divorțului. Ea s-ar lupta ca un cîine pentru fiecare penny, numai de dragul răzbunării. Dar avînd averea Clarei, Nate își putea permite s-o înfrunte pe Fiona. Asta însemna că exista o înțelegere între Nate și Clara ? Aveau amîndoi de gînd să-și abandoneze soții ? Avusese ea de gînd să-l părăsească, să-l lase să rătăcească — așa cum făcea el acum ?

Auzi jos ușa din față, trîntindu-se. Fiona plecase — probabil să se plimbe, amețită, cu mașina prin oraș, trăncănind singură despre viciile bărbaților ; sau numai pentru a-i da prilejul să se facă nevăzut, copleșit de rușine. Părăsit de stăpînă, cîinele se întoarse în cameră. Animalul își legăna capul, holbîndu-se cu ochii lui verzi, luminoși. Imaginează-ți viața de cîine, mereu în pragul înțelegerii.

De data aceasta, venindu-i alt gînd, Stern fu incapabil să se miște. Aceasta era de fapt moștenirea pe care i-o lăsase Clara : clipele de oroare cînd descoperea situații ascunse în zăpăceala rămasă de pe urma ei. El încerca întotdeauna, în maniera lui personală, să descopere exact ce se întîmplase în trecut. Participanții, clienții sau martorii guvernului rareori furnizau informații demne de crezare. Erau abătuți din drum de suflul fricii, de valurile remușcărilor, de autojustificări. Din cînd în cînd, atunci cînd avea un caz, Stern își dădea însă seama ce se întîmplase. Dintr-un cuvînt, de ici, de colo, dintr-o bucată de hîrtie. Bucățelele se potriveau.

Lipsit de putere și zăpăcit, avea acum aceeași senzație. Sărmana Clara ! Pusese deoparte enorma ei donație, ca premisă materială a unui plan conceput de ea și de Nate, dar numai după asta aflase de starea precară a sănătății ei. Probabil că Nate fusese primul care știuse problema. Dar, în astfel de împrejurări, nu avusese de ales decît să dea curs celuilalt interes al său — probabil tînăra de pe banda video de la parter. Infidelitate înăuntrul infidelității. A, da. Stern vedea clar acum. Ce dramă ! La fel de tragic ca *Madam Butterfly*. Înșelată. Sedusă. Infectată. Rușine și

rătăcire la tot pasul, viitorul ca o refracție fără de sfîrșit a unor fapte urîte : furia soțului, plecarea amantului și, apoi conștiința chinuitoare a unei averi risipite pentru a-i cumpăra iubitului libertatea, pe care el intenționa să o folosească în cu totul alte scopuri. Ce umilință ! La fel ca o eroină antică, Clara pierduse totul datorită mîndriei și dorinței. Stînd acum pe cuvertura scumpă a Fionei, Stern își duse mîna la inimă ; o simțea pulsînd, vijelioasă și îndurerată, în pieptul lui.

Va trebui să-l sune pe Cal. Imediat. Ce poveste ! Avocatul Hopkinson va avea o altă gaură în cap. Stern voia ca actele să fie întocmite acum. Nate se afla într-o situație delicată cu cecul lui. Planul inițial trebuie să fi fost să-l păstreze, pentru a ascunde fondurile bănești de Fiona și de avocatul ei, la procesul de divorț. Dar acum, cu moartea Clarei, cu bancherii și executorii, cu testamentul, trebuia să se miște, temîndu-se că cineva avea să afle repede de tranzacție și că putea să încerce să o anuleze. În ziua în care Nate îndrăznea să prezinte cecul, Stern avea să-l dea în judecată. Or să sară aschii și-o să iasă fum peste tot. O să-l macine pe Nate Cawley precum piatra de moară un grăunte.

Din izbucnirea unui impuls vicios, Stern fu copleșit dintr-o dată de senzația absurdității acestei situații. Nu se întîmplase nimic. Gîndi asta clar. Dintr-un moment în altul, o să aprindă lumina și o să vadă unde se află el de fapt. Dar cînd se întoarse iar spre fereastră, văzu casa în care trăise vreme de douăzeci de ani dintr-un unghi din care nu o mai văzuse niciodată. Buza începea să i se umfle și sîngera, de pe urma lovirii cu unul din inelele Fionei. Coborî, închise cîinele în bucătărie și apoi, simțind că ceva ce nu-și va aminti niciodată era pierdut pentru totdeauna, ieși afară.

Pentru el, amintirile cele mai vii ale perioadei lor de tatonări erau din vremea cînd stătea în salonul familiei Mittler, în vreme ce Clara cînta la pian. Părul ei moale, roșcat, sălta în ritmul mișcărilor capului ; ochii erau fixați pe claviatură sau închiși atunci cînd se lăsa în voia muzicii. Toată priceperea ei se răsfrîngea asupra instrumentului. Prima oară cînd îi cîntase, el nu știuse ce să zică. Venise să

o ia, dar ea îl invitase să intre o clipă. Nici unul din părinții ei nu era acasă și era în mod evident liberă să-i arate casa.

— Pianul meu, zise ea.

O rugă să cînte și, în loc să șovăie, așa cum se așteptase el, ea își dădu drumul.

El ședea pe sofaua din pluș roșu, în pardesiu și cu fularul la gît, absolut neștiutor într-ale muzicii, dar copleșit de convingerea cu care ea lovea clapele. O admira cu ardoare.

— Magnific, spuse.

Se ridică timidă în picioare, lîngă pian, primindu-i lauda.

Apoi se duseseră la spectacol. Filmul — își mai amintea încă — era emoționant. Marty. *Povestea unui om singur, rătăcitor, plin de dor, îl mișcă pe Stern. Era el, da, el! Îndreptîndu-se apoi către Chevrolet-ul lui George Murray, care era parcat mai jos, își dădu seama că și Clara era impresionată, întristată. Se lipise strîns de el pe cînd se plimbau, vorbind despre cîteva momente dramatice din film.*

Cînd ajunseră la mașină, Stern nu se putu abține. Izbucni în plîns, îndoindu-se de mijloc pentru o clipă.

— O, George, zise el.

Cel care lovise mașina lui George Murray provocase o grămadă de stricăciuni. Zgîrieturile începeau din spatele ușii și se adînceau înspre locul coliziunii, la aripa din față. Acolo, mașina fusese zdravăn izbită. Filamentul de la farul din față atîrna, ținîndu-se doar de un capăt. Cu bordul mașinii era și mai rău ; toată caroseria se îndoise ca un carton.

— O, Dumnezeule, zise ea, cînd văzu ce se întîmplase.

Îl înșfăcă de braț.

— Asta nu e mașina ta, nu-i așa ?

— O, nu.

Pierderea părea incalculabilă. Mintea îi căuta zadarnic un mod în care putea fi reparat totul.

— Îmi pare rău.

El ridică din umeri, holbîndu-se la dezastru.

— Nici un telefon luna asta, zise el.

Trebuia să cheme poliția. Se duseră într-un drugstore și cînd se întoarseră la mașină, poliția era deja acolo. George*

---

* Magazin unde alături de produse farmaceutice se vînd articole alimentare, preparate calde și reci, băuturi răcoritoare, ziare și reviste, avînd și o anexă cu cîteva cabine telefonice (n. tr.).

Murray, slavă Domnului, nu era acasă. Stern simțea că putea să suporte totul, mai puțin faptul de a-i spune. Fata aceasta, simpatia pe care i-o arăta ea, parcă îi dădeau curaj. Polițistul era un tip de treabă, în vîrstă și cu părul alb. Curios, îl întrebă deschis pe Stern ce e cu accentul lui, apoi legă de remorcă bara de protecție pentru a o îndrepta, așa că Stern nu își murdări costumul. Ședea la volan, mișcîndu-l, atunci cînd polițistul trăgea de bară.

— Se poate merge cu ea, zise polițistul, în cele din urmă. Economisești cîțiva penny cu remorcatul. Tipii ăștia sînt pirați.

Polițistul Leary își scoase pălăria cînd se îndepărtă. Stern nu știa unde să meargă.

— Te duc acasă ? o întrebă el.

— O, nu încă, zise ea atît de energic, încît îl luă prin surprindere. Mașina nu avea radio, dar avea ceas. Era douăsprezece și cinci.

— Vreau să fiu sigură că totul e în regulă. Dar este ?

El mormăi ceva. Era serios zdruncinat. Cu toate acestea, era uimitor cît îl mișcau atențiile feminine. Își aminti de desenele animate cu Popeye îngurgitîndu-și spanacul. Cu ea alături, avînd de înfruntat lunile de plătit facturi, și pe George, se simțea aproape invincibil.

— Atunci, unde să ne ducem ? întrebă el. Ți-e foame ?

— Nu. N-aș putea să mănînc acum. Am pierdut orice urmă de poftă de mîncare. Nu beau foarte des, dar acum aș bea ceva. Bei și tu ?

Îi răspunse tot cu un mormăit.

— În aceste împrejurări, pot și eu să beau, spuse el.

*— Știi ce-ar fi drăguț ? Să oprești la un package store**, *apoi să ne ducem pe malul rîului. Știu un loc grozav. O să-ți arăt eu.*

Asta și făcură. Cumpărară o sticlă de Southern Comfort și două pahare ieftine și merseră pînă într-o parcare de pe malul de jos al rîului. Rîul era lat aici, negru, sălbatic și zgomotos dedesubtul lor. Luna era sus, printre copaci, luminînd orașul.

În timp ce ea deschidea sticla, el o preveni :

---

* Magazin care vinde băuturi spirtoase numai pentru acasă (n. tr.).

— George se așteaptă să-i înapoiez mașina în starea în care mi-a dat-o.

Îl fixă cu privirea pe deasupra beretei, de data aceasta neimpresionată de umorul lui blînd.

— O să-ți fie greu din cauza asta, nu-i așa ?

El ezită, apoi negă curajos din cap.

— N-ai vrea să mă lași să plătesc eu reparația ? îl întrebă ea.

El dădu din nou din cap.

— Aș putea, să știi. Am ceva bani. Sora mamei mele mi-a lăsat un cont în bancă. Am acces la el de cînd am împlinit douăzeci și cinci de ani și el stă acolo, neatins.

— Și ce ar crede tatăl tău despre asta ?

— Nu-mi pasă de ce crede tatăl meu.

Stern mormăi din nou. Se gîndea la ea, așa cum o văzuse prima oară pe scăunelul pentru picioare al lui Henry.

— Ție-ți pasă ? întrebă ea.

— Mi-e teamă să spun că da.

— Și mie, zise ea după o clipă. Mai degrabă aș spune că nu, dar îmi pasă. Cred că majoritatea fetelor arată mai mult interes față de mamele lor, dar mama mea îl venerează pe el. Și în familia ta este la fel ?

Stern rîse, gîndindu-se la tatăl lui, așa cum ajunsese la sfîrșitul vieții, o ființă agitată, inutilă, în pragul ruinei.

— Nu.

— Îți place tatăl meu ?

Stern medită la întrebare. Motorul mergea, un fornăit gutural, astfel încît aveau căldură.

— Cred că mi-e prea frică de el pentru a ști răspunsul.

Ea rîse cu poftă.

— Știi ce-mi place la tine, Sandy ? Nu îmi amintești de nimeni.

Fuse tentat să facă o remarcă în legătură cu luarea greșelilor drept virtuți. Dar își dădu seama că asta îi făcea plăcere. Era cel care era. Mașina, dezastrul, permisese ca între ei să intervină o sinceritate remarcabilă. Mai mult, așa cum se întîmpla în rarele ocazii, cînd cineva îi inspira răspunsuri directe, află o mulțime de lucruri despre sine însuși.

— Și tu ce sentimente ai față de tatăl tău ?

— La fel ca ale tale, zise ea. Îl admir. Cînd eram mică, voiam să fiu exact ca el. Asta, înainte să înțeleg că nu mă va lăsa. Presupun că l-am jignit. E greu de știut. Părinții mei sînt supărați pe mine de la o vreme.

Stern își sprijini spatele de portieră, pentru a o privi. Băutura începuse să îl încalzească și să-l amețească.

— Care e povestea ta ? Simt multă nefericire.

— Da ?

— Trebuie să mă ierți. Presupun că am fost indiscret.

— Cam așa, zise ea.

În întuneric, îl cuprinse frica. Mersese prea departe. Era pe marginea unei prăpăstii cu fata asta. Atmosfera aceasta intimă putea să dispară în orice moment, iar ea să revină în pielea fetei de bogătaș, mult deasupra lui. Știa că asta vrusese ea să spună — că nu știa cum să-l privească. La fel ca oricare persoană născută bogată, știa să flecărească nestingherită — putea să-l împingă la milioane de kilometri distanță într-o clipă, dacă voia.

— Nu mă consider o persoană fericită, zise ea. Sînt foarte timidă. Cînd nu sînt în preajma ta. Zîmbi. Tu ești fericit ?

— Îmi place profesia mea. Am grijă de sora mea. Dar nu, nu mă consider o persoană veselă prin natură.

— Nu credeam asta, spuse ea.

Tăcură amîndoi.

— O să-ți povestesc totul, zise Clara Mittler după un timp.

Așteptă în întuneric un moment înainte să spună :

— E în regulă.

Capitolul 24

— Mel ? Sandy Stern, zise el în receptor.

— San-dy ! țipă Mel, cu obișnuitul lui glas de trompetă. Salut, bătrîne, ce bine că te aud.

Cînd se afla în față cu cineva, Tooley avea o singură expresie, o înfățișare strălucind de bunăvoință nelimitată. Totuși, cînd întorceai spatele, ieșeau cuțitele, începeau necazurile. Un individ perfid. Pretindea că este irlandez — în acest oraș, la fel ca în multe altele, asta reprezenta un avantaj politic, în special la bară — dar el era oacheș, moștenire mai sudică. Mel purta perucă — una care se revărsa, închisă la culoare și buclată ca părul unui pudel — lucru pe care Stern, în ciuda eforturilor lui de a fi tolerant, îl găsea meschin și nesincer. Omul transpira tot timpul și, de aceea, era mereu scăldat în colonie. Și era supraponderal — nu că Stern ar fi fost cel în măsură să critice acest defect, dar Mel, croit după dimensiuni bovine, avea slăbiciunea pentru costumele la două rînduri și pentru batistele strălucitoare așezate în buzunarul de sus ; refuza să-și accepte aspectul ca destin. Se vîra în cămăși strîmte, iar cînd se așeza, printre nasturi, îi țîșnea virilitatea sub forma părului negru de pe piept, zîmbetu-i unsuros sugerînd convingerea că se credea suav.

Stern avusese de-a face cu Mel cu ani în urmă, pe cînd acesta era procuror ; o relație spinoasă, marcată de multe ciocniri înverșunate. Într-un cuvînt, Mel acționa pe ascuns, o excepție într-un barou în care majoritatea avocaților erau foarte agresivi, dar respectau în general regulile și drepturile. Ciocnirea cea mai serioasă dintre Stern și Mel avusese loc în urmă cu cinci ani, cînd Stern reprezenta un antreprenor, iar Tooley dorea cu disperare ca acesta să

depună mărturie împotriva a doi domni ale căror nume se terminau în vocale. Antreprenorului i se garantase imunitatea, dar el persista într-o versiune a evenimentelor pe care și Stern, personal, o privea ca improbabilă. Cînd el și clientul său se prezentaseră în fața marelui juriu, antreprenorul, genul trecut prin ciur și prin dîrmon, pălise subit; transpirația de pe pielea capului arăta ca picăturile de ploaie. Fosta amantă a antreprenorului ședea pe o canapea adusă de Tooley din afara sălii de ședințe. De dragul clientului său, Stern, care era împotriva criticilor făcute în mod public la adresa oricărui procuror, trebuise să depună o plîngere pe motive disciplinare la Comitetul Executiv al Tribunalului Districtual. Judecătorii îl chemaseră la ordine pe Mel, mustrîndu-l aspru, dar, în cele din urmă, antreprenorul depusese mărturie, așa cum dorise Mel. Tooley fusese cel care rîsese la urmă. De față cu el, pretindea că nu poartă ranchiună și era gata să ridice în slăvi capacitatea profesională a lui Stern. Dar într-o lume în care eul conta atîta, nimeni nu putea să-l creadă. Stern se întrebă iarăși cum de nimerise John în mîinile lui Tooley.

Acum, Tooley spunea că fusese pe punctul de a telefona, remarcă pe care Stern o luă ca fiind departe de adevăr. Desigur că pe Tooley îl interesau aranjamentele cu MD, în vederea stabilirii onorariului său. Voia un onorariu de angajare de cincisprezece mii de dolari — mare pentru un tip de vîrsta lui Tooley, dar așa cum se așteptase Stern. Pălăvrăgiră mult în legătură cu cazul. Stern nu-i spuse nimic lui Tooley despre contul pentru erori; trebuia să-și închipuie că fiecare vorbă a lui avea să ajungă la procurori, pentru a fi folosită după cum credea Tooley de cuviință, în favoarea lui John în viitor, în cine știe ce fel. Stern descrise comenzile clienților pe care le urmărea procuratura, spunînd că cei de acolo credeau că Dixon obținuse vreun profit ilicit.

— Bănuiesc că ei cred că aceste comenzi au fost înregistrate de John, zise Stern.

— Așa e ? întrebă Tooley, ca și cum nu și-ar fi putut întreba clientul. De fapt, eu n-am nici un document pe care să mă uit. Nu m-aș supăra dacă aș vedea ceea ce ți-a trecut ție prin mînă.

Stern făcu o notă și spuse că i le va trimite.

— Da, sigur, zise Stern, poate că el a înregistrat aceste comenzi, dar se poate să nu și le amintească, dată fiind zăpăceala treburilor de zi cu zi. Habar n-am dacă aceasta este sau nu o posibilitate, dar o persoană rezonabilă ar înțelege.

Tooley fu foarte prompt — nu scăpă aluzia — dar nu răspunse, ceea ce Stern nu luă ca fiind promițător. Stern continuă :

— Ce anume a zis Klonsky că vrea de la el ?

— De fapt, n-am tratat cu Sonny, zise Tooley. Am vorbit puțin cu Stan. Iarăși Sennett. Stern dădu din cap. I-a pus pumnul în gură. Știai ? întrebă Tooley.

Ar fi fost încîntat să-l uimească pe Stern cu noutăți.

— M-am prins cum stă treaba. Presupun că are și el o ordine de zi.

— Tot timpul are, zise Tooley, alăturîndu-se frățește lamentațiilor avocaților la adresa actualilor procurori.

În ce-l privea pe Tooley, asta era mai mult paradă. Lucrase pentru Sennett mai bine de un an, înainte de a începe practica pe cont propriu și, pe vremea aceea, Stan îl promovase pe Tooley ca șef al Departamentului de Investigații Speciale din Procuratură. Stan făcuse din Mel un mare *mahăr*. Exista un motiv pentru care Tooley îl alesese pe el ca punct de contact.

— Ei, cum îți place să tratezi cu Sonny cea Nostimă ? întrebă Mel, lungind vorba. E un monument, nu-i așa ?

— Doamna Klonsky ? întrebă Stern. N-am auzit de porecla asta.

— Așa îi zic eu, spuse Mel. Fiecare îi zice într-un fel. Știi, e greșeala mea. Eu am angajat-o, chiar înainte să plec din procuratură. De fapt, Stan a angajat-o, dar eu am intervievat-o. Credeam că e ceva de capul ei. Știai ?

— Da, zise Stern simplu.

Pricepuse.

— Dar nu cred ca este o adevărată autoritate acolo. Cum se spune ? Ambivalentă. Nu poate nimeni s-o facă să hotărască ceva. Își frînge mîinile tot timpul. Cu toate astea, are un caz bun. O femeie drăguță are o grămadă de avantaje în fața unui juriu, nu crezi ?

Stern scoase un sunet. Mel îi dădea înainte. Era clar că nu avea nici un interes să vorbească despre John.

— Știi, ar trebui să dau vina pe tine pentru faptul că am angajat-o. Zic că e vina mea, dar, de fapt, vina e a ta.

— A mea ? întrebă Stern. În ce o privește pe Klonsky ?

— Uite că mi-am adus aminte. Am întrebat-o de ce vrea să fie avocat pledant și mi-a povestit că, în anul întîi de facultate, urmărea procesul Sabich zi de zi. Îi plăcea să te vadă în acțiune. Am uitat cum te-a descris. „Prestidigitator", cred. M-am gîndit că e frumos spus.

Într-adevăr, se gîndi Stern. Probabil că Tooley își susținuse și el punctul de vedere.

— Așa că, vezi, ești idolul ei, Sandy. Pariez că se înfierbîntă de fiecare dată cînd suni.

— Nu s-ar zice.

— Cine știe, cînd e vorba de ea ? O persoană foarte emotivă. Ți-a povestit de neghiobul de bărbatu-său ?

— Nu chiar, zise Stern.

Simțea, mai pronunțat acum, că se stabilea o alianță ciudată cu Klonsky. Mel își îmbunătățea părerea despre ea din mers.

— O să-ți povestească, spuse Mel. Povestește la toată lumea. Știi ceva despre individ ? E poștaș. Nu glumesc. Scrie poezii și livrează corespondență. Tipul crede că e Omar Khayyam sau cam așa ceva. Se pare că e mai nebun decît ea. Cînd eram acolo, la fiecare două zile își dădea ochii peste cap și zicea că divorțează de individul ăla. Și acum, e însărcinată, pentru că ceasul ei biologic face bing-bang. Ei, în sfîrșit, zise Mel obosit în cele din urmă de acest subiect. Fii bun cu ea, Sandy.

— Mai degrabă invers, spuse Stern, încercînd să spună ceva în apărarea lui Klonsky, în modul cel mai blînd cu putință.

— Sînt sigur ca Sennett o urmărește ca un uliu.

— Așa se pare, zise Stern. Pot să te întreb ce ți-a spus el ?

— Nimic clar, răspunse Mel. Nimic clar. Cred că vor imunitate. Nu mi-e clar ce vor.

Stern se opri în acest punct, simțindu-se exact ca o insectă care dă din aripi în bătaia unui vînt puternic. Mai avea ce să întrebe. Date fiind mîndria, teama de ceea ce ar putea să ajungă la urechile procuraturii, nu discuta bucu-

ros punctele albe din cunoștințele lui despre anchetă. Și mai erau puține căi de a pune întrebări. În situația dată, era imposibil să afle ce îi spusese John lui Mel. Mulți avocați scăpau informații primite de la clienții lor, dar Stern nu avusese niciodată această înclinație. În situația unei posibile adversități, el nici nu cerea, nici nu împărtășea mărturisiri de-ale clienților, rigiditatea lui etică, din acest punct de vedere, fiind acceptată ca încă o latură a personalității lui Sandy Stern și a stilului său formal, distant, ca gardul viu și cel de piatră din jurul anumitor case vechi.

— De-abia intru în temă, zise Tooley. Poate îți dau un telefon săptămîna viitoare, cînd văd care e problema.

— Da, desigur.

N-o să-l mai audă decît cu o zi sau două înainte de acuzare, cînd Mel o să-i descrie în mod vag motivele care l-au determinat pe John să depună mărturie împotriva lui Dixon. Stern însuși trecuse prin astfel de dileme cînd reprezentase martori. Dar el încerca să-și ajute colegii cît de puțin pe parcursul procesului. Stern se pregătea să încheie convorbirea, trecînd în revistă lista de lucruri pe care i le ceruse Tooley. Viclean, Mel aruncase răspunderea pe umerii altcuiva, și el era cel care primea toate informațiile.

— E un puști simpatic, zise Tooley în încheiere. Poate că nu e o inteligență ieșită din comun, dar va ieși basma curată.

— Să sperăm, spuse Stern, deși era iritat de senzația că Tooley își ieșise din fire, dacă făcuse această apreciere cu privire la ginerele lui.

— E ciudat cum a ajuns la mine. Presupun că i-ai dat cîteva nume.

— Cîteva, zise Stern.

Nici el, nici Tooley nu lăsară să se înțeleagă că Mel figura printre ele.

— I-a sunat pe tipii ăia, dar n-a găsit pe nimeni. Se pare că l-ai speriat tare de tot. Simțea nevoia să aibă imediat un avocat. Așa că a sunat pe toată lumea pe care o știa și a sfîrșit prin a face rost de numele meu de la fiul tău.

— De la Peter ?

— Fratele meu, Alan, și Peter se cunoșteau din liceu. Îți-l amintești pe Alan ? Trebuie să-l sun pe Pete și să-i mulțumesc.

Alan era un puști prezentabil, plesnind de sănătate, simpatic. Părea imposibil ca aceeași familie să producă ceva atît de înveninat ca Mel Tooley. Stern stătu cu capul în mîini, gîndindu-se la ultimele știri. Din nou Peter ! Era inevitabil, la fel ca scurgerea anotimpurilor, totuși, ca el să se amestece, dacă i se oferea ocazia. Fie că se afla în cunoștință de cauză sau nu, fiul lui considera că fiecare problemă de familie îl privea. În tot acest timp, Stern și-l imagina pe Tooley, în cealaltă parte a orașului, surîzînd plin de sine. Clientul lui Stern îi plătea onorariul, în vreme ce John se gîndea să-l doboare pe Dixon la pămînt, iar pricina angajării lui nu era alta decît fiul lui Stern. Ce enervant.

Încă o chestie în avantajul procuraturii, se gîndi Stern, punînd receptorul în furcă. Existau avocați binevoitori față de inculpat, care susțineau depoziția acestuia sau, pur și simplu, lipsiți de dorința de a ajuta acuzarea care ar fi trecut situația în revistă de două sau trei ori, împreună cu John, amintindu-i cît de mari sînt lacunele din memoria lui, ce mărturii nedemne de crezare ar fi pentru procuror. Dar nu acesta era planul lui Mel. El avea să-l lase din proprie inițiativă pe John pe mîna procurorului, încurajîndu-l să dea curs celei mai vagi bănuieli sau suspiciuni. Iar John — dacă Stern era în stare să interpreteze cum se cuvine tăcerea lui Tooley și semnele din propriile lui conversații cu ginerele său — se pare că avea multe de spus.

Se gîndi, într-o doară, cum trebuie să se fi petrecut treaba între John și Dixon. Era improbabil ca Dixon să fi anunțat ce avea el de gînd ; era prea secretos. Dăduse comenzi pe care lui John îi fusese frică să le anuleze. Dar o anumită taină trebuie să fi însoțit toată schema. Cum zisese mereu Clara, John nu era tîmpit. Mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să-și fi dat seama că aceste afaceri se bucurau de alt regim. Și merseseră mai departe în această lume, de cele mai multe ori întunecoasă, a colaborarii și înșelătoriei, fiecare avînd un motiv de a nu-l respecta pe celălalt : Ești slab. Ești necinstit. Ginerele lui era genul de

martor care, indiscutabil, se face mic în fața procurorului, cu puterea de convingere a unui imbecil. De îndată ce Tooley o să-i explice cum stătea treaba — că înregistrările de mărfuri pe care le făcuse și dreptul de a mai lucra în domeniul pieței financiare atîrnau în balanță — el o să-și reducă imediat, pînă la dispariție, bănuielile din prezent. În momentul în care o să ajungă în boxa martorilor, o să fie asemenea sărmanelor suflete furioase care declarau că nu au făcut decît să urmeze ordinele, fără să se gîndească nici un moment. Cu privirea lui de copil nevinovat și relativa lui lipsă de experiență, John o să-și joace rolul mai bine decît alții.

Gîndindu-se la toate acestea și la felul în care situația îi scăpa treptat de sub control, lui Stern i se făcu greață. Fu copleșit pentru o clipă de imaginea întregii lui familii în fața tribunalului federal, depunînd mărturie, arătînd cu degetul, implicată fară putință de scăpare. În această scenă, el era într-un fel victima, nu cel acuzat, dar cel lăsat deoparte. Fiecare știa mai multe decît el. Îndepărtă imaginea, scuturîndu-și capul, și se uită la telefon, plin iarăși de presimțirea nenorocirii ce avea să vină și care nu putea fi împiedicată.

Capitolul 25

Margy părea să fi făcut ceva cu părul ei. Pe umeri, se revărsa într-o mulțime de bucle, iar nuanța blondă părea mai deschisă cînd ea se afla în lumină. Arăta mai mare decît și-o amintea — o persoana voinică, plină de viață. Refuză imediat să lase amintirea sau imaginația să-l ducă mai departe.

— Minunat, răspunse ea la întrebarea lui în legătură cu zborul. Hotelul era drăguț, adăugă. Am dormit bine.

O exprimare simplă, dar bogată în implicații: totul era uitat, iertat, dat la o parte. Margy se pricepea la asta, să simuleze că nu se întîmplase nimic; o mai făcuse, Stern simțea asta, de zeci de ori. Oricare ar fi crisparea interioară, țipătul dinăuntrul ei, reverberațiile nu ieșeau niciodată la suprafață; stătea acolo, aranjată, într-un costum de mătase naturală și cu o bluză portocalie, cu o fundă imensă. Venise în biroul lui Stern cu o geantă mare diplomat, o poșetă azvîrlită pe umăr și fusese destul de înțeleaptă să întindă mîna, cu unghiile ei lungi, înroșite, secretara fiind încă de față, astfel încît nici unul din ei să nu fie încurcați de ocazia de a-și spune „hello" într-un cadru mai intim. Femeia de afaceri din Oklahoma, hotărîtă și reținută. Bună ziua tuturor.

În spatele biroului de sticlă fumurie, Stern petrecu cîteva clipe, prezentînd ordinea de zi. Și el și Margy beau cafea. Urma să examineze împreună documentele cerute de procuratură și încercau să anticipeze întrebările doamnei Klonsky. Apoi aveau să meargă la procuratură, iar Klonsky o s-o interogheze pe Margy, pregătind-o pentru apariția ei în fața marelui juriu care urma imediat după aceea.

— Chiar trebuie să fac asta ? întrebă Margy. Să stau să discut cu ea ?

— Nu, dar așa se obișnuiește. E bine pentru ambele părți. Eu nu am voie să fiu prezent, așa că, supunîndu-te acestui interviu, aflăm dinainte ce are procurorul de gînd și voi avea posibilitatea de a te ajuta în punctele dificile. Doamna Klonsky, pe de altă parte, descoperă ce întrebări e mai bine să nu îți pună despre dosar.

— Înțeleg.

Margy era satisfăcută. Întrebă de unde voia să înceapă. El îi arătă geanta diplomat.

— Partea cea mai grea, zise Margy, zîmbind.

„Portea cea mai gre", spusese.

— Vreo problemă ? întrebă Stern.

Nu-i păsa cum suna. Puse jos ceașca de cafea și scoase citația dintr-un dosar. Margy scoase mai întîi cecurile cerute de procuratură — toate erau scrise în primele patru luni ale anului, pentru sume mai mari de două sute cincizeci de dolari. Erau, pur și simplu, legate cu sfoară, nouă pachete, fiecare de mărimea unei cărămizi, cu perforațiile atîrnînd într-o parte, o înfățișare vărgată, ca a unui pește.

— Ce au de gînd să facă cu astea ?

— Caută, presupun, fonduri care i-au fost transferate lui Dixon. Există vreo dovadă în acest sens ?

— Sigur, zise ea. O grămadă. Salarii. Prime.

— Altceva ?

— *Nada*.

— A primit vreo firmă bani sau a intrat în vreun cont pe care știi că le controlează ?

— Nimic, spuse Margy.

Bun, se gîndi el.

Răsfoi în grabă teancurile, mai mult pentru a simți cecurile în mînă decît pentru altceva. Ea făcuse două copii, un set pentru Stern și altul pentru ea și pusese un funcționar să scrie un număr de identificare pe fiecare dintre ele. Nu era nevoie să-i spui lui Margy un lucru de două ori.

Stern luă din nou în discuție citația. Deoarece multe dintre documente erau deja aici, Stern își asumase de săptămîna trecută responsabilitatea de a pune laolaltă documentele de comerț pe care le ceruse parchetul. Cele

rămase fuseseră duse în biroul lui Stern și, pregătindu-se pentru astăzi, trecuse cu atenție prin fiecare teanc și înlocuise, doar acolo unde le găsise, tichetele de ordine pe care le căuta cu siguranță procuratura — cele cîteva zeci înregistrate de John. Grămada de documente, copiate și numerotate la fel ca cecurile, aștepta acum într-o geantă albă ce urma a fi predată. Le arătă lui Margy, apoi o puse pe Claudia să trimită pe unul dintre funcționarii tineri să predea documentele înainte de sosirea lor acolo.

Stern citi cu voce tare ultima cerere a procuraturii privind documentele contului Wunderkind Associates.

— Portea cea mai ciudată.

Margy își puse diplomatul pe genunchi și scoase de acolo o mapă de pînză. Maison Dixon, ca multe alte firme, folosea ceea ce se chema o declarație centralizată, în care apăreau deopotrivă cumpărări și vînzări, confirmări, cereri de garanție, condiții. Computerul alcătuia un singur tip de formular care era trimis clientului de fiecare dată cînd exista o mișcare în cont. A doua pagină a formularului produs de computer rămînea la MD și era înregistrată pe microfilm. Deschizînd mapa, Stern fu surprins să găsească declarațiile originale care ar fi trebuit să ajungă la Wunderkind.

— E ciudat, zise ea. Uită-te la adresă.

Documentele aveau înscris sus „Wunderkind Associates" și „[*REȚINUT*]".

El întrebă ce sens avea însemnarea respectivă.

— Reținut. Știi, la fel ca : „Nu expediați. Ridic eu."

— Și asta se întîmplă des ?

— Uneori. Un tip divorțează și nu vrea ca nevastă-sa să numere pe degete tot ce are el. Sau se gîndește că IRS-ul îi deschide corespondența. Sau nu are o părere prea bună despre poștașul din zonă. O mulțime de motive.

Stern dădu din cap.

— Și astea n-au fost ridicate niciodată ?

— Erau chiar acolo, la dosar.

— Contul din Chicago ?

— Din Kindle, zise ea. 05. Se ridică din scaunul crem, pentru a-i indica numărul de cont. Greco le-a găsit.

— Ciudat, zise Stern.

— O, nu asta e ciudat.

— Nu ?

— Uită-te prin ele.

Se uită și, ca de obicei, nu observă nimic.

— Uită-te la mișcările din cont. La sold. Ți-amintești ? Aici își bagă banii pe care-i scoate, făcînd afaceri peste capul clientului. Mă gîndeam că golește pozițiile astea în care vira bani și ne pune pe noi să tăiem cecuri peste cecuri. Știi : ia banii și fugi.

Totuși, era clar că nu asta se întîmplase. Declarațiile indicau tranzacții frecvente, două sau trei mișcări pe zi. Nu exista vreo concentrare neobișnuită de poziții. Argint. Fasole. Zahăr. Astea erau mărfurile favorite, dar toate erau cumpărate în mod frecvent, adesea erau mai multe mișcări în fiecare zi. Stern citi pînă la sfîrșitul lui februarie din acel an.

— A pierdut bani ? întrebă Stern.

— Nu numai bani, zise Margy. Totul. Nu există nici un ban furat care să nu fi ajuns înapoi pe piață. Drace, și nu a pierdut numai asta. A pierdut mai mult. Uită-te la ultima declarație.

Stern întoarse iarăși paginile. Pe ultima declarație era înscris, în caractere aldine, un deficit cu puțin mai mare de două sute cincizeci de mii de dolari. Încheind afaceri pe bază de garanție — împrumutînd bani de la firmă, pentru a impune condiții care valorau mai mult decît plasaseși în cont — era totdeauna posibil să pierzi repede sume mari de bani. Și asta se întîmplase aici, în cele din urmă. Totul fusese înghițit de contractele cu zahăr, care se duseseră de rîpă în cîteva zile, în cursul lunii februarie, cînd piața explodase. Pînă să-și revină domnul Wunderkind, pierderea era enormă, cu un sfert de milion de dolari mai mare decît partea cu care pornise în cont.

— Debitul a fost acoperit ? întrebă el.

— Așa zice declarația. Toți cei două sute cincizeci de mii de dolari. N-am auzit niciodată nimic despre asta.

— Ar fi trebuit să auzi ?

— Fii sigur că da, zise Margy. Se îndreptă în scaun. Deficit în cont, mai mare de o sută de mii de dolari ? Ori aflu eu, ori ajunge direct la Dixon.

— A, făcu Stern.

Se miră. Probabil că Dixon ștersese dintr-un condei o datorie către firmă, așa cum era asta. Dar declarația indica fonduri primite — Wunderkind plătise banii pe care îi datora lui MD.

Stern se uită prin hîrtii, vorbind cu voce tare, cu o precizie rezervată, obișnuită atunci cînd încerca să înțeleagă ceva cu mintea lui. Margy dădea din cap la fiecare pas. Omul făcuse deliberat tranzacții peste capul clienților, o infracțiune majoră. Pentru a o ascunde, erau folosite numere de cont greșite, iar tranzacțiile luate drept erori erau mutate în contul pentru erori al firmei, unde se acumulau profituri substanțiale, de zeci de mii de dolari, la fiecare două afaceri încheiate. Apoi, pentru a avea controlul asupra acestor profituri ilicite, omul făcuse alte comenzi, comițînd în mod deliberat erori în datele contului. Rezultatul era că acest cont pentru erori finanța afacerea. Apoi noua poziție era deplasată, prin diferite intrări de cont, în acest nou cont.

— Wunderkind Associates, zise Margy.

— Wunderkind Associates, repetă Stern. Și apoi, în loc să închidă, pur și simplu, aceste poziții și să o șteargă cu cîștigurile astea ilicite, el a făcut afaceri pe baza lor. De mai multe ori. Și defectuos.

— Exact.

— Așa că, în cele din urmă, rezultatul net a zeci de afaceri ilicite, toate extrem de deștepte, este că l-au costat aproximativ un sfert de milion de dolari.

— Asta-i ce zic hîrtiile.

— Nu-i așa, spuse Stern hotărît.

Știa, și convingerea lui era mai neclintită decît oțelul, că era mai mult decît atît. Aceste escrocherii din contul Wunderkind erau doar o verigă dintr-un întreg lanț răsucit. Furtul acestor bani se transformase într-un sport pentru Dixon, varianta lui de a sări peste obstacole. Cîte garduri poate să treacă dintr-o săritură ? Stern hotărî pe loc că pierderile trebuia să dea de bănuit. Exista un precedent important. Din ce înțelesese Stern, la sfîrșitul fiecărui an aveau loc la bursă zeci de astfel de tranzacții, gîndite să prostească IRS-ul. Încălcîndu-se toate regulile, afacerile erau aranjate în afara ringului, apoi duse pînă la capăt în ring, ca o pantomimă ieftină, astfel încît să fie

înregistrată o pierdere, pentru a diminua impozitele, în vreme ce totul se întorcea în cele din urmă, într-un mod sau altul, la proprietarul inițial. Fără nici o îndoială, aici era vorba cam de așa ceva. Era imposibil să fi existat un document pe care Dixon intenționase să-l pună în ordine: multe legi fuseseră încălcate printr-un singur furt. Stern stătea acolo, dînd din cap, convins că nu va ajunge la toate chichițele acestei scheme. Pe de altă parte, era posibil ca nici procurorii să nu reușească.

— Nu sînt sigur, Margy, zise Stern într-un tîrziu, că înțeleg din asta ce înțelegi tu.

— A, spuse ea, nu asta e partea rea. Asta e partea ciudată.

— Aha, făcu Stern și simți că barometrul interior îi mai cobora cîteva nivele, nu atît de mult și nici atît de rapid cum se așteptase. Începuse să se obișnuiască.

— Și care sînt veștile proaste, Margy ?

— Asta — se înălță pe jumătate din scaun, pentru a-i arăta citația — pretinde toate datele despre cont. Știi, solicitarea de deschidere a contului, declarația de riscuri, documentele semnate.

— Da. Vor să dovedească al cui este ăsta.

— Vezi, d-asta avem o mică problemă aici. Nu pot să găsesc nici o bucățică de hîrtie care să arate cine sînt Wunderkind ăștia.

— Nu, zise Stern simplu.

— Uite ce e, spuse ea. Au dispărut. Toate aceste formulare sînt trecute pe microfișă. Fișa pentru luna în care a fost deschis contul ăsta, anul trecut, nu e de găsit. Trei copii. Și apoi, există o evidență a fiecărui client. Știi: nume, adresă, asigurare socială. A intrat cineva în sistem și a șters. Tastezi numărul ăla de cont și nu obții decît o lumină clipind. Și sigur că au dispărut și copiile obișnuite ale tuturor formularelor — au fost suflate din dosar.

— Și unde se păstrează aceste documente ?

— Depinde. Microfișele sînt centralizate la Chicago, dar aici există dubluri. Trebuia să fie și aici extrase obișnuite după acel cont. Un computer găsești oriunde. Dacă știi cum să-l utilizezi.

— Și Dixon avea acces la aceste documente ?

Întrebarea era stupidă chiar și pentru urechile lui Stern. Răspunsul era evident. Margy îi dădu o formă proprie.

— Dragule, nu există nimic în oraș la care Dixon să nu aibă acces, începînd cu fundul recepționerei și terminînd cu sertarul în care îmi țin eu tampoanele. Este doar Maison Dixon. Vrei să-mi spui că, dacă îl vede cineva uitîndu-se prin cutii cu dosare, o să-i zică : „Hei, tu, ce faci acolo ?“ Nici vorbă. Ți-am zis. Tuturor le este frică de el.

— Ai căutat cu atenție, Margy ?

— M-am uitat eu însămi prin dosare, aseară.

— Înțeleg.

Dădu un bobîrnac cutiei de țigări și se uită la trabucuri, așezate comod în cămășile lor cafenii, precum niște militari relaxați. Săptămîna trecută, Claudia îi umpluse cutia, dar nu aprinsese și nici nu strivise între dinți pînă acum nici un trabuc.

— Desigur că s-a mai întîmplat ca să piardă documente atunci cînd au fost copiate pe microfișe, nu-i așa ?

— Sigur.

— Și se întîmpla, probabil zilnic, să se șteargă date din computer ?

— Probabil, spuse Margy.

— Și dacă nu ai nici o microfișă în nici un oraș, probabil n-ai avut niciodată ?

Margy se uită la bărbia împinsă în afară și la privirea străpungătoare a lui Stern, în vreme ce acesta făcea eforturi de a imagina un posibil interogatoriu. Expresia ei era lesne de citit : nici un tîrg.

Stern mai luă o înghițitură zdravănă de cafea și se întoarse spre fereastră. De aici, de la etajul al treizeci și optulea al lui Morgan Towers, rîul părea o licărire lichidă. Uneori, era cenușiu și întunecat. Cînd băteau vînturi puternice, curentul creștea, apa fierbea și lovea stîlpii goi, expuși din toate părțile, folosiți pentru a amara barjele și alte ambarcațiuni ușoare de transport, care își croiau, uneori, drum în susul rîului. Cu timpul, ajunsese să cunoască înțelesul nuanțelor schimbătoare ale apei. Stern putea spune după intensitatea culorii dacă barometrul

scădea, dacă norii erau deși sau era posibil să se împrăștie. Aceasta era valoarea experienței, presupunea el, să fii în stare să citești înțelesul semnelor, să intuiești marile lovituri semnalate de lucruri lipsite de importanță.

Treaba asta cu procuratura se complica. Se complica rău. Îl avertizase pe Dixon asupra acestui lucru de luni de zile, fără nici un folos, se părea. Dixon era destul de viclean pentru a recunoaște că, chiar dacă procurorii nu își dădeau seama ce făcuse el cu banii, aveau un caz, dacă erau în stare să dovedească faptul că el îi furase — și dovada că el controla acest cont Wunderkind era suficientă. Dar era o reacție disperată — aceea de a distruge documentele. Doar printr-o minune nu ar fi putut să demonstreze că Dixon purta întreaga responsabilitate. După cum zicea Margy, nu exista probabil nici o persoană la firmă care să ajungă nepedepsită la dosarele din cele două orașe. Dacă reușeau să arate că Dixon avea acces la documentele dispărute, plasa avea să se strîngă, iar toată afacerea avea să capete o înfățișare sinistră. Și pentru genul ăsta de fapte nu există niciodată o explicație nevinovată. Stern era priceput. Putea să ia în discuție contul pentru erori, cererile de garanție, căderile prețurilor care aveau plafon, putea să amețească juriul. Dar, cînd cei de la procuratură or să pună în mișcare malaxorul MD în sala de ședințe, nu mai există nici un mod de a ieși basma curată. Dixon ar fi putut la fel de bine să sară și el înăuntru. Nu-i poți salva niciodată pe clienți de ei înșiși, gîndi Stern. Niciodată.

Așa începe ultimul act din tabloul plin de viață al lui Dixon Hartnell, băiat dintr-un orășel de provincie, brînză bună în burduf de cîine. Pentru Stern, exista în fiecare caz cu deznodămînt nefericit un moment în care conștiința unui viitor fapt cumplit devenea fermă, precis conturată. Uneori, asta nu se întîmpla pînă nu vorbea juriul ; dar, cel mai adesea, exista o clipă foarte importantă pe parcurs cînd Stern, așa cum e zicala, vedea dincolo de cotul șoselei. În cazul lui Dixon Hartnell, soțul surorii lui, client, compatriot, partener sportiv și tovarăș de arme, momentul venise. Se acumulaseră prea multe în acest caz — date, motive, posibilități, contul pentru erori, amintirile lui

John, documentele dispărute. Astăzi, el știa sfîrșitul povestei. Dixon o să se ducă la închisoare.

Îi luă cîteva minute să o dădăcească pe Margy în legătură cu ce avea să-i spună în esență lui Klonsky: să asculte întrebarea; să răspundă scurt și la obiect; să nu ofere amănunte suplimentare; să nu răspundă niciodată negativ cînd o să fie întrebată dacă nu au avut loc anumite evenimente; să răspundă mai degrabă că nu-și aduce aminte; să dea nume, numere de serie, fapte brute; nici o părere; dacă i se cere să-și spună părerea, să refuze; și, în legătură cu marele juriu, să-și aducă aminte că Stern se află literalmente la ușă; avea oricînd dreptul de a se consulta cu avocatul său, dacă apărea vreo întrebare, indiferent cît de trivială, pentru care se simțea ușor nepregătită.

O ajută să-și strîngă documentele în geanta diplomat și se îmbrăcă lîngă ușă. Îi luă geanta și o întrebă dacă era gata. Margy o mai lungea, stătea în continuare pe scaun.

— Am fost cam dură cu tine, zise ea încet. Se uită la ceașca ei de cafea pe care își odihnea o unghie lăcuită. Atunci cînd am stat de vorbă acum cîteva săptămîni.

— Nu fără motiv.

— Știi, Sandy, am o grămadă de bătături.

Ridică repede privirea și zîmbi aproape timid.

— Singurul lucru pe care îl vrea orice femeie e să te prefaci puțin.

Stern se apropie cîțiva pași. Ca de obicei, gîndul la șeful ei nu era prea departe. Dixon știa, probabil, foarte bine să se prefacă, recurgînd la orice gest ieftin; și-ar arunca haina într-o băltoacă dacă ar fi nevoie, ar cînta la fereastră. Și iat-o pe Margy, care îi spunea că femeilor le plăcea acest gen de lucruri. Stern așteptă, adunîndu-se. Cel mai bun lucru pentru el era diplomația.

— Margy, a fost o harababură extraordinară în ultima vreme. Multe evenimente neașteptate.

— Desigur.

Margy avu un rictus; își legănă ceașca ce avea o pată lucioasă de la rujul ei, privind cu interes la cafeaua rece.

— Desigur, repetă ea.

Ei bine, se gîndi Stern, din acest punct puteai să începi să-i înțelegi dilema. Margy dorea ca iubiții ei să se prefacă — astfel încît ea să le poată spune că nu îi credea. Stern era sigur că ajunsese la o imagine esențială. Prinsese înălțimea tonului, găsise armonia unei compoziții perfecte, în gama durerii personale. Creația lui Margy era la fel de deșteaptă precum cătușele chinezești. Legat, oricum te-ai mișca. Inima, ca de obicei, îi venise la loc.

Și astfel, dintr-un impuls de tandrețe, îi spuse ceea ce el lua drept adevăr :

— În ultima vreme, m-am văzut des cu o femeie care ne este prietenă de mulți ani.

Foarte scurt. La obiect. Nu era prea sigur ce urmărea să realizeze cu această izbucnire de sinceritate, cu excepția virtuții înseși a onestității. Într-adevăr, după farsa lui bizară cu Fiona, în care Helen nu-i trecuse nici măcar prin minte, nu avea idee dacă acest fapt era mai mult decît convenabil. Dar era necesară o clarificare, iar Margy, cu toată admirația lui pentru ea, nu era destinul lui. Știrea lui avu un efect previzibil. Pupilele ei se contractară, așa cum făceau probabil la lumină puternică. O distribuise în rolul ei inevitabil : din nou, ea era cea care pierdea ; tipa cu care te culci și pe care o lași după aceea. Nu era încîntată. La fel ca oricine altcineva, dorea o viață mai bună decît cea pe care o ducea.

— Drăguț din partea ta, zise Margy.

Își înșfăcă poșeta, își închise diplomatul, își netezi fusta în vreme ce se ridica, ținîndu-l sub tirul unui zîmbet țeapăn, pătrunzător. Cum spunea poetul ? Zero tăiat. Arborase din nou privirea ei inexpresivă, de tipă dură, cu care venea la întîlnirile de afaceri, arătînd din nou ca mîna forte a lui Dixon Hartnell.

Parcurseră drumul pînă la tribunal într-o tăcere deplină. Singurele remarci ale lui Stern indicau direcțiile : acolo dăm colțul. Fură imediat conduși pînă în biroul micuț al lui Klonsky. Margy se așeză într-un fotoliu vechi din stejar, la fel ca un călăreț la rodeo. Era pregătită.

— Margy, zise ea, atunci cînd Klonsky o întrebă cum îi plăcea să i se spună. Cu *g* tare.

Într-adevăr, cu *g* tare, gîndi Stern. Ca un sfredel de diamant.

Întîrziaseră, iar Klonsky își aruncă privirea către ceasul de perete. Audiențele la marele juriu erau stabilite de un grefier, din sfert în sfert de oră, și erau urmărite cu zel de către adjuncți, mereu grăbiți să-și termine treaba în perioada de timp stabilită. Klonsky începu deja să-i pună întrebări lui Margy, în vreme ce Stern reexamină scrisoarea de neincriminare. Era semnată de procurorul general însuși și o asigură pe Margy că nu este bănuită de nici o implicare în săvîrșirea vreunei infracțiuni, presupunînd că spunea adevărul în fața marelui juriu. Stern puse scrisoarea în geantă, urmărind-o pe Klonsky cum lucrează. Îi punea întrebările obișnuite lui Margy și scria răspunsurile într-un caiet galben. Cu toca ei de magistrat, Sonia semăna cu majoritatea colegilor ei, neînduplecată, lipsită de umor, preocupată. Ritmul ei era suficient de sistematic pentru ca Stern să înceapă să nutrească speranța că problema documentelor dispărute s-ar putea să nu se ivească. Asta i-ar fi permis să aibă o discuție aprinsă cu domnu Hartnell. Dar, cu numai cîteva minute înainte de ora la care erau programați să apară în fața marelui juriu, Klonsky scoase din dosar o copie după citație și o parcurse articol cu articol. Cînd Margy îi dădu declarațiile cu privire la contul Wunderkind, ea adăugă, luminată :

— Asta e.

— Asta e ? întrebă Klonsky cu o privire ageră.

Se uită înapoi în hîrtiile ei.

Stern luă cuvîntul pentru prima oară. Spuse că, undeva, exista o neînțelegere. Documentele cu privire la deschiderea contului — formularele cu semnături, cererile și tot restul — se pierduseră și nu reușiseră să le găsească imediat. O cercetare atentă fusese condusă de domnișoara Allison și va fi continuată, spuse Stern, sub îndrumarea lui.

— Au dispărut ? întrebă Klonsky.

Margy începu să vorbească, dar Stern o apucă de încheietura mîinii, unde avea o brățară groasă. Era prea devreme pentru a spune că documentele nu pot fi găsite, spuse Stern. Citația fusese înaintată de-abia acum trei săptămîni, iar MD era o companie destul de mare, cu sute de angajați și nu doar cu un singur birou.

— Nu cred ce-mi spuneți, zise Klonsky.

Îl ignoră pe Stern și-i puse lui Margy o serie de întrebări, identificînd documentele, copiile, locurile unde erau depozitate. Scotea la iveală, mai precis decît o făcuse Stern, detaliile căutărilor întreprinse de Margy. Conducînd acest interogatoriu, Klonsky stătea rigidă și concentrată în spatele biroului. Oricît de amabilă ar fi fost în anumite ocazii, doamna Klonsky, provocată, era iute la mînie.

Se uită la Stern.

— Voi vorbi cu Stan despre asta.

— Sonia, spuse Stern, cred că iarăși exagerezi.

Îl întrerupse cu un gest iritat. Îmbrăcată cu obișnuitul pulover albastru, își lovi ușor pîntecul de birou cînd se ridică de pe scaun. Porni apoi către marele juriu.

Cînd judecătorii părăsiseră noua clădire federală, lăsaseră marele juriu. Avocații protestaseră împotriva acestei proximități, adresîndu-se Parchetului, dar gestul fusese interpretat ca poză inutilă. Pentru toate întrebuințările practice, marele juriu ținea de Parchet. Un etaj mai jos, pe coridor, se afla o ușă fără nici un semn pe ea, aducînd cu camera de primire a unui medic; avea aceeași mobilă lipsită de orice expresie, cu arsuri de țigară și placaj crăpat, la fel ca în birourile de mai sus ale procurorilor. În spatele altor două uși, era încăperea rezervată marelui juriu. Stern aruncase adesea cîteva priviri iscoditoare înăuntru. Nu era mare lucru: o banchetă micuță și rînduri etajate de scaune, la fel ca într-o sală de clasă. Cei douăzeci și trei de jurați, care fuseseră convocați pentru a-i ajuta pe cei de la procuratură să hotărască dacă erau suficiente dovezi pentru a învinui pe cineva de comiterea unei infracțiuni, erau muncitori sindicaliști fără știință de carte, pensionari, casnice care aveau timp, în general șomeri care prețuiau onorariul de treizeci de dolari pe zi.

Marele juriu, creat cu intenția expresă de a-i proteja pe nevinovați, rămînea pentru Stern una dintre ficțiunile de seamă ale justiției penale. Uneori, avocații pledanți erau înviorați de povești cu vreun mare juriu recuzat, care făcuse reclamație sau care se certase cu procuratura în legătură cu vreun caz. Dar, de obicei, jurații, așa cum era de așteptat, se plecau în fața tinerilor sîrguincioși de la

procuratură. După cîte se auzea, jurații tricotau, citeau ziarele, își rodeau unghiile, în vreme ce un individ, adus aici de omnipotența Statelor Unite, era întors pe toate părțile, după bunul plac al procurorilor adjuncți.

— Adu-ți aminte că sînt aici, îi zise el lui Margy.

Ea păși înăuntru, trăgînd geanta după ea și fără să se uite înapoi. Era tot în toane rele în ceea ce-l privea. Klonsky era pornită și, probabil, neintenționat, îi trîntise ușa în nas cînd intră în ședință.

Dezbaterile erau secrete. Camera nu avea ferestre și avea o singură ușă. Jurații, procurorii, grefierul nu aveau voie să dezvăluie ce avusese loc, doar dacă nu intervenea un proces, cînd se cerea ca mărturiile anterioare ale martorilor să fie date la iveală. În acest district federal, era lăudabil că rareori aveau loc scurgeri de informații cu privire la probleme de-ale marelui juriu și aici se întîmplau multe lucruri despre care nu se mai auzea niciodată, un fapt liniștitor pentru cei chemați să depună mărturie fără motiv sau chiar pentru chestiuni ce nu puteau fi dovedite. Dar același respectabil principiu al confidențialității cerea ca avocatul martorului să nu fie prezent ; Stern nu avea decît dreptul de a aștepta la ușă, ca un cățel bine dresat. Nefiindu-i impusă confidențialitatea, martorul putea să plece după fiecare întrebare să ceară sfatul avocatului, dacă era nevoie. Dar, intimidat de situație și dornic de a-l satisface pe anchetator, rareori proceda în acest mod. De obicei, clienții lui Stern îl lăsau de veghe în fața ușii, cu geanta și cu pălăria în mînă, cu stomacul strîns.

Uneori, în special cînd era vorba de voci masculine, cu un anumit timbru, Stern descoperise că stînd pe scaunul cel mai apropiat de camera marelui juriu, era în stare, dacă își modela respirația și nu trăncănea nimeni pe afară, să prindă dezbaterile cuvînt cu cuvînt. Astăzi, nu fuse așa de norocos. Barney Hill, grefierul adjunct, pălăvrăgi cu Stern despre Trappers, iar vocile celor două femei nu păreau să treacă așa ușor prin ușa groasă. O auzea pe Klonsky cînd vorbea mai tare și auzea tonul sigur de sine al răspunsurilor lui Margy. După cincisprezece minute, ușa se deschise și ambele femei ieșiră. Terminaseră. În

mod previzibil, Margy preferase să nu se sfătuiască cu avocatul ei.

— Sînt îngrijorată în privința acelor documente, spuse Klonsky din pragul camerei, cu cîțiva membri ai juriului foindu-se în spatele ei. Domnișoara Alison le va căuta din nou.

— Sigur că da.

— În ce mă privește, voi începe o anchetă pentru obstrucționarea mersului justiției.

Stern încercă încă o dată să o înmoaie, dar Klonsky, zîmbind numai pe jumătate la scuzele lui obișnuite, îl opri pintr-un gest. Repetă că va discuta cu procurorul general și plecă, avînd parcă de gînd chiar să facă ce spusese.

Rămas cu Margy, Stern îi indică una din cămăruțele de lîngă sala marelui juriu, gîndite special pentru consultațiile martorilor cu avocații lor. Camera, doi pe trei, era goală ; înăuntru se afla o masă scorojită și două scaune, iar pereții cenușii erau zgîriați și murdari. Stern avea obiceiul, invariabil de-a lungul anilor, de a-i pune pe clienți să repete chiar aici, cînd aveau încă memoria proaspătă, fiecare întrebare.

Stern închise ușa, iar Margy se așeză, rece, dar calmă. O întrebă cum fusese.

— Excelent, zise ea liniștită. Am mințit.

Stern se ridică și puse mîna pe clanța ușii. Desigur că se mai întîmpla din cînd în cînd. Nu atît de des pe cît își imagina lumea. Doar din cînd în cînd. Un client care să-și ridice bărbia și să admită pe față că încălcase jurămîntul. Cu toate acestea, fu imediat invadat de căldură și se simți lipsit de putere.

Se așeză, privind-o în față. Ea era la fel de înverșunată și iritată.

— Pot să întreb, zise Stern, în ce fel ai oferit informații incorecte ?

Își scutură mîna cu brățări și unghii lungi.

— Nu știu. M-a întrebat dacă am idee unde s-au dus documentele.

Dîndu-și seama că, într-un fel, el era ținta, încercă să evite să se arate ușurat. Cu excepția unei prostii și mai mari — mărturia completă — nu ar fi reușit niciodată să

scoată un caz de sperjur bazat pe faptul că Margy își păstrase părerile pentru ea.

— M-a întrebat dacă știu, de undeva, ceva în legătură cu acest cont, Wunderkind.

— I-ai spus că nu ?

— Exact.

— Asta era fals ?

— Da.

Stern nu fusese atît de deștept, încît să pună această întrebare la el la birou. Probabil că Margy ar fi dat atunci un răspuns complet. Sigur că acum era improbabil să dezvolte răspunsul.

— Altceva ?

— M-a întrebat dacă am vorbit cu Dixon despre documente. Și la asta am răspuns tot negativ.

— Deși vorbiseși ?

— Sigur că da.

Ce îl făcuse să creadă că e șiret atunci cînd evitase ceea ce era evident ? Sigur că vorbise cu Dixon despre asta. Cine altcineva ar fi știut unde dispăruseră documentele ? După toate probabilitățile, el îi dăduse cîteva sugestii în legătură cu ce trebuia să spună Parchetului — și lui Stern. De fapt, el nu avea nici un chef să afle exact ce îi spusese Dixon. Era sigur că s-ar fi înfuriat — și, oricum, conflictul de interese pe care îl anticipase gratuit judecătorul se împlinise acum. Minciunile lui Margy, dintr-o perspectivă, promovau aproape în mod sigur cauza lui Dixon ; Stern nu-i mai putea asista pe amîndoi. Știa că el era de vină pentru toată treaba asta. În cei treizeci de ani, relațiile lui personale nu se suprapuseră niciodată cu obligațiile lui personale, dar, într-un fel sau altul, priapismul lui de văduv îl adusese aici — dacă nu altundeva, la punctul în care Margy era suficient de furioasă pentru a recunoaște ce făcuse. Totuși, pentru moment, umilința lui trebuia subordonată datoriei care era clară.

— Margy, aș vrea să te prezint altui avocat care, cred, te va sfătui să te întorci imediat la marele juriu și să retractezi.

— Să retractez ?

— Să corectezi consemnarea declarațiilor. Dacă faci asta imediat, nu ți se va întîmpla nimic.

— Am fost acolo și acum plec.

Avea o expresie teribilă, amară. Se ridică în picioare. Furia îi accentua trăsăturile — părul, zorzoanele, unghiile lăcuite, tocurile înalte, hainele ce luceau ușor. Margy era o persoană alcătuită cu grijă din mai multe piese, dar, în momentul de față, orice avocat ar fi fost electrizat de temperamentul ei.

— N-ai nici cea mai mică idee despre ce se întîmplă, nu-i așa ?

Felul în care îl privea fix, uitîndu-se în jos, era înspăimîntător — nu numai asprimea, dar și lipsa oricărei urme de respect. Se părea că făcuse anumite presupuneri pe care, spre supărarea ei, le descoperea ca fiind incorecte.

— Aș vrea să știu, zise el, cu voce cavernoasă.

Pe moment, se trezi cuprins de frică — pentru situația grea în care se afla Margy și, mai mult, de modul în care îi cerea socoteală pentru ignoranța lui. Erau atîtea lucruri pe care nu le știa și care îi scăpau de sub control. John. Dixon. Chiar și Margy. Erau ca niște fărîme de materie care se împrăștiau în spațiu.

— Nu, rosti ea.

Dădu din cap, scuturîndu-și buclele.

— Nu de la mine, Jackson. Știi cu cine ar trebui să vorbești. Eu trebuie să prind avionul. Își aruncă geanta pe umăr, își luă portmoneul și diplomatul. Ăsta e un concurs de proști. Care e prostul cel mai mare. Adu-ți aminte că asta ți-a spus-o Margaret Jane Allison din Polk's Cowl, Oklahoma.

Cu ambele mîini ocupate, deschise ușa cu piciorul și ieși, fără să arunce nici o privire înapoi.

Capitolul 26

Unii avocați spun că momentele cele mai grele vin după punerea sub acuzare, cînd vezi probele adunate de procuratură — muntele pe care nu îl poți urca niciodată. Dar Stern primea întotdeauna bine această provocare ; de vreme ce știai direcția procuraturii, orice alt unghi devenea o cale de a scăpa. Pentru el, se întîmpla ca mijlocul anchetei să fie cel mai insuportabil. De obicei, erau oameni de intervievat, documente la care să se uite, moțiuni de înaintat. Dar acum, era înghețat de faptul că înțelegea că procuratura știa ceva, iar el nu știa absolut nimic. Teroarea avocaților, așa îi spunea el — și acum era mai rău decît fusese vreodată. Orb și neștiutor, te temi că orice mișcare va fi greșită, cea care te va arunca de pe marginea prăpastiei. Și să stai acolo, nemișcat, în întuneric, așteptînd furtuna, ascultînd cum bate vîntul, simțind cum se răcește aerul — atît de jalnic, de împresurat din toate părțile — în toate privințele, termenul potrivit era neajutorare. Stătea în camera martorilor, prăbușit, obosit, simțindu-și greutatea, vîrsta. Era îngrozit de Dixon.

Cînd ridică privirea, Klonsky stătea, sprijinindu-se, în cadrul ușii, uitîndu-se la el.

— Sonia.

— Sonny, pentru prieteni.

Ea zîmbi ; probabil că arăta demn de milă, dacă o înmuiase atît de repede. Dar primi cu plăcere bunătatea ei. Sonny, atunci. Ea se așeză pe scaunul pe care șezuse Margy.

— Stan voia să vadă dacă te mai găsesc.

— Și ai reușit. Zîmbi cordial. Putem să vorbim ca de la jurist la jurist, Sonny ?

— Desigur.

— Am fost la fel de consternat ca și tine cînd am aflat că documentele alea nu erau unde trebuia să fie.

— Îmi dau seama, Sandy. Dar situația e foarte serioasă pentru clientul tău.

El zîmbi ușor, pentru a arăta că nu avea nevoie să i se spună.

— Am vorbit cu Stan despre asta, zise ea.

— A, da, făcu Stern. Atotputernicul procuror general.

În dispoziția în care se afla acum, descoperi că sentimentele sînt mai greu de înfrînat : gîndul la Sennett, cu pumnul strîns, ranchiunos, era precum un scăpărat de cremene. Se stăpîni și adoptă un ton mai amabil, vorbind despre șeful ei :

— Și ce ne spune el ?

— Ne spune, zise Sonny, că el crede că poți găsi documentele.

— Așa zice ? întrebă Stern. Imaginează-ți să ai cincizeci și patru de adjuncți care să dirijeze totul și să mai ai și timp să faci munca mea.

Ea zîmbi, fără să vrea.

— El spune că are un mesaj.

— Foarte bine.

— Găsește seiful.

Nimic nu se mișcă ; nu avu nici o tresărire ; probabil că, pentru o fracțiune de secundă, sîngele nu-i curse prin vine. Acesta era antrenamentul sălii de ședințe a tribunalului : să nu trădeze nimic.

— Înțelegi remarca ? o întrebă el în cele din urmă.

— Dacă o înțeleg ? întrebă Sonny. Crezi că ar trebui să răspund la asta ?

Nu trebuia ; era clar. Sennett nu o folosea decît ca mesager. Stern știa ce însemna asta. *Ay, carajo* ! cuvinte vechi, o înjurătură din copilărie. Domnul Sennett și informatorul lui. Păreau să știe totul. Și dacă nu era nici un informator ? Mai degrabă un dispozitiv de ascultare. Un microfon în perete. Stern inspiră adînc. Oricum, îi era și mai frică pentru Dixon. În prezența cuiva zîmbea, un reflex primitiv.

— Ce este așa amuzant ? întrebă ea.

— A, făcu el, nu cred că m-am mai ocupat în ultima vreme de ceva care să mă înspăimînte mai tare.

— Să te înspăimînte ?

— Acesta e cuvîntul corect. Încuviință din cap. Nu m-am mai aflat niciodată într-o anchetă în care să primesc atît de puține informații.

— De la Parchet ?

— Sigur că de la Parchet. Nu ai confirmat niciodată, nici măcar formal, cine este anchetat și pentru ce infracțiune.

— Sandy, nu există nici o reglementare...

— Nu despre reglementări este vorba. Vorbesc despre fair-play. Despre ceea ce se obișnuiește în astfel de cazuri. Dîndu-și drumul la vorbă, nu-și putea ascunde indignarea. Nu crezi că se cuvine să mi se spună și mie ceva despre bănuielile procuraturii ? Decît să ne angajăm în aceste dezvăluiri mărunte și extrem de trunchiate, mizînd pe faptul că voi alerga căpiat în mai multe direcții ? Crezi că nu îmi dau seama că aceste citații sînt alcătuite cu intenția clară de a ascunde orice fărîmă de informație în legătură cu datele și interesele procuraturii ?

— Uite ce e, Sandy... asta nu intră în atribuțiile mele.

— Ești adjunct de destul timp ca să știi ce se obișnuiește și ce nu. Dă-mi doar cîteva date.

— Sandy, Sennett e foarte rigid în această privință.

— Te rog, nu îți cer să încalci nici o regulă de confidențialitate sau bună-cuviință. Voi stabili ce informații se cuvine să-mi furnizezi. Dacă preferi, voi spune ce bănuiesc eu în legătură cu ancheta, iar tu nu trebuie decît să-mi zici dacă am dreptate sau nu. Nimic mai mult. Nu e nici un rău în asta, nu încalci nici o regulă de confidențialitate. Asta e permis, nu ?

Îi era permis ? Nesiguranța îi inundă fața. Forța lui Sonny nu va sta niciodată în capacitatea de a-și ascunde sentimentele.

— Sonny, te rog. Ești o ființă binevoitoare. Simt că sîntem prieteni. Nu vreau să forțez nota. Dar habar n-am încotro s-o apuc.

— Sandy, poate că știu mai puține decît crezi tu.

— Cu siguranță, mai mult decît mine.

Se cîntăriră unul pe celălalt, din priviri, pe deasupra mesei.

— Am o grămadă de lucruri de făcut, zise ea, în cele din urmă. Mă voi gîndi la ceea ce mi-ai spus.

— Nu e nevoie decît de zece minute. Cel mult cincisprezece.

— Uite, Sandy, ca să-ți spun drept, n-am nici o secundă să răsuflu. Am patru cazuri care se vor judeca în următoarele două luni. Plus treaba aceea. Din martie, plănuim să-l ducem pe fiul lui Charlie la familia lui, în Dulin, și să stăm acolo pînă pe patru, să culegem căpșuni. Acum, trebuie să mă întorc aici luni și trebuie să mă dau peste cap, ca să-mi eliberez sfîrșitul de săptămînă. Așa că mă vei ierta dacă îți voi spune că sînt cam presată.

— Înțeleg, zise Stern, n-ai timp să fii onestă ?

— Ei, hai, Sandy.

Îi încurca socotelile și o exaspera. Atingea toate corzile sensibile.

— Dacă e atît de important pentru tine să mă întrebi timp de cincisprezece minute o mulțime de chestii, la care nu voi răspunde niciodată, poți să vii sîmbătă pînă la Dublin, la o sută șaizeci de kilometri de aici. E tot ce pot face.

Cînd o întrebă în ce direcție, ea izbucni în rîs.

— Chiar ai de gînd să vii ?

— În momentul de față, trebuie să urmăresc orice pistă. Sîmbăta după-amiaza ?

— Dumnezeule, zise Sonny.

Era în districtul D., zece kilometri la nord de șoseaua 60. Cabana lui Brace. Descrise baraca, ridicînd-o în slăvi.

În vreme ce el nota, ea îi făcea semn cu degetul.

— Sandy, nu glumesc. Poate că nu sînt de acord cu tot ce face Stan, dar asta e reprezentația lui. Nu te gîndi că în sînul naturii aș face ceva ce nu fac aici.

— Sigur că nu. Eu voi vorbi. Nu e nevoie decît să mă asculți. Dacă vrei, poți să-ți iei notițe și să-i repeți ceea ce spun, cuvînt cu cuvînt, lui Sennett.

— O lungă călătorie inutilă.

— Poate că nu.

Își descoperise dintr-o dată un nou capriciu. Îi spuse în șoaptă, pofticios ca un copil, că îi plac foarte mult căpșunile.

Stern auzea prin telefon vocea Silviei, răsunînd pe coridoarele lungi, din piatră, ale casei lui Dixon, atunci cînd se duse să-l cheme pe soțul ei. În ultima vreme, de cîte ori vorbea cu sora lui, detecta o notă de îngrijorare. Dar, prin vechea lor înțelegere, ea nu discuta niciodată afacerile lui Dixon cu Stern. Iar Silvia, pentru a spune adevărul, era una dintre femeile crescute într-o perioadă apusă, care nu s-ar fi băgat niciodată, în mod intenționat, în domeniul rezervat exclusiv bărbaților.

— Ce este ?

Dixon nu se sfia să fie direct.

— Mă grăbesc la o întrunire. Sora ta vrea să adunăm jumătate din consiliul muzeal în cincisprezece minute.

Silvia, fiica mamei ei, niciodată obosită de implicațiile unei vieți mondene : ajutoarele oferite de femei, instituțiile filantropice, cluburile de provincie. Dixon rîdea de ea mai degrabă decît să admită cu voce tare că îi plăcea ca ea să facă ceea ce credea el că fac oamenii bogați. Serile lor erau ocupate cu baluri filantropice și colecte, vernisaje, petreceri simandicoase. Stern vedea deseori poza lor prin ziare, un cuplu deosebit de plăcut, ce părea liniștit, maiestuos, lipsit de griji. O dată cu trecerea anilor, Silvia devenise preocupată — așa cum o dorea Dixon — să-și joace rolul, ducîndu-se cu limuzina să ia masa în oraș, să facă obișnuita gimnastică de întreținere cu soțiile altor oameni de vază care îi primiseră pe soții Hartnell în cercul lor. Alteori, juca golf, tenis sau chiar făcea călărie.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Stern ar fi fost înclinat să disprețuiască frivolitatea acestui stil de viață, dar nu era nici o meteahnă de-a surorii lui pe care să nu o fi iertat din toată inima. În anumite privințe, Silvia îi aducea aminte de Kate, de care, de fapt, era neobișnuit de apropiată — îngăduise ca frumusețea să-i fie destinul. Primise o educație privilegiată care o aruncase direct în brațele lui Dixon. Sfîrșitul poveștii. Chiar și în perioada în care Dixon bătea drumurile pentru a-și forma clientelă, el de-

cretase că ea nu va munci, iar Silvia se conformase, după cîte se părea, fără șovăială.

Cu toate acestea, Silvia era înzestrată — salvată — cu marea ei bunătate. Rămînea o persoană extraordinară, a cărei generozitate depășea cu mult tipicul. Clara, care nu avusese de-a face cu făpturi lipsite de substanță, o iubise și o prețuise pe Silvia. Vorbeau de cîteva ori pe săptămînă, se duceau să mănînce împreună sau la conferințele Muzeului de Artă Districtual, sau la teatru, la matinee. De ani de zile, frecventau împreună concertele simfonice de miercuri după-amiază. Orice ar fi spus alții, Stern nu avea de ce să se plîngă. Silvia își adora fratele, ca nimeni altcineva în lume, în anumite dispoziții, îi trimitea bilețele, îi cumpăra cadouri. Îl suna în fiecare zi, iar el continua să vorbească cu ea, cum nu vorbea cu nimeni altcineva. Era ceva greu de definit în relația lor, o intensitate plăcută, ca un zgomot de fond. El era pentru ea luna, stelele, galaxiile, universul. Cum putea Stern să caracterizeze ca incompletă o viață în care el mai juca încă un astfel de rol de frunte ?

— Trebuie să ne vedem, îi zise acum Stern soțului Silviei. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

— Ceva probleme ?

— Multe.

— Dă-mi o idee.

— Mai bine nu prin telefon, Dixon. Avem o grămadă de lucruri de discutat.

— Mîinde dimineață, la 5.45, plec la New York. Stau acolo toată săptămîna. Dixon spera iar într-o cădere a indexului prețurilor de consum, ducîndu-se la întruniri, la New York și la Washington de două ori pe săptămînă.

— Apoi Silvia și cu mine vom merge, pe data de patru, pe insulă.

Se referea la altă casă de-a lor, din Caraibe, un refugiu liniștit, la malul mării, pe o insulă scutită de impozite; IRS-ul, în timpul unei anchete din urmă cu cîțiva ani, fusese înnebunit de imposibilitatea de a da de urma vreunui bănuț care să fi ajuns acolo. Stern bătea darabana în biroul său. După cîte se părea, Dixon nu avea timp să se afle în încurcătură.

— Am petrecut ziua cu Margy și doamna Klonsky.

— Am auzit ce s-a întîmplat.

— Da, zise Stern.

Sigur că Dixon auzise. Asta era. Stern se simți teribil de stînjenit la telefon.

— S-au întîmplat multe lucruri îngrijorătoare.

— Ca de exemplu ?

— Procuratura pare să știe despre seiful tău. Asta, o dată. Cred că în curînd îl vor căuta, dacă nu au și început deja.

La celălalt capăt al firului, Dixon nu făcu nici o mișcare.

— De unde dracu' au aflat ?

Într-adevăr, de unde ? Stern nu avea nevoie de Dixon pentru a-și pune această întrebare. Exista o logică evidentă, chiar dacă neliniștitoare : Margy se duce la marele juriu, iar dosarele lipsesc, Margy pleacă, iar ei vorbesc despre seif. În furia ei, Margy ar fi putut să dezvăluie ceva. Poate că Dixon fusese suficient de prudent cu ea pentru a nu-i fi vorbit niciodată despre seif și despre mișcările lui, dar asta era îndoielnic. În starea lui actuală de suspiciune, lui Stern îi trecuse prin cap și că s-ar putea ca Margy să fi fost tot timpul sursa informațiilor pe care le deținea Parchetul. Un gînd ridicol, într-adevăr, dar care continua să revină. În acest scenariu, tot ce se întîmplase astăzi și de multe zile — și nopți — încoace nu fusese altceva decît o melodramă bine jucată. Puțin probabil, desigur. Dar mai apăruseră și în trecut astfel de șarade. Au fost cazuri în care procuratura le ceruse informatorilor să stea în continuare acoperiți. În acest moment, Stern nu excludea nici o posibilitate.

— Speram că poți să mă luminezi, Dixon.

— Greu de crezut.

— John ar...

— John ? John încă mai are caș la gură, Stern. Las-o baltă.

Răsuflară amîndoi în receptor.

— Mai sînt niște documente, Dixon, care se pare că au dispărut.

— Documente ? întrebă Dixon mult mai reținut.

— În legătură cu contul Wunderkind. Știi ceva despre asta ?

— Despre ce ?

— Despre cont. Despre documente. Despre dispariția lor.

— Nu sînt sigur că te înțeleg. Va trebui să vorbim despre asta săptămîna viitoare.

— Dixon, e foarte clar că dispariția acelor documente a determinat interesul lor pentru seif.

— Și ?

— Dacă pot fi găsite documentele...

— Nici vorbă, spuse Dixon aspru.

Pentru o secundă, cei doi tăcură, impresionați parcă de implicațiile și tonul acestei remarci. Apoi Dixon continuă, făcînd un efort semnificativ de a fi și mai ambiguu :

— Nu cred că există prea multe șanse să se întîmple asta.

— Dixon, treaba se împute. Rău. Ți-am mai zis, este culmea absolută a prostiei. Datorită greșelii lui Dixon, Stern se simți în stare să fie mai direct ; presupuse un anume aer jignit la celălalt capăt, dar continuă : În starea actuală, Dixon, dacă seifului i se dă de urmă, asta va provoca multe dificultăți. Ca să nu mai spun că mă va pune într-o încurcătură jenantă.

— Într-o încurcătură jenantă ?

— Va dăuna credibilității mele. Înțelegi. Și vina va fi dată pe tine. Procuratura va ști că seiful nu a căzut din cer acolo unde se află acum.

La telefon, Stern se simțea obligat să fie circumspect. Era interzis procuraturii să asculte acest gen de discuție dintre un avocat și clientul său, chiar și prin telefon. Dar nu poți ști niciodată, mai ales cînd e vorba de o casă atît de mare ca cea a lui Dixon care putea să aibă o derivație.

— Adică, după ce mi-ai luat obiectul, acum vrei să ți-l iau ?

— Nu. Îți spun doar că judeci greșit și creezi situații periculoase.

— M-am prins. Trimite-mi-l înapoi.

— Dixon.

— Uite ce e. Trebuie să-mi pun fracul. Mă întorc pe data de șase.

— Dixon, nu e vremea potrivită pentru vacanțe. Îți cer să te întorci de îndată ce îți termini treaba la New York.

— Ei, lasă. Mie mi se pare că e chiar momentul să plec. Doar cîteva zile. Să mai aștepte chestia asta. Treburile astea judiciare așteptă mereu.

— Am multe întrebări de pus și aștept răspunsuri clare, Dixon.

— Sigur, zise Dixon. Am înțeles. Vin, strigă el, de parcă l-ar fi chemat Silvia, cu toate că Stern nu auzi nici cel mai slab ecou al vocii surorii lui.

Capitolul 27

Ajuns acasă vineri, seara tîrziu, Stern se opri în salonul casei goale. Helen era plecată din oraș, trimisă undeva prin Texas, pentru a inspecta un așezămînt tradițional; nu se întorcea pînă duminică. Cu o anume determinare, Stern se pregăti să petreacă singur sfîrșitul de săptămînă. Hoinări prin casă, în vreme ce un buștean rămas în șemineu încălzea atmosfera, citi corespondența, prins de vîrtejul diferitelor insatisfacții. O săptămînă obositoare.

Se opri în fața ferestrelor imense ale solariului. Grație muncii organizate și a ploii, grădina Clarei înflorise. Bulbii puși în pămînt toamna trecută răsăreau victorioși — bujori sferici sau crini expresivi, precum niște palme. Stern, atît de absent în ultimele luni, fu impresionat în mod neașteptat de șirurile perfecte și ieși afară, în aerul plăcut al serii. Apoi, în lumina slabă și în bătaia răcoroasă a vîntului îngheță, clătinîndu-se puțin, înainte de a se opri. O zări peste gard pe Fiona trebăluind prin grădină.

A spune că o evitase pe Fiona nu ar fi fost corect. Se ascunsese de ea; se furișa, în și afară din propria lui casă, ca un soldat din trupele de comando. În mintea lui, incidentul nu avusese loc. Numai gîndul confruntării îi revenea, cu o strîngere de inimă chinuitoare. Ce făcuse? Acum, după o săptămînă, nu dorea să accepte imaginea lui Alejandro Stern ca un desfrînat și un ticălos, făcînd vizite dezagreabile soțiilor vecinilor. Alți bărbați poate că ar fi fost nepăsători față de onoarea lor, dar orice lucru care avea vreo legătură cu episodul respectiv parcă fusese alungat din memorie. Nu îi telefonase lui Cal. Nu îl mai căută pe Nate și se simțea oarecum părăsit de dorința de a-l strivi pe doctorul Cawley, dorință atît de puternică cu o săptămînă în urmă. Fără îndoială că, mai devreme sau

mai tîrziu, o să aibă o explicaţie cu Nate. Dar numai cînd va fi acceptat propria comportare, cînd va fi pregătit să discute ca de la nemernic la nemernic; ca s-o spunem deschis, numai atunci cînd se va stăpîni mai bine pe sine însuşi şi va stăpîni mai bine lumea misterioasă a propriilor intenţii.

Acum stătea neclintit, ca o creatură sălbatică, dar ceva, poate mirosul fricii, îl irită. Fiona îşi ridică ochii, îl văzu şi înaintă, făcînd o grimasă, o expresie de nemulţumire vădită, pe rîndul, în forma de semicerc, de lemn cîinesc care marca linia ce despărţea cele două proprietăţi. Avea în mînă nişte foarfece mari de grădină, ruginite, şi era îmbrăcată în ceea ce ea considera echipament de grădinărit, un costum uni, verde-avocado, cu pantaloni largi şi bluză mulată. Părul ei, de obicei drept ca o caschetă, era bătut de vînt şi atîrna în şuviţe. Ea se întinse peste gardul viu, gesticulînd, de fapt şuierînd :

— Vino încoace, Sandy, trebuie să vorbesc cu tine. Înaintă pe lîngă gardul viu. Nu vreau să mă eviţi.

Stern se menţinea pe poziţie. Habar n-avea cine era el, dar persoana din pielea lui Sandy Stern urma să o păţească. Zîmbea potolit. Pînă una alta, Fiona părea să fie în pană de cuvinte. El era acolo, ea îl aşteptase, iar acum nu ştia ce să-i spună.

— Vreau să vorbesc cu tine.

Hotărît să îi vină în ajutor, Stern zise :

— Desigur.

În acel moment, Stern îl zări pe Nate în spatele Fionei. Părea să fi sosit atunci acasă. Cravata îi era slăbită la gît, era cu geanta încă în mînă. Se ieţea de după colţul acoperit cu şindrilă al casei, uitîndu-se cu ochii larg deschişi. Fiona, urmărind privirea lui Stern, se întoarse. De îndată ce îşi recunoscu soţul, căpătă iarăşi o expresie întristată.

— O, Dumnezeule.

Îşi puse mîinile pe faţă, ca un copil.

Stern aşteptă să vadă cine va vorbi. Avea din nou sentimentul că se petrecea ceva foarte important. Apoi auzi, prin noaptea blîndă, sunetul telefonului, perceput deslişit de toată lumea prin uşa deschisă a solariului. Stern îşi

ceru scuze fără cuvinte, își aruncă inutil mîinile în lături — Marcel Marceau n-ar fi făcut-o mai bine — și se grăbi spre casă, încîntat că scăpase. Dar o bănuială, cu privire la posibila evoluție a scenei pe care o lăsase în urmă, îi rări pașii, iar gîndul căpătă formă : Fiona o să-i spună. Dacă nu i-a spus deja. Gîndește-te la avantajul pe care l-ar cîștiga. Cu povestea aceea a ei cu refuzul, ar fi obținut un statut moral superior, pedepsindu-l totuși pe Nate, bătînd apropouri că și ea era supusă tentației. Simțind din ce în ce mai mult cum stăteau lucrurile în căsnicia murdară a vecinilor săi, cu cei doi soți care se aflau în competiție, Stern știa că Fiona nu va păstra întîmplarea pentru ea. Stătea nemișcat în casa întunecată, cuprins de spaimă și de rușine, în timp ce telefonul suna încontinuu.

O, se gîndi, dar era ridicol. De ce să se teamă de Nate Cawley ? Putea Nate să-i pretindă lui Stern să-și ceară scuze, Nate care *se culcase* cu nevasta lui și o lăsase fără avere ? Cu toate acestea, se îneca de furie cînd se gîndea la această posibilitate. Își dădea seama că, dacă ar privi dincolo de persoana lui Nate Cawley, s-ar confrunta cu imaginea tuturor eșecurilor căsniciei lui. Nu era sigur că era pregătit pentru asta.

Robotul răspundea la telefon. Stern auzi o voce amplificîndu-se prin întunericul casei, aspră și sinistră :

— Îți vreau sîngele...

Era Peter. Stern ridică receptorul.

— Deci *ești* acolo, zise Peter.

Lăsară să treacă o clipă agitația înainte de a vorbi din nou.

— Ei, facem chestia aia sau nu ?

Stern, deși începuse să creadă că testul nu era necesar, descoperi că nu are puterea de a spune nu.

— Îți stau la dispoziție.

— Mi-am petrecut obișnuita noapte de vineri dictînd fișe. Poți să vii acum, dacă ai timp. Sau te întîlnești cu Helen ?

Lui Peter îi plăcea Helen. În rarele ocazii cînd se aflaseră cu toții împreună, Peter își impusese să-și stăpînească remarcile lui acide, nepotrivite. Stern îi spuse că era plecată pînă duminică și că el va veni chiar acum. Închizînd ușa solariului, se opri. Cei doi Cawley se certau

în grădină. Cînd Fiona arătă în direcția casei lui, sări de la ușă și așteptă, rezemat de perete, coborînd ușor jaluzelele.

Poate că era efectul glumei de la telefon a lui Peter, dar puține locuri erau atît de sinistre ca o clădire cu birouri, întunecată, într-o seară de la sfîrșitul săptămînii. Stern găsi deschise amîndouă ușile de la intrare, dar, o dată ce intră înăuntru, fu străpuns pînă în măduva oaselor de sentimentul singurătății ; imensa clădire îl copleși. Farmacia de la primul etaj era închisă, cu gratiile puse. Luă liftul. Ieșind, dădu într-un coridor lung, luminat doar de cîte un bec fluorescent la fiecare capăt, becuri care nu dădeau mai multă lumină decît veioza din camera unui copil.

Cum spusese Peter ? Obișnuita lui noapte de vineri. Fu copleșit de tristețea totală a afirmației lui, sentiment imprevizibil, la fel ca majoritatea sentimentelor pe care le nutrea față de fiul său. Prietenii eleganți, plini de admirație, de la colegiu și de la facultate dispăruseră. Stern nu mai știa pe nimeni care să se vadă cu Peter în mod regulat, în afară de Kate. Cum își petrecea timpul ? Stern nu prea știa. Moștenise pasiunea mamei lui pentru muzică ; mergea cu bicicleta ; muncea. Cînd venea să-și viziteze părinții, ceea ce se întîmpla uneori, pe vremea cînd Clara trăia, îi plăcea să se ducă să alerge prin parcurile de prin împrejurimi. După care, cu transpirația șiroind, stătea în bucătărie și îi citea mamei lui ziarul cu voce tare, făcînd diferite remarci caustice. Stern fusese martor la astfel de scene, ca un fel de străin, izbit de ciudățenia fiului său. Peter ar fi fost jignit dacă ar fi știut că tatălui său îi este milă de el ; persoana lui încordată, susceptibilă, reflecta însă un fel de putere. Apropiindu-se de ușa cabinetului, simți sarcasmul lui Peter plutind prin aer.

Cum s-a ajuns în situația asta, se întrebă Stern. Deodată, Stern nu se mai gîndi doar la Peter, ci și la fete. Într-un fel, acești copii apăruseră fiecare cu un alt amestec de talente și de temperamente. Pe la trei-patru ani, ei părăsiseră incertitudinea copilăriei, pentru a capăta formă, ca niște boboci gata să înflorească. Ca părinte, el fusese mai mult un spectator, aplaudîndu-le talentele,

preocupat de alte orizonturi. Cînd Peter împlinise șase ani, părinții lui începuseră să remarce anumite trăsături. Tristețe. O tăcere apropiată de disperare. Peter, care acum o făcea pe renegatul, avea caracterul unui soldat de oțel. Și, în timp, surorile lui manifestaseră, fiecare în felul ei, nemulțumiri diverse. Marta se pierduse, ca mulți alții, în vise ciudate și impenetrabile. Katy, pe care Clara o considerase mereu cea mai deșteaptă dintre toți, rămînea mereu afabilă și zîmbitoare, dar total inaptă pentru orice formă de împlinire.

Stern găsea, acum, toate acestea șocante. În copilăria sa, fusese atît de multă dezordine, născută din starea precară a tatălui său și din instabilitatea argentiniană. Dar căminul pe care Clara și cu el îl creaseră era pașnic și prosper — normal, în măsura în care Stern înțelegea cuvîntul. Copiii erau îngrijiți și iubiți. O, s-ar putea ca el să fi greșit ca părinte — în orice caz, era prea distant, după standardele americane — dar, chiar și în cele mai proaste momente ale sale, dragostea pentru copiii săi era autentică, strălucind ca o piatră prețioasă în pieptul lui. Și nimeni nu ar fi putut măsura devotamentul Clarei. Și totuși, constatase că nimic nu era suficient : și copiii lui suferiseră. Necazurile lor făceau, peste ani, obiectul reflecțiilor lui. *Geh Grezunderhayt*, cum spunea mama lui. Lasă-i în pace.

Peter îl primi în cabinet fără multă ceremonie. Își conduse tatăl într-o sală de consultații mică, mirosind a antiseptic, cu un pat acoperit cu piele, cu tot felul de instrumente.

— Ridică-ți mîneca, *bitte*, spuse Peter.

Astă-seară se juca cu accentele. Stern se execută, și fiul său înfipse acul, imediat și precis.

— Toate bune ?

Stern încuviință din cap.

— Dar tu, Peter ?

Făcu un semn echivoc din mînă : cine știe, cine poate spune ? Vorbiră de Marta care trebuia să sosească în oraș. Stern întrebă de Kate.

— Credeam că ai fost la meci cu ea zilele trecute. Arată grozav, nu-i așa ?

— De fapt, mă îngrijorează modul în care arată, spuse Stern. Sîntem într-o situație dificilă. Ar trebui să mă îndepărtez de ei și cred că asta o afectează.

— Am auzit despre asta.

Stern nu intenționa să discute despre Tooley. Ce era făcut, era făcut, și apoi, nici nu era profesional să se plîngă. Cu toate acestea, neînțelegerea era mai profundă. Se dovedise că Kate apelase la Peter pentru soțul ei. Gîndul că situația o împinsese să-i ceară ajutor fratelui ei și nu lui îl rănise neașteptat de mult pe Stern.

— John voia un nume, i-am dat un nume, spuse Peter. Scoase acul, presîndu-i vena. Mel e competent, nu-i așa ? Cu ce am greșit ? Tu spuseseși deja că nu vrei să te implici.

Tipic, gîndi Stern. Vina lui, greșelile lui. O voce arțăgoasă, cu care Stern ar fi vrut să explice motivațiile etice ale modului în care îl tratase pe John, muri înainte de a fi auzită. Ce sens avea ? Ieșise din nou pe locul al doilea.

Se gîndi să propună o cină, dar Peter îl conduse afară, trecînd prin cabinetul cu biroul plin de fișe. Afară, în parcare, Stern privi fereastra lui Peter, singura luminată din toată clădirea centrului medical.

Copil fiind, Peter avusese o voce uimitoare, perfectă ca un fluid. Ea fusese alterată de adolscență, devenind mai aspră și mai tremurată. Dar pe la șapte sau opt ani, juca adesea în piese la școală. Cu talentele sale muzicale o copleșea, o dată în plus, pe Clara. Devenise o obișnuință să-l urmărească emoționată la fiecare spectacol. Stern mergea cînd și cînd, neștiind cum să se comporte. Printr-o rămășiță de instinct patern, Stern credea că acelea au fost cele mai fericite momente din viața lui Peter, singur, admirat, stînd în lumina reflectoarelor, cîntînd cu o voce expresivă, dînd cîntecului său sentimente neobișnuite pentru un copil de vîrsta lui.

Dar acela era trecutul, acea vreme de exprimare, de atenție, de spectacol. În întuneric, Stern privi lumina în care fiul său, pe drumul maturității, avea să petreacă noaptea, singur, murmurînd, cu vocea sa înăsprită, detalii de fișe medicale.

Capitolul 28

Cabana lui Brace se afla într-o lunc㕠. De pe şosea, nu se vedea decît acoperişul acoperit de muşchi, strălucind în soare, şi hornul. Hurducîndu-se în Cadillac-ul său, în mijlocul unui incredibil nor de praf, Stern ar fi trecut de ea, dacă n-ar fi fost panoul strîmb de lemn, înfipt pe marginea şoselei. Se învîrti în jurul căsuţei, bătînd la uşă, făcînd zgomot la geam, dar nu se întrezărea nici o mişcare. În spate, pădurea — pini, stejari, mesteceni — era deasă, întunecată şi umedă. Întorcîndu-se la maşină, simţi caldura soarelui. Căută alte urme de cauciucuri pe nisipul parcării. Steguleţul roşu flutura pe cutia poştală.

Ce căuta el acolo ? Se trezise plin de speranţă. Gîndul că va conduce spre nord, prin văile domoale, dincolo de limitele statului şi de viaţa urbană — viaţa lui urbană — îl umplea de exaltare. Acum, stînd în arşiţă, mult mai puternică aici, pe platouri, avea îndoieli. Chiar condusese două ore pentru o discuţie de cincisprezece minute care se părea că nici nu va avea loc ? Nu va obţine nimic, în afară de stînjeneală pentru amîndoi. Gîndindu-se mai bine, Sonny se hotărîse probabil să nu mai vină. Stătu sprijinit de maşină, cu faţa spre soare — prima lui baie de soare din vara aceea — şi apoi, cînd îi fu prea cald, porni din nou să cerceteze cabana.

Nu puteau fi mai mult de trei camere, poate doar două. În partea dinspre lunc㕠, o verandă întinsă mărginea casa ; acoperişul era sprijinit de stîlpi verzui. În colţul în care arbuştii şi vegetaţia din lunc㕠se apropiau de casă, se afla o scobitură ciudată, rotundă, făcută în verandă. Stern se aplecă să studieze şuruburile şi garniturile. Totul era acoperit cu o pînză.

Acolo se afla, cînd auzi pietrișul răscolit, deasupra lui. Cînd ocoli casa, Sonny Klonsky cobora scările dinspre șosea. Avea mîinile ocupate cu două pungi de hîrtie și o jumătate de duzină de cărți pentru copii. Văzîndu-l pe Stern, nu se deranjă să-l salute, ci își dădu ochii peste cap. Ușa era deschisă și ea intră înăuntru grăbită. Condusese prea mult pentru o femeie gravidă.

Cînd Stern se întoarse, văzu că e privit de un băiat de cinci sau șase ani, purtînd un tricou cu dungi și blugi, un puști cu ochi negri și pistruiat, cu păr mătăsos, studiindu-l curios și metodic.

— Sam ? întrebă Stern.

Habar n-avea cum de-și amintise.

Băiatul răscoli praful, apoi fugi timid. Stern urcă scara improvizată spre șosea, pregătindu-se să-l salute pe tatăl lui Sam. Baiatul se cățărase pe locul din față al unui Volkswagen vechi și galben în care nu se mai afla nimeni. Stern întrebă despre tatăl său și băiatul mormăi un răspuns greu de înțeles.

— Nu vine ? întrebă din nou.

Sam, cu barba în piept, dădu din cap.

— Nu.

Sonny vorbise în spatele lui Stern și se mută la soare.

— Poetul este într-o criză sau așa ceva. Inspirația.

Îl trase pe Sam afară din mașină și i-l prezentă lui Stern, apoi cotrobăi pe locul din spate. Acolo erau doi saci de dormit, alte alimente și o geantă de voiaj. Stern o ajută să le care pînă la căsuță.

— Sper că n-ai făcut toată călătoria asta doar pentru mine.

— Am venit pentru Sam, răspunse ea. Intrînd în casă, îi aruncă lui Stern o privire plină de furie reținută. Iar taică-său poate să se ducă la dracu' !

— Dumnezeule, zise Stern.

— Dumnezeule, zise și ea.

Aruncă pachetele pe masa șubredă. Casa era foarte simplă. Placajul podelei fusese vopsit, iar stîlpii îmbrăcați în furnir de pin noduros. Camera centrală era ocupată de o masă și cîteva scaune vopsite, de un pat dublu cu tîmplărie metalică și acoperit de o cuvertură curată. La stînga, se aflau o toaletă și o altă cameră mai mică. Close-

tul făcea un zgomot teribil, umplîndu-se după ce abia fusese folosit.

Cu voce joasă, băiatul o cicălea.

— Da, bine.

Ea deschise fereastra, apoi ieşi pe uşă. Stern o auzi mişcîndu-se pe verandă, apoi un gîlgîit pe sub podeaua casei. Prin fereastra din spate, putea să admire rîpa împădurită şi boschetele strălucind de lumină. Cînd bătea vîntul, o mireasmă plăcută te învăluia.

— Acolo e zmeura ? întrebă Stern cînd ea se întoarse.

— Da. Tot acolo e şi căpşunăria. Acri întregi de căpşuni. Fac aerul dulce, nu-i aşa ?

— Parfumul este splendid.

— Sper că nu te superi, dar i-am promis lui Sam că mergem să culegem căpşuni după prînz. Unii dintre noi am avut o grămadă de necazuri pe ziua de azi.

Îşi luă ochii de la băiat, care probabil că era prea sensibil în legătură cu tatăl lui.

— Desigur, zise Stern.

— Eşti binevenit, dacă mergi cu noi. Sau poţi da o raită prin oraş.

Nu răspunse, dar îşi dădu seama că nu avea nici un chef să plece. Stern nu avea o ţinută „de teren". Purta o pereche de pantaloni de golf şi o bluză de bumbac, cu un animal brodat pe piept. Îmbrăcămintea sportivă nu i se prea potrivea. Chiar în culorile închise, recomandate supraponderalilor, avea proporţii ciudate şi arăta ca o prună. Cu toate acestea, se afla în aer liber, gata de aventură.

Sonny se învîrti în jurul pungilor, pînă găsi borcanul cu unt de arahide şi se apucă să pregătească un sandvici pentru băiat. Îi oferi lui Stern de mîncare, dar el mîncase deja pe drum. Privind-o, puteai observa multitudinea responsabilităţilor care o copleşeau : jurist, îngrijitoare, călătoare, gravidă. Cearta cu soţul ei, una destul de dură, se părea, o epuizase. Trupul ei părea contractat în dreptul abdomenului ; se împiedica, mişcîndu-se fără graţie. În aerul greu de vară, obrajii îi erau roşii şi faţa frumoasă aproape că radia căldură. Purta pantaloni scurţi şi o bluză fără mîneci. Uneori, îşi ridica părul negru de pe ceafă, pentru a se răcori.

Sam, chemat la masă, asaltă gustarea cu mîinile nespălate. Era tăcut, întrerupînd liniștea doar pentru a întreba :

— I-ai dat drumul ?

— Da, răspunse ea, parcă dîndu-se bătută.

Sam era îndrăgostit de cada de pe prispă, explică ea. În timp ce băiatul mînca, Stern puse cîteva întrebări despre casă. Cît de des veneau acolo. Proprietatea, inclusiv căpșunăria, aparținuse la început părinților lui Charlie, oameni bogați, care o foloseau în timpul verii. Cînd ei se mutaseră la Palm Springs, Charlie nu dorise decît această colibă, care găzduise fugari înainte ca tatăl lui să o transforme într-un refugiu pentru sine însuși. Charlie, spuse Sonny, păstrase încă spiritul anilor șaizeci, crezînd că a avea proprietăți e o bătaie de cap inutilă.

— E un fel de învoială. Cînd familia Brace a vîndut, toată lumea a fost de acord că ei pot culege din grădina pe care au făcut-o, pentru consumul lor. Poți fi un Charlie onorific astăzi. Sînt sigură că o să aduci o îmbunătățire, adăugă ea cu ton sarcastic pe care nu i-l cunoștea.

Curăță farfuria lui Sam și scoase de sub chiuvetă cîteva coșuri. Sam îl înșfăcă pe al său și o imploră să se grabească, dar Sonny se opri și își legă o eșarfă peste frunte. Îi dădu un coș și lui Stern, apoi luă o palărie de paie de pe un raft și i-o puse pe cap fără nici un fel de ceremonie.

— Împotriva soarelui.

— Să mă uit în oglindă ?

— Arăți magnific. Crede-mă.

Îi rearanjă borul și îl privi veselă. Pentru o secundă, păru, în ciuda formei greoaie, fermecătoare, ca o șefă de galerie, tipul de fată pe care un tînăr ar îmbrățișa-o și ar învîrti-o, deși probabil ea nu fusese niciodată astfel și, Dumnezeu știe, el nu fusese un astfel de tînăr. Apoi el îi urmă pe Sonny și pe băiat afară din casa întunecată, în lumina puternică, cu inima bătîndu-i febril.

Deși gravidă, Sonny rămînea cu mult mai agilă decît el ; baiatul se mișca, bineînțeles, ca o căprioară. Se înfundară în pădure, urmînd o potecă abruptă, prin rîpă. Stern, pufăind, îi urma din nou în soare. După cîteva sute de metri prin bălării, deja arse de soare, ajunseră din nou la un drum pietruit. Se răsucea, alb și uscat, printre pogoanele

nesfîrșite ale fermei, cu plantele joase, aliniate în rînduri perfecte, căpșunile roșii și luminoase, strălucitoare ca niște bijuterii. Sam se agăță de Sonny și, din obișnuință, îi întinse cealaltă mînă lui Stern care o apucă. Iată, gîndi el, încă amețit de lumina și căldura cotropitoare. Nu avea nici un punct de orientare. Casa era undeva în spatele lor, dar nu avea nici un chef să se uite înapoi. Ținîndu-l pe Sam de mînă, traversă drumul și merse alături de ei printre căpșuni.

— Cînd aveam douăzeci de ani, voiam să cunosc pe cineva care era perfect. Acum, că am trecut de patruzeci de ani, mă întreb doar dacă există cineva normal.

Mergînd, continua să se descarce, gesticulînd emfatic, vorbind liber despre soțul ei. Căsătoria ei părea să fie într-unul din acele impasuri în care își observa soțul, așa cum ar fi făcut-o un vecin, privind de la un balcon ființa impenetrabilă care trăia alături.

— Îl interesează ceea ce se întîmplă în realitate numai în măsura în care poate fi redus la expresie. Înțelegi ?

Se uită în spate la Stern, cu capul legat, clipind în soare. Încolo, pe rîndurile de căpșuni, Sam alerga în tenișii și blugi, țopăind, cu gălețușa galbenă legănîndu-se. Vocea lui subțire ajungea la ei dusă de vînt.

— Iar expresia înseamnă că ține lucrurile sub control. Sînt convinsă că din acest motiv nu este astăzi aici.

— Adică ?

Stern nu o putea urmări, oricît încerca. Ea vorbea mai mult pentru sine.

— Pur și simplu, gelozie. Poți să crezi ? Mergînd cu greu, ea rîse : noțiunea era ridicolă. Stern simți o durere bruscă și greu de identificat. Cred că nu a putut suporta ideea de a te întîlni. Știi, adversarul meu — suna atît de profesional. Nu poate concepe că am o viață separată de a lui, acordînd atenție și altcuiva. Nu știu cum va trăi cu un bebeluș.

— Îmi cer scuze. Nu trebuia să fiu atît de insistent, zise Stern.

— Nu, e vina mea. Crede-mă. Am stat trează toată noaptea, dîndu-mi seama de asta pentru a mia oară. Cred

că mama mea m-a făcut să mă simt obligată să suport oameni temperamentali.

Ascultînd-o pe Sonny, cuprinsă de emoții, de furie, de ironie, Stern își dădu seama deodată că el și Clara avuseseră un oarecare noroc. În timpul lor, definițiile erau mai clare. Peste tot, bărbați și femei din clasa mijlocie doreau să se căsătorească, să crească copii. Et caetera. Toată lumea călătorea de-a lungul aceluiași drum. Dar pentru Sonny, cu o căsătorie tîrzie, în Noua Eră, totul trebuia ales. Ea se trezise dimineață și începuse de la zero, gîndindu-se la relații, căsătorie, bărbați, la tipul cu care se căsătorise și care părea încă să fie pe jumătate copil. Își aminti de Marta, care spusese că ar găsi un bărbat imediat ce și-ar da seama la ce i-ar trebui unul.

— De cît timp vă cunoașteți, tu și cu soțul tău ? întrebă Stern.

Se afla la cîțiva pași depărtare de ea, îngenunchind, ca să se uite la plante.

Îl instrui cum să culeagă fructele. Căpșunile prea coapte, întunecate ca sîngele, arătau minunat, dar nu țineau.

— Și ai putea să-ți sufleci pantalonii. Aici nu avem mîndrie, doar o mulțime de praf și noroi. Ce m-ai întrebat ?

El repetă întrebarea.

— Sîntem căsătoriți de cîțiva ani, dacă asta te interesează, dar îl cunosc de-o viață. A fost o relație condamnată de la bun început. Am fost profesoara lui de engleză în primul an de colegiu. Cei de la catedra de engleză au fost scandalizați cînd am început să ies cu el. Bine, nu scandalizați, pe ei nimic nu-i scandaliza. Dar li s-a părut destul de ciudat.

— Era boboc ?

— Un boboc mai bătrîn. Fusese în armată. Dar era irezistibil. Foarte brunet, vînjos, extrem de tăcut. Era ca și cum cineva ar fi trîntit un munte în clasa mea. Sonny își scutură capul, copleșită de amintiri. Vorbeam despre romantism. Cum puteam să rezist unui bărbat care se întorsese din Vietnam, cu poezii ascunse în buzunarele uniformei ? Eu *voiam* să cred că poezia poate schimba lumea, dar Charlie chiar credea. Ai cunoscut pe cineva de genul ăsta ?

— Fratele meu, aș putea spune. Era și el poet, spuse Stern, abia terminînd de suflecat pantalonii, dezgolind o

bucată de piele albă deasupra ciorapilor negri de nailon. Probabil că arăta mai rău decît o sperietoare de ciori. Pălăria de paie pe care i-o dăduse era prea mare și stătea strîmb pe capul lui.

— Serios ?

— O, da. Unul tînăr. A scris poezie romantică, în multe limbi. Cred că era chiar talentat. Sora mea are poeme de-ale lui Jacobo pe undeva. Aș vrea să le recitesc cîndva, dar acum ar fi doar o experiență melancolică.

Pe figura lui se citi durere, o expresie pe care nu o putea evita întotdeauna.

— A murit ?

— De mult. De fapt, vorbesc foarte rar despre el. Dar era o figură extraordinară — destinat pentru măreție. Un tînăr remarcabil. Premiant. Și era chiar un *crai.* Acesta era un aspect important al caracterului său. Întotdeauna în mijlocul unei aventuri sau al alteia. Șterpelind fructe de pe o tarabă. Cînd avea șaisprezece ani, noaptea se strecura din pat pentru a ține companie mamei unui coleg.

Sonny scoase o exclamație lascivă : o-la-la.

— Sună bine.

— Da. Era copilul adorat de toată lumea. Am resimțit asta ca pe o povară teribilă, fiind fratele mai mic.

În casa părinților săi, fratele lui își asumase cu naturalețe rolul central, de prim născut. Arătos, cheltuitor, voluntar, Jacobo subjugase într-un fel sau altul pe toată lumea. Mama lor era vrăjită, tatăl îi putea face față cu greu. Chiar copil fiind, Jacobo condusese mai mult sau mai puțin gospodăria, capriciile lui guvernîndu-i pe toți, precum pendula imensă din hol. La cincizeci și șase de ani, Stern își amintea încă gelozia lui. Probabil că nu trăise sentimente mai puternice decît cele pe care i le inspirase Jacobo. Stern era și el dominat, cuprins de venerație, dar și de resentimente. Jacobo era adesea crud. Degusta admirația lui Alejandro, dar nu ar fi acceptat vreun egal. De cîte ori se repetase aceeași scenă, Alejandro umilit și furios, iar Jacobo rîzînd, înainte de a-l alina. *Che, pibe ?*

— Întreaga viață a părinților mei — a mamei, în special — s-a sfîrșit cînd a murit el.

Își frecă genunchii. Fructele, plantele se întindeau în toate direcțiile, prin norii de praf. Nici un suflet nu se afla în apropiere și nici un sunet, în afară de vocea lui Sam, de păsări și de zgomotul avioanelor apropiindu-se de un aerodrom, la cîțiva zeci de kilometri depărtare. Argentina, gîndi el. Istoria ei crudă, ciclurile de speranță și represiune îl dureau ca și cum ar fi fost rănit într-un punct vital. Întotdeauna era așa. Se gîndea rareori la aceasta, iar atunci cînd o făcea, amintirile îl umpleau de o dragoste fierbinte, ca a oricărui nou iubit, pentru Statele Unite. Avea veri care rămăseseră acolo și care prosperaseră, dar care și suferiseră cumplit ; îi scriau o dată pe an, trimițînd bani pe care el îi investea în bănci, aici.

— Cîți ani avea ? întrebă Sonny.

— Șaptesprezece ani și patru luni.

— Groaznic. Ce s-a întîmplat ?

— Unul dintre acele momente de impulsivitate. A intrat într-o chestie sionistă. Tineri evrei bogați. Mama a fost emoționată la început de o tovărășie așa impresionantă. Cînd, în final, și-a dat seama cît de puternice erau sentimentele lui Jacobo, era prea tîrziu. Aceasta se întîmpla în toiul Celui de-al Doilea Război Mondial. Argentina era, teoretic, neutră, dar cu înclinații către Axă, și acestea erau opinii periculoase. Jacobo decisese că el va merge în Palestina și va lupta cu Haganah. Nu putea fi oprit. Știa, ca toți ceilalți, că era destinat să devină erou. Erau vreo treizeci. Am mers în port să-i conducem. Vasul arăta, într-adevăr, ca și cum s-ar fi scufundat înainte de a ieși din port. Mama plîngea ; știa că nu îl va mai vedea niciodată. Și nu l-a mai văzut. Germanii au spus că aliații au scufundat vasul, aliații au dat vina pe germani. Poate a fost o furtună. Nu am știut niciodată.

În mijlocul cîmpului de fructe, vorbind despre ceea ce era pierdut, Stern își văzu viața tot atît de fragilă ca o construcție de hîrtie. În compania lui Sonny, se simțea mai puțin trist, dar pentru ce motiv nu știa. Era ca și cum și-ar fi plimbat degetele pe un basorelief ; putea să simtă textura, și recunoscu din nou cel mai adînc secret al său : fără Clara, copiii săi fiind mari, rămăsese fără nici o relație fundamentală. Își dădu seama că toată munca din ultima vreme era făcută pentru a evita să se gîndească la asta.

Departe de oraș și de rutină, se simțea subjugat de această tînără inimoasă.

— Charlie nu este o astfel de personalitate magnetică. El crede în viața de poet. O esență superioară. Nu vrea să trăiască la fel ca alții. Este întunecat și tăcut, și, dacă o întrebi pe soția lui, dificil, în mod intenționat.

Sam, aplecat peste stratul de căpșuni, întoarse capul și le zîmbi. Se distanțase destul de mult de punctul de plecare, răscolind după fructe, iar Sonny tocmai îl urma, mîncînd leneș fructe din coșul ei. Căpșunile, coapte de soare, aveau un parfum îmbătător și erau incredibil de dulci.

— Și nu este deloc amuzant. Am încercat să trăim împreună timp de zece ani și nu am reușit. Cineva greșea mereu.

— La un moment dat, s-a schimbat ceva, înțeleg.

— Cînd m-am îmbolnăvit. Charlie a apărut la spital cu un buchet de flori și m-a implorat să mă mărit cu el. Implorat — de fapt, nu prea trebuia să mă implore.

Avea cîteva căpșuni în mînă și se îndrepta spre Stern, ca să le pună în coșul lui. Făcu o remarcă : aplecîndu-se, o durea cumplit spatele. Peste fruntea ei, eșarfa se înnegrise de transpirație. Tocmai atunci apăru Sam, care venea la ei din cînd în cînd, aducîndu-le o căpșună uriașă. Și Stern și ea o admirară cîteva secunde.

— A fost foarte convingător. Și știi cum, într-o criză, ai senzația că privești în miezul lucrurilor. Credeam că îl iubesc, că el mă iubește. Restul erau detalii. Își scutură capul. Nimeni nu promite fericirea, nu-i așa ?

— Nu, zise Stern.

— Nu, spuse și ea. Oricum, era deja foarte complicat pe atunci.

— Îmi imaginez, spuse Stern încet.

Își dădea seama că acest Charlie era de lăudat, pentru că fusese în stare să ceară mîna unei femei a cărei viață era în cumpănă.

— O, nu este ceea ce crezi. Zîmbi vag. Era însurat, spuse ea. Ți-am spus : mai erau niște detalii.

— Hmm.

Stern reflectă o secundă.

— Mama lui Sam ?

— Exact. Se însurase cu ea după una din certurile noastre. Cum am spus, o relație cu urcușuri și coborîșuri.

— Păi, știi zicalele...

— Care ?

— Multe. „Dragostea adevărată nu e niciodată domoală".

Sonny dădu din umeri. Gîndul nu o consola.

— Cum ai cunoscut-o pe soția ta ?

— A, asta...

Stern dădu din mînă, pregătindu-se să încredințeze povestea neantului, dar apoi, gîndindu-se mai bine, își spuse că nu ar fi corect.

— Am lucrat pentru tatăl Clarei. M-a primit în biroul lui. Un lucru duce la altul.

— Și ce n-a fost „domol" ?

— Aproape totul. Poți să-ți imaginezi complicațiile cînd un imigrant fără nici un ban se îndrăgostește de fiica șefului.

— Părinții ei s-au împotrivit ?

Stern scoase un mîrîit, încă incapabil, după treizeci de ani, să suporte amintirea acelor momente.

— Și nu te-au acceptat niciodată ?

— Dimpotrivă. După ce m-am căsătorit cu Clara, tatăl ei s-a oferit să mă angajeze. Era un tip cu destulă trecere. Îmi era teamă de el, dar îi invidiam succesul și eram prea laș ca să-l refuz.

— Și ce s-a întîmplat ?

— Am învățat cîte ceva unul despre celălalt. Pînă la urmă, am avut un diferend serios.

— În legătură cu ce ? Nu sînt indiscretă ?

— O, e o poveste foarte jenantă, spuse Stern.

Stătea în fața ei, ajustîndu-și pălăria. Era mare, și totuși, îl zgîrîia pe frunte.

— Într-o zi, socrul meu m-a chemat la el în birou și mi-a spus că vrea să fur un dosar de la tribunal. Un divorț pentru o clientă importantă, pe care soțul reușise să-l introducă primul. Asta se întîmpla acum treizeci de ani, și cererea nu era chiar așa de inimaginabilă cum ar părea acum, dar totuși o chestiune serioasă.

— Glumești. Și relațiile dintre voi s-au stricat cînd l-ai refuzat ?

— Nu, relația noastră a suferit, pentru că am făcut ceea ce mi-a cerut. Știam mult prea multe unul despre celălalt. El știa cît de laș sînt eu, iar eu știam că el este corupt. Presupun că, avînd curajul să fac treaba aceea, m-am convins că pot să mă despart de Henry.

Stern se uită la Klonsky. Nu spusese povestea aceea nimănui, niciodată, nici măcar Clarei, de a cărei loialitate nu putea fi sigur în acei primi ani ai căsniciei lor. Sonny se așezase, masîndu-și șalele. Părea că nu mai putea să o șocheze; dacă s-ar fi plimbat gol printre straturile de căpșuni, ea ar fi acceptat cu același zîmbet placid.

El se aplecă din nou — cele mai frumoase căpșuni se aflau jos, foarte aproape de pămînt — dar continua să se gîndească la povestirea lui. Pentru puțin timp, imaginea lui Henry, cu brațele sale și cu tichia lui albă, de văduv, îi apăru atît de clară, de parcă s-ar fi aflat la doar două straturi distanță. Fusese tot atît de obraznic atunci cînd îi ceruse dosarul, ca în multe alte ocazii, făcînd-o în fața clientei, o femeie slăbănoagă, cu păr blond și un costum verde închis. Stern se întrebase care o fi fost relația lui Henry cu ea. Era bine știut că Henry nu era un virtuos, dar nici întrebarea aceea, ca multe altele, nu primise răspuns.

— Hei, nu te uita la mine așa, îi spusese Henry. Chestia asta se întîmplă mereu. La fiecare Crăciun, îi dau o sută de dolari lui Griffin McKenna, ca să fiu sigur că nu vor păți așa ceva și dosarele băncii, dar tot dispar jumătate dintre ele.

Dar trebuie să semnez pentru dosare, observase Stern.

— Și au de gînd să se uite în fundul tău ? Scrie un nume. Doar să nu fie Mittler — sau Stern.

Pentru nu se știe ce motiv, această amintire nu-l părăsise în ultimele zile. Apoi își dădu seama : John și Dixon. În locul în care se afla, gîndul nu-și avea locul, așa că îl lăsă deoparte.

— Părea să fi fost un tip destul de dur.

— O, era dur. Nu am cunoscut mulți tipi ca el. Îmi amintea uneori de unii polițiști. Într-un fel, părea făcut din piatră. Hotărît. Așa era el. *Punkt*.

— Clara îl iubea ?

— Asta este o altă problemă.

Pentru un moment, se concentră asupra plantelor; culesul, obositor pentru spate și pentru coapse, oferea o recompensă imediată și chiar tentantă. Găsi o căpșună mare cît un măr mai mic și i-o arătă și ei.

— Clara avea sentimente puternice pentru tatăl ei. Ședea lîngă patul lui și plîngea, cînd a murit. De multe ori însă îl înjurase, și probabil în cuvinte mai grele decît cele folosite de obicei de copii pentru a-și critica părinții.

— Semăna cu relația dintre mama mea și mine, spuse Sonny.

Un vînticel, bine venit, se iscă, ridicînd praful de pe drum. Cînd se uită înapoi, Sonny avea ochii închiși și ambele mîini peste forma plină a pîntecului. Se temu că are dureri, dar deveni deodată clar că, de fapt, era cuprinsă de hotărîre.

— Dumnezeule, am să fiu mai bună decît ea.

Deschise ochii și îi aruncă un zîmbet magnific, fericită că se afla acolo, că supraviețuise, că făcuse jurăminte și că el este acolo să împartă cu ea toate acestea.

Capitolul 29

Tîrziu, după-amiază, cei trei se întoarseră de la căpșunărie. Stern duse toate coșurile. Vîntul se schimbase brusc, iar acum bătea răcoros dinspre nord. Cînd ajunseră la cabană, Sonny se trînti pe un scaun și își puse mîinile la ochi. Stern îi sugeră să se întindă pe pat.

— Te-ar supăra ? întrebă ea. Numai pentru cîteva momente. Apoi putem sta de vorbă.

— Sam și cu mine ne vom descurca.

— Puteți spăla căpșunile, spuse ea. Lui Sam îi place asta. Sam, verifică boilerul. Ai grijă să fie totul în regulă.

Chiuveta din bucătărie era atașată peretelui din spate, fără vreo mobilă care să mascheze țevile. Băiatul ședea pe un scaun vechi și insista să țină fiecare căpșună sub jetul de apă. Laconic, atunci cînd Stern sosise, începuse acum să debiteze un șir neîntrerupt de comenzi :

— Nu rupe partea verde pînă nu le mănînci.

— Înțeleg.

— Putrezesc.

— Aha.

— Acum, usucă-le, dar nu le zdrobi.

— Bineînțeles că nu.

Cînd căpșunile fură împachetate și puse în congelator, Sam se oferi să-i arate lui Stern peștera sa din văgăună. Stern o strigă de două ori pe Sonny, dar ea nu răspunse, așa că cei doi părăsiră casa în liniște.

Peștera lui Sam era în trunchiul scorburos al unui bătrîn stejar. Băiatul își construise un fel de cuib din frunze uscate și ramuri, iar într-o cutie cartonată de țigări păstra cîteva figurine din plastic, cu mutre monstruoase și

trupuri musculoase. Sam îi spuse lui Stern numele fiecăreia — erau, chipurile, toate staruri de desene animate, apoi petrecu ceva timp absorbit în regizarea unor războaie interplanetare, pe care Stern le observa așezat comod între două crengi ale unui mesteacăn, la vreo zece metri depărtare. Cowboy și indieni, jocul preferat al copilăriei sale, era acum interzis din motive politice. Nemernicii erau acum extratereștri, iar armele erau lasere care evaporau totul cu o rază roșie, strălucitoare. Jocul se sfîrși brusc, cînd băiatul întoarse spatele jucăriilor sale.

— Mi-e foame, zise el.

— După toate căpșunile alea ?

Sam își ridică brațele, repetînd că îi era foame.

— Sînt sigur că Sonny îți va pregăti ceva de mîncare. Mergem să vedem dacă s-a trezit ?

În casă nu era însă nici o mișcare. Stern o chemă încetișor, iar Sam o strigă și el ceva mai tare. Stern îi făcu semn să tacă și se furișă spre camera mică din spate, unde ea era lungită pe un pat îngust, cu fața încă roșie de soare, dormind adînc. Părul ei, închis la culoare, contrasta cu pielea albă, iar un crac al șortului se ridicase sus pînă la coapsă, dezvăluind ceva din forma pîntecului ce începea să capete rotunjime. Sonia Klonsky, energicul adversar, dormea cu fața inocentă a unui copil, cu gura roz întredeschisă. Fără să se gîndească, Stern își puse încet palma pe obrazul ei.

Cînd se întoarse, Sam privea din ușa deschisă.

— Vreau să mă asigur că nu e bolnavă, șopti el.

Dar își simți inima bătînd și își dădu seama de graba din vocea sa. Băiatul nu ceru însă nici o explicație.

— Mi-e foame, repetă oarecum patetic.

Stern își duse degetele la buze și îl duse afară.

— Știi să pregătești cina ?

— Ce vrei să mănînci, Sam ?

— Crenvurști cu cartofi prăjiți.

— Asta cred că pot să fac.

Mîncară fiecare cîte doi crenvurști. Sam vorbea fără oprire, în afara timpului cînd mînca, ceea ce făcea repede, dar cu mare concentrare. Cînd termină, începu din nou să vorbească, răspunzîndu-i lui Stern că are cinci ani și jumătate, că merge la grădiniță la Școala Brementon și că

ştia deja să citească, deşi încă nu era vremea. Era un copil remarcabil, cu o inteligenţă caldă, pătrunzătoare, care îl aprinsese, făcîndu-l să răspîndească un fel de aură, o adevărată frumuseţe la vîrsta lui fragedă.

Îl măsură pe Stern cu un singur ochi.

— Cum ziceai că te cheamă ?

— Sandy.

— Sandy, pot să fac o baie fierbinte după masă ?

— Trebuie să o întrebăm pe Sonny după ce se trezeşte.

— *Întotdeauna* o fac.

— Sam, nu aşa tare, o s-o trezeşti.

În timp ce lumina scădea afară, Stern şi Sam se jucară de-a războiul naval. Impresionat, Sam înţelese toate regulile, deşi le trata cu oarecare indiferenţă. La un moment dat, cînd Stern lovi unul dintre distrugătoarele băiatului, el îl elimină cu furie.

— Sam, cred că navele tale trebuie să rămînă unde le-ai pus.

— De fapt, voiam să le pun în altă parte.

Arătă pe hîrtie.

— Înţeleg, zise Stern.

— Chiar voiam.

— Foarte bine.

Stern îşi aminti că Peter refuzase să respecte regulile oricărui joc pînă la vîrsta de zece ani. Trişa cu nerusinare şi plîngea cu furie cînd pierdea, mai ales în faţa tatălui său. După victoria lui Sam la nave, jucară cărţi. Sam era un jucător abil, dar era interesat doar în a face perechi, nu în a păstra aşii şi decarii.

— Vreau să mă duc la baie, îi spuse lui Stern.

— Cînd se trezeşte Sonny. Stern verificase dacă se trezise cu cîteva minute înainte.

— Atunci va trebui să mă culc.

— Da, dar ce faci în baie, Sam ?

— Mă uit la stele.

— Ne putem uita la stele oricum.

— Bine.

Coborî de pe scaun imediat, fără să-i mai pese de jocul care rămînea neterminat.

Pe verandă, Stern găsi două balansoare și se așezară unul lîngă celălalt. Schimbarea de vînt îndepărtase ceața, iar cerul era limpede și magnific. După căldura zilei, aerul era acum proaspăt. Sam citise cîteva cărți de astronomie și, la vîrsta de cinci ani, vorbea de „ceruri". Știa numele cîtorva constelații și îi ceru lui Stern să i le arate pe fiecare.

— Unde e Casiopeea ?

Dumnezeule, gîndi Stern, Casiopeea. Nu-și petrecuse multe nopți studiind cerul.

— Acolo, cred.

— Aceea ?

— Da.

— Un fel de albastru ?

— Da.

— Aceea e o planetă.

— Ah, zise Stern.

Băiatul acceptă greșeala fără supărare. Stern uitase că Sam nu dorea o competiție sau o demonstrație, ci o informație. Dacă aceasta nu putea fi aflată de aici, vor fi găsite alte surse curînd.

— Mi-e frig.

— Vrei să-ți aduc jacheta ?

— Pot să stau la tine în poală ?

— Bineînțeles.

Stern îl adăposti sub brațele sale, și el se liniști îndată, la pieptul lui. Dumnezeule, senzația aceea. Uitase. Să se înfășoare în jurul acestei vieți în creștere. Membrele mici. Mirosul părului. Își puse ambele brațe deasupra lui, lăsîndu-l să se cuibărească.

— Soarele este o stea ? întrebă Sam.

— Așa se spune.

— Stelele sînt fierbinți ?

— Ar trebui să fie.

— Ai putea trece cu un avion printr-o stea, dacă ai o viteză foarte mare ?

— Cred că nu, Sam. Stelele sînt suficient de fierbinți pentru a arde orice.

— Orice ? Și tot pămîntul ? Avea acum o privire îngrijorată. Stern se întrebă dacă nu vorbea prea mult. Dar dacă am turna trilioane și trilioane de litri de apă peste ele ?

— Asta ar da rezultate, fără îndoială, zise Stern.

Băiatul se uita încă la el.

— Glumești ?

— Dacă glumesc ? Nu. E asta o glumă ?

— Glumești, insistă băiatul. Îi împunse stomacul cu degetul.

— Bine, poate un pic.

Sam se întoarse și se dădu din nou pe spate.

Era cu putință ? gîndi Stern, cuprins de un val de emoții. Era cu adevărat posibil ? Putea să o ia de la capăt și să iasă de data asta mai bine ? O, dar asta era o nebunie. Stern închise ochii, aproape cu disperare. Într-adevăr, cum se putea întîmpla așa ceva ? Vedea din ce în ce mai clar cît de stabile erau sentimentele sale. Nu putu să-și împiedice un mic oftat.

La un moment dat, Sam se întoarse.

— Pot să merg la baie ? Te rog, zise. Te rog, te rog, te rog.

— Sam, nu mă pricep la boilere.

— Mă pricep eu. Îți arăt. E ușor. Se ridică și fugi spre verandă. E plină, totul e gata.

Stern îl urmă. Cada era înaltă, cam de treizeci de centimetri deasupra podelei. Sam lăsase deja pînza jos. Apa era numai bună. Ce putea fi rău, în definitiv ?

Sam îl îmbrățișă cînd fu de acord și, într-o clipă, își scoase hainele. Complet dezbrăcat, atinse apa cu un deget de la picior.

— Haide, zise el.

— Poftim ?

— Haide, scoate-ți hainele.

— Mulțumesc, Sam, dar nu vreau să intru în cadă.

Puștiul se opri.

— Trebuie. Sonny spune că nu am voie să intru fără un adult. Am doar cinci ani, știi.

— Da, zise Stern.

Stătu un moment, uitîndu-se la luna abia vizibilă printre crengile copacilor din rîpă. Pierduse deja de mult situația din mînă. În întuneric, își aruncă pantofii și-și desfăcu pantalonii.

Așa cum viața îi arătase adesea, erau lucruri pe care trebuia să le faci de dragul altora. În ciuda aparențelor, baia era excelentă. Aburii se ridicau în lumina lunii, iar aerul de seară era plăcut. Își simți trupul mai ușor, cufundat în întuneric. Stern se așeză pe o bancă, înăuntrul căzii, în timp ce Sam se ghemui lîngă el, pentru a-și ține capul deasupra apei.

— Cînd se trezește Sonny ?

— Curînd, Sam, trebuie să fi fost foarte obosită.

— Va avea un copil, zise Sam.

Era pentru prima oară cînd vorbea despre asta.

— Mi-am dat seama, răspunse Stern.

— Este bolnavă ?

— Nu.

— Ai spus că este bolnavă.

— Nu, am spus că vreau să mă conving că nu este bolnavă.

Ce-o să-i spună tatălui său despre ceea ce văzuse ? Sau lui Sonny ? Pentru moment, grija pentru asta, ca multe altele, păru să treacă.

— Mergi la serviciu la Sonny ?

— Într-un fel.

— Uneori, dacă cineva face ceva rău, oamenii buni trebuie să-i spună că a greșit.

Stern se gîndi să mai spună ceva despre apărare, dar zise în final „da".

Sam se ridică dintr-o dată, strălucind ca un pește în lumina lunii. Își întinse capul peste marginea căzii.

— Of, zise el.

— Ce e ?

Stern se temu că se scurge apa.

— Nu-i nici un prosop.

Mormăiră amîndoi în întuneric.

După cîteva ezitări, Stern se decise să se ducă în casă. Cum era doar în șort, văzu în oglinda de pe ușa de la baie cum îi picura apa de pe fund. O auzea pe Sonny, mormăind în somn, la cîțiva metri depărtare.

Sam fu înfășurat, uscat, îmbrăcat în pijama. Înainte de a adormi, ceru o poveste. Undeva, în spate, era o carte cu benzi desenate, descriind o bătălie între două personaje de la televizor, o matahală blondă și o creatură cu capul a-

coperit care semăna cu un schelet. Erau îmbrăcați în costume medievale, dar se aflau în alt spațiu și în viitorul îndepărtat. Blondul învinse ; măcar atît nu se schimbase.

Băiatul se întinse, apoi se ridică din nou plin de curiozitate.

— Sandy, zise el, cei buni cîștigă întotdeauna ?

— Poftim ?

— Cîștigă cei buni întotdeauna ?

Stern nu era sigur dacă întrebarea se referea la poveste sau la conversația de dinainte. Era cît pe ce să-l întrebe ce vrea să zică, dar se abținu, gîndindu-se că e nepotrivit să fii evaziv cu un puști de cinci ani. Marta obișnuia să pună întrebări de felul acesta. Probabil că și Peter făcea la fel, dar, în cazul lui, ele se adresau numai mamei sale.

— Nu, zise Stern. Nu întotdeauna.

— La televizor cîștigă, spuse băiatul.

Asta era ca un fel de dovadă.

— Păi, ar trebui, zise Stern. Asta e ceea ce îți arată televiziunea.

— Și de ce nu cîștigă ?

— Nu pierde mereu, adesea cîștigă, dar nu mereu.

— De ce nu ?

— Uneori, cealaltă parte este mai puternică. Uneori, ambele părți au ceva bun.

Uneori, niciuna, se gîndi Stern.

În mijlocul acestei discuții, nu se putea împiedica să se gîndească la Dixon. Se uită la băiat.

— Sam, cine îți povestește ție despre asta, despre binele care învinge ?

— E la televizor, spuse Sam inocent.

Habar n-avea că se angajase într-o dispută abstractă.

— Cît de mult poate să cîștige binele ? Mult ?

— Mult, răspunse Stern. Voise să spună „la fel de mult pe cît pierde", dar simțise că nu era cazul și nici măcar corect.

Nu era loc pentru onestitate brutală cu un copil. Toată lumea știa asta. În țările occidentale, era aproape o lege a naturii. Ne creștem copiii cu dragoste și grijă pen-

tru un viitor de care nu pot fi decît dezamăgiți. Îi spuse lui Sam că era timpul de culcare.

— Mulțumesc pentru companie, Sam.

— Sigur.

Se întinse, apoi se ridică din nou.

— Stai un pic.

Coborî din pat, căută în geantă și se întoarse cu un ursuleț și cu o bucată de pătură galbenă. Trecînd, îl sărută pe Stern așa de firesc, de parcă ar fi făcut-o întotdeauna, apoi, chiar sub ochii lui Stern, se culcă și adormi imediat.

Un copil dormind, o femeie dormind, iar domnul Alejandro Stern, singur și treaz într-o casă adormită. Trecuseră mulți ani de cînd nu mai simțise această plăcere. Se așeză la masă și mîncă un castron cu căpșuni, ascultînd respirația aspră a lui Sam și, din cînd în cînd, ca un contrapunct, un oftat al lui Sonny. O, se prefăcea. Știa asta. Nimic nu îi era cu desăvîrșire ascuns. Dar îi plăcea prea mult ca să plece. Se plimbă din nou afară, pe verandă. Lenjeria sa udă începuse să-i irite pielea și, după ce se gîndi puțin, găsi din nou prosopul, se dezbrăcă și își agăță șortul de o creangă, sperînd că briza îl va usca înainte de lunga călătorie de întoarcere acasă. Se așeză din nou în cadă. Luna răsărise de-a binelea și lumina deasupra rîpei plină de ascunzișuri și magie. Toate necazurile îl așteptau în oraș, la lumina zilei. În acele clipe, privind plăsmuirile apei, se simțea liber.

După numai cîteva minute, auzi ușa deschizîndu-se.

— Aici erai.

Vocea ei venea de undeva, din spatele lui. Se întoarse într-o direcție, apoi în cealaltă, dar nu o zări.

— Am crezut că ai plecat pînă cînd am văzut mașina. Cît am dormit ?

— Vreo cinci ore, îi spuse.

— Dumnezeule...

Sonny era la colțul verandei, stînd la distanță, pentru a fi discretă.

— Îmi pare rău. Ce-ai făcut cu Sam în timpul ăsta ? I-ai dat să mănînce ?

Stern îi povesti ce făcuseră.

— E un băiat minunat. Strălucitor.

— Fiul lui taică-său.

— Fără îndoială.

— Nu mă gîndesc prea mult la Rebecca, mama lui. Dar ea a făcut multe pentru Sam. Uneori nu prea înțeleg. S-ar părea că nu poți spune cine vor fi părinții adevărați. Mă înspăimîntă.

— Ai să te descurci bine, Sonny. Sînt sigur.

Încet, se apropiase. Era acum la cîțiva pași de cadă, apoi făcu rapid ultimii pași. Se opri un pic, iar mîna ei se plimbă prin apa întunecată.

— Dumnezeule, e bună. Sam te-a ajutat s-o pregătești ?

— A insistat întruna.

— Facem totul să-l încurajăm. Încă nu-și dă seama că e aceeași apă ca cea din boiler.

— Numai după ce i-am dat voie să intre aici mi-a spus că trebuie să-l însoțesc. Dar, trebuie s-o spun, a fost plăcut. După ce l-am băgat în pat, nu am putut lăsa să-mi scape ocazia. Iată-mă aici, sîmbătă noaptea, în pădure. Cerul e limpede, luna plină. Singurătatea e magnifică.

Ea ridică fruntea, să se uite, ca Stern, la stele. Tăcu cîteva momente.

— Mori dacă intru și eu în apă ?

Șocul rece, de teroare, îl străbătu ca un drug de fier. Își scutură capul înainte de a vorbi.

— Nu, nu.

— Pentru că... știi, oamenii au atitudini diferite. Poți spune că este prea jenant.

— Nu, nu, zise Stern din nou.

Nu era sigur că putea mai mult.

Cînd începu să-și scoată bluza, Stern se uită în altă parte, studiind tremurul unei crengi întunecate. Dar nici măcar acest efort de discreție nu avu un succes deplin. În geamul verandei, el observă o reflecție clară și, întorcîndu-se, surprinse o clipă, chiar împotriva voinței sale, formele ei, în strălucirea albăstruie a lunii.

— A, e minunat.

— M-am temut că ți-a făcut rău căldura.

— Eram doar obosită.

Se întinse și își puse mîna pe antebrațul lui.

— A fost drăguț astăzi.

— Da.

— Mă bucur că am devenit prieteni.

— Și eu.

Ea îi spuse toate acestea fără ezitare, ca și cînd ar fi fost ceva obișnuit. Pentru el, era o încurcătură. Simțea, ca de atîtea ori, momentul important, de mare emoție, alunecînd, nu chiar incontrolabil, dar intangibil. Nu înceta niciodată să fie el însuși.

— Pot să-ți spun o poveste care să te stînjenească ? întrebă ea.

— Dacă tu crezi că o suport...

— Cred că da. Ea privi întunericul. Cînd eram studentă la drept, mergeam să te urmăresc la tribunal. Cînd îl apărai pe judecătorul Sabich. Eram acolo zilnic. Era aproape magie. Știi, nu contează dacă bilele dispar într-adevăr, pentru că îndemînarea umană le poate face să pară așa. Așa mă simțeam. Nu mă interesa dacă e sau nu vinovat. Voiam să pot face ceea ce făceai tu. Ce părere ai despre asta ?

— Cred că e drăguț din partea ta să spui așa ceva.

Se uită la el ; putea să vadă că nu înțelesese, și el se lăsă mai jos în apă.

— Mi se pare dificil să mă gîndesc la viața mea profesională ca la un exemplu pentru alții. Avînd în vedere costurile.

— Vorbești de soția ta ? — El scoase un oftat. — Oh, făcu și Sonny, după care adăugă : Ai fi putut face ceva ?

— Să-i fi acordat mai multă atenție.

Ea nu părea dornică să răspundă, iar el fu cuprins de teamă că i-ar fi putut părea posomorît sau, și mai rău, că-și plîngea de milă. Pentru o secundă, ea dispăru, scufundîndu-se în apă, și ieși apoi la suprafață strălucind, răspîndind apă și lumină, netezindu-și părul.

— Știi ce cred ? întrebă ea.

— Ce ?

— Cred că nu poți fi decît tu însuți.

Își stoarse părul. „Era acesta gîndul serii ?“ se întrebă Stern.

— Îmi spun asta de o mie de ori pe zi. Toată lumea e nenorocită. Și se întîmplă lucruri care te nenorocesc și

mai rău. Faci cancer. Sau moare cineva. Dar tu faci tot ce-ți stă în putere. Aș da orice ca să fiu un avocat atît de bun ca tine. Adică, uită-te la ceea ce ai făcut.

— Mă uit și simt că aș fi putut face mai bine.

— Atunci, fă-o data viitoare.

— Cu o viață viitoare ?

— Cu următoarea parte a celei de acum.

Acesta era, își dădu și el seama, singurul răspuns, unicul posibil. Aceasta era, de asemenea, o temă care se repeta.

— Și amintește-ți, zise ea, că ești un exemplu pentru oameni ca mine.

— Mă flatezi.

— Vorbesc serios.

Se uită la ea. Își întinsese brațul pe marginea căzii, iar el i-l atinse foarte repede, așa cum făcuse și ea. Apoi continuă.

— S-ar părea totuși că nu am fost cine știe ce exemplu, din moment ce tu ai ales cealaltă parte.

Ea se retrase, așa cum se așteptase.

— Ăsta e umor ?

— Bineînțeles.

— Oh, zîmbi ea, alungînd nuanța de jignire. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu apărător. Dar procurorii au atît de multă putere. Să facă lucruri bune, știi, nu doar rele.

— Bineînțeles, spuse el din nou. Admir corectitudinea pentru care luptă procurorii.

— Dar nu te gîndești s-o faci și tu ?

— Mă gîndesc. Dar punctul meu de vedere — unul de idiosincrasie, precizez — este că aș face mai multe stricăciuni, pe lîngă cele care există deja. Înțelege-mă, chiar cred că treaba asta trebuie făcută, dar, preferabil, nu de către mine.

— Povestea e adevărată, deci...

— Ce poveste ?

— Că ai refuzat să fii procuror înainte de a i se da slujba lui Stan.

El așteptă, reflectînd.

— Iarăși bancul ăsta răsuflat ?

Ea înțelese că el voia să schimbe vorba.

— Nu întreb ca să spun altcuiva. Cu mîndria ei extraordinară, era oarecum ofensată. Am un motiv pentru care vreau să știu.

Îi povesti, în cîteva cuvinte, despre întîlnirea cu secretarul senatorului.

— Nu mi s-a spus niciodată că aș fi fost primul pe listă. Nici nu știu cine ar fi fost ales, chiar dacă aș fi fost disponibil.

— Știi că ai fi fost tu. La fel și Stan, zise ea. Cred că îl deranjeaază. Mult, adăugă.

Așa crezuse și el. Ea medită, apoi se scufundă din nou.

— Ies, zise ea, cînd scoase capul. Obstetricianul nu mă lasă să stau mai mult de zece minute.

Stern se întoarse, să privească luna și întunericul.

— Cînd ești gata, auzi din spatele său, putem avea discuția aceea.

O auzi depărtîndu-se și, după ce-și spuse să n-o facă, se întoarse să o vadă plecînd, cu hainele strînse la piept, cu părul șiroind de apă, cu proporțiile ei încă frumoase, udă și strălucitoare.

După un minut, se ridică și el. Ședea pe marginea băii, în toată splendoarea sa nudă, cînd Sonny se aplecă pe fereastră oferindu-i un prosop.

— Ar trebui să-ți vezi mutra, spuse ea și agăță prosopul de fereastră.

O auzi rîzînd.

Cînd intră, era îmbrăcată cu o rochie albă, pieptănîndu-și părul, lîngă măsuță. Neprefăcută, era ea însăși, puternică și frumoasă, încrezătoare în atractivitatea ei. Se duse la pat, să-l mute pe Sam în camera mai mică, dar Stern insistă să-l ducă el și, condus de Sonny, purtă mogîldeața caldă în cealaltă încăpere. Sam rămase cufundat în somnul său profund.

— Vrei căpșuni ? Sau brînză ?

Sonny mînca, mîncarea era pe masă. Stern refuză.

— Deci, cum facem ? Tu îmi spui ce știi și eu îți spun dacă te înșeli. Facem așa ?

— Sonny, poate că am fost prea insistent. Dacă...

— Nu, zise ea, luînd o căpșună. Sennett te lucrează. Nu am înțeles prea bine de ce. Clientul tău merită să fie tratat mai bine. Dar nu pot face mai mult de atît.

— Înțeleg.

— Bine. Zi-i.

Aceasta era o limită pe care n-ar fi vrut să o depășească. Continuă numai pentru că îi era recunoscător pentru companie, pentru conversația lor, pentru orice motiv care-l reținea.

Începu de la bază, comenzile mari, cele două schimburi, erorile. Cînd vorbi despre conturile pentru erori, ea zîmbi uimită.

— Cum de ți-ai dat seama de asta ? Sennett era sigur că n-ai să reușești niciodată.

Cum el ezita, îi făcu semn cu mîna. Nu conta.

— Zi mai departe.

— Poate procuratura să arate că acele comenzi au influențat prețul de pe piață sau că a fost cineva păgubit ?

Se gîndise mult la acest lucru. După condamnare, o moțiune de apel va fi făcută pentru acest motiv, reclamînd că acuzarea nu putea dovedi nici un delict.

— Am studiat cazul, zise Sonny. S-a comis un delict. Dacă profit de pe urma informațiilor furnizate de clienți, înseamnă că, într-un fel sau altul, îi lipsești de ceva. Ce crezi că ar spune clienții ?

Stern își ridică mîinile a nehotărîre. Teoretic, probabil că era de acord cu ea. Era mai sigur decît ar fi fost un judecător.

— Zi mai departe, spuse ea iarăși.

El îi explică cum a fost manipulat mai departe profitul acumulat, anume că a fost distribuit în contul Wunderkind unde, cu timpul, s-a pierdut, pentru a nu spune mai mult...

— Și tu îl suspectezi pe Dixon că ar controla acest cont.

— Mai departe, zise ea din nou.

Ea nu făcu nici un fel de comentariu cînd el îi spuse ce dovezi s-ar putea să aibă el.

— Sînt sigur că procuratura va fi în stare să explice, zise Stern sec, de ce ar fura cineva șase sute de mii de dolari, pentru a-i pierde apoi.

— Acesta nu este un element al delictului.

Voia să spună că procuratura putea să dovedească comiterea delictului, fără să dezlege această enigmă. Faptul că banii se pierduseră putea nici să nu fie probat.

— Totuși, făcu Stern.

— Continuă.

Devenise gravă și serioasă și, în mod evident, nu dorea să se angajeze într-o dispută.

— Deocamdată, păreți să fiți cufundați în căutarea documentelor care să arate cine a deschis contul Wunderkind. Fără asta nu aveți cum să-l legați pe Dixon de cont, de profituri și de tranzacții.

Pentru prima dată, ea era complet tăcută. Stern așteptă pînă își dădu seama că va fi informat că sărise o etapă.

— Aici intervine John ?

— Nu știu unde e locul lui, Sandy. Serios.

Se potrivea cu ce îi spusese Tooley. Mel nu trata decît cu Sennett. Stern se întrebă dacă asta însemna că John era extrem de cooperant sau mai dificil decît era de așteptat — sau doar că Sennett, ca de obicei, era secretos, chiar cu oamenii săi. Și totuși, chiar dacă John își amintea că Dixon făcuse toate comenzile ilegale, procuratura ar fi avut probleme în a dovedi că el controla contul Wunderkind, unde rămîneau, pentru puțin timp, profiturile. Fără asta, procurorii ar fi avut dificultăți în a dovedi că Dixon nu era nevinovat sau că nu acționa în numele altcuiva. Stern repetă această reflecție cu voce tare.

— Dar tot vă trebuie specimenele de semnătură, pentru a stabili relația lui Dixon cu contul Wunderkind.

Din nou, ea nu scoase nici un sunet.

— Greșesc ? întrebă Stern.

Sonny întinse mîna și luă o altă căpșună în timp ce el încerca să se concentreze. De obicei, aici era el puternic, în nuanțarea probelor. Dar acum scăpase ceva din consecințe. Rămase tăcut.

— Anul trecut, spuse Sonny după un timp, fiind nouă, am început prin a instrumenta o mulțime de cazuri legate de droguri.

— Da ?

Nu avea nici o idee unde voia ea să ajungă.

— Știi cum sînt cazurile astea. Poliția suspectează ceva. Există un informator. Obțin un mandat, sparg ușa unei case prăpădite, găsesc niște cocaină și pe nimeni acasă. Apoi vin la bietul procuror adjunct să emită citații, astfel încît ei să-și poată da seama a cui e casa — și, deci drogul.

— Da, spuse el din nou.

— Cînd dau de titlul de proprietate sau de contractul de închiriere, ce-o fi, este inutil, de fapt. Întotdeauna este vreo bătrînică din North-End, cu mustață și o ciurdă de pisici. Dar noi dovedim că este casa lor, în orice caz.

Stern dădu din cap. Cunoștea tehnicile procuraturii. Mergeau la compania de gaz, de eletricitate, de telefoane, și aflau cine plătește facturile. Într-un caz din New York, se dovedise controlul asupra casei, pentru că respectivul cumpărase pubelele de gunoi. Se gîndi că Klonsky îi oferise o pistă destul de largă, dar pe care el n-o dibuia.

— Deficitul, spuse el deodată.

Ea zîmbi.

— Dixon a plătit pentru deficitul de un sfert de milion de dolari al contului Wunderkind, îi spuse el.

— Continuă, spuse ea.

— De asta i-ați răscolit documentele lui bancare. Să găsiți cecul pe care l-a scris, ca să acopere deficitul. Nu ați căutat fondurile deturnate.

— Continuă.

— Și aveți cecul ?

— Continuă, spuse ea din nou.

El se opri. Și lui Dixon îi scăpase sensul cercetărilor de la bancă. Protejîndu-și informatorul, procuratura făcuse o demonstrație convingătoare de interes pentru banii pe care Dixon îi primise, nu pentru cei pe care-i plătise.

— Atunci, de ce sînteți așa de interesați de documentele de deschidere a contului ?

Bineînțeles, ea nu răspunse. Stern se concentră din nou. Și dacă Dixon semnase hîrtiile alea ? De ce procuratura căuta cu atîta febrilitate ceva inutil ?

Doar dacă procurorii ar fi știut că Dixon falsificase înregistrările. Desigur. Procurorii, Sennett, cel puțin, nu s-ar fi așteptat ca hîrtiile să apară chiar în mîinile lui Margy. Din această cauză se înveselise Sonny după ce vorbise cu

el. Aflase ceea ce bănuia Sennett de la început. Aveau ce era mai bun : dovada că Dixon controla contul și că încerca să ascundă acest fapt. Ceea ce însemna că procuratura putea să respingă orice încercare de a sugera o oarecare iresponsabilitate sau nevinovăție a lui Dixon. Fără circumstanțe atenuante. De vreme ce dovedeau că încearcă să-și ascundă urmele, nu ar mai fi putut pretinde că nu cunoștea natura activității sale. John rămînea singura speranță a lui Dixon, și încă una destul de slabă. Dacă memoria lui ar fi ezitat în a-l desemna pe Dixon drept autorul ordinelor, ar fi rămas un spațiu infim pentru o piruetă foarte deșteaptă. Dar nu părea probabil. Procurorii aveau dovezile în mînă. Zidurile creșteau în jurul lui Dixon, ca în jurul unui personaj de-al lui Poe. Aici, în prezența lui Sonny, aceste consecințe nu îl copleșeau totuși pe Stern.

— Chiar îți place tipul, nu-i așa ? întrebă Sonny după ce îl studie cu atenție.

— Îmi iubesc sora. Probabil că sentimentele mele față de Dixon sînt mai mult o expresie a obișnuinței. Dar îmi pare foarte rău să aud asta.

— Totul rămîne între noi. Stan m-ar spînzura.

— Nu mi-ai spus nimic. Își făcu cruce, un obicei din Argentina, unde i-o cereau colegii de școală, neînțelegînd refuzul lui. N-am să spun nimănui. Promit.

Se uită la ea peste masă. Nu mai avea nici o scuză să rămînă. Se ridică încet.

Sonny căscă.

— Chiar dacă nu-ți vine să crezi, am să mă culc.

Ea insistă să ia o pungă enormă cu căpșuni. În pragul ușii, o făcu să-i promită că-i va spune la revedere lui Sam din partea lui. Ea îl îmbrățișă scurt, camaraderește, udîndu-i obrazul cu părul ei. Nu reuși să o cuprindă, mișcîndu-se prea încet. O durere scurtă, nedefinită, îl cuprinse.

— Ai fost foarte drăguță cu mine, îi spuse.

— O să mai facem asta cîndva, spuse ea.

În timp ce urca scările, îi auzi vocea și, din nou, rîsul ei ironic. Îi trecuse prin cap un alt gînd.

— Dacă mai rămîn căsătorită cu Charlie.

Capitolul 30

Ajunse acasă aproape de ora unu, după ce trecuse pe drumurile întunecoase de țară și apoi pe șosea, tîrît prin noapte de lumina farurilor automobilului și de fluxul continuu al propriilor gînduri. Dăduse drumul la radio, era un meci al echipei Trappers, dar după o vreme îl oprise, conducînd într-o tăcere deplină, dominată de senzații — căldura, aroma cîmpului de căpșuni, emoția intensă trăită atunci cînd ea alunecase atît de ușor în apă. Sigur, din cînd în cînd se gîndea și la Dixon. Trebuia ca, în curînd, să evalueze toate posibilitățile. Timp de cîteva minute, Stern întoarse problema pe toate părțile, sondînd, încurcîndu-se și descurcîndu-se, dar nu vedea nici o cale rapidă de salvare. În mod firesc, se gîndi atunci la sora lui. Silvia o să sufere. Plin de emoție, resimți iarăși durerea.

Ajuns acasă, Stern se aruncă greoi pe un scaun din salon, întinzîndu-și picioarele lui groase. Ținea în poală sacoșa cu căpșuni, înmuiate acum în suc propriu. Se zări în oglinda aflată la celălalt căpăt al holului și văzu cît de ridicol arăta; stătuse în cada aceea mai mult de o oră și nu lăsase nici o picătură de apă să-i curgă în cap. Smocurile de păr de pe lîngă tîmple, decolorate de soare, stăteau ridicate ca aripile unui heruvim. Cîteva urme de transpirație uscată îi coborau din creștetul capului pe obraji.

Era extenuat. Dar nu avea sens să reziste tentației în siguranța propriului cămin. Aici, singur în acest loc cunoscut, apropiat, ceva își dăduse în sfîrșit drumul; simți pînă la urmă cum se ridica, cum căpăta formă ceea ce așteptase el toată ziua. Scoase un oftat în vreme ce dorința se împrăștie în toată ființa lui. Era extraordinar. Sîngele lui avea încărcătură electrică. Sufletul și organele

bărbătești îi erau cuprinse de un suflu de dorință, care nu era acel lucru profund trupesc, ci altceva, mai umil, mai blînd și mai plin de dor. O dorea pe acea tînără femeie. Dorea să fie cu ea. Să o apere și să fie apărat. Dumnezeule ! Îl învălui un gînd în vreme ce se minuna de sentimentul acesta copleșitor, cu putere de transfigurare ; restul vieții nu exista, nu existau nici chestiunile de circumstanță, nu existau decît limitele mobile ale personalității. Pentru un moment, toate constrîngerile erau depășite. I-ar fi putut cînta serenade sau, mai simplu, și-ar fi mărturisit dorința sălbatică. Se îndreptă către telefon, dar își aduse aminte că nu văzuse nici unul în căsuță. Asta îi împingea pe bărbații maturi să-și evite familia, iar pe cei tineri să comită acte nechibzuite, prostești. Stătea strîngînd în mîini brațele scaunului.

O, n-avea sens, dar asta era problema. Imperiul viselor, zona în care imaginile precedau cuvintele, iar sentimentele erau supreme, renunțase la această obsesie și nu era nici un contraargument la asta. Într-adevăr, cît de mult înțelegem din asta ? Primise de la toți sfaturi cum să-și organizeze restul vieții. Dar asta așteptase el — să găsească ceva ce se afla dincolo de banala bună-cuviință sau de obiceiuri, asta era adevărata lui ambiție. Și apăruse această tînără femeie, necăjită, dar luptînd în fiecare clipă, indiferent de nereușitele ei anterioare, să fie ceva adevărat și autentic.

Dar, desigur, n-o să se întîmple nimic.

Gîndul îi revenea precum o ușă grea care se închide. De fapt, n-o să se întîmple nimic. Dovedise asta în mod convingător, stînd lîngă ea, goi ca Adam și Eva, iar el fusese inert, lipsit de vlagă. Vorbăria ei enervantă, cum că îl lăsa pe bărbatu-său, nu era decît atît — vorbărie inutilă, pornită din furie. Ea nu făcea decît să înceapă să se obișnuiască cu faptul că traseul vieții ei era, la urma urmelor, marcat, stabilit. La vîrsta de cincizeci și șase de ani, el reușise să aibă o viață emoțională de tînăr de șaptesprezece ani, plină de fantezii aiurite care nu s-ar fi împlinit niciodată. Durerea reverbera precum sunetul limpede al unui cristal.

Apoi se gîndi la Clara. Asocierea nu era directă, pentru că, de fapt, gîndurile lui erau dulci-amare, izvorîte din

admirația față de receptivitatea lui actuală la senzații. Fusese imobil, dar acum trecuse prin el o undă de șoc, dîndu-și seama, cu o precizie care depășea zona oricărei îndoieli posibile, ce căutase Clara cînd se depărtase de el. Chiar asta : binecuvîntarea pasiunii. Stînd acum pe scaun, era la fel de sigur — dacă aflase vreun lucru sigur despre ea, de-a lungul anilor — nu numai că nu găsise niciodată această binecuvîntare, dar descoperise că, pentru ea, era inaccesibilă. Pentru totdeauna. În acest moment, nu era nici urmă de resentiment, doar înțelegere — clară, deplină. Stătea cu ochii larg deschiși, copleșit întrucîtva de tăcerea din casă, de severitatea judecăților pe care le făcea despre sine însuși și despre viața lui. Sîngele îi alerga prin vine ; imaginea tinerei femei, care se afla la o sută de kilometri distanță, părea atît de apropiată, de irezistibilă, încît fu pornit să ridice mîna în semn de salut. Și totuși, zăbovea asupra acestui gînd al Clarei, atunci cînd se lupta cu disperare, ca personajele acelea biblice, pictate în ulei, care se luptau cu îngerii înaripați ai morții. Niciodată, se gîndise ea. Niciodată, se gîndi el. Niciodată.

— Am fost logodită, îi spuse Clara în noaptea aceea, cînd stătură în mașină pe malul rîului, înconjurați de mirosul dulce, aromat, al băuturii. Am desfăcut logodna anul trecut, în iunie.

Acum era aproape decembrie. Becurile de pe stradă și lumina venită din cer, ușor refractată, lăsa umbre întunecoase ; nu-i vedea decît mișcarea ochilor cînd se uita pe fereastră. Era însuflețită de un acces de temeritate. Avea o înfățișare plăcută, nobilă cînd vorbea ; Stern era impresionat, așa cum i se întîmplase des în ultima vreme, de frumusețea ei.

— Îl chema Hamilton Kreitzer. Ți-l amintești ? De la Facultatea de Drept ?

Numele nu-i spunea nimic lui Stern. Avea imaginea vagă a unui tip cu un zîmbet luminos, de om lipsit de experiență, cu păr blond, sîrmos.

— E mai mare decît noi. Decît mine. A plecat de la Easton înainte de a veni eu. Ei bine, era fermecător. Știi, venea cu mașina la sfîrșit de săptămînă. Avea o mașinuță englezească, nu știu cum îi spune. Un automobil sport, cu

două locuri. Venea iarna prin campus, cu capota ridicată și cu fularul în vînt. Se întîlnea într-o vreme cu sora lui Betty Tabourney. Avea o reputație îngrozitoare. Dar fetele nu știu întotdeauna ce le place, nu-i așa ? Era foarte prezentabil. Asta trebuie s-o recunoști. Avea o mustăcioară ca a lui Errol Flynn. Și, bineînțeles, era înstărit. Tatăl lui este unul dintre clienții tatei. Face dulciuri. Ce vezi în orice prăvalie, în pachețele. Erau uscate, cel puțin, de cîte ori am cumpărat eu.

Se opri, pentru a se așeza mai bine în scaun. Probabil că nu era obișnuită să povestească atît de amănunțit. Pentru o clipă, chiar și pe întuneric, Stern observă un reflex : nu era sigură că vrea să continue. Apoi se îndreptă în scaun și continuă, uitîndu-se dincolo de parbriz, arătîndu-și profilul acela minunat.

— Îi spuneau Ham. Un nume drăguț pentru un evreu. Rîse. Firește părinților mei le plăcea asta. Știi cum sînt ei. Nu le place ceva „prea evreiesc", ceea ce înseamnă că nu le place să fie deloc evreiesc.

Stern scoase un sunet de încuviințare. Știa ce voia să spună.

— Oricum, l-am văzut într-o seară la un ceai, la Grover. Tocmai se eliberase din armată ; se ducea la Facultatea de Drept. Eram cu un alt băiat, dar am vorbit, știi cum e, am flirtat, mi-a telefonat săptămîna următoare, invitîndu-mă la alte asemenea ceaiuri. Știam o gramadă de fete care ieșiseră cu el și nici una nu avea nimic frumos de spus despre el, dar eu am fost tulburată. *Oh. Își închise ochii și dădu din cap, copleșită. Eram așa de încîntată că toți prietenii mei, toată lumea pe care o cunoșteam, mă vedea cu Ham Kreitzer.*

Privi băutura pe care o ținea în mînă — părea că uitase de ea — și o dădu repede pe gît. El putu să vadă că nu prea era pe gustul ei.

— Am fost într-adevăr surprinsă cînd m-a sunat mai tîrziu. Îmi spunea că am înflorit de cînd nu mă mai văzuse.

Făcu un gest expresiv cu mîna, apoi își reveni și scoase un sunet care îl făcu pe Stern să creadă că roșise în întuneric. Ei bine, crescusem, într-adevăr. Presupun că era atras de latura din mine care nu îi acorda prea multă importanță. Care exista într-adevăr, cu toate că acuma nu ai zice, dacă m-ai asculta vorbind despre asta. Îi plăcea provocarea de a

pune stăpînire pe mine. Iar eu, desigur, îl ascultam. Îi plăcea să vorbească despre el. Multor bărbați le place acest lucru.

Pe scaunul de lîngă ea, Stern zîmbi, dar ea era prea prinsă pentru a detecta vreun sens special în remarca pe care o făcuse.

— Dar cînd ajungeai să-l cunoști, era ca oricare altul. Avea o gramadă de clișee. Își urăște tatăl, îl disprețuiește pe bietul om și, bineînțeles, după ce a fost exmatriculat de la facultate, și-a dat seama că n-are altceva de făcut decît să muncească împreună cu taică-său, zi de zi. Vrea să termine o dată cu asta și, firește, nu va reuși niciodată. Se întoarse spre Stern. Țineam la el. Credeam că și el la mine. Dar el avea vîrsta de însurătoare. Își făcuse de cap sau cum vrei să spui. Eu sînt acceptabilă din punct de vedere social. De fapt, părinții mei sînt. Așa că ne-am logodit. Îmi plăcea să stau, să-l țin de mînă și să-l privesc. Era un bărbat extrem de prezentabil. Nu-mi venea să cred că era al meu. Părea atît de grozav. Dumnezeule... zise ea. Pentru prima oară în întuneric, își duse mîna la ochi, dar își reveni.

— Bineînțeles, nu acesta e sfîrșitul poveștii. Am fost logodiți vreme de paisprezece luni. Trebuia să ne căsătorim în iunie. Cu două săptămîni înainte de nuntă, primesc un telefon. Pot să spun că era de departe. „Dragă, mi-a spus el, mă tem că nu rezist." N-am fost surprinsă. Îmi dădusem seama că este doar un băiețel. Știam că va fi îngrozit. Nu mi-a zis unde se afla. S-a dovedit că era pe insula Catalina. Și că una dintre angajatele tatălui lui dispăruse — sînt sigură că și ea se afla pe insula Catalina. Nu mi-a păsat. El nu mă voia pe mine. Dacă prefera pe altcineva, asta nu mă interesa. Și apoi, desigur, mai era o problemă. Se întoarse către Stern, în vreme ce radiatorul torcea, degajînd căldură pe sub bordul mașinii. Eram însărcinată.

El își dădu seama că îl privea, încercînd să-i prindă, în întuneric, reacția. Ea îl judecase corect. Povestea nu numai că îl șoca, dar aproape că îl alarma. Dar, fiind crescut într-o casă plină de necazuri, învățase să se abțină, așa că nu arătă nimic acum ; nici o schimbare de expresie.

— Ești șocat ? întrebă.

El răsuflă și se gîndi.

— Da, zise el în cele din urmă.

Nu era loc pentru diplomație.

— Și eu am fost. Nu de cum s-a întîmplat asta, desigur. Nu vreau să crezi că am profitat de asta sau că am fost părăsită ca o cucerire murdară. Chestia asta se întîmpla de cîteva luni. Mă gîndesc, în mod deschis, că mi-a plăcut mai mult ideea. Secretul. Povestea de dragoste. Nu asta caută lumea ? Se opri. Ei bine, ascultă-mă.

Părea să se gîndească dacă să spună mai departe, dar nici ea nu era atît de curajoasă. Stern avu de învins aceeași panică rece. Simți dintr-o dată că regreta faptul că ea îi povestea toate lucrurile astea; dar își dădu seama că tocmai asta era. Undeva, de pe malul rîului, se auzi vocea unei femei și a unui bărbat, apoi se stinseră.

— Sigur că nu-mi venea să cred. Eram în prima lună. O vreme, am sperat să se întîmple ceva. Dar nu s-a întîmplat nimic. Apoi m-am gîndit să mă sinucid. Aproape că am făcut-o. De fapt, am pus mîna pe cîteva somnifere. Într-o noapte, am adormit cu sticla în mînă și-mi amintesc — aici, rîse și își scutură capul — că, după cîteva ore, m-am sculat și m-am gîndit că o făcusem și am acceptat acest fapt doar pentru o clipă ; apoi am fost încîntată că am avut ocazia de a mă gîndi mai bine la asta. Eram sigură că cel mai rău lucru ar fi fost să le spun părinților, dar era chiar mai greu decît îmi imaginasem. Dumnezeule, zise din nou. Nu mai vreau să fac încă o dată așa ceva. Își duse iarăși mîinile la ochi. Tata a fost grozav de furios. Groaznic. Și, desigur, voiau să mă mărit cu Ham, dar nici nu se punea problema. Ne-am certat vreo săptămînă. Dar, în cele din urmă, tata m-a dus la Mexico City. Zborul a durat unsprezece ore. Trebuia să facem escală la Chicago. Mi-a fost foarte rău la întoarcere, am crezut că o să mor. Dar au avut grijă de mine. Și am atît de puține lucruri acum. Știu că asta pare o prostie. Am atîtea, în comparație cu alte persoane. Și chiar în comparație cu ce am avut înainte, nu există nici o diferență. Dar mă simt ca și cum s-ar fi schimbat lumea întreagă. Am renunțat la slujbă înainte de căsătorie. Așa voia Ham. De aceea am ajuns la birou. Și sigur că mi-e rușine. Habar n-am cine știe povestea. Bănuiesc că toată lumea. Mă duc la teatru, la magazin sau la concert și mă gîndesc că toată lumea știe. Că bîrfesc. Știi cît de cruzi sînt oamenii. Asta e povestea. E groaznică, nu-i așa ?

— Dureroasă, zise Stern.

Ea respiră adînc, aproape că oftă și dădu din cap.

— Știi ce mă umilește cel mai mult ? Că nu mi-am dat seama ce vreau. Că aveam aproape douăzeci și cinci de ani și habar n-aveam. Ar fi trebuit să mă comport altfel, nu să-mi pese de plăcerile lui Ham Kreitzer. Știam mai mult decît atît. Dar nu m-am putut abține.

Își ridică mîna prin întuneric, pentru a se uita la ceas. Merseră apoi cu mașina, în tăcere. Ajungînd în fața casei ei, el se dădu jos, pentru a-i deschide portiera, apoi se opri.

— A fost o seară minunată.

— Da, într-adevăr. Ea rîse. Vei fi îndatorat lui George Murray pentru tot restul vieții, iar partenera ta se dovedește a nu fi imaculată.

Stern o privi în față.

— Am ascultat cea mai frumoasă muzică cîntată la pian.

Ea reveni la manierele din lumea bună și îl sărută pe ambii obraji. Apoi coborî singură din mașină și urcă scările din fața casei în stil georgian. Îi făcu un semn cu mîna din pragul ușii.

Plecînd, el simțea încă băutura. Dar știa că nu va mai dormi. Avea o geantă plină care îl aștepta acasă. Și trebuia să se gîndească ce să facă cu mașina. Problema trebuia rezolvată, ca un puzzle ; era doar responsabilitatea lui. Dar nu avu chef. Puțin mai încolo, își recunoscu emoțiile. Era emoționat — de încrederea și profunzimea ei. Erau lucruri noi, excitante în confesiunea ei. Dar ceea ce îl emoționa cel mai mult pe domnul Alejandro Stern, un imigrant, un pungaș rafinat, un tip plin de scheme, placid, era faptul că ea îi era cu adevărat accesibilă.

PARTEA A TREIA

Capitolul 31

Întîlnind-o pe Helen, duminică seara, înțelese că nu se așteptase să se manifeste așa drăgăstos. Cît de binevenite erau aroma parfumului ei, silueta ei, cînd își ridică brațele să o îmbrățișeze. Acolo, în pragul ușii, o luă în brațe și o învîrti de cîteva ori. Rîseră amîndoi. Chiar și acum, totuși gîndul, dorul de Sonny nu erau prea departe.

— Povestește-mi cum a fost călătoria, insistă Stern.

Ea îi descrise Texas-ul, fierbinte și dezolant. Conduceai cu optzeci de kilometri pe oră pe autostradă, iar turnurile orașului se întrezăreau undeva, prin aerul încins, tremurător și nu păreau să se mai apropie deloc.

— N-ai fost cuminte cît am fost plecată, zise ea.

Erau în bucătărie ; Helen făcea salata, iar Stern se chinuia să o ajute, bîndu-și în același timp vinul.

— Eu ?

— Am sunat seara trecută și mi-a răspuns robotul. Era ora unsprezece.

Își ridică sprîncenele.

— Lucram, zise el. Lucram la cazul lui Dixon, adăugă, pentru a părea mai convingător.

Încercase să-l prindă toată ziua pe Dixon. Voia să-l cheme înapoi. Dăduse telefon pe insulă de mai multe ori ; în cele din urmă, îi telefonase lui Elise, secretara lui Dixon, acasă — ea putea să-l găsească douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, de parcă ar fi fost președintele Statelor Unite, însă Dixon nu putea fi găsit, pierdut undeva, sub soarele Caraibelor. Poate că procedase înțelept cînd hotărîse să nu se mai întoarcă sau, mai realist, voia să se bucure de ultimele clipe de libertate. Desigur că Dixon știa foarte bine cît de serioase erau problemele lui. Avea un motiv pentru care voia să plece, să dispară.

Stern stătea în bucătăria lui Helen, încercînd să evite să-i spună adevărul, dacă nu chiar să mintă de-a dreptul. Oare de ce ? se întreba el. Habar n-avea ce să facă. Să continue ? Mult ? Să sufere ? Era străbătut tot timpul de valuri de căldură. Mai devreme sau mai tîrziu, rezistența lui va ceda ; o va căuta pe Sonny și va face cine știe ce nebunie. Astăzi, stînd acasă, nu făcuse nimic. Venise să se odihnească, stătea cu gura întredeschisă, cu ochii în gol, desfășurîndu-și în minte întîmplările. Era cu totul și cu totul copleșit. Dar acum ? Iat-o pe Helen, cea bună la inimă și pricepută. Cum să se poarte cu ea ? Nu își făcuse nici un plan, cu excepția tentației pe care o avea de a nu se culca cu ea în noaptea asta, de dragul bunei-cuviințe sau, mai degrabă, pentru că n-ar mai fi suportat excitația.

Helen pregătise, ca de obicei, o masă excepțională, creveți cu sos, mîncarea lui preferată, cu legume fierte și cartofi. Voia ca revederea să fie memorabilă. Săptămîna trecută, vorbindu-i despre Miles, Helen îi spusese ca din întîmplare, în modul cel mai inofensiv cu putință, că, atunci cînd divorțase de Miles, nu și-ar fi imaginat să se recăsătorească. Nu subliniase nimic, dorise doar să descrie starea ei de spirit din trecut. Lui Stern nu-i scăpase sensul, dar, prudent, lăsase remarca să treacă. Acum, trebuia să impună, elegant, o oarecare distanță.

Mîncară pălăvrăgind. Îi era recunoscător, chiar și în starea în care se găsea, pentru amabilitatea dintre ei. Stern dădu cartofii la o parte cu furculița.

— Dar îți plăceau, îi zise Helen.

Fața lui Stern era marcată de emoții greu de exprimat.

— Țin regim, zise el.

— Regim ?

Helen luă o îmbucătură, o mestecă și îl privi tăios. Văzu din privirea ei că înțelegea. Simțea cum i se strînge stomacul. Ce Dumnezeu îl făcuse să n-o creadă deșteaptă de-a lungul anilor ?

— Am avut dreptate, spuse ea. Te vezi cu o femeie mai tînără, Sandy, nu-i așa ?

Și acum ? De ce minciuna și adevărul se confundă atît de des ? Dacă se vedea ? O, da, o vedea. În aer, pe cer. O proiecție holografică. Vedea tot timpul o persoană mai tînără.

Tăcu cîteva clipe.

— Da, zise el.

Helen se uită fix la el.

— Rahat. Mai trecu o clipă. Ei bine... spuse Helen.

Lui Stern nu îi venea în minte nici un cuvînt de alinare.

— O să-mi revin, îi spuse ea.

Limbă, vorbește ! Stătea doar și privea.

Helen se ridică de la masă.

O găsi în bucătăria modernă pe care i-o construise Miles înainte să plece. Privea, cu bărbia ridicată, cum se întuneca, avînd în față ramurile unui măr care înflorise cu numai cîteva săptămîni în urmă.

Veni în spatele ei și o luă în brațe, ținînd-o de mîini.

— Helen.

Îl luă și ea de mîini.

— Știam că e prea devreme. Ar fi trebuit să te las să treci prin toate etapele.

— Helen, te rog nu... Exagera ? Helen, nu e...

— Ba e, zise ea. Ești prins. Se întoarse către el. Nu-i așa ?

În loc să răspundă, el își închise ochii.

Ea se îndepărtă, ducîndu-și pumnul la nas. Încerca din răsputeri să nu izbucnească în plîns.

— E groaznic.

— Nu e, zise el.

Se uită la el.

— Cît de tînără ?

Se gîndi să evite întrebarea, apoi renunță.

— Patruzeci, spuse. Patruzeci și unu. Însărcinată. Cu un singur sîn. Căsătorită. Și nu o interesez. Nebunia acestei situații îl dărîma aproape la pămînt, de rușine.

Helen ridică din umeri.

— Cel puțin, judeci cu mintea întreagă.

El aproape oftă.

În cele din urmă, se întoarseră la masă. Nu dădu nici un detaliu — cum ar fi putut ? — iar Helen, curajoasă, nu puse nici o întrebare. Îi spuse că Maxine remarcase cît de trasă era Kate ; nu avea strălucirea altor femei însărcinate. Auzind remarca, se gîndi imediat la Sonny, apoi fu

înspăimîntat să descopere ce repede fugea de grijile fiicei lui.

Imediat după ce-și termină cafeaua, se duse să-și ia pălăria. La ușă, o luă în brațe pe Helen, iar ea stătu o clipă.

— Sper că nu te superi dacă îți spun că nu vreau să te mai văd. Date fiind circumstanțele.

— Sigur că nu.

O sărută ușor și ieși în noaptea frumoasă ; se îndreptă spre mașină, cuprins de regrete. Serios vorbind, își pierduse mințile. Renunțase la cea mai frumoasă parte a vieții lui actuale dintr-o fantezie de licean. Dar inima îi reveni la loc, în ciuda tuturor acestor neliniști. O legătură ruptă. Mai erau altele o mie, dar intenția lui fusese clară. O să treacă peste toate obstacolele. Se simți la fel de temerar ca un cavaler. Trecu pe stradă cu pas hotărît, cuprins de durere, de sentimentul libertății și de vise sălbatice care aveau puține șanse de a se implini.

Capitolul 32

Luni, avu o serie de discuții neașteptate.

Ajungînd la birou, Claudia îi spuse că sunase doctorul Cawley care voia să îl vadă. Stabiliseră o întîlnire la ora cinci, la biroul lui Nate.

— Problemă personală, spuse Claudia. A spus că nu vrea să te viziteze acasă.

Problemă personală. Nu acasă. *Mano a mano,* cu alte cuvinte — departe de Fiona. Nate se strecurase luni în șir printre degetele lui Stern. Și acum voia o întîlnire ? Stern se gîndi la o groază de posibilități. Vorbise Fiona, așa cum preconizase Stern ? Urma o scenă ? Poate că Nate voia să pună lucrurile în ordine — să-i dea lui Stern cecul și să declare pace. Cheful lui de ceartă era acum mai mare decît neliniștea.

Puțin mai tîrziu, îl sună Mel Tooley. Stern vorbea la telefon, încercînd pentru ultima oară să-l convingă pe procurorul Moses Appleton să-și tempereze pretențiile în legătură cu Remo, cînd Claudia îi spuse că Tooley aștepta. Stern își încheie prompt conversația cu Moses.

— Să nu spui nimănui, zise Tooley.

— Desigur.

— Sennett se furișează peste tot, ca un spiriduș. Dacă aude că am vorbit, mă va împușca. Nu știi de la mine.

Stern îl asigură încă o dată de discreția lui.

— Clientul meu e audiat săptămîna viitoare de marele juriu.

— Aha. Pot să întreb în ce condiții ?

— Imunitate. Scrisori. Ordine ale tribunalului. Am obținut totul pentru el.

— Și ce pronostic ai pentru clientul meu ?

— E de rău.

— Aha.

— Foarte rău. Există o grămadă de hîrtii și facturi scrise de clientul meu, iar clientul tău i-a spus cum să le facă, inclusiv unde să pună virgulele.

— Mda. Și clientul tău își aduce în mod clar aminte de asta ?

— Ca într-un vis. Clientul meu e nou în afaceri, nu știa despre ce e vorba, așa că totul stă în picioare. Mel făcu o pauză. Știi povestea.

Stern nu spuse nimic. John acționase în mod previzibil. La urma urmelor, Dixon merita ceea ce urma să i se întîmple.

— Se simte ca dracu', zise Tooley. Știi, chestiuni de familie. E jenant. Ei, nu e cazul să-ți spun eu.

— Nu, fu de acord Stern.

— Îi tot spun să se gîndească în primul rînd la el. Nu prea are de ales. Dacă dă din colț în colț, ăștia pun ghearele pe el.

Tooley voia să spună că dosarele de la MD îl implicau pe John. Oricum ar fi protestat John, că toate astea s-au întîmplat pe deasupra capului său, cei de la procuratură vor ști că nimeni, indiferent cît de naiv, nu ar fi privit aceste manevre ca fiind ireproșabile. Dar ei doreau să cîștige acest proces, așa că preferau ca John să depună mărturie decît să-l învinuiască și pe el. Și asta era previzibil.

— O să arate ca un cîine bătut, dacă asta-ți folosește la ceva.

Mel vorbea despre mărturia de la proces. Asta avea să fie, oricum, problema altui avocat.

— Și cînd se înfățișează la marele juriu, Mel ?

— De mîine într-o săptămînă. Cred că va urma punerea sub acuzare. Treaba a fost bine gîndită. Presupun că vor cere aprobarea Departamentului Federal.

— Da, zise iarăși Stern.

Învinuirea de manevrare frauduloasă a fondurilor bănești, cea prin care procuratura îl va înlătura pe Dixon din afacerile în care el investise energia lui de o viață, trebuia să fie aprobată la Washington. Stern va trebui să ceară o audiență la Departamentul de Justiție. Birocrații de acolo sînt de obicei mai rezervați decît procurorii, cu

toate că e improbabil ca ei să fie mai binevoitori în acest caz.

Încheiară convorbirea cu o promisiune vagă de a vorbi din nou. Nu-i stătea în fire lui Mel să fie atît de săritor, de obicei, era ascuns. Era posibil să acționeze conform instrucțiunilor date de Sennett ? Da — dar ar fi fost greu să-l induci pe Stern în eroare cu privire la mărturia soțului fiicei lui. Poate că tocmai asta provocase bunăvoința lui Mel, faptul că Stern, oricum, va afla. Dîndu-și seama de asta, Tooley voia să fie primul care să-i dea vestea. Stern bătu darabana cu degetele pe masă și își scoase un trabuc. În ultimul timp, începuse să le strîngă în degete, neaprinse, neducîndu-le niciodată la buze. Trebuia să-l facă pe Dixon să se gîndească cu seriozitate, să-și mărturisească vina. În astfel de cazuri, cel mai bine era să fii de acord cu o amendă amețitoare, în libertate. Orice ar fi ascuns Dixon în insule, multe dintre fondurile fixe de aici erau în primejdie. Dixon va dori să salveze ceva de dragul Silviei. Poate că Stan va fi de acord cu confiscarea unei sume oarecare de bani — de ordinul milioanelor — și cu retragerea lui Dixon din afaceri, în locul întregului circ.

Între timp, Stern va trebui să o sune pe Kate — și pe John — pentru a lua masa împreună imediat după ce acesta se va prezenta în fața marelui juriu. Capriciile lui Dixon modificaseră destul de mult cursul vieții familiei. Stern voia să se asigure că fiica lui, și chiar ginerele, știau că era pregătit să continue acest episod din trecut. Dacă Dixon se hotăra să reziste procuraturii, Stern trebuia să-l ajute să-și găsească alt avocat ; era timpul. Aceasta nu era însă o soluție. Era dificil să-ți imaginezi o întîlnire de familie cu Silvia, al cărei soț se afla în închisoare, într-un colț, iar John, care îl trimisese acolo, în celălalt colț. Stern lăsă să-i scape un mormăit de supărare. Avea să țină minte acest an.

Asistenta lui Nate, care îl conduse pe Stern în camera de consultații, îi părea cunoscută — mai văzuse zîmbetul timid și trupul acesta zvelt. Stern o privi și încercă să-și aducă aminte unde o mai văzuse, înainte ca Nate să-l poftească să ia loc pe scaun.

Schimbară amabilitățile de rigoare, se întrebară unul pe celălalt cum o mai duc. Stern nu mai fusese niciodată aici, iar acest lucru părea să accentueze ciudățenia întîlnirii lor — fețe corecte, situate greșit. Atmosfera devenea încărcată. Camera de consultații era mult mai mare decît cea a lui Peter, mobilată ca și casa familiei Cawley, de la Ethan Allen, cu un tapet impozant, cu dungi verzi, verticale, și un ceas mare pe unul din pereți. Nate, îmbrăcat în halat alb, era așezat la biroul din lemn de nuc, cu diplomele aranjate în jurul său, legănîndu-se puțin în scaunul lui înalt îmbrăcat în piele. În cele din urmă, veni la subiect.

— Sandy, vreau să știi că voi cere divorțul.

Stern fu surprins, nu de știrea respectivă, firește, ci de faptul că asta era ceea ce voia să-i dezvăluie Nate.

— Și-mi ceri sfatul, Nate ?

— Nu chiar. Eventual, dacă ai ceva să-mi spui.

— Nu, zise Stern, apoi adăugă răutăcios : S-ar putea să te coste scump.

Nate făcu un gest cu mîna prin aer : nu contează. Își putea permite. Stern se trezi că scrîșnește din dinți.

— I-ai spus Fionei ?

— Nu chiar. Am vrut ca tu să știi mai întîi.

— Eu ?

— Tu, zise Nate.

Se juca cu accesoriile de pe masă, un cuțit de desfăcut scrisori, cu mîner de onix, un capsator ; în cele din urmă, își încrucișă mîinile.

— Nu-mi pasă, Sandy, spuse el. Ce s-a petrecut între tine și Fiona.

— Înțeleg, zise Stern.

— Mi-a povestit.

— Așa se pare.

Își ținea picioarele întinse și mîinile în poală. Pînă acum, se descurcase mai bine decît se așteptase.

— Am găsit o scrisoare de-a ta în closetul nostru acum două săptămîni. Atunci am rupt-o.

— O scrisoare de-a mea ? întrebă Stern, dar înțelese la ce se referea Nate : nota Martei, cea pe care o ținuse Stern în mînă în noaptea aceea. O căutase chiar a doua zi,

nereușind s-o prindă pe Marta la telefon și întrebîndu-se cînd urma să vină.

— După cum am spus, nu-mi pasă. Serios, nu-mi pasă. Pare puțin ciudat, dar nu-mi pasă.

— Foarte bine.

— Te-ai culcat cu Fiona, pînă la urmă te-ai culcat cu Fiona.

Nate își aruncă mîinile în lături.

Stern se trezi că se ține cu amîndouă mîinile de scaun ; poate că se temea că mobila va începe să zboare. S-a culcat cu soția lui ! Ce făcuse ea ? Își dădu seama că instinctul ucigaș al Fionei o dusese departe de realitate. Credea că, punîndu-se în același plan cu Nate, ar putea să o ia de la început ? Nu, hotărî Stern, probabil că nu. Fiona cedase psihic, renunțase la orice precauție și obținuse cea mai mare satisfacție — îi plătise : vreau să-i văd nemernicului fața.

— Trebuie să răspund ? întrebă el, în cele din urmă.

— Nu e nevoie.

— Pentru că nu ți s-a făcut descrierea reală. Stern se opri, dîndu-și seama că era în încurcătură. Nu e adevărat, Nate, că m-am culcat cu nevastă-ta. Am încercat doar.

Aceasta era scuza cea mai ciudată. Din acest motiv, nici Nate nu păru să-l creadă.

— Ascultă, Sandy, nu asta e problema.

Care *era* problema ? Stern îl studie pe Nate, care nu avu putere să-i susțină privirea. Îl privise întotdeauna pe Nate ca pe o persoană puțin malițioasă — un vindecător, cu modul acela al lui de a fi, liniștit, pe care multe femei îl luau drept eleganță masculină. La urma urmelor, în ciuda furiei lui Stern, aceste păreri aveau acoperire. Nate nu dorea cu-adevărat să facă rău nimănui.

În schimb, se învîrtea de colo-colo, plin de căldură și de impulsuri tainice, răsturnînd mersul vieților, precum niște farfurii într-un dulap de porțelan. Copilărise în Wyoming și venise în marele oraș ca student la medicină. Uneori, îi mai plăcea să facă pe cowboy-ul afumat. De-a lungul anilor, Stern ajunsese la concluzia că această poză ascundea un spirit leneș și slab. De aceea ceda el atît de ușor tentațiilor feminine sau, mai degrabă, menținuse căsătoria lui nereușită, lipsită de satisfacții, cu Fiona. La

fel se întîmplase și acum. Era clar că savura ușurarea soluției care reieșea din presupusa confesiune a Fionei : te-ai culcat cu nevastă-mea, nu-mi pasă. Acum ia-o de pe capul meu și lăsați-mă în pace. Chestiunea cu Clara era departe de el — un secret pe care îl voia înmormîntat, uitat. El era interesat numai de prezent. Fionei i se dădea libertatea dintr-o singură lovitură și cu puțină cheltuială. Putea să se șteargă pe mîini și să meargă mai departe.

Înțelegînd toate acestea, Stern se simți în mod uimitor serios avantajat. Nu atît în privința faptelor. Că Fiona mințise, asta nu mai conta. Spusese ce spusese. Putea să dovedească contrariul. Dar era mult mai bine dotat decît Nate pentru a se descurca în astfel de împrejurări. Își dădu imediat seama cum urma să evolueze situația, știu că Nate, oricare i-ar fi fost planurile, avea să fie învins fără drept de apel. I-o spuse direct :

— Cred că ai calculat greșit, Nate.

Lui Nate i se lungi fața. O să nege orice, dar se mai gîndi o dată la asta și nu spuse nimic.

— În locul tău, Nate, aș fi mai precaut în legătură cu divorțul.

Nate înțepeni. Era clar că nu se așteptase la asta. Dădu iar din mînă.

— Sandy, eu... Ascultă, nu e o spargere. Sau cine știe ce crezi tu. Nu o interpreta așa.

— Nu, sigur că nu, zise Stern. Știu că nu vrei să mă amenințl. Nici eu pe tine.

— Tu ?

— Eu, spuse Stern. Dar lasă-mă totuși să te avertizez. Nate, nu încerca să mă bagi și pe mine în conflictul tău cu Fiona. La urma urmelor, știm amîndoi că eu nu pot depune mărturie în legătură cu onestitatea ta.

Nate dădea din cap, ca și cum ar fi fost lovit.

— Iisuse, spuse el.

— Dacă mă aflu sub jurămînt, Nate, voi spune adevărul integral. Inclusiv părțile dureroase. Să nu crezi că mîndria mă va împiedica să dezvălui modul în care m-ați înșelat tu și Clara.

Pentru o clipă, Nate nu avu replică, rămase cu gura căscată. Apoi își duse mîna la ochi.

— Uite.

Nate se uită la birou, apoi la degetul său mare.

— Uite ce e, zise el din nou.

— Da ?

Ştiuse, instinctiv, că Nate va fi complet lipsit de orice ajutor.

— De vreme ce ai ales să discutăm pe faţă, Nate, voi proceda şi eu la fel : cred că ţi-a revenit o sumă substanţială din averea Clarei.

Nimic nu putea umbri în acel moment încîntarea lui Stern — nici un scrupul, nici bunul gust, nici chiar amintirea propriei lui neplăceri. Îl privi asmuţit, maliţios, pe Nate care se lăsase pe spate, cu părul lui rar, răsfirat în toate părţile din cauza tresăririlor nervoase ; era copleşit, răvăşit, speriat.

— Mă temeam că vei spune asta, zise el.

— Mi-am luat un avocat care se ocupă de chestiune.

— Şi de asta mi-era frică.

Stern dădu din cap. Înţelese, în cele din urmă, planul lui Nate. Trebuia să ascundă cecul nu numai de avocatul Fionei, ci şi de Cal. Voia să vadă dacă terenul era liber sau fusese descoperit.

— Îţi sugerez să faci acelaşi lucru, iar avocaţii noştri să se întîlnească, zise Stern.

Nate se gîndi în tăcere, dar în cele din urmă îl privi pe Stern.

— Ştiam că vei descoperi pînă la urmă. Mi-am mîncat sufletul. Poţi să nu crezi, dar aşa a fost. Serios. Mă gîndeam tot timpul la asta. Ştiu că tu crezi că eu port răspunderea actului ei. Pînă la urmă.

— Nu te învinuesc numai pe tine, Nate. Îţi ofer acestă consolare. Ştiu că deznodămîntul a fost şocant, chiar şi pentru tine. Dar am resentimente în ceea ce te priveşte. Alegerea Clarei de a-şi lua un amant i-a aparţinut, fără îndoială. Dar ca medic, Nate, mai ales că erai obişnuit cu astfel de — Stern aşteptă, apoi îşi reprimă o pornire şi continuă — boli care se transmit pe cale sexuală, m-aş fi aşteptat să ai mai multă grijă. Dar, după cîte văd, îţi erau indiferente nevoile Clarei.

— Te gîndeşti că nu am tratat-o bine ?

— Ce să cred altceva ?

Cu o privire nefericită, Nate dădu din cap, mai mult pentru sine.

— Pentru a nu mai menționa faptul că ai abuzat de mine, Nate, ai dat cu piciorul prieteniei noastre. M-ai mințit. Pe față.

Nate își închise ochii, apoi își umezi buzele, ca să poată vorbi.

— Mi-era frică de reacția ta cînd vei descoperi. Recunosc. Dar vreau să știi ceva — i-am urmat întocmai instrucțiunile. Tot timpul, am procedat cum voia ea.

Pus la colț, făcut de două parale, Nate dăduse un răspuns de laș. Dăduse vina pe Clara. Era prea slab, probabil, pentru a-și concentra atenția asupra josniciei cuprinse în aceste cuvinte. Dar această infamie, intenționată sau nu, îl lovi pe Stern. Da, desigur. Asta era dojana care îi venea : ei îi plăcea. Pentru o clipă, fu pe punctul de a da răspunsuri crunte, obscene. Chiar cînd reuși să-și revină, accentul îi păru și lui prea pronunțat.

— Nate, ești o canalie.

— Iisuse, spuse Nate din nou.

Stern se ridică în picioare. Această confruntare îndelung gîndită, la fel ca multe alte lucruri, părea mai dificilă în realitate decît își imaginase. Nu dorea să o prelungească. Dar reacția lui Nate îi lăsase o dîră de emoție.

— Încă ceva, Nate, spuse Stern. Un sfat prietenesc.

Nate, una peste alta, arăta serios zdruncinat de conversație ; se ridică repede în picioare, alertat : știa că mai urma ceva. Și avea dreptate, de vreme ce Stern avea o capacitate de pătrundere în interiorul celorlalți care, de treizeci de ani, îl salvase în sala de ședințe a tribunalului, mai multă adrenalină, care realiza imediat conexiunile, la fel de inexplicabilă precum darul vorbirii și al glasului.

— Te sfătuiesc să-ți concediezi asistenta înainte de a ajunge la tribunal pentru divorț. Fiona are probe care te-ar prejudicia, iar interogatoriul va fi chiar și mai urît, dacă tînăra rămîne pe statul tău de plată.

Asistenta era acolo, umblînd prin niște fișe, cînd Stern deschise ușa. Primise un mesaj de la biroul lui și îi dădu lui Stern o hîrtie. Nu se chinui să o studieze acum. Se

purta ca la tribunal, păstra aparențele, știind că se afla sub observație. O privi de sus în jos, chiar așa, o privire de ansamblu, pe care ea o primi cu un zîmbet aproape inocent , nesigur, de blondă liniștită. Apoi plecă, hotărînd, cu banda video a Fionei în minte, că tînăra aparținea categoriei de ființe umane care arătau mai rău cînd erau îmbrăcate.

▪

Capitolul 33

„A sunat Claudia — urgent", citi pe hîrtiuța roz pe care i-o înmînase sora. Îi telefonă din mașină, în timp ce se întorcea la birou.

— Te-au găsit, în sfîrșit, îi spuse Claudia.

— Mă frămîntă și pe mine ceva. Găsește-mi, te rog, numărul familiei Cawley și fă-mi legătura.

Claudia îi făcu legătura și sună de cîteva ori. Fiona nu era acasă. Stern zise în spaniolă cîteva înjurături vechi.

— Ți-au transmis mesajul despre doamna Klonsky ?

— Klonsky ?

— Asta-i prima urgență. A sunat aici de trei ori în ultima oră. Spune că trebuie să te vadă astăzi. Afaceri personale. Nu prea știam unde pleci de acolo, dar a spus că se va duce la tine acasă, să te aștepte. I-am dat adresa. E bine ?

Era aproape ora șase. Stern puse o frînă bruscă și trase mașina pe bordura trotuarului. Îi tremurau mîinile. Deja se învîrtea pe loc.

— Alo ? zise Claudia.

— Da. Pînă cînd te găsesc acolo diseară, Claudia ?

Cîteva ore, îi răspunse, cît mai lucra la un rezumat pentru Raphael. Stern o rugă să încerce la doamna Cawley la fiecare cincisprezece minute și să-i transmită următorul mesaj : că Stern își cere scuze că nu a reușit să-i vorbească personal, dar a fost ocupat și crede că e important ca ea să știe că domnul Cawley și cu el s-au întîlnit în după-amiaza aceea și au avut o discuție foarte amănunțită și sinceră.

— Apoi spune-i, zise Stern, că vreau, cu tot respectul, să știu dacă mai e în toate mințile. Repetă-i chiar cuvintele astea.

În timp ce-și nota, Claudia murmura și rîdea ; întotdeauna Stern o amuzase.

Închise telefonul și reintră în trafic. Ceasul mașinii arăta 6.02. Zbura.

Volkswagen-ul galben era pe aleea circulară din fața casei lui Stern. Îl văzu pe măsură ce se apropia în viteză prea mare de cvartalul de blocuri. Era cu o clipă înainte de a o vedea pe Sonny. Ea stătea pe scările de gresie din față, cu picioarele desfăcute, din cauza burții, cu fața întoarsă spre soare — Doamna Natură — așa cum își spusese chiar ea luna trecută.

Stern nu se mai obosi să ducă mașina în garaj. În schimb, o parcă în spatele ei și urcă pe carosabil, vesel și puțin stînjenit.

Era acum, gîndi el, într-unul din acele momente importante ale vieții, care vin peste tine, părți ale unei derulări nesfîrșite, la fel ca și alte momente, dar cu o mai mare disponibilitate pentru schimbări importante. Urmaseră multe astfel de clipe pentru el mai tîrziu, dar îl găsiseră pregătit. Probabil, nu mai simțise așa ceva timp de treizeci de ani, totuși, recunoscu de îndată senzația. Fusese trecută un fel de linie de graniță, și era așteptat pe muchia adevăratei intimități — nu era numai o relație socială sau un schimb de păreri, ci invadarea celor mai bine fixate limite personale, iar aici, în așteptarea incidentului final, simți pe de-a întregul complexitatea și misterul persoanei ei. O, el nu știa nimic despre felul cum fusese ea modelată. Ei doi veneau din colțuri diferite ale lumii, din timpuri diferite. Ar fi trecut ani pînă cînd el să recunoască urmele experienței asupra ei, în fiecare strat, asemenea felului în care se adună filele într-o carte. Dar sufletul i se însenină la aceste gînduri ; era convins că mai poate găsi în el energia necesară. Fiecare metaforă dulceagă, goală de înțeles, părea o aluzie. Era plin de speranță.

— Ce surpriză plăcută, zise el zîmbind, în timp ce ea se ridică stîngaci, curățîndu-se de pămînt și clipind din cauza soarelui.

Aproape că făcuse gestul de a o îmbrățișa cînd îi prinse privirea, insistentă și aspră, care-l îngheță ; într-o clipă, știu că greșise. Deodată, scoase un plic, cu care îl ținu la distanță, ca pentru a-l preveni sau poate a-l apăra.

— Nu e o vizită de curtoazie, Sandy. Am venit să-ți aduc asta. Ea continua să țină plicul întins. Am vrut s-o fac chiar eu. Încă stătea acolo, nemișcată, ca un manechin. Cum reușise ea asta ? După patruzeci de ani, învățase că nimeni nu e normal. Uite.

În cele din urmă, îl luă. Ar fi trebuit să știe ce e înăuntru fără să se gîndească, totuși deschise plicul, neatent și neîndemînatic, și-i cercetă conținutul. Era o citație a marelui juriu redactată de ea ; inițialele ei erau în josul paginii. Investigația 89-86. O citi de trei sau patru ori, înainte de a-i prinde semnificația. Îi era adresată chiar lui. Fusese citat să se prezinte personal, cerîndu-i-se să fie prezent joi, la zece dimineața, ca să returneze „un seif primit în jurul datei de treizeci aprilie din partea MD Clearing Corp. și toate obiectele aflate în posesia, custodia sau sub administrația dumneavoastră, pe care le conținea seiful la data primirii". Verificase ambele fețe ale formularului — era chemat să depună mărturie și să aducă obiectul. În timp ce citea, se conturau neclar, încă o dată, aluziile familiare ale unui dezastru.

— Trebuie să-ți spun, zise Sonny, că m-am săturat.

— Ei, Sonny, zise el, e o neînțelegere. Te rog, hai înăuntru pentru o clipă.

Începuse deja să urce scările casei.

— N-are rost, Sandy.

— O clipă, insistă el.

Intrară în salon ; în casă era întuneric și frig.

— Sonny, mă simt perplex, desigur, e un privilegiu, zise el, dînd de înțeles că nu poate repeta nimic din ceea ce-i spusese Dixon, dar cred că tu înțelegi greșit problema.

— Într-adevăr, Sandy, în locul tău n-aș vorbi prea mult. Nu știu cînd se vor sfîrși toate astea, dar nu vreau să fiu silită să le suport. Nu pot juca atît de tare ca voi, bărbații. Ca nici unul dintre voi.

— Sonny, nu e vorba despre nici un joc aici.

— O, te rog ! Cum poți spune una ca asta ? După ce stăteai acolo, spunîndu-mi că trebuie să cauți documentele alea, pe care le avuseseși tot timpul la tine în birou ! Și simt că n-a fost o întîmplare. De aceea nu te pot crede. Știi la ce m-am gîndit toată ziua ? Ce putea fi atît de im-

portant, încît a trebuit să conduci o sută șaizeci de kilometri ca să afli ? Ce ai fi făcut cu documentele alea, dacă îți spuneam că întreaga anchetă federală depinde de ele ?

Făcu o grimasă ușoară, înțelegînd ce spune ea : fusese acuzat. Se lăsă greu pe scaunul din spatele lui.

— Ai înțeles greșit, repetă el.

— Am înțeles foarte bine. Ce naiba, te credeam prietenul meu.

— Dar sînt prietenul tău.

— Scuză-mă, dar îți spun : *rahat*. Prietenii nu fac asemenea lucruri. Nu contează cine sînt clienții tăi. Vrei să știi cum am aflat eu ?

El încuviință încetișor, temîndu-se că, dacă ar arăta prea mult interes, furioasă cum era, ar fi putut să-l refuze.

— Mă plimbam azi-dimineață, zise ea, cu un soi de optimism, cînd dau de Kyle Horn așteptîndu-mă. Avusese și el un week-end plăcut — verificase toate cecurile pe care MD — și cum le-o mai zice — le adusese marelui juriu săptămîna trecută. Și ghici ce-a descoperit ? Un cec scris de clientul biroului tău din Chicago către o companie de transporturi de aici, cu o notiță pe spate : „DH personal". Ia zi, poate DH încerca să ascundă ceva, nu ?

Din nou Margy, gîndi Stern. Să fi fost Horn atît de scrupulos sau îi dăduse cineva o cheie, privind ce ar fi putut găsi în mormanul acela de cecuri negociate ?

— Deci, normal, el a vrut o citație a marelui juriu, a pornit către compania de transporturi înainte de prînz și s-a întors cu chitanța pe care mi-a lăsat-o pe birou. „Idolul tău", mi-a spus. „Se mai întîmplă și porcării". Nu sînt naivă, Sandy. Înțeleg că ai o treabă de făcut. Dar mi se pare că puțin îți pasă de poziția în care mă pui pe mine.

— Oh, Sonny, îmi pasă foarte mult.

Tonul lui — plin de convingere, trist — o surprinse și îl privi fix un moment, cîntărindu-i sinceritatea. În cele din urmă, tresări și se trase spre ușă.

— Clientul meu, îi spuse el, nu se întoarce pînă joi seara.

Ea întoarse repede capul.

— Să nu ceri o amînare, pentru că nu vei primi — nici de la Sennett, nici de la mine. Tu, seiful și tot ce conține veți fi în fața marelui juriu joi dimineață.

— E imposibil înainte de a mă consulta cu clientul meu.

— Atunci, mai bine ți-ai găsi un avocat, Sandy, serios. Asta nu-i distracție sau mai știu eu ce. Nu te pune într-o poziție vulnerabilă față de Sennett. Se opri. Iisuse, o fac din nou. Uite. Îți trebuie un avocat.

— Un avocat ? întrebă Stern.

Sonny păru să audă mai întîi sunetele, apoi se grăbi spre sonerie. Nu li se mai întîmplase să fie singuri la Stern, dar recunoscu părul ciufulit și halatul fluturînd chiar înainte ca un chip, foarte asemănător cu al lui Stern să apară deasupra balustradei.

— Cine are nevoie de un avocat ? întrebă Marta.

Capitolul 34

Următoarea scenă de la baza scărilor fu scurtă și ambiguă. Stern, în culmea agitației, se arătă nespus de deranjat de apariția atît de neașteptată a Martei și de faptul că uitase să se anunțe. Nimeni nu suporta criticile întîmplătoare. Marta se apără cu îndîrjire, amintindu-i că, de aproape douăzeci de ani, casa era și pe numele ei și ea folosea aceleași chei pentru a intra.

— Am sunat-o pe Kate. A spus că ți-a lăsat un mesaj noaptea trecută. Nici măcar nu asculți robotul telefonic ?

În sfîrșit, speriat, Stern nu mai avu ce să răspundă. În schimb, o urmări pe Sonny, care părea șocată de neașteptata izbucnire a unei certe de familie.

Stern făcu prezentările în timp ce Marta, în stilul ei familiar, îi luă hîrtia din mînă.

— E o citație a marelui juriu, spuse ea.

— Doamna Klonsky tocmai mi-a adus-o.

— Din nou ! exclamă Marta. Era evident că-și amintise de ziua înmormîntării.

— Voi într-adevăr exagerați. N-ați auzit încă de existența birourilor ? Coborî o treaptă spre Sonny. Afară, spuse Marta.

— O, Doamne, zise Stern, întorcînd capul.

Se repezi după Sonny, dar ea ajunsese la ușă cu mult înaintea lui și plecase, fără alte cuvinte în afară de un „joi“, aruncat lui Stern.

— Doamne, Marta, ce limbă ascuțită ai !

— Vrei să spui că te bucură treaba asta ?

— Marta, e vorba de un context mai complex.

Fiica sa dădu neliniștită din cap și, brusc, pe chipul ei apăru o lumină nouă.

— Asta e iubita ta ?

— Iubita ? întrebă Stern.

Zăpăcit, reuși s-o întrebe cine îi vorbise ei despre iubitele lui. Făcu legăturile deductiv. Maxine o sunase pe Kate noaptea trecută, după ce aflase de la mama ei ; Marta vorbise în după-amiaza aceasta cu Kate pe care nu o întîlnise aici, cum plănuiseră. Kate spusese că nu se simțea bine, dar că Stern o va aștepta pe Marta, de vreme ce ea lăsase un mesaj noaptea trecută. Discuția din noaptea trecută părea să fi exprimat tot restul.

— Ea e ? întrebă Marta. E iubita ta ?

Profund neliniștit de toate acestea — Sonny, citația, imaginea unei mulțimi de femei plîngîndu-se nopți întregi de defectele lui — Stern nu-și putea ascunde iritarea. De ce copiii lui, încă de la douăzeci de ani, își rezervaseră privilegiul de a fi nepoliticoși, chiar grosolani ?

— Pare să fie iubita mea ?

Marta ridică din umeri. Cine știa ? Cine mai înțelegea moravurile sfîrșitului de secol ?

Stern, schimbînd subiectul, întrebă de Kate.

— Spune că nu e nimic fizic. E obosită. Dar pare tulburată. Ce se petrece pe-aici ?

— *Ay*, Marta, răspunse Stern care în sfîrșit își îmbrățișă fiica. O întrebă cum fusese drumul, dacă îi era foame. Se hotărîră să ia cina în oraș.

— Și cu asta ce faci ? întrebă Marta arătînd citația.

— Cred că ar trebui să sun pe cineva chiar acum.

— Te pot reprezenta chiar eu, spuse Marta. Doi dintre clienții mei au primit citații de la marele juriu, nu ceva de genul ăsta, dar știi, îmi poți spune mie ce ai de gînd să faci. Nu am multă experiență, dar mi-ar plăcea să încerc. Am licența în așa ceva.

Într-adevăr, gîndi Stern, ca să nu mai vorbim că și în alte trei state. Totuși, ca variantă de acțiune, ideea i se părea destul de bună. Stern nu s-ar fi simțit niciodată în siguranță drept client al unuia dintre cei cu care era în competiție. În plus, avocații bîrfesc foarte ușor. Ar fi detestat să citească în ziar vreun titlu bine ales despre vizita lui la marele juriu. Una peste alta, era exact tipul de afacere pe care ar fi vrut s-o păstreze în familie.

— Păstrează-ți ideea, spuse Stern. O să vorbim după cină.

Marta urcă în grabă scările. Descoperise lucruri de-ale Clarei în după-amiaza în care alesese rochiile, pe care ar fi vrut să i le arate lui Stern.

— Acesta, zise Stern, e talismanul pe care bunicul tău Henry i l-a dat cînd ea avea șaisprezece ani. Nu l-am mai văzut de ani de zile.

Stern ținea pandativul deasupra unei mici veioze de pe masă. În lumina palidă, Marta studie silueta feminină.

— E frumos.

— A, sigur. Henry avea gust pentru așa ceva.

— E ciudat că nu l-a dat niciodată vreuneia dintre noi. Nu găsești ?

Probabil că nu ar fi suportat să-l împartă cu altcineva, sau să se gîndească la tatăl ei. Poate că era păstrat pentru prima dintre nepoate. Îi trecu prin minte că poate Clara avusese un plan pe care nu-l putuse împlini. O întrebă pe Marta ce altceva descoperise.

— Aici e ceva uimitor.

Marta căută cu privirea în geanta enormă și scoase un ghem uriaș de pînză din care dezveli un inel splendid cu safir. Piatra era foarte mare, încadrată de un șir de diamante montate în platină sau aur alb.

— Dumnezeule mare, zise Stern privindu-l în mîna ei.

Era tipul de bijuterie atît de mare, încît în ziua de azi ar fi fost greu să-i plătești și asigurarea. Studie inelul.

— Unde ai găsit lucrurile astea ?

— Erau într-o cutie japoneză mică, lăcuită, în fundul celui de-al doilea sertar. Cred că era un loc secret de-al ei sau așa ceva.

Marta atinse inelul.

— Nu știi de unde-l are ? Pare vechi.

Un loc secret, într-adevăr, gîndi Stern. Și-ar fi putut permite Nate un dar atît de generos ?

Încă o dată, avu senzația că-i fuge pămîntul de sub picioare, în timp ce el se lupta cu secretele Clarei. Apoi închise ochii, simțindu-se vinovat. O, era un tip meschin, suspicios.

— Acesta, zise Stern, e fără îndoială inelul pe care maică-ta l-a primit prima oară cînd s-a logodit.

— Logodit ! strigă Marta.

Stern schiță un zîmbet.

— Nu știai că mama ta a mai fost o dată logodită ?

— O, Doamne, nu, zise Marta. Spune-mi. Sună palpitant.

Se aplecă peste masă, iar chelnerița fu nevoită să o dea la o parte, pentru a așeza mîncarea înaintea ei. Localul se numea La Balzini, un restaurant plin de farmec în Riverside, cu specific italian, imitații de șeminee și fețe de masă din pînză stacojie.

Friptura era excelentă. Pentru un fiu al Argentinei, îi plăcea întotdeauna o friptură de vacă, dar așa ceva nu era nici pe departe ceea ce s-ar fi așteptat să aleagă Marta. Oricum, după ani de zile, ea părea că descoperise ce friptură minunată făceau acolo.

Îi povesti despre Hamilton Kreitzer și că idila se sfîrșise brusc. Dar nu-i spuse mai mult. Dacă Clara nu dorise să împartă aceste amintiri cu copiii ei, nu era dreptul lui să o facă. Intimitatea ei rămînea ultima și cea mai prețioasă comoară a Clarei.

În același timp, dintre cei trei, Marta nu era cea mai făcută să fie zguduită de o dezvăluire. Marta, ale cărei relații cu Clara fuseseră atît de dificile, o cunoștea, într-un fel, cel mai bine. Cea mai vie dintre amintirile lui Stern despre fetele lui era despre Marta la patru sau cinci ani, cu ochii ei negri, stînd lîngă mama ei și întrebînd-o de fiecare dată : „De ce cureți morcovii ?“, „De ce te speli pe mîini înainte de a face de mîncare ?“, „Și dacă ne-am duce, pur și simplu, și am mînca legumele direct din grădină ?“, „Cum te poți îmbolnăvi din cauza microbilor, dacă nu poți nici măcar să-i vezi ?“ și așa mai departe. Clara, o femeie relativ răbdătoare, era pînă la urmă exasperată. „Marta, încetează !“. Acesta devenea semnalul pentru întrebări și mai insistente. Erau momente cînd Marta aproape că o scotea pe Clara afară din cameră.

Obișnuindu-se de mică cu amabilitățile mamei sale, Marta n-o venera pe Clara, așa cum făceau fratele și sora ei. Acestea nu erau, în orice caz, observații plăcute ; cu timpul, Stern începu să găsească pline de miez obser-

vațiile Martei. Părerea ei despre mama sa se redusese probabil la un singur cuvînt: slăbiciune. Marta nu se obișnuise cu felul de a trăi al Clarei: muzica, grădinăritul, ritualul ceaiului. O găsea pe mama ei prea inertă, cu manierele ei distinse și tabieturile cultivate, care o apărau, lăuntric și în afară, de singurătate. Marta vedea lumea cu ochii tatălui ei, în termeni de acțiune și succes. Faptul că mama ei nu era un om de acțiune o făcea să scadă în ochii fiicei sale. Cu timpul, ajunseseră să aibă o relație decentă. Pe Clara o răneau reproșurile Martei. Totuși, rămăsese deschisă față de ea. Într-un univers de relații eșuate — Peter și tatăl lui, de exemplu — Marta și Clara se descurcaseră. În ciuda carențelor, ele își creaseră și păstraseră un anumit atașament.

— Acesta e semnul unei inimi rănite ? întrebă Marta, atingînd inelul din mîna tatălui ei.

— Poate. În felul ăsta ai văzut-o tu, Marta, o persoană cu inima rănită ?

— Nu știu. Uneori. Judecata Martei, ca majoritatea observațiilor ei, îl răni adînc. Ea continuă, fără să-și dea seama. Mi-e greu să vă imaginez pe voi, bărbații, frămîntîndu-vă pentru ceva. Trăind povești de dragoste triste. Cînd eram mică, gîndeam, ca toți copiii, că voi doi erați făcuți unul pentru celălalt, perfect potriviți. Prostii, nu ?

Marta îl privi cu timiditate, clipind repede. Fără îndoială, cu timpul, Marta își construise o imagine neiertătoare despre căsnicia părinților ei. Stern presupunea că acest lucru contribuise la ambiguitatea ei în privința bărbaților, la nestatornicia legăturilor ei. Dar acum, dintr-o dată, Stern nu-i mai înțelegea punctul de vedere.

— O, Doamne, spuse ea, îmi aduc aminte de o noapte — trebuie să fi avut unsprezece sau doisprezece ani — cînd m-am trezit în pat, în întuneric. Kate dormea, era cald, vîntul bătea printre obloane, și m-am gîndit: O, el este acolo. Bărbatul acela, bărbatul perfect. Era atît de emoționant încît — gîndește-te... Închise ochii, aducîndu-și aminte. Ai simțit vreodată așa ceva ?

Stern se gîndi. Adolescența lui, așa cum și-o amintea, fusese plină de alte pasiuni: sentimentele complexe care

apărură la amintirea lui Jacobo; obstinația cu care se înverșuna să devină american. Noaptea, în pat, își făcea planuri: se gîndea la hainele pe care le văzuse — o dată, îl preocupase o pereche de bretele roșii, săptămîni întregi —, felul în care tinerii își țineau mîinile în buzunar; mormăia expresii în engleză, aceleași cuvinte la nesfîrșit, cu aceeași frustrare sublimă, avînd mereu senzația că nu se putea auzi clar din cauza accentului său evident. Nu era prea romantic pe atunci, acum, că știa ce dorise Marta să spună: romantism, în sensul unei uniuni perfecte — suflete gemene; fiecare cuvînt, fiecare gest simțite cu o clipă înainte, imaginea reflectată a unui liniștit, o potrivire ca într-un joc de puzzle. Acum era liniștit, sîngele i se aprinse brusc la amintirea lui Sonny. Deja imaginea se estompă, durase doar o fracțiune de secundă. Interveniseră cîteva principii tonice ale realității, umplîndu-i inima de dezolare și de sentimentul nedreptății. Zîmbi trist spre fiica lui și-i spuse:

— Înțeleg.

— Acum, desigur, nu mă gîndesc la un bărbat anume, ci la bărbați, în general. E ceva în treaba asta care-mi scapă. Bărbații și femeile? Dînd din cap, coafura se ciufuli și mai tare. În ultima vreme, m-am frămîntat mult încercînd să-mi dau seama dacă între bărbați și femei poate exista o prietenie adevărată, fără sex. Tu ai putea să-mi spui asta? îl întrebă pe Stern în stilul ei direct și natural.

— Mă tem că sînt dintr-o altă generație. Îmi lipsește experiența. Cele două femei pe care am contat ca prietene au fost mama și mătușa ta. Fără îndoială, acesta nu poate fi un punct de vedere relevant.

— Dar sexul e întotdeauna o problemă, nu? întrebă Marta.

— Asta pare să fie situația, răspunse Stern amintindu-și din nou de Sonny.

Marta își mînca salata.

— Încă o mai consideri pe mama o prietenă? întrebă Marta. Și acum?

Asta da — era o întrebare de pus părintelui tău. Ce speranțe mai putea să aibă?

— Am voie să răspund doar cu da sau nu ? Pentru prima oară, avea o mină nerăbdătoare, nemulțumită de turnura oficială a discuției. Marta, se pare că ne-am dat silința să te dezamăgim.

— Nu vă cer vouă, bărbaților, să vă cereți scuze pentru felul în care trăiți. Deloc. Mă întrebam numai. Mi se pare atît de trist. Știi, trăiești treizeci de ani, și uite la ce ajungi — cineva care putrezește într-un garaj. Mă gîndeam la asta. Ce era pentru tine, pînă la urmă ? Dar la început ? Era ea Aceea ? Probabil că nu, ce zici ?

Prima lui pornire fu, desigur, de a nu răspunde, dar Marta era de o sinceritate insuportabilă — pentru toată vorbăria, umorul ei tăios, pentru cruzimea ei — ea scormonea cu aceeași asiduitate inocentă cu care Sam privea cerul noaptea. Ar fi fost umilitor să nu răspundă.

— Trăim pe lumea asta, Marta, nu altundeva. Așa cum spui chiar tu, e o dezamăgire să-ți dai seama că viața părinților tăi nu e mai bună decît a ta. Nu vei trece dincolo de un anumit nivel al existenței. Rostite, aceste cuvinte sunau mai cumplit decît dorise, dar ea le primi cu aceeași privire serioasă. Nimeni nu vorbește cu ușurință și în cîteva cuvinte despre sentimentul trecerii anilor. Am avut norocul celor mai mulți oameni care găsesc o bucurie aflînd ce e important pentru ei și reușind să obțină o parte din aceste lucruri. Slujba. Familia. Vă iubesc enorm pe toți trei. Cred că niciodată n-am arătat-o prea bine, dar întotdeauna a fost așa și am ținut enorm la mama voastră. Știu că am dezamăgit-o prea mult, nu i-am fost un prieten în aceeași măsură în care mi-a fost ea mie. Și ea m-a dezamăgit, mai ales la sfîrșit. Există în sufletul meu zone ascunse celorlalți — îmi dau seama de asta. Dar cred, după luni de gîndire, că sînt un om mai bun și mai capabil decît ar fi vrut ea să mă vadă. Îi spuse fiicei lui lucrurile astea apăsat, cu capul sus și o voce plină de convingere, chiar dacă își dădea seama că Marta nu avea o idee clară despre toate lucrurile la care se referea el. Apoi își mîncă friptura și dădu vinul pe gît. Băuse deja o jumătate de sticlă, dar sentimentele-i puternice rămăseseră și n-ar fi vrut ca acestea să fie ultimele cuvinte.

Am făcut tot ce-am putut, Marta. Amîndoi am făcut tot ce am putut, avînd în vedere limitele cu care ne confruntăm cu toții. Noi împărțim o mare comoară. Nu doar evenimente, ci și obligații, valori. Ea a fost suma întregii mele vieți. Am iubit-o, uneori, cu pasiune, și mai cred și azi că și ea m-a iubit. Orice părinte speră pentru copilul său o viață mai bună decît a lui, dar recunosc că aș fi foarte mulțumit să văd că ai o relație de durată.

Marta dădu din cap, cu gravitate. Îi răspunsese. Stern își dădu seama că ea continua să țină inelul cu piatră, sclipind chiar și în lumina slabă. Îl mai admiră o clipă, apoi i-l dădu înapoi. Cînd Marta își ridică geanta, o întrebă dacă mai descoperise și alte comori în după-amiaza aceea.

— Nu, răspunse Marta. Doar un lucru care m-a uimit. Își băgă capul în geantă. Ce fel de medicamente lua ?

— Medicamente ? întrebă Stern.

Era o cutiuță argintie, ovală.

— Era și asta în cutia japoneză, zise Marta.

Deschise capacul, dar Stern își dăduse seama ce e în cutie. Vărsă capsulele galbene direct pe fața de masă. Aveau marca imprimată pe ele. Pe toate șaptezeci și nouă. Numără de două ori. Același număr care lipsea din sticluța lui Nate. Marta îl privi curioasă. Era foarte derutat.

— Imposibil, spuse Stern.

— Poate ar fi mai bine să-l întrebi pe Nate Cawley.

Rămase treaz pînă noaptea tîrziu. Marta, cum era firesc, preferă camera ei, așa că Stern, pentru prima oară după luni de zile, se întoarse în dormitorul pe care îl împărțise douăzeci de ani cu Clara. Marta scotocise prin birouri ; sertarele rămăseseră deschise, cu căptușeala revărsată peste margini. Pe jos erau numai cutii în care fuseseră sortate lucrurile : de aruncat și de păstrat.

Iarăși adormi greu. Pe malul rîului se sărbătorea Ziua Independenței. După ora zece, începură jocurile de artificii la numai cîțiva kilometri distanță. Vedea pe fereastră imaginea tremurătoare, reflectată, a luminilor printre norii ușori. Era unul dintre acei emigranți care încă păstrau recunoștință zilei de Patru Iulie. Ce țară ideală era aceasta ! Trîmbițele democrației liberale, cu idealul ei de egalitate, rămăseseră în ochii lui alături de progresele în medicină

și invențiile în transporturi, cea mai mare reușită a umanității în acest mileniu. Viața lui în domeniul juridic, cel penal, mai ales, era, într-un fel, susținută de aceste credințe.

Se întinse pe pat, sperînd să adoarmă. Încercă să citească, dar agitația zilei era încă prezentă : confruntarea cu Nate ; Sonny depărtîndu-se, ca un vapor către orizont, complicațiile juridice spre care se îndrepta și amintirile trezite de conversația cu Marta. Fiica lui dorise — ceruse — toată viața ca părinții ei să-i vorbească din tot sufletul. Într-un fel, acesta fusese cel mai dificil eveniment al zilei.

La un moment dat, coborî la parter ca să mai cerceteze o dată cutia cu pastile, dar se părea că Marta o luase cu ea. În schimb, trase draperiile și privi casa familiei Cawley. Acum, totul era în urmă. Ar fi trebuit să mai stea o dată de vorbă cu Nate, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cînd începuseră ei vreodată o conversație ? „Acum, Nate, că am ajuns la obiect, n-am decît o întrebare sau două despre legătura ta cu soția mea." Stern dădu din cap în întuneric.

Apoi se întoarse în dormitor. Chiar și după luni de zile, se simțea parfumul Clarei ; la fel ca și mobilele tăcute, ea era prezentă. Zăcea în pat, așteptînd-o parcă pe Clara să iasă din baie în orice moment. O femeie de vîrstă mijlocie, fermecătoare în cămașa ei de noapte, cu părul strălucind, cu crema pe față, distrată, ca de obicei, fredonînd ceva.

O, se gîndi deodată, o, cît de mult o iubise ! Amintirea ei îl domina, fiecare detaliu revenind dureros : părul ei, revărsîndu-se în valuri, parfumul ei franțuzesc, pălăria roz de grădină. Își aminti felul ei molatic de a-și mișca mîinile, degetele ei delicate, verigheta subțire — gesturi grațioase și inteligent studiate. Vîrtejul amintirilor îl prinsese atît de puternic, încît simți că ar putea-o îmbrățișa. Prospețimea iubirii lui îl șoca ; îi răni sufletul și îl făcu să se simtă slab. Nu știa ce vînt de nebunie îl bîntuia. Îi putea fi bine numai cu femeia cu care trăise, cu ființa pe care o cunoștea. Femeia aceasta îi lipsea teribil.

Din acel moment, puternic și sigur de el, așteptă pînă cînd ultima fantomă se îndepărtă. Asta încercase să-i comunice fiicei lui, acest vast ocean de sentimente. Apoi se întinse sub lumina puternică a veiozei, înfășurat în șalul de lînă scoțiană, păstrînd încă un moment sentimentul prezenței — misterioase, limpezi, pline de viață, adînci — a Clarei Stern.

Capitolul 35

Miercuri dimineață, Marta se duse la birou cu Stern. Claudia și Luke, doi dintre funcționarii care lucrau cu Stern de mai mult de zece ani, se mirară cînd o văzură cît de drăguță se făcuse, cît de matură și echilibrată părea. Apoi ea și Stern se ocupară cu redactarea unei cereri către judecătorul Winchell, rugînd-o să amîne data prezentării lui Stern în fața marelui juriu. Deși, în cele din urmă, nu avea mai mult de trei pagini, le trebui ore întregi să o redacteze, pentru că, după cum Marta își dăduse seama de la început, problema era foarte complexă. În general, discuțiile dintre avocat și client în scopul consultațiilor juridice erau confidențiale — autoritățile nu puteau obliga nici pe avocat, nici pe client să le divulge. Dar era oare bine să încerce acest privilegiu acum ?

— Ăsta e ? întrebă Marta.

Seiful, un sfert de metru cub de metal blindat, era în spatele biroului lui Stern.

— Și nu l-ai deschis niciodată ?

— Nu am cifrul și nici acordul unchiului tău.

Marta întinse un picior spre seif. Purta pantofi roz. Stern observă că piciorul ei, atît cît se vedea de sub fustă, nu era epilat.

— Iisuse, din ce e făcută chestia asta ? Din plumb ? Ar rezista și unui război atomic.

— Dixon are grijă de ce e al lui, răspunse Stern simplu.

— Ei, aici e o problemă, nu crezi ? Cum putem spune că ai primit conținutul, în scopul obținerii unei consultații juridice, cînd tu n-ai văzut niciodată ce e înăuntru ?

Stern, pe care nu-l preocupase niciodată această problemă, își căută trabucul stins.

— Dar, pe de altă parte, n-ar însemna că dezvălui informații confidențiale, dacă ai recunoaște că n-ai deschis niciodată seiful ? N-ai da astfel în vileag indicațiile clientului și că prin asta i-a spus de fapt avocatului că tot ce conține e atît de delicat, încît nu vrea sau nu poate să-l expună ?

Marta se gîndi o clipă la aspectul acesta. Se pricepea la subtilități. Stern, conștient de istețimea fiicei lui, fuse totuși impresionat de ușurința cu care se descurca într-un domeniu în care avea puțină experiență. Ea stătuse în biblioteca lui Stern și analizase cazurile Curții Supreme de cum venise, asimilînd nuanțele mai dificile, fără prea mult studiu prealabil. Marta se descurca perfect în aceste domenii complexe în care ariditatea legilor devenea uneori, chiar și pentru Stern, la fel de inaccesibilă ca și matematicile superioare.

În timp ce redactau cererea, hotărîră că poziția lor oficială va fi simplă de acum înainte : dată fiind aplicabilitatea confidențialității avocat-client, Stern nu putea aplica procedura fără indicațiile lui Dixon. De comun acord, ei cerură instanței o scurtă amînare a citației, pentru a-i permite lui Stern să se întîlnească cu clientul său cînd acesta din urmă se va fi întors în oraș. Marta scria fiecare propoziție pe o hîrtiuță galbenă, recitind-o cu voce tare, în timp ce Stern o redacta în forma finală. Stern, care se obișnuise să facă această muncă singur, era încîntat de avantajele colaborării. După ce terminară cererea, Marta o semnă, ca avocat al lui Stern.

— Ce se întîmplă dacă îți cere să te prezinți mîine ? întrebă Marta. Se referea la judecătorul Winchell.

— Va trebui să refuz, nu ?

— Iar autorităților puțin le va păsa de refuzul tău. N-or să te închidă, nu ?

— Nu mîine, spuse Stern. Probabil că judecătorul îmi va da timp să mă răzgîndesc sau, cel puțin, o să-mi acorde o amînare a pedepsei și ne vom putea duce la curtea de apel. Desigur, în caz că voi continua să amîn...

Dădu din cap. Se mai întîmplase ca unii avocați să fie închiși, pentru că refuzaseră ordinele instanței dăunătoare intereselor clienților lor. Din punctul de vedere al apărării, aceste pedepse, de obicei de scurtă durată, erau

privite ca o onoare, dar pe Stern nu-l interesa să facă pe martirul, mai ales din cauza lui Dixon.

— Sînt în mîinile tale, îi spuse Stern fiicei sale.

— Nici o problemă, zise Marta, îmbrățișîndu-l. Dar ai grijă să-ți iei periuța de dinți.

Joi dimineață, la ora zece, chiar în momentul în care fusese convocat să apară în fața marelui juriu, Stern și Marta se aflau în sala de recepție a Moirei Winchell, judecătorul principal al curții federale a districtului. Spațiul alocat avea proporțiile unui alt secol. În timp ce încăperile judecătoarei erau mari și cavernoase, celelalte camere, construite pentru secretare, funcționari și crainici, erau strîmte, birourile și amenajările erau înghesuite unele în altele, ca un pachet compact. Anticamera, mică și ea, era mărginită de o balustradă largă, în spirală. Cînd ajunseră, Sonny Klonsky ședea pe singurul scaun disponibil, îmbujorată și drăguță, în ciuda lipsei ei de amabilitate. Cînd o văzu, lui Stern îi tresări inima, apoi i se opri, cînd ea îl fixă cu o privire veninoasă. El i-o prezentă din nou pe Marta.

— Îl așteptăm pe Stan, zise Klonsky, și, zicînd asta, procurorul general dădu buzna pe ușa îngustă, iute ca tăișul unui baltag. Chiar și lui Stern, care se considera o persoană pretențioasă, purtînd costume elegante și chiar, o dată pe an, pantofi de la un magazin de lux din New York, Stan i se păru o prezență impresionantă. Era genul de tip care nu traversa strada, ca să nu-și murdărească pantalonii. Îl salută pe Stern corect, strîngîndu-i mîna și reuși să zîmbească cînd îi fu prezentată Marta.

Cu asta, fură introduși în camera judecătorului. Datorită confidențialității activității marelui juriu, audiența — spre norocul lui Stern — avea loc cu ușile închise. Totuși, grefierul curții de justiție ajunse pînă la ușă cu stenotipul, stenograma urmînd să fie sigilată, ziariștii, publicul și alți avocați neavînd acces la ea.

În intimitatea camerelor ei, Moira Winchell arăta bine. Purta o rochie neagră — nu roba — și veni din spatele biroului ei imens, mai mare decît un automobil mijlociu, pentru a schimba o vorbă cu fiecare dintre ei. O cunoscuse pe Marta cu mai mult de zece ani în urmă — Stern nu-și mai amintea — și o salută cu căldură.

— Lucrezi cu tatăl tău acum ? Ce bine de el.

Colaborarea, spuse ea, era temporară. În timp ce amabilitățile continuau, Sonny se opri lîngă umărul lui Stern. Aveau aproape aceeași înălțime — Stern nu remarcase pînă acum — și el se întoarse, fără să se gîndească să-i reziste, pentru a privi fix trăsăturile ei frumoase și figura puternică. Ca la orice avocat bun, atenția i se îndreptă în întregime spre judecător. La început, nu-l băgă în seamă pe Stern și, cînd îi simți privirea, îl trată cu un zîmbet distrat și se întoarse, acceptînd invitația judecătorului de a se așeza cu toții la masa de conferințe.

Camera era mobilată în stilul federal greoi, cu piese masive din lemn negru, frumos ornamentat, cu încrustații adînci, genul american, fără nici o influență europeană. Pe cele două părți ale camerei erau ferestre înguste, arcuite, totuși lumina bătea cumva indirect, ca și cînd, în stilul întunecat de secol nouăsprezece tîrziu, arhitecții ar fi orientat clădirea oblic față de razele soarelui. Ca de obicei, judecătorul își spuse părerea fără a lăsa loc de comentarii.

— Uite, Stan, am citit citația asta. Cum îi poți refuza lui Sandy să stea de vorbă cu clientul lui ?

Inexpresivă, Marta încercă să prindă privirea tatălui ei. Mai degrabă decît Sennett, Sonny răspunse din partea procuraturii. Procurorul general era mai mult o prezență formală, pentru a permite judecătorului să știe că autoritățile considerau problema asta un semnal de alarmă. „Aici e o întreagă poveste", spusese Klonsky. Autoritățile căutau de multe săptămîni niște documente care se părea că se aflau în seif.

— Vreți să spuneți curții, întrebă Marta, că marele juriu are dovezi despre conținutul seifului ?

Era o întrebare abilă, prin care încerca să afle dacă autoritățile puteau să dezvăluie ceva despre sursa informațiilor, în ideea de a-și susține cauza. Dar Klonsky dădu încă o dată un răspuns ambiguu, spunînd că n-are de gînd să comenteze ceea ce autoritățile sau marele juriu știau.

— Atunci, pe ce baze ați emis citația ?

Cele două femei continuară să se lupte. Stern, care acceptase condiția fiicei sale de a nu spune nimic, rămînea detașat. Neluînd parte la acțiune, nu se simțea pe de-a

întregul el însuși. Sennet, din celălalt capăt al mesei, asculta cu mîinile încrucișate; în general, vorbea puțin. Grefierul curții nu scria nimic, așteptînd indicațiile judecătorului de a lua notițe. După cîteva momente, Stern înțelese că pierduse șirul discuției. Fără să le privească, nu putea spune care din tinerele femei vorbea; amîndouă aveau un ton ostil și un timbru confidențial. Faptul că nu înțelegea îi dădea o stare de amețeală și de rău.

— Ascultați, zise, în cele din urmă, judecătorul, haideți să sfîrșim. În lipsă de documente, autoritățile au drepturi limitate de intervenție, deci nu am de gînd să primesc nici o cerere de anulare, dacă la asta te gîndeai, Marta, dar trebuie să spun că privilegiile invocate aici nu sînt unele simple — rareori funcționează cînd un avocat este citat — și nu-mi pot da seama cum Sandy ar putea fi forțat să răspundă, fără a putea fi lăsat să se consulte cu clientul. Asta e, așadar, hotărîrea mea.

Făcu un semn grefierului care începu să scrie. Părțile se declarară gata pentru procesul-verbal, iar judecătorul permise Martei și lui Klonsky să-și declare pe scurt poziția. Apoi le admise cererea.

— Oprește mașina, îi spuse judecătorul grefierului. Ce dată fixăm ? o întrebă pe Sonny. Cînd se reîntrunește marele juriu ?

— Joia viitoare, răspunse ea. Dar într-o sesiune specială în care va audia un singur martor.

Vorbea de John. Autoritățile voiau ca Stern să nu fie de față cînd ginerele lui urma să-l acuze pe Dixon în fața marelui juriu. Părea că se așteptau la o mărturie amănunțită.

După ce consultă programul marelui juriu, judecătorul Winchell amînă citația cu două săptămîni. Klonsky îl privi peste masă pe Sennett care ridică din umeri: nimic de făcut. Evident, doriseră să se miște mai repede. Acuzația, după cum ghicise Tooley, nu era departe.

— Deschide mașina, spuse judecătorul grefierului. Domnule Stern, veți apărea în fața marelui juriu pe douăzeci iulie. Dacă e vreun privilegiu de invocat, îl vom lua în considerare punct cu punct. Voi fi acolo disponibilă, dacă veți avea nevoie de mine. S-a hotărît, conchise judecătorul.

Grefierul închise mașina.

— Încă ceva, zise judecătorul. Pentru toată lumea.

Îl dăduse afară pe grefier, temîndu-se că acesta să nu scrie din nou.

— Nu-mi place să văd avocați în fața marelui juriu. E o practică periculoasă pentru ambele părți. M-aș bucura să văd că rezolvați problema între voi. Sandy, ești bine reprezentat, foarte bine. Același lucru și pentru autorități. Cu niște avocați atît de buni, e greu de crezut că nu veți ajunge la o soluție optimă între voi. Aveți toate motivele să reușiți.

Ridică fruntea și privi în jurul mesei, la fiecare dintre ei. Să-l ia naiba, cu alte cuvinte, pe cine ar fi vrut să facă altfel.

Se despărțiră în hol. Nemaifiind în prezența judecătorului, Sennett abandonă aerul amabil și plecă fără comentarii, cu o privire fixă. Klonsky mai rămase doar cît să-i spună Martei că se aștepta să mai audă de ea. Lui Stern nu-i spuse nici acum nimic. În timp ce coborau cu liftul, Stern simți greutatea problemelor sale. Marta însă era exuberantă.

— Ce de trăncăneală ! strigă ea.

Judecătorul avusese dreptate, se descurcase foarte bine. Stern o complimentă îndelung.

— Dacă nu iese bine, pot să mă-ntorc ?

Avea de gînd să plece la New York în aceeași seară.

— Ești avocatul meu, răspunse Stern. Nu mă pot descurca fără tine.

Dar nu avea de gînd să lase scena să se repete, așa emoționantă cum fusese. Telefonă la biroul lui Dixon înainte de a pleca de la tribunal, și Elise, secretara lui, îi promise că primul telefon, la întoarcere, va fi pentru Stern. Venise timpul ca Dixon să joace așa cum cînta el. Distracția se sfîrșise. Stern o îmbrățișă pe Marta în curtea tribunalului și o trimise acasă, unde ea și Kate urmau să se uite prin ultimele lucruri ale Clarei. El se întoarse la birou, trist, cu gîndul la cumnatul lui.

Capitolul 36

Pe la ora cinci, încă nu vorbise cu Dixon. Vorbise de două ori cu Elise și, ultima oară, pe la trei, ea îi spusese că Dixon are o problemă dificilă în New York, cu indexul prețurilor de consum și că în seara asta nu se întorcea acasă.

— Spune-i că, dacă părăsește orașul fără să-și facă timp să mă vadă, nu mai sînt avocatul lui.

Elise, obișnuită cu ironiile lui Stern, preluă mesajul fără nici un comentariu. Stern sună apoi la Dixon acasă, dar o găsi numai pe Silvia. Vorbiră despre insule, Helen, întoarcerea Martei. Stern o întrebă pe Silvia dacă știa cumva unde ar putea fi soțul ei. Ea îi răspunse că trecuse pe-acasă să împacheteze, iar Stern o facu să-i promită că Dixon o să-l sune.

Stern așteptă pînă tîrziu lîngă telefon, revăzînd rapoartele FBI-ului despre cazul Remo Cavarelli, pe care Moses Appleton le făcuse în cele din urmă. După cum se așteptase, aveau puține dovezi împotriva lui Remo. Cei trei complici ai săi fuseseră găsiți împușcați într-un camion și fiecare fusese găsit vinovat, cu săptămîni în urmă. Dar cu toții erau profesioniști și și-ar fi ținut gura. Singura dovadă împotriva lui Remo era întoarcerea lui la locul faptei — martorii declaraseră că se urcase chiar în camion și privise spre locul arestului — și remarca unuia dintre hoți că „omul nostru a făcut aranjamentele". Autoritățile vor menționa toate acestea, referitor la Remo care, probabil, urma să scape, fapt ce conta pentru următoarea lui înfățișare. După cîte își putea da seama, nu exista o bază reală pentru suspiciunile autorităților. Bănuind că nu se găsiseră motive suficiente pentru a-l aduce în fața instanței, Stern se gîndi că erau multe șanse de a fi achitat. Cazul

trebuia judecat. Stern, care nu mai fusese la un proces de patru luni, încă dinainte de moartea Clarei, fu încîntat de perspectivă. Singura problemă era să-l convingă pe Remo.

Sună telefonul.

— Aici Stern.

— Tata ?

Era Marta. Kate și cu ea terminaseră treaba. Plecau la aeroport și voiau să știe dacă-l mai puteau vedea pe Stern înainte de zbor. Sperau să-l vadă și pe Peter. Stern fu de acord, nerăbdător s-o vadă mai ales pe Kate. Coborî în hol, să vadă dacă Sondra îl putea ajuta în procesul lui Remo și să-i ceară și ei părerea despre acest caz.

Cînd Stern se întoarse în birou, Dixon îl aștepta pe sofa. Într-un blazer la modă și cu pantofi galbeni, stătea picior peste picior, fumînd o țigară. Era bronzat și total degajat ; avea și un început de chelie. Uimit de apariția lui, Stern observă cheia pe sofa, în spatele lui. Uitase că-i dăduse lui Dixon o cheie.

— Silvia spune că te-ai despărțit de prietena ta. Te credeam mai deștept. E o tipă interesantă.

Stern mai auzise asemenea critici, dar n-avea chef să discute problema, mai ales cu Dixon care încerca o diversiune.

— Spune-mi, Dixon, ți-am mai zis că ești cel mai dificil client al meu ?

— Da.

Scutură scrumul. Scrumiera de cristal era pe sofa, în spatele lui.

— Ce s-a întîmplat ?

— O mulțime de lucruri.

Dixon își pocni degetele.

— Am numai zece minute la dispoziție. Mașina e jos. Am o întîlnire la ora nouă, la La Guardia. Am lucrat doi ani la treaba asta și s-a dus naibii într-o săptămînă. Zău, zise el.

Stern îl cîntări pe cumnatul lui cu o privire rece și se așeză la birou.

— O să te bage la închisoare, Dixon.

— Ba nu. De asta te-am angajat.

— Nu pot schimba faptele. N-am nici o înțelegere față de motivele tale. Dar înțeleg dovezile. E timpul să cîntărim posibilitățile.

Dixon înțelese imediat.

— Vrei să mă declar vinovat ? Își stinse țigara, privindu-l pe Stern ca și mai înainte. Era o sclipire galbenă în ochii lui — o putere ostilă lui. Evident, se simțea în pericol. Crezi că sînt vinovat ?

Acesta era un alt element al înțelegerii lor tacite. Dixon nu-i spunea lui Stern toate faptele, iar Stern îl scutea de verdicte. Se trezi surprins că și acum îi era greu să se exprime, dar nu avea cum să evite asta.

— Da, zise Stern.

Dixon își mișcă limba în gură.

— Dixon, treaba asta ia proporții nebănuite. Lui John i s-a asigurat imunitatea și va depune mărturie în fața marelui juriu săptămîna viitoare.

Chiar și Dixon fu surprins de aceste noutăți.

— Și ce-o să spună ?

— Că ți-a urmat indicațiile — toate ordinele incorecte care au venit de la tine — el n-are nici o vină. Desigur, îți poți imagina cum o să sune mărturia lui.

— John ți-a spus asta ?

— Știi bine, Dixon, că n-am dreptul să vorbesc cu John despre asta.

— Atunci de unde știi, de la avocatul lui ? Cum îl cheamă, Tooley ? Credeam că îl consideri un ticălos. Probabil că te face să-l ajuți pe el.

— În legătură cu mărturia propriului meu ginere ? Cred că nu. Tooley a făcut ce trebuia în situația asta. L-a convins pe John să-și urmeze propriul interes. E tînăr. Soția lui e însărcinată. Dixon, nimeni nu i-ar fi spus să refuze imunitatea. Nimeni, repetă Stern.

— Nu cred nimic pînă nu aud de la John. Dixon își frecă bărbia. Mai scoase o țigară. Aveam un milion de motive să dau ordinele acelea.

Stern știa că, dacă ar fi întrebat măcar despre unul dintre motive, ar fi urmat un moment de tăcere.

— În plus, zise Dixon, mi-ai spus că va trebui demonstrat că am scos bani din asta. Ziceai că profiturile au fost transferate în contul... Cum îi zice ?

— Wunderkind.

— Nu pot găsi documentele.

— Mă tem că le-au localizat, spuse Stern.

Dixon sări în picioare. Își ridică pantalonii și se duse la biroul lui Stern să verifice seiful pe care Stern, din greșeală, își sprijinise piciorul.

— Nu, nu le-au găsit, zise Dixon. Dădu din cap și afișă un zîmbet enigmatic.

Stern scotoci prin birou, pînă găsi citația. Lui Dixon îi luă ceva timp să o citească. Cînd termină, avea un aer îngîndurat.

— Cum au aflat unde era ?

— E și asta o poveste, dar înclin să cred că în același fel în care au aflat și de celelalte ; au sursa lor de informații. Probabil că dintr-o neglijență de-a ta.

— Singura persoană care știa că a fost mutat e Margy, pentru că ea a dat cecurile tipilor de la compania de transport. Ți-am mai spus asta.

Într-adevăr ? Dacă da, Stern uitase. Detaliile nu i se păruseră semnificative. Dixon reexamină citația.

— Chestia asta era scadentă azi.

Stern îi descrise audierea.

— N-ai să-i lași să pună mîna pe asta, nu ?

— Voi urma orice indicație îmi dai, Dixon, și voi fi de acord în măsura în care nu încalcă legea.

— Ce încerci să-mi spui ?

— Pot invoca confidențialitatea avocat-client.

— Și ?

— Nu cred că va trebui să dau declarații în legătură cu discuțiile noastre.

— Și cu seiful cum rămîne ?

— E o problemă juridică delicată, Dixon.

— Dar ?

— Cînd totul va fi spus și făcut, cred că va trebui să-l arătăm.

Dixon fluieră și aprinse încă o țigară.

— Uite, Stern, cînd l-am adus aici, mi-ai spus că nemernicii ăștia nu vor pune mîna pe el.

— Dixon, ți-am spus că hîrtiile tale *personale* vor fi în siguranță.

— Bine, zise Dixon, e ceva personal. Tot ce-i acolo e strict personal.

Stern dădu din cap.

— Dacă eu spun că e personal, zise Dixon, cum naiba ai putea tu să spui că nu e ?

— Nu, zise Stern.

N-ar fi putut pretinde că nu mai practicase niciodată legea în felul acesta, dar își permisese de mulți ani luxul de a avea conștiința curată și n-avea de gînd să devină complicele lui Dixon.

— Nu-ți trebuie un efort de imaginație, Dixon, ca să-ți dai seama că documentele interne ale companiei, privitoare la contul Wunderkind, nu aparțin corporației. Ar fi trebuit să fie aduse de Margy săptămîna trecută.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Dixon. Se ridicase în picioare și-și aruncase blazerul cu nasturii aurii. Purta o cămașă cu dungi verticale, descheiată larg, încît i se vedea părul cărunt de pe piept ; avea brațele groase și bronzate. Să dispară din fața mea.

Se aplecă peste biroul lui Stern și, cu genunchii îndoiți, ridică seiful cîțiva centimetri. Apoi începu să meargă cu el.

— Dixon, citația e pentru mine, nu pentru tine, și trebuie s-o respect. În această situație, nu ai voie să muți seiful.

Cu seiful între genunchi, Dixon porni spre ușă, clătinîndu-se ca o maimuță.

— Dixon, mă pui într-o situație imposibilă.

— Și tu la fel, zise el.

— Marta este foarte inteligentă, Dixon. Mult mai inteligentă decît mine. Mai putem depune cereri. Cu un apel, putem ține autoritățile pe bară săptămîni întregi. Îți promit că vom rezista, cu toate mijloacele pe care ni le permite legea.

— Vei pierde.

Abia mai respira, dar continua să se agite.

— Mi-ai spus deja că n-ai nici un punct de sprijin.

— Dixon, pentru numele lui Dumnezeu, asta e o nebunie. Îți imaginezi că procuratura n-are alte mijloace să demonstreze că tu controlezi contul ?

Dixon lăsă seiful pe birou și se întoarse.

— Cum altfel ar putea să dovedească ?

— Trebuie să existe și alte mijloace, zise Stern neconvingător.

O clipă, se gîndise să amintească de cecul pe care Dixon îl emisese pentru a acoperi deficitul financiar în contul Wunderkind, dar renunță. Într-o noapte, în pădure, făcuse o promisiune irevocabilă. Orice s-ar fi întîmplat de-atunci încolo, era hotărît să nu-și încalce cuvîntul dat. În cel mai bun caz, putea fi indirect.

— Desigur, Dixon, cercetarea contului nu poate fi singurul mijloc de a hotărî cine e responsabil pentru el. Probabil că John știe.

Dixon îl străpunse pe Stern cu privirea, în tăcere. După un timp, își scutură capul încet, un gest al refuzului total.

— Nici gînd, zise el.

Își îndoi genunchii și luă seiful de ambele părți.

— Dixon, dacă mă prezint fără seif și fără nici o explicație, fii sigur că judecătorul Winchell mă va preda șerifului.

— N-o să te bage pe tine la închisoare. Cu toții cred că tu mergi pe apă.

— Dixon, insist.

— Și eu la fel.

— În cazul acesta, nu mai sînt avocatul tău.

Dixon se gîndi o clipă.

— Foarte bine, atunci, spuse în cele din urmă.

Își îndreptă spatele și, oftînd, ridică din nou seiful.

— Dixon, comiți o ilegalitate chiar sub ochii mei. Și încă una în care sînt implicat și eu. Mă obligi să anunț autoritățile. Dixon, de lîngă ușă, mai aruncă o privire peste umăr, provocator. Dixon, vorbesc serios.

Stern apucă telefonul și chemă biroul procurorului general. La ora aceea era puțin probabil să-i răspundă. „Sonia Klonsky", zise el în receptor, în timp ce continua să-i sune în urechi țîrîitul telefonului.

Lîngă ușă, Dixon, lăsă jos seiful ; era transfigurat, abia respira. Cînd Stern puse receptorul în furcă, Dixon făcu un gest de dispreț. Făcu un pas afară, apoi se întoarse la sofa și își vîrî țigările și cheile într-un buzunar al hainei. Îndreptă un deget spre Stern, dar încă n-avea destul suflu ca să vorbească, așa că plecă fără nici un cuvînt.

Capitolul 37

Stern stabilise să se întîlnească cu fetele la Bygone, un restaurant dintr-o rețea care se întindea în toate orașele importante ale Americii. Cel din Dallas semăna cu cel din orașul lor — aceleași abajururi de modă veche, frapiere în formă de clopot pentru sticle, fetițe care umblau printre mese vînzînd cărți poștale cu pisoi. Restaurantul era construit pe o colină, deasupra rețelei de șosele de lîngă aeroportul Greater Kindle County. Blocat în trafic, Stern îl văzu de departe.

Aeroportul era acum pentru Kindle County ceea ce fusese cu un secol în urmă rîul — un punct de confluență a marilor drumuri comerciale. Clădiri mari de birouri, în forme romboidale, de sticlă strălucitoare, apăruseră acolo unde, cu cincisprezece ani în urmă, fuseseră pășuni; depozite enorme cu uși de tablă ondulată și complexuri hoteliere, construite la marginea drumului, din prefabricate de beton, iar șoseaua era încărcată cu anunțuri de proiecte care urmau să fie finalizate pînă la sfîrșitul secolului. Traficul era aglomerat la orice oră. Stern, oprindu-se din cînd în cînd, închisese radioul din Cadillac, pentru a da frîu liber gîndurilor sale despre Dixon.

Probabil, gîndi Stern, încercînd să afle rădăcina răului, dacă Silvia s-ar fi simțit mai în siguranță după moartea mamei ei, l-ar fi găsit pe Dixon mai puțin irezistibil. Stern făcuse tot ce putuse, avusese grijă de amîndoi. Vînduse o parte din mobila mamei și două inele, pentru a aduna capital și, în toamna următoare, Eastern University, colțul de rai al tuturor studenților din Middle West devenise refugiul orfanilor Stern. Silvia, o studentă dotată, la fel de bună ca și fratele ei la școală, se dusese la colegiu, cu o

bursă; el urma dreptul. Stern, pentru a face economii și pentru a păstra continuitatea, rămăsese în apartamentul mamei lor din DuSable, făcînd naveta în fiecare dimineață, în timp ce Silvia stătea la cămin.

Pentru a cîștiga bani, Stern se ducea din nou la meciurile de box. În micile orașe comerciale, meciurile de box erau o atracție minoră; cu zece cenți, spectatorii puteau cumpăra bilete de loterie, la care uneori cîștigau o mașină de spălat sau un televizor. În fiecare dimineață de vineri, Stern încărca tot ce cîștigase în timpul săptămînii într-un camion vechi, împrumutat de la șeful său, Milkie, și gonea în viteza a patra pe șoselele de prerie, luînd la rînd toate magazinele din micile orașe, ca să-și valorifice cîștigul. Duminică seara, cînd se întorcea în oraș, Silvia era în apartamentul mamei lor pregătind cina. Acestea erau momentele de bucurie și liniște cînd aștepta cu nerăbdare să-și revadă sora și să reia viața lor de familie, în doi.

Duminică, noaptea, întoarse cheia în ușă și o găsi pe Silvia luînd cina împreună cu Dixon Hartnell, pe vremea aceea încă în uniformă. În trecere prin oraș, la plecare, el căutase adresa lui Stern, iar Silvia îl invitase înăuntru. Ea spusese că își amintea de Dixon, dar nu putea fi sigură. Silvia era încîntată de toți colegii lui Stern de la drept și, din primul moment, îți puteai da seama că era ceva între aceste două ființe prea tinere și prea frumoase.

Stern fusese îngrozit să-l găsească pe Dixon, care aparținea trecutului îndepărtat, lîngă sora lui mult iubită. Dixon arăta elegant, deși purta un costum ieftin. Fusese rănit în Coreea, unde fusese comandant, și era, din cauza aceasta, destul de obraznic. Stern îl tratase politicos, dar îl dăduse afară după cină, convins că nu se vor mai revedea.

Corespondența lui Dixon cu Silvia începuse cu mulțumirile acestuia pentru ospitalitate și cină. Lui Stern nici nu-i trecu prin minte să n-o lase să-i răspundă. Opt luni mai tîrziu, cînd Dixon reapăru, mobilizat din nou și înscris la universitate, idila începuse. Stern nu făcuse niciodată pe tutorele Silviei și nu știa cum să pună punct acestei relații dezastruoase, deși avea un aer de dezaprobare de fiecare dată cînd cei doi erau împreună. În prezența lui, cu Dixon abia vorbea. În cele din urmă, criza

izbucni. Stern îi interzise să se transfere la universitate, să fie mai aproape de Dixon. Ea acceptă acest verdict în tăcere, supărată, dar, trei luni mai tîrziu, ei își anunțară logodna. Dixon și Silvia contracarară fiecare obiecție pe care o ridica Stern : Dixon se va converti la iudaism ; Silvia nu va trebui să părăsească colegiul ; Dixon, pe care oricum nu-l interesau studiile, se va angaja ca agent de bursă. Stern, îndelung răbdător, îl etichetă în cele din urmă pe Dixon : un bișnițar, un ipocrit, o iluzie. Ei nu se răzgîndiră. Într-o duminică seara, Dixon apăru la cină și-l invită pe Stern la nuntă. El va conduce mireasa și le va fi și cavaler de onoare. „Nu putem face asta fără tine", îi spuse Dixon. „Noi sîntem singuri pe lume".

Cînd Dixon își termină cursul pentru convertire, Silvia și Dixon se căsătoriră. Stern stătu lîngă mireasă în timpul nunții, începu să lăcrimeze imediat și nu se mai putu opri. Fusese singura dată cînd făcuse așa ceva în public, dar întîmplările îl depășeau : avea deja douăzeci și patru de ani și era încă singur. Căutarea unei soții devenise o prioritate din acel moment.

În ce-i privește pe Dixon și Silvia, nu se putea spune cine avusese dreptate și cine nu. Silvia savura fericirea pe care soarta i-o hărăzise și venerația lui Dixon pentru ea ; dar, uneori, suferea mult, în special din cauza hoinărelilor lui Dixon. Avînd în vedere povestea lor, ea nu îndrăznise să-i vorbească niciodată despre asta lui Stern, cu excepția unei perioade scurte, cu mulți ani în urmă, cînd Dixon plecase de acasă. Într-una din acele seri, Stern se întorsese acasă și le găsi pe Silvia și pe Clara la masă. Beau sherry, iar Stern își dădu seama, din privirea neliniștită a Clarei, că se întîmplase ceva. Cu ochii roșii și amețită, Silvia îi vorbi fratelui său.

„Am crezut că toate astea se întîmplă pentru că el își dorise atît de mult copii", spusese ea, oferindu-și propria explicație pentru absențele lui Dixon. Marea durere a Silviei, în acel timp, era sterilitatea ei inexplicabilă ; îi vorbise deseori despre asta Clarei, dar numai în particular, pentru că Dixon era mult prea umilit de acest eșec pentru a suporta gîndul că mai știa și altcineva. „Dar el profită de asta", zisese Silvia. „Întotdeauna a fost așa. Nu

mi-am dat seama nici că l-a mințit pe rabin pînă cînd nu și-a dat jos chiloții în noaptea nunții."

Această remarcă păruse la început ciudată, apoi foarte șocantă. Revelația părea stînjenitoare, nu atît pentru Silvia, cît pentru Stern. El aflase un lucru foarte grav și, cu toate astea, nu reușea să priceapă. De-atunci, începuse să se lupte cu Dixon, petrecîndu-și multă vreme împreună în cluburi. Dixon nu era un mare dansator ; acest lucru era evident. Probabil, el considera că, pentru bărbați, acest ritual de sfîrșit de secol putea să pară brutal sau depășit. Cine putea ști exact ce gîndea Dixon ? Dar, cu siguranță, n-ar fi putut să creadă că Stern nu remarcase niciodată că Dixon nu era circumcis.

Pe o bancă de lemn de lîngă ușă — întreg restaurantul era construit în acest stil — fiicele lui Stern îl așteptau bînd sifon. Stern o luă pe Kate în brațe.

Marta îi transmise scuzele lui Peter care nu fusese în stare să-și rezolve toate problemele.

— Și unde-i John ?

Ochii întunecați ai lui Kate străluciră o clipă spre sora ei. Făcuseră o înțelegere.

— E cu avocatul lui, zise Kate. Știi unde. A umblat prin hîrtii toată noaptea.

Evident, Marta o încurajase pe Kate să fie deschisă, dar subiectul o făcea tăcută și posomorîtă.

— E o situație tare neplăcută, zise Marta pe un ton foarte nemulțumit.

Știa de la Stern multe amănunte și, desigur, îi mai spusese și Kate cîte ceva în timpul zilei.

— Dacă nu vom găsi curînd o soluție, voi renunța la acest caz, zise Stern.

Marta știa asta deja, dar el o spuse pentru Kate. Faptul că o vedea îl făcea să se simtă mult mai responsabil. Luă mîna pe care Kate o ținea pe masă. Ochii i se luminară și își îmbrățișă tatăl, lipindu-și fața de umărul lui.

După ce discutară dacă Stern sau Kate ar trebui să o ducă pe Marta la aeroport, fură de acord să se urce cu toții în Cadillac-ul lui Stern. O lăsară pe Marta lîngă punctul de control, apoi Stern se întoarse să o ducă pe

Kate la maşina ei. Parcarea pentru Bygone era pe acoperişul restaurantului, iar locul oferea o priveliişte amplă spre aeroport, spre şosele şi coline şi spre cerul violet. Kate îşi sărută în grabă tatăl şi plecă, dar Stern, care simţea că nu apucase să-i spună ce avea de gînd, deschise uşa şi o chemă înapoi. Coborî în grabă cîteva scări ca să o ajute şi o luă de mînă.

— Problema asta cu unchiul tău, Kate — vina nu e a lui John. Dacă îl ajută în vreun fel, poţi să-i spui că am zis eu asta.

Kate nu-i răspunse. Privi jur-împrejur, în toate direcţiile, şi, aparent fără nici un motiv, începu să bată uşor din picior. Lui Stern i se păru că era gata să plîngă. Scoase ceva din geantă. Pînă nu văzu flacăra roşie, Stern nu-şi dădu seama ce se întîmpla.

— Katy ! Fumezi ?

— O, tati.

Privi din nou în jur, cum făcuse înainte.

— De cînd ?

— De mult, tati. Doar cîteva fumuri. De cînd eram la şcoală. Examene. Ştii, stres mare. E foarte rău pentru copil. Trebuie să încetez, zise ea, dar trase adînc în piept, întorcîndu-şi faţa spre fumul pe care tocmai îl suflase.

— Kate, îmi dau seama că a fost greu.

Scoase un sunet care suna ca un rîs ironic.

— Tati, nu mi-a fost uşor să te şochez.

Fusese destul de dură şi se opri. Tăcură. Apoi trase ultimul fum ; în întuneric, el văzu ţigara căzînd, mucul aprins spărgîndu-se de ciment. Ea se chinui mult să stingă ţigara cu piciorul.

— Uite, tati, o să trecem peste asta. Trebuie.

Îşi lipi obrazul fin de al lui, apoi porni repede spre maşină, făcînd zgomot cu tocurile înalte, cu cheile zornăind în mînă. El rămase în parcare, privind-o cum întoarce maşina şi demarează, lăsînd în urma Chevrolet-ului un nor de fum.

Cine era femeia aceasta ? Din tot ce făcuse, singura imagine care îi rămăsese era felul în care strivise ţigara cu vîrful pantofului pe asfalt. În acest gest era o atitudine mîndră pe care nu i-o bănuise niciodată. Se gîndi la ea în

această seară, ca și cînd acum ar fi cunoscut-o, și avu brusc sentimentul că știa cum este să fii cu Kate. Șoaptele ei. Murmurele ei cu John. Era o persoană cu secrete, cu o viață secretă, și cea mai mare taină era probabil că ea era de fapt altcineva — o persoană diferită de ființa inocentă pe care părinții ei o doriseră sau o lăsaseră să fie. Cea mai clară impresie a lui Stern, că ea semăna foarte mult cu mătușa ei, cu Silvia — iubitoare, capabilă, amabilă, cu limitele ei autoimpuse — era mai degrabă impresia pe care ei i-a fost mai ușor să o lase, ca să se poată apoi eschiva. Cine era cu adevărat ? Stătea în mijlocul nopții, întorcîndu-se acolo unde fusese cu ea, dar chiar și norișorul de fum de la țigară dispăruse.

Stern se întoarse încet acasă. Apropiindu-se de casa întunecată, se simțea tensionat. Dacă ar fi avut alt loc unde să se ducă, n-ar fi venit aici. Săptămînile, chiar lunile pe care le petrecuse îi aminteau de diferite femei, iar aroma sexualității era, dacă nu un sfîrșit, măcar un privilegiu al nopții. Fără asta se simțea într-un fel mai apropiat de el însuși — compact, solidar, tare ca o stîncă. După cum bănuise, casa mare era în întregime goală, după cum cu o noapte înainte fusese plină de atmosfera vizitelor. Acum era singur. Liniștea îl acapara cu o forță insuportabilă ; își simțea propriul chip dilatîndu-se parcă în restul spațiului. Stătea în salon, unde, în mod inevitabil, părea să-și perceapă sufletul, și își dădea perfect seama că viața lui continuase fără Clara. Era o noțiune absurdă ; ceea ce ar fi vrut el să spună era inexprimabil. Acest fapt fusese limpede din clipa în care stătuse acolo, cu luni în urmă, alb de frică, abia respirînd. Dar se părea că, pînă în acest moment, nu putuse să creadă cu adevărat. Acum își simțea propria viață, acele lucruri anume pe care el și soția sa le creaseră și le împărtășiseră. Era ca un șoc electric, își simțea existența banală, izolată, continuînd cu același ritm monoton al inimii sale — al propriei sale inimi care abia mai bătea. Era singur cu el însuși, nici mulțumit, nici trist, dar conștient de acest fapt. Se duse cu gîndul către Helen. Închise ochii și-și clătină capul, plin de regrete.

În noaptea aceea, dormi din nou în patul pe care îl împărțise cu Clara — un somn scurt, dar adînc și fără vise. La șase se sculă și, întorcîndu-se la vechile obiceiuri, la șapte fu din nou la birou. Trecu în revistă corespondența pe care n-o citise de săptămîni întregi. Se simțea calm și hotărît, dar la birou ceva era în neregulă. Îi luă aproape o oră ca să-și dea seama.

Seiful lipsea.

Capitolul 38

— Asta nu e deloc amuzant, zise Marta vineri, cînd o sună la New York. Trebuie să-l iei înapoi. Nu știu cît din toate astea e confidențial, dar chiar dacă ai spune toată povestea, nimeni nu te-ar crede că a luat seiful fără ajutorul tău. Vei sfîrși la pușcărie.

Stern, de la celălalt capăt al liniei, scoase un sunet grav. Analiza Martei era asemănătoare cu a lui.

— Chestia asta mă sperie, spuse ea. Cred că ar trebui să-ți găsești un avocat adevărat.

— Și tu ești un avocat adevărat, zise Stern.

— Vreau să spun, pe cineva care să știe ce se întîmplă. Cu experiență.

— Ce fel de experiență ar trebui să fie asta ? întrebă Stern.

Din cîte știa el, nu exista un avocat expert în a explica dispariția unor probe importante.

— Spune-i că e un imbecil iresponsabil, sugeră Marta.

— Dacă reușesc să-l prind la telefon, răspunse Stern.

Dixon îl ocoli pe Stern pînă luni, dar cînd Stern, după ce-i ceruse de mai multe ori lui Elise să-i facă legătura, îl prinse la telefon, Dixon era inocent ca o copilă.

— Eu aș depune o cerere de asigurare, propuse Dixon. Anunță poliția, erau lucruri importante acolo. În timp ce Stern fierbea în suc propriu, cumnatul său continua cu nerușinare. Nu mă învinovățești, nu-i așa ? Stern îi răspunse cu violență :

— Dixon, dacă ții neapărat să-ți dai foc la valiză, n-ai decît. Dar în joc sînt cariera și reputația mea. Seiful trebuie înapoiat imediat.

Îi trînti telefonul.

În dimineața următoare, veni la birou plin de speranță. Dar seiful nu era acolo. Covorul persan, pe care stătuse săptămîni întregi, purta acum numai urmele celor patru picioare grele. În timpul săptămînii, în anumite momente, chiar se gîndise că Dixon nu era implicat. Fusese la New York pînă noaptea tîrziu, susținea Dixon, la o întîlnire de afaceri. Cum ar fi putut lua el seiful ? Și dacă ar fi fost femeile de serviciu ? Aveau și ele chei. Poate că una dintre ele observase că seiful fusese mutat și îl luase sperînd să conțină vreo valoare. Deși suna stupid, în gura lui Dixon părea plauzibil. Încercînd să scape de orice dubiu, Stern, în ciuda principiilor sale, îi vorbi Silviei despre seif miercuri, într-una din conversațiile lor zilnice.

— O, chestia aia, zise ea, subit exasperată. Nici nu-ți poți închipui ce s-a petrecut pe-aici.

Începu să descrie o scenă de săptămîna trecută în care erau implicați Dixon și Rory, șoferul lor. Silvia fusese trezită de două persoane care se certau lîngă dulap. Șoferul, cu un accent german pronunțat, îl prevenise de mai multe ori pe Dixon, în mod sever, că abia mai respira și că ar trebui să-l lase pe el să care, în timp ce Silvia, în capul oaselor în pat, numai cu un cearșaf pe ea, încerca să le vorbească celor doi bărbați care, după spusele ei, o ignorau. Dixon vorbea cu violență despre Stern. În cele din urmă, plecase la aeroport, să închirieze un avion particular.

— Sender, ce se întîmplă între voi doi ?

Stern, căruia întotdeauna îi fusese ușor să-i închidă gura Silviei, o făcu și acum. Îi spuse că e o chestiune de afaceri. După ce se gîndi puțin, îi zise că ar fi mai bine să nu-i pomenească lui Dixon despre convorbirea lor. Sora lui închise, neliniștită și confuză, prinsă între ciocan și nicovală de doi bărbați care-i dominau viața. Lîngă telefon, Stern regretă din nou că reacționase atît de impulsiv. În primul rînd, își dădu seama abia acum că această conversație cu sora lui nu era probabil confidențială. Își făcea reproșuri, gîndindu-se la indiferența legilor în fața afecțiunii pentru familie. În cel mai rău caz, avea de ales între alternative neplăcute în fața marelui juriu ; să-l denunțe pe Dixon, abuzînd de încrederea Silviei, sau să încalce jurămîntul.

Ce proces ar putea avea Dixon, se gîndi Stern dintr-o dată. Mai întîi, l-ar acuza soțul fiicei sale, apoi autoritățile l-ar chema pe Stern. Sub presiunea curții, ar descrie scena cu Dixon și dispariția, imediat după aceea, a seifului. Apoi, ca lovitură de grație, acuzatorii ar încerca să găsească o excepție a confidențialității matrimoniale, pentru a o forța pe Silvia să depună mărturie în legătură cu seiful. Cît de mult i-ar plăcea lui Stan Sennett ! Întreaga familie Stern împotriva lui Dixon Hartnell. Privind spre telefon, simți un fior. Și-ar încălca principiile de o viață depunînd mărturie impotriva unui client, oricare ar fi acesta, chiar unul ca Dixon.

Stern lucra de mult la tribunal. Acolo, pe culoare sumbre, luminate numai de lămpi de școală, cu zugrăveală veche, scrijelită cu inițialele sutelor de adolescenți, cu funcționarii morocănoși care afișau o dorință aproape patetică pentru orice lucru gratuit, se simțea stăpîn pe el. Era o scenă a personajelor regale : Zeb Mayal, care se ocupa de cauțiuni, membru în comitetul de conducere care, prin anii '60 încă mai putea fi văzut în biroul său, dînd indicații tuturor, chiar și judecătorilor care prezidau ; Wally McTavish, cel care îi interoga pe condamnații la moarte, apropiindu-se pe furiș de ei și șoptind „*Bzzzz*" ; și, desigur, escrocii, hoții — Louie De Vivo, de exemplu, care își pusese o bombă cu ceas în propria mașină, într-un efort de a-l deruta pe judecător în pronunțarea Sentinței. O, Doamne, cît îi iubea ! Ca un om sobru, nu foarte curajos, atunci cînd reveni la vechile obiceiuri, Stern simți o bucurie estetică în fața necinstei și egoismului multor oameni care-l ajutaseră să fie creator, acționînd asupra comportamentului uman dereglat.

Tribunalele federale, care deveniseră într-un fel casa lui, erau un loc mai sobru. Acesta era locul preferat de avocații cu diplome extraordinare și clienți importanți. Într-adevăr, era locul ideal pentru a practica avocatura. Judecătorii aveau timp și erau obișnuiți să studieze dosarele cazurilor anterioare. Aici, spre deosebire de tribunalele de stat, era o raritate ca avocații să se ia la bătaie în timpul procesului. Grefierii și oamenii de ordine erau inteligenți și, spre deosebire de colegii lor din tribunalele

locale, erau incoruptibili. Dar Stern nu putuse scăpa niciodată de senzația că e un intrus. Își cîștigase o poziție în societate controlîndu-și conduita, evitînd pe cît posibil aranjamentele necinstite, demonstrînd cu prisosință că talentul și inteligența pot învinge în orice condiții. Încă mai simțea că locul lui e acolo, printre ceea ce el numea „adevărații avocați" — în tribunalul din districtul Kindle, cu coridoarele sale prăfuite și coloanele într-un patetic stil rococo.

Aceste gînduri fugare îi trecură prin minte în așteptarea audierii în fața completului condus de Moira Winchell. Remo Cavarelli, posac, ședea în fața lui Stern, mușcîndu-și nervos mustața neîngrijită și buza de sus. În ciuda agitației lui Remo, toropeala după-amiezii de vară cuprinsese întregul tribunal. Judecătorul Winchell, ca și colegele ei, își rezervase o oră și jumătate pentru masă — deci, timp berechet și pentru o sticlă de vin, un moment de intimitate, cîteva minute de jogging pentru forma fizică. Apoi, fără nici un avertisment, se deschise brusc o ușă și judecătorul Winchell se așeză, în timp ce Stern, Appleton și Remo, precum și cei cîțiva spectatori, se ridicară în picioare.

Wilbur, grefierul cu față tristă, anunță deschiderea procesului lui Remo. În ciuda asigurărilor repetate date de Stern că nimic nu va ieși la suprafață azi, îl putea simți pe Remo tremurînd lîngă el. Wilbur știa deja că urma o cerere de amînare și nici măcar nu convocase juriul.

— Acuzatul este gata pentru proces, zise Stern, o dată ajuns pe podium, dar era doar un anunț formal.

Stern știa că Appleton nu era gata. Pleda cazul unui traficant de cocaină în fața judecătorului Horka și i-ar fi trebuit încă o săptămînă, cel puțin, pentru a se pregăti. Cu un asistent mai puțin amabil decît Moses, Stern și-ar fi făcut griji — la urma urmei, puteau găsi o mulțime de procurori dispuși să facă treaba asta — dar ascultă în liniște cererea lui Appleton, adăugînd, pur și simplu, după concluziile expunerii lui Moses, remarcă ignorată de către judecătorului Winchell, cu indiferența studiată pe care ar fi avut-o față de un sunet întîmplător de pe hol.

— Cum rămîne, pe joia viitoare ? întrebă judecătorul. Am un caz pentru marele juriu care ar putea cere ceva atenție, dar asta-i tot.

Judecătorul, însemnîndu-și în carnețelul ei, îl căută cu privirea pe Stern.

— Domnule Stern, zise ea cu discreția obișnuită. Din cîte mi-aduc aminte, sînteți implicat în problema aceasta. Și-au rezolvat părțile conflictul ?

— Nu încă, onorată instanță.

— O, zise judecătorul. Ce păcat.

Manierele ei alese nu-i puteau masca starea. Moira era nemulțumită.

Primul trelefon din dimineața aceea, Stern îl primise de la Klonsky.

— N-am numărul din New York al fiicei tale. Mă gîndeam că ar fi mai bine să vorbim. Joia viitoare ești la marele juriu.

Azi era vineri.

Vocea ei încă îi trezea sentimente sălbatice. „Cum mai merge cu soțul tău ?“ ar fi vrut s-o întrebe : „Cum te simți tu ?“ Îi dădu numărul de telefon al Martei.

— Autoritățile s-au răzgîndit, poate ?

— Vom ajunge la o înțelegere, zise Sonny. Vei aduce seiful și vei depune sub jurămînt o declarație că este așa cum l-ai primit și nu va fi nevoie să apari în fața marelui juriu.

— Înțeleg.

Autoritățile, ca de obicei, aveau să obțină tot ce voiau, dar pretențiile moderate aveau să-i facă plăcere judecătorului.

— Cred că e corect, Sandy, zise Sonny. Chiar cred asta. Faptul că tu ai seiful nu este ceva confidențial. Vrem doar seiful și să știm ce conține. Avem dreptul de a avea acest obiect, dacă a fost lăsat la M.D., de care aparținea. Nu putem permite cuiva să evite o citație *duces tecum*, încredințînd ce vrem noi avocatului său.

Chiar avînd seiful, Stern ar fi putut să nu fie de acord, dar nu era cazul să se certe acum. Discuția cu Sonny, de fapt, îl intristă. Situația era, din toate punctele de vedere, imposibilă.

Stern o sună pe Marta să-i spună noutățile și apoi, la sugestia ei, făcu o cerere prin care demisiona din funcția de avocat al lui Dixon. Nu era decît o hîrtie care arăta ce conflict de interese exista între avocat și client. I-o trimise

prin cineva lui Dixon, chiar înainte de a pleca să se întîlnească cu Remo, împreună cu o notiță prin care-i spunea că o va pune la dosar joia viitoare, în afara cazului în care conflictul s-ar rezolva imediat. Cererea nu era de fapt necesară într-un proces al marelui juriu, dar Dixon nu și-ar fi dat seama, iar Marta considera că aceasta ar fi o apropiere potrivită de judecătorul Winchell.

Avîndu-l în vedere pe judecător, după felul cum Appleton continua să cerșească amînări, era clar că se punea ceva la cale. Dacă Stern respingea compromisul procuraturii, neoferindu-l pe al lui și refuzînd, pur și simplu, să aducă seiful — ultimul său plan — Moira ar fi putut să fie severă. Stînd acolo, Stern admiră marea capacitate de previziune a Martei.

Judecătorul îl făcu pe Moses să pledeze mizerabil, dar în cele din urmă lăsă cazul lui Remo pentru prima săptămînă din august.

— Și te vei ocupa de problema aceea, nu-i așa, domnule Stern ? zise ea, ridicîndu-se. De acolo, de la înălțimea aceea considerabilă, zîmbi glacial, dominator, ca o persoană obișnuită să fie ascultată.

Pe coridor, Remo reîncepu să se certe cu Stern de îndată ce rămaseră singuri. Se săturase să tot aștepte procesul.

— Cît or să-mi dea dacă accept procesul acum ? întrebă Remo. Fata asta, zise el, ar putea să mi-o facă rău.

Stern reluă vechea muzică pentru Remo : Dacă va fi condamnat urma să se ducă la închisoare pentru o perioadă lungă, oricare ar fi fost situația — vinovat sau nu. Dovezile, toți factorii luați în considerare, garantau că va avea loc un proces.

— Bine, bine, da' cît o să coste ? întrebă Remo. Nici tu nu lucrezi pe degeaba, corect ? Asta, ce-i drept, era adevărat. Sigur, zise Remo. Corect. Nimeni nu lucrează pe degeaba. Deci, cît trebuie să-ți dau ? Ce zici, cinci ? Văzîndu-l pe Stern că ezita, ochii lui Remo se măriră. Mai mult ? Aha. Aici nu prea fac bani. Știi, cîteva luni, acu', n-ar fi mult.

Stern nu-și dădea seama dacă Remo se referea la dorințe legitime sau nu, dar, după un vechi obicei, nu era înclinat să răspundă. Din alte remarci, înțelesese că Remo

obișnuia acum să frecventeze cluburile din vecinătate, bînd băuturi tari, asta de la unsprezece dimineața încolo, jucînd cărți, aruncînd cu banii încolo și încoace și înjurînd în italiană.

— Ce ai acolo ? Să-ți dau cinci ? Remo stabilise singur problema onorariului. Nu înțeleg. Nu, zise el și zîmbi. Se apropie de Stern șoptindu-i, dîndu-i un damf de Frangelico sau de cine știe ce altceva. Sigur, spuse el amuzat, dacă ai ceva de făcut, te pot ajuta.

Stern se uită la el.

— Mă ajuți, te ajut. Fără supărare sau alte chestii. Poate că nu ești genu ăla de tip. Remo nu știa în ce se băgase și nici nu pricepea expresia de concentrare brutală de pe fața lui Stern. Fără supărare, repetă Remo. E-n regulă ?

Capitolul 39

Sîmbătă, Stern se întoarse acasă pregătit pentru o altă seară dezolantă. Revenise la vechile obiceiuri : își petrecea iarăși sfîrșitul de săptămînă la birou, încercînd să dea de capăt problemelor neglijate luni în șir. În dimineața aceasta vorbise cu Silvia ; o întrebase, cu falsă nevinovăție, cum își petreceau week-end-ul. Așa cum îi spusese lui Remo, ea și cu Dixon aveau de gînd să se ducă la țară. Refuzase invitația de a li se alătura ; avea mult de lucru. Cu urma de onoare care îi mai rămăsese, evitase să spună exact care îi era programul. Și, în plus, încă nu era singur dacă o să fie în stare să treacă prin așa ceva.

Singur, avînd în față casa goală, se gîndi cu regret la invitațiile pe care le refuzase în aprilie și în mai. Mulți credeau acum că Helen fusese cea care îl invitase. Trebuia să trimită semnalele folosite de un văduv dornic să stea la cină lîngă verișoara lui, fată bătrînă. Dezolant, se gîndi el, dar mai bine decît să fii singur. Deschise portiera mașinii și își aduse aminte de graba amețitoare cu care crezuse, în urma cu două săptămîni, că era îndrăgostit.

Se opri cu un picior pe alee. Nate Cawley se afla pe bucata de pămînt dintre cele două proprietăți ; își îngrijea grădina. Era fără cămașă, în seara îmbătătoare ; mînuia de zor o lopată în straturile de plante veșnic verzi. Stern, luat prin surprindere, se întrebă dacă chiar voia să treacă și prin asta. Dar momentul deciziei trecu repede. Nate își dăduse seama că era privit. Stern se dăduse jos din mașină ; se priviră în față. Se întîlniră la un pas sau doi dincolo de linia de demarcație a celor două proprietăți.

— M-am gîndit că poate bem ceva împreună, zise Nate.

Fără să vrea, se întoarse și privi către casă, probabil către Fiona. Era plin de transpirație. Avea fire de iarbă și murdărie prinse în părul de pe piept; mîinile îi erau acoperite cu pămînt uscat. Își făcu repede curaj și îl privi pe Stern în față.

— Am avut o conversație cu Fiona acum cîteva seri. Poate că ar fi bine să discutăm.

— Sigur, spuse Stern și înghiți în sec.

Inima îi sări de la loc, apoi se blocă. Nici ea — nici el — nu mai rezistau. Orice ar fi urmat, n-ar fi fost mai mult decît se întîmplase deja.

Stern îl invită pe Nate în casă și îl conduse în camera de zi. Acesta ceru un sifon, stînd în picioare, cu fața îndreptată spre grădină, pînă ce veni Stern cu paharul. Nate era un tip micuț, cu spate și umeri înguști. Pantalonii scurți, kaki, murdari, atîrnau pe el; nu avea ciorapi; era încălțat cu o pereche de tenisi vechi. Cu excepția cheliei, arăta ca un băietan. Probabil că asta le atrăgea atît de mult pe femei.

Nate ridică paharul către Stern, urîndu-i noroc, și luă o înghițitură zdravănă. Începu.

— În primul rînd, îți datorez scuze.

Stern învățase, din practica lui de avocat pledant, să vorbească cît de puțin se putea atunci cînd se afla pe terenuri nesigure. Își lăsă bărbia în piept, gest care putea fi luat și ca un semn de aprobare.

— După douăzeci de ani, trebuia să-mi dau seama că nu e cazul să o cred pe Fiona. Era plină de fiere. Probabil că nu-i plăcea treaba nici pe jumătate cît pretindea față de mine. Nate schiță un zîmbet. Și ce contrariată a fost că am vorbit cu tine. Cum de-am îndrăznit? Nate își scutură capul a mirare sinceră. Asta-i Fiona.

Se așezase pe unul din scaunele albe de răchită, din jurul mesei acoperite cu sticlă, pe care jucaseră, el și copiii lui, cărți în ziua înmormîntării. Prin ferestrele franțuzești, largi, ale solariului, venea lumina amurgului.

— Cred că îmi convenea să cred că se întîmpla ceva. Mi-ar fi ușurat situația din multe puncte de vedere. Rîse, un sunet nervos pe care Stern îl mai auzise și cu alte ocazii. Știu că ar fi trebuit să mă gîndesc în alți termeni la

tine, Stern. Dacă aș fi procedat așa, mi-aș fi dat seama de ce te pomenise Fiona în discuție atunci cînd am găsit scrisoarea aceea sub dulăpiorul de medicamente. În loc să mă gîndesc la alte prostii.

Dar, cinstit vorbind, nu mi-a trecut prin cap, după ce am vorbit, cum de ai reconstituit povestea. Mi-am închipuit... Făcu o pauză, gîndindu-se la ceva, cu un zîmbet care părea să fie pe seama lui. Ei bine, nu mi-am imaginat că lucrurile stau așa. M-am gîndit că ai găsit medicamentele Clarei printre lucrurile ei și ai întrebat pe cineva la ce sînt bune. Apoi, cînd Fiona ți-a arătat sticla, nu ți-a rămas decît să aduni doi cu doi. Mi-a spus că ai numărat pastilele. Nate își ridică privirea, așteptînd ca celalalt să confirme, dar neprimind nici un răspuns, rîse în felul lui ciudat. Apropo, habar n-avea ce se întîmpla. Ea a crezut că te-ai gîndit că *eu* le luam.

Nate își duse mîna la piept și zîmbi. Era încîntat că Fiona fusese indusă în eroare.

Stern asculta acest monolog, detașat, cu înțelegere. Dar, de la un punct încolo, în vreme ce Nate povestea, Fiona începu să crească în ochii lui Stern. Dezicîndu-se de sine, se părea că nu menționase nimic din avansurile lui Stern — nici natura conversației lor. Dar, una peste alta, Stern credea că avea motivele ei. Punînd o dată chestiuni false pe seama lui, ea se hotărîse să nu-l mai ponegrească, chiar spunînd adevărul. O atitudine decentă — din partea Fionei. Oamenii, se gîndea Stern, erau oricînd în stare să te surprindă.

— Deci, medicamentele Clarei proveneau din sticla din dulăpiorul tău ?

— Sigur că da, spuse Nate. Dădu energic din cap. Nu voia să le țină în casă pentru nimic în lume. Se gîndea că știi pentru ce sînt sau vei începe să pui întrebări. N-am putut să-i scot din cap chestia asta. Abătut, Nate dădu negativ din cap. A trebuit să fac pe dracu' în patru ca să obțin medicamentele astea pentru ea. Să obțin o rețetă, să păstrez sticla, să-i duc în fiecare dimineață pastilele. Am fost nevoit să-i promit că voi scrie rețeta pe numele meu. Nate zîmbi ușor, apoi îl fixă pe Stern cu privirea. Nimic nu era mai important pentru ea decît să fie sigură că tu nu vei afla. Lăsă să treacă o clipă. Apoi, spuse Nate, după

ceea ce s-a întîmplat, m-am gîndit că e mai bine să țin pentru mine chestia asta. Dar cînd ai început să-mi pui întrebări, am intrat în panică.

— Nu voiai să-i pătezi memoria, zise Stern.

— E un mod frumos de a spune, Sandy. Dar știm amîndoi că încercam să mă scot basma curată.

Stătea adus de umeri, privind în lături. Pe masa din fața lui erau înșirate fotografii înrămate de-ale familiei. Copiii cînd erau mai mici, Clara, Stern stăteau acolo, ca martori ai acestui trecut.

— Uite ce e, zise Nate, ridicîndu-și brusc privirea. Nu vreau să fiu dat în judecată. M-am hotărît să-ți spun. Practic medicina de douăzeci de ani și sînt unul dintre puținii indivizi pe care îi cunosc care nu-și petrece jumătate din săptămînă cu avocații sau făcînd depoziții. Am bănuit că asta va fi cea mai grea chestie. După eșecul cu Fiona. Este ultimul lucru de care am nevoie, să văd că mi se dublează numărul nereușitelor. Nu-mi pot permite, am doi copii la școală, ca să nu mai vorbim de pensia alimentară. Și, mai la obiect, ideea de a fi dușman cu pacienții mă scoate din minți. Pacientul a murit, înseamnă că medicul nu l-a tratat bine. Cum spuneți voi ? Asta vorbește de la sine. Am auzit ce-ai spus tu : e un cec considerabil, dată fiind averea Clarei. Am înțeles ce-ai vrut să spui, crede-mă. Sînt sigur că se pot scoate mulți bani. Dar am vrut să încerc să-ți explic, de vreme ce m-am comportat așa prosteşte ultima oară. Poate că te mai gîndești.

Stern, care îl pierduse pentru o clipă, precum radarul un avion, avu deodată imaginea clară a ceea ce voia el să spună. Nate fusese medicul Clarei. Nimic mai mult. Stern deschise gura să vorbească, dar Nate, ținîndu-și capul în jos, voia să continue.

— N-am de gînd să pretind că astăzi aș face la fel. Am stat și-am reflectat și mi-am dat seama că aș fi putut proceda altfel. Aș fi dat înapoi. Asta e clar. Poate că ți-aș fi spus și ție. Dar eu am încercat să nu-i înșel așteptările.

— Nate, zise Stern încet, eram surmenat cînd am discutat ultima oară. Nu va exista nici un proces privind modul în care te-ai îngrijit tu de Clara.

— Nu ?

Lui Nate îi trebui un moment pentru a se obișnui cu gîndul.

— Asta este o mare ușurare.

Se priviră unul pe celălalt. Nate își freca mîinile ; i se făcuse frig de la aerul condiționat.

— Presupun că ți-a spus despre acest impuls, zise Stern. De a-și pune capăt zilelor.

— Da, mi-a spus, zise Nate. Avea ea un anumit mod de a vorbi despre asta. Nate făcu o pauză, uitîndu-se în gol, pentru a-și aduce aminte. Spunea că voia să oprească zgomotul. Ceva de genul ăsta. Știi, n-a fost tot timpul așa, dar în cei șapte ani, lucrurile înrăutățindu-se, am auzit-o spunînd acest lucru din cînd în cînd. Și nu pot să spun că n-am luat-o în serios.

Un moment nu se întîmplă nimic : nu se auzi nici un sunet. „*Șapte ani*", spusese omul acesta. Uitîndu-se în jos, Stern își dădu seama că se așezase pe scaun.

— Șapte ani, Nate ?

— Dumnezeule... m-am gîndit că... Nate se opri. Ei, cum aș fi putut să știu ? se întrebă el. Sandy, nu era vorba de ceva recent. Era o recidivă.

— O recidivă ?

— Ea nu se infectase în ultimul timp. Boala asta revine în unele cazuri. Cam două treimi din ele. De obicei, durează doi ani. E din ce în ce mai bine și, în cele din urmă, dispare. Dar uneori, și asta destul de rar, se poate întîmpla să revină la interval de cîțiva ani. Asta i s-a întîmplat Clarei. Prima oară, am tratat-o în urmă cu șapte ani. Atunci chiar m-am gîndit că se va întîmpla așa. Singurul lucru care a făcut-o să renunțe a fost faptul că tu nu erai prin preajmă.

— Nu ? întrebă Stern. Dar unde eram ?

— La Kansas City, după cîte îmi aduc aminte, spuse Nate. La vreun proces ?

— *Ayayay*.

O, era groaznic. Era cel mai rușinos moment din viața lui, dar el stătea acolo, în scaunul de răchită, cu ochii închiși, mulțumind lui Dumnezeu. Acum șapte ani. Asta era aproape dincolo de limita înțelegerii. Apoi fu cuprins de un gînd :

— Dumnezeule, Nate, ce mai era de ascuns după atîta timp ?

— Cred că după ea era și mai rău, Sandy. Pentru că nu spusese nimic atît timp. Ea simțea oarecum că decepția ar fi fost și mai mare. Și, trecînd ceva timp, își reproșa și mai mult comportamentul. Nu înțelegea la ce se putuse gîndi atunci. Nu putea scăpa de această greșeală veche, îngrozitoare. Iar eu nu mai știam ce să-i spun.

— În calitate de medic, Nate ? Nu exista nici un răspuns ?

— Trebuie să pricepi întreaga poveste. Nate se uită în pahar. Am tratat-o ani în șir cu aciclovir. La început, asta i-a salvat viața. Vorbesc serios. Am adus situația sub control. A luat apoi, preventiv, vreme de șase luni. Dar medicamentul este destul de toxic, astfel încît e contraindicat să-l iei mult timp. În cele din urmă, boala a recidivat. De două ori, la interval de doi, trei ani. Dar cu medicamentul... Nate își pocni degetele. Își revenea, iar după cinci zile de la data erupției, era ca nouă. Dar în ceea ce o privea, era mereu îngrijorată. Cel mai mic semn, și era în cabinetul meu. Dar știi, situația era sub control. Sau așa credeam eu.

Nate, care își ridicase mîinile spre cer, făcu o grimasă și apoi le lăsă să cadă.

— Cu șase săptămîni înainte ca ea să moară, a apărut din nou, a luat medicamentele, dar fără nici un folos. O erupție generalizată, roșiatică. Asta se întîmplă cu o mulțime de viruși și bacterii — un gen de mutație, te trezești cu un virus imun. A avut două săptămîni dificile. Apoi infecția a recidivat. M-am sfătuit cu toată lumea, dar era un caz atît de neobișnuit, iar virusul era imprevizibil. Și atunci ea s-a gîndit destul de serios la ceea ce a și făcut, de altfel. O vedeam în stare de asta. Odată, gîndeam cu voce tare și i-am zis să-ți spună unul din noi despre ce este vorba. Am crezut că o să sară pe fereastră. Nici vorbă. Mai spuse asta o dată și clătină din cap, cum făcuse de multe ori în timpul discuției. Oricum, m-am gîndit să-i spun să mai încerce o dată cu același medicament. Doză dublă vreme de cinci zile. Așa mi se recomandase. Dar am avut conferința aceea de la Montreal. Și, ca s-o scurtez, m-am dus. Pentru asta mă consider vinovat.

Nate stătea adus de umeri, aproape îndoit din mijloc, uitîndu-se la mîinile pline de pămînt. În spatele lui, pe fereastră, se vedea cerul înroșit și soarele strălucitor, umbrit de cîțiva nori subțiri.

— Știam că se afla într-o stare critică. Am vorbit cu ea în legătură cu conferința. I-am dat ocazia să-mi spună să nu mă duc, dar Clara n-ar fi spus asta pentru nimic în lume. Mi-a promis că nu se va întîmpla nimic. I-am dat medicamentele de care avea nevoie cît timp eram eu plecat — mi-a spus doar că o să le ascundă. Iar eu m-am consultat cu alt medic care cunoștea situația ; am sperat că va avea el grijă, cumva, în locul meu. Dar era răspunderea mea. Dacă voiam să fac pe duhovnicul, trebuia să nu mă joc cu asta.

— Nate, zise Stern, am vorbit serios atunci cînd ți-am spus, la tine în birou, că mulți sînt vinovați. Nu e nevoie să te autopedepsești. Aprecierea era din partea unui profesionist.

— Nu, nu era. Nate își goli paharul și se uită la Stern. Am luat-o pe Greta cu mine. Ne-am făcut planuri în legătură cu călătoria asta. De-abia așteptam, zise el împovărat.

Greta era asistenta lui, pricepu Stern, frumusețea aceea amabilă, apetisantă, de pe banda video.

— Ești sigur că nu vrei să mă dai în judecată ?

— Da, spuse Stern.

— O, Dumnezeule. Eram cu fata în Montreal și sună telefonul. Era Fiona care urla la mine, credeam că e chelnerița. Îmi dau seama dintr-o dată că vorbește despre Clara. Dumnezeule, mi-a trecut imediat prin minte ce s-a întîmplat. M-am gîndit că mi-am lăsat pacientul cînd se afla la necaz, ca să pot vorbi franțuzește și ca să mă culc cu amanta... Nate se uita la Stern. N-am vrut niciodată să fiu pus în situația de a-ți spune chestiile astea.

— Acum mi-ai spus, zise Stern.

— Da.

Stătură o clipă în tăcere.

— Și cu Fiona cum s-a întîmplat ? întrebă Stern.

— N-am putut să ne înțelegem omenește. Ne-am luat fiecare cîte un avocat. Vom vinde casa. Acum, stăm

amîndoi aici și nu vorbim unul cu celălalt. O întreagă mizerie.

— Sincer, îmi pare rău, Nate.

— Mă rog, a fost o moarte naturală a căsniciei noastre. Cred că m-am îndrăgostit de fata asta, Sandy. Am vrut să fiu cu amîndouă. Sînt ca tipul din cîntec. Caut în locuri greșite. Dar acum cred că e ceva adevărat. Așa că o iau de la început. N-am altceva de făcut.

— Cum a reacționat Fiona ?

— Ei bine, din punct de vedere financiar o să mă lase la pămînt. Întotdeauna mi-a spus că așa o să facă și își va ține cuvîntul. Îmi pare rău că trebuie s-o spun. Are probe, într-adevăr. Apreciez faptul că m-ai avertizat. Se uită la Stern. Jenant al dracului, zise el. Avocatul mi-a spus că aș fi putut să economisesc o grămadă de bani scriind, pur și simplu, o scrisoare.

Stern ridică din umeri. Îi păru rău pentru Nate, gîndindu-se cum privise el înregistrarea și văzînd tot răul pe care-l făcuse. Asta chiar nu stătea în firea lui Nate, să provoace necazuri. În mod straniu, se simțea legat de Nate, de situațiile jenante în care se aflaseră, fără voia lor. Știa rușinea lui Nate, iar Nate o știa pe a lui de o mulțime de ani.

— Una peste alta, aș zice că e practică. Știi ce mi-a spus ? O să te dea gata. Că bărbații o cred încă atrăgătoare. E convinsă că, de îndată ce vom divorța, vor fi mulți tipi care vor alerga după ea. Te-a menționat de fapt și pe tine. După toate invențiile ei. Mai ai ceva de zis ? Nate izbucni în rîs, dar ceva din privirea lui Stern îl făcu să se oprească. Poți să faci ce vrei.

— Sigur că da, spuse Stern.

Nimic mai mult. Un moment neplăcut, dar se simțea obligat să nu intre în toate conspirațiile împotriva Fionei. Aveau convențiile lor, iar Stern simțea, din ceea ce îi spusese Nate, că el și cu Fiona aveau ceva de împărțit. Dacă așa era, el era de vină.

Stern îl conduse pe Nate spre ușă. Cînd acesta începu iar să se critice aspru, Stern își ridică mîna.

— Știu ce înseamnă să păstrezi un secret, Nate. Clara avea secretul ei, iar tu trebuia să-l păstrezi.

Nate stătu o clipă în așteptare. Mintea lui părea să lucreze în continuare. Stern se întrebă dacă nu mai exista ceva ce nu trebuia să-i spună, din datorie față de Clara. Nate parcă îi ghici gîndul.

— Nu știu cine a fost, Sandy, dacă te interesează cumva chestia asta.

Suna atît de indecent, că Stern fuse tentat să nege că ar fi fost curios. Dar sigur că nu acesta era adevărul.

— Mi-a spus, cu ani în urmă, că persoana respectivă știa problema. Era singurul lucru pe care aveam dreptul să-l știu. Legătura se terminase deja cînd a venit ea la mine. Nate se uită neajutorat la el.

— Presupun că a fost un bărbat. În zilele astea...

Ridică o mînă.

— Da, sigur, zise Stern.

Desigur. Elimină repede cealaltă alternativă.

Își strînseră mîinile. După ce plecă Nate, Stern se întoarse în solariu și luă șirul de fotografii de pe masa de joc. În capăt, era o poză de-a Clarei de pe vremea cînd era tînără. Era într-o bluză albă și o fustă plisată, cu o mînă pe pilastrul scării în spirală a casei lui Mittler. În zîmbetul ei se vedea o urmă de speranță care reușea să străbată la suprafață, în ciuda încercărilor de a rezista. Era război atunci și, chiar și la vîrsta de treisprezece sau paisprezece ani, Clara Mittler părea să aibă îndoielile ei în legătură cu viitorul.

Capitolul 40

Dacă te gîndeai bine, așa cum făcuse Stern de trei zile încoace, acesta nu era un furt. Nu din punct de vedere legal. Obiectul respectiv, seiful, se afla în mod legal în păstrarea lui, și nu a lui Dixon. Iar riscul de a fi dat în judecată, în orice caz, era nul ; nici Dixon, nici Silvia nu ar fi ales această soluție. Această acțiune era, pur și simplu, oportună. O păcălise pe Silvia, întrebînd-o ce e cu seiful. A o implica din nou, ținînd cont de hotărîrea fermă a lui Dixon de a nu ceda presiunilor Parchetului, ar fi însemnat să-i strice în mod nepermis relația cu soțul său. Soluția era dramatică, eficace și, dată fiind comportarea lui, Dixon o merita cu vîrf și îndesat. Dar, aflat acum în mașină împreună cu Remo, conducînd de pe șosea printre dealurile împădurite, presărate cu vestigiile unor reședințe vestite, Stern era copleșit de neliniști — nici o altă apariție în instanță nu îl mai speriase atît de mult. Măruntaiele și vezica urinară păreau că nu mai pot fi ținute sub control ; simțea un tremur traversîndu-i viscerele. Și dacă venea șoferul acela neamț, vînjos și reacționa cu violență ? Dacă era cumva alertată poliția și venea cu arme ? Stern se imaginase de cîteva ori pe sine și pe Remo în sînge, masacrați.

Remo își conducea vesel vechiul lui Mercury. Îl plăcea ceea ce face. Îi sugerase lui Stern să-l lase să facă treaba asta singur, dar asta ieșea din calcul. Dacă se ivea cineva, oricît de jenant ar fi fost, Stern ar fi putut da explicații, dar Remo singur ar fi intrat în bucluc. De fapt, riscurile — atît cît puteau fi prevăzute — erau minime. Cei doi Hartnell erau la club, Dixon la o partidă de golf, Silvia la piscină, iar duminică după-amiază nu mai era nimeni în

casă. Bucătăreasa și îngrijitorul aveau liber de la ora două. Șoferul era cu mașina, răcorindu-se undeva la umbră, prin preajma clubului. Atît timp cît vremea era bună — iar cerul senin — planul nu avea cusur.

Stînd la volan, Remo fuma o țigară și sporovăia întruna.

— N-am mai jefuit de mult case, spunea el. Asta de cînd eram mic. Nu prea ai cu cine să lucrezi. Spărgătorii sînt cam nebuni. N-am să uit niciodată, aveam aproape nouășpe ani, m-a luat un tip cu el într-un loc, pe malul rîului. Ce mai casă! Am scos ușa din țîțîni. Iisuse, ce chestii mai aveau și ăia în casă! Remo țocăi, ducîndu-și două degete la buze. Luăm noi cîte ceva din sufragerie și ce crezi că făcea tipul ăla, Sangretti, așa îl chema? Își dăduse jos pantalonii și își făcuse nevoile chiar acolo, pe covor. Zic: ce dracu' e asta? De-atunci, aud mereu de spărgători care fac chestii de astea. Dumnezeule, în casa unui om?

Prea nervos pentru a da un răspuns direct, Stern dădu din cap și, din cine știe ce motiv, se simți obligat să explice încă o dată că aceasta nu era o spargere. Casa era a surorii lui; era o glumă în familie. O lumină ironică apăru în ochii lui Remo. Nu avea nevoie să audă nici o scuză; știa cum stă treaba. Toată lumea avea nevoie de cîte ceva și proceda în consecință. Remo era unul dintre acei coțcari care nu cred că sînt mai răi decît mulți alții.

Simțind ce gîndea, Stern aproape că începu să se apere. Nu era unul dintre avocații aceia exagerat de eleganți care lucrau cu șișul la ei, numai pentru Băieți, și care erau plătiți în cocaină, opere de artă sau, așa cum auzise Stern cu ani în urmă, cu o bucurie adusă nevestei. Ca tînăr avocat, făcuse din cînd în cînd anumite lucruri pentru bani, unele atît de murdare, că nu voia să și le aducă aminte. Dar una dintre cele mai limpezi laturi ale caracterului său era dorința de a-i anunța pe clienți că nu se scaldă în aceleași ape tulburi ca ei. Josnicia acestei convingeri — și motivele ei dubioase — îl copleșiră acum cu o claritate tulburătoare: încă un aspect neatrăgător al sufletului lui. Aceste săptămîni de introspecții continue

semănaseră cu o etalare de bizarerii oribile pe care nu mai fusese niciodată obligat să le contemple.

Urmînd instrucțiunile lui Stern, Remo se înscrise pe șoseaua îngustă care trecea prin pădure și ducea la casa lui Dixon și a Silviei. Casa, ridicată cu mai bine de un secol în urmă, din piatră și mortar, se afla drept în fața lor, la o depărtare de vreo trei sute de metri, dincolo de terenul de tenis înconjurat, la rîndul lui, de gazon. În spatele casei lucea lacul Fowler, presărat cu bărci cu motor și iole.

— Drăguț, zise Remo.

Întoarse mașina și o parcă în așa fel, încît să fie oarecum camuflată de niște tufe sălbatice care creșteau din abundență pe marginea drumului. Vor intra, spuse Remo, înaintînd pe lunga alee cu pietriș. După ce vor găsi seiful, unul din ei va aduce mașina în fața casei. Niciodată să nu parchezi, îi zise Remo, acolo unde este simplu să fii observat. Stern primi aceste sfaturi în tăcere, observînd că Remo nu fusese impresionat de asigurările primite.

Merseră în spatele casei; Remo cercetă cu atenție locul. Cîțiva molizi albaștri răsăriseră pe pantă, iar aerul era împrospătat de apa limpede a lacului. În spatele curții interioare, grădinarii sădiseră anul acesta niște flori micuțe, de vară, majoritatea exotice, cărora Stern nu le știa numele. Privi în jos către lac. Hangarul pentru bărci era ceva mai jos, iar lîngă el, o căsuță pentru iarnă plină de echipament sportiv. Anul trecut, Dixon adăugase și un bazin îngust, ca un deget, strălucitor. Din verandă, Remo măsură casa în sus și în jos. Urmărindu-i privirea, Stern văzu că se uita la cablul electric și la cel telefonic, nu la arhitectura casei. Îl întrebă încă o dată pe Stern ce e cu alarma. Remo prinse cutia de racord și căută în buzunarul de la spate un briceag. Se chinui o vreme, apoi vîntură prin aer mănunchiul de fire tăiate.

— Asta e tot? întrebă Stern din partea cealaltă a curții.

— Da.

Remo intră prin verandă. Avea un ciocan cu el, vîrît, ca și celelalte ustensile, în diferite buzunare și acoperite de poalele cămășii lungi de velur. Pentru această zi, la la-

cul Fowler, Remo își pusese blugii și cizmele de cowboy. Stern se gîndi că seamănă foarte bine cu un spărgător bine legat, cu arme serioase și picioare crăcănate.

Remo scosese deja broasca, cu tot cu mînerul ușii, atunci cînd sosi și Stern pe verandă. Ușa din spate era asigurată și cu lanț. Remo întrebă dacă să-l rupă sau să spargă geamul. Varianta care era mai bună, răspunse Stern. Era important să arate ca o spargere, nu de dragul lui Dixon — el o să știe ce se întîmplase — ci de dragul altora. După ce o să fie descoperită spargerea, poliția o să întoarcă locuința cu susul în jos și o să vadă că nu lipsește nimic. Numai Dixon o să-și dea seama ce dispăruse, iar el nu era dispus să completeze o declarație cum că i se furase seiful. Lui Stern îi părea rău că o necăjea pe sora lui — ar putea să o anunțe, într-un fel, că el este implicat — dar o să savureze consternarea lui Dixon. Făcută pe propriul lui teren. Dixon o să se albească la față, o să fie cuprins de furie. Stînd în umbra verandei, Stern chicotea.

Remo își ridică o cizmă, își adună puterile și sparse ușa cu o lovitură puternică. Aceasta se deschise într-un nor de praf și de fărîme de tencuială, iar un geam se sparse.

— La dracu', făcu Remo.

Fereastra din spate se sfărîmase din cauza impactului cînd se deschisese ușa. Primul pas ieșise anapoda, se gîndi Stern fără să vrea.

Ca cea mai mare parte din casă, și vestibul era din piatră; zgomotul pașilor lui Remo răsunau pe dale. Se uita împrejur, cînd Stern îi arătă scara. Casa fusese construită prin 1870, avea eleganța epocii — tavane la înălțimea de aproape patru metri și structură etajată. În sufragerie era un mozaic circular, venețian, turnat peste piatră. Liniștea casei goale îi dădu lui Stern un tremur pe șira spinării. Se gîndi să se ducă la toaletă, dar voia să plece repede. Aceasta fusese o idee proastă, se gîndi el pe neașteptate. Groaznică. În mod sigur, ceva o să meargă rău. Remo era în salonul din față; admira piesele vechi, franțuzești și picturile de pe pereți, acuarele încadrate de rame voluminoase.

— Frumos, frumos, spuse Remo.

Bogăția casei, ieșind în evidență acum, cînd nu se afla nimeni aici, în afară de ei, îl impresionă și pe Stern.

Sus, intrarea în apartamentul stăpînului casei. Cu ani în urmă, Dixon pusese cap la cap cîteva camere, pentru a obține ceea ce voia, un dormitor de mărimea celor din Beverly Hills. Mai erau două băi, a ei și a lui. A lui Dixon, cea prin care mergeau, avea cadă Jacuzzi, de mărimea unui mic bazin de înot, și o saună lîngă duș. Dormitorul nu era foarte mare, dar era garnisit cu diferite aparate — interfoane, un telescop, un ceasornic vechi, un aparat de proiecție dirijat de o telecomandă aflată deasupra patului. O terasă, dincolo de ușile glisante, oferea o priveliște impresionantă a lacului. Pe partea patului unde dormea Dixon, noptiera era plină cu reviste economice și cu romane polițiste. Într-o scrumieră se aflau trei chiștoace. Stern se simți încîntat în mod straniu de posibilitatea de a spiona.

— Aici, îl strigă Remo. Intrase în dulapul de haine al lui Dixon și dăduse la o parte costumele. Ăsta e ?

Seiful se afla chiar acolo, cenușiu, mat, culoarea apei de mare sub un cer acoperit ; era întors, astfel încît se vedea discul de argint.

— Exact, răspunse Stern.

— Să mergem, zise Remo.

Stern se întoarse în cameră.

— O, Dumnezeule.

Remo împinse seiful pe ușă afară, dar îl lăsă imediat.

— Cred că are o tonă.

Se îndreptă și își frecă spatele.

— Ar fi trebuit să mai venim cu cineva.

Se uitară amîndoi la seif.

— E deschis, zise Remo.

Așezat în picioare, seiful avea ușița deschisă cît un lat de deget. Era evident că Dixon se uitase înăuntru, să vadă dacă Stern umblase la el sau nu. Sau fusese îndepărtat de acolo ceea ce căuta Parchetul ? Cu gîndul că seiful fusese golit, Stern îngenunche imediat și deschise larg ușa. Nu prea era lumină, dar se putea vedea înăuntru o grămadă de hîrtii împăturite în două sau în trei.

Stînd acolo în genunchi, simți vibrația ușii de la garaj chiar înainte să audă zgomotul.

— Dumnezeule.

Se ridică cu greu și alergă cîțiva pași înspre ușă, ca să asculte. Se uită la Remo.

— E cineva aici.

Auzi afară pietrișul scîrțîind, dar cînd ajunse la fereastră nu văzu decît aripa unui Mercedes tras în cel mai îndepărtat loc al garajului în care aveau loc patru mașini.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Stern.

Nu-și imaginase pe de-a-ntregul cît de umilitor o să fie. Era o încălcare flagrantă a bunei-cuviințe — de neiertat, inexplicabilă — să intri pe ascuns în casa cuiva.

— Ascunde-te, zise Stern.

— Să mă ascund ? întrebă Remo. De ce ? Lăsă o sprînceană în jos. Vrei să spui că asta nu e casa surorii tale ?

— Sigur că este. Dar prefer să nu fiu prins făcînd fapta asta prostească.

— Eu am fost prins, spuse Remo. De multe ori. Nu mă ascund niciodată. Poți fi împușcat. Stai jos. Nu scoate nici un sunet. Poate că nu vin sus.

Urmînd propriul sfat, Remo își luă unul din scaunele Ludovic al XVI-lea de lîngă biroul Silviei. Se așeză picior peste picior și zîmbi liniștit către Stern. Se căută în buzunar după o țigară, apoi se răzgîndi.

Remo avea dreptate, se gîndi Stern. Reacțiile lui erau juvenile. În special dacă era îngrijitorul sau șoferul, ar fi fost într-adevăr periculos să-i evite. Dar lui Stern i se făcuse pielea ca de găină. Dixon n-o să uite niciodată chestia asta. Avea să-l ridiculizeze, să-l amenințe — faptul că îl prinsese pe Stern *in flagrante* avea să fie folosit de fiecare dată cînd ar fi putut obține un avantaj din asta. Stern se furișă pe coridorul acoperit cu mochetă, pășind cu grijă, cu respirația tăiată, ca un personaj dintr-o pantomimă. Luînd în glumă sarcina pe care și-o asumase, se îmbrăcase tot în negru, în pantaloni marinărești și o cămașă de golf, din bumbac. Se trase în întuneric.

Auzi pașii bocănind pe dalele de piatră de jos, un zgomot care nu aducea cu cel scos de tocurile înalte ale unei

femei. Dixon o să fie violent ? Cu Stern era de obicei reținut, dar alta era situația acum. Dacă cineva s-ar ivi din întunericul casei sale, oare el cum ar reacționa ? Probabil că ar fugi. Dar așa era Stern, nu Dixon.

Pașii se apropiară de scară. Stern se trase în pragul uneia dintre uși. Oricine ar fi fost acolo, jos, se opri, apoi se îndepărtă. Inima începu să-i bată repede ; își aduse aminte de bucătărie. Coridorul îngust ce ducea la garaj ieșea chiar lîngă ea ; dacă persoana care intrase observase geamul spart, cu siguranță, o să cheme poliția. Stern ascultă cu atenție ; dacă auzea vreo voce vorbind la telefon, era hotărît să fugă. Se uită în jur, să vadă unde era — în biroul lui Dixon. Fax, computere, trei telefoane. Masa de scris veche era plină de hîrtii, iar jaluzelele, cine știa din ce motiv, erau trase. Pe canapea se aflau o pernă și o cuvertură. Dixon nu dormea prea bine, se gîndi el. Această cameră duhnea, mai mult decît restul, a miros acru de țigară.

Pașii se întoarseră. Apoi nu se mai auzi nimic. După cîteva clipe, își dădu seama că vizitatorul începuse să urce scările. Stern se trase și mai înapoi, așa încît să vadă numai cînd va apărea persoana respectivă. Acum ajunsese sus, dar Stern încă nu o zări. Apoi o văzu pe Silvia, în costum de baie și papuci de plajă, uitîndu-se primprejur, cu gîndul aiurea, murmurînd pentru sine însăși. Își ridică ochelarii în vîrful capului, peste coafura înaltă. Și ea, ca și Dixon, era foarte bronzată. Se îndreptă spre dormitorul în care se afla Remo.

Stern își înălță capul și, după încă o clipă de șovăială, o strigă pe nume pe sora lui.

Ea țipă — nu mult, dar un țipăt ascuțit, isterizat.

— O, Dumnezeule, exclamă Silvia. Își duse mîna cu unghii lăcuite la inimă, iar cu cealaltă se sprijini de perete. Respira cu greu. Sender, zise ea. Aproape că m-ai omorît.

— Iartă-mă.

— Ce Dumnezeu ?

Stern se gîndi să spună că venise să înoate. Dar era prea mult.

— Fur ceva, răspunse el.

Ea se gîndi doar o clipă.

— Seiful ?

El aprobă. Silvia se supără, căpătă o expresie profund iritată. Vorbi cu el în spaniolă, pentru prima oară după patruzeci de ani, poate : Ce este în seif ?

— *Qué es lo que contiene la caja de seguridad* ?

— *No sé*. Nu ştiu.

— *Esto es para ayudarlo* ? Vrei să-l ajuţi ?

Stern dădu din umeri.

— Cred că da, răspunse el în engleză. Trebuia oricum să fac asta.

— Stai o clipă. Vreau să discut cu tine despre toată chestia asta. M-am întors ca să iau o carte.

Se întoarse să se ducă spre camera ei, dar Stern o apucă de mînă. Acolo era un bărbat pe care îl luase cu el, îi spuse.

— O, Alejandro ! Dădu din cap a reproş. Sînteţi ca nişte băieţi, tu şi Dixon.

— E o treabă serioasă.

Scoase un sunet dezgustat. Refuză să creadă.

Stern o conduse jos, în sufragerie. Silvia îi oferi politicoasă ceva de băut, dar el ceru sifon. Ea apăsă cu papucul pe butonul de lîngă canapea, apoi îşi aduse aminte că e duminică şi se duse să-i aducă ea. Stern se uită prin sufragerie. Silvia şi decoratorul ei se chinuiseră să obţină un efect încărcat, aproape egiptean ; culorile erau întunecate, cu multe încrustaţii de aur pe ţesătură, iar în fiecare colţ era cîte o piesă de mobilier — scaune, draperii groase, cuverturi cu ciucuri, ornamentate, fără nici un motiv anume, cu voaluri. Pe o masă se afla o vază cu protee, plante de deşert cu o înfăţişare primitivă. Peretele cel mai îndepărtat al camerei era tot din piatră, la fel ca faţada casei ; acolo era şi un şemineu enorm, cu traverse de grosime dublă. Deasupra şemineului atîrna un tablou original, în ulei, al unui faimos artist spaniol — o femeie sălbatică, cumpărat cu ani în urmă de Dixon, cu ochiul lui pătrunzător. Iarna, ardeau aici buşteni groşi cît un trunchi de copac. Chiar şi acum mirosea a fum, după ce fusese aerisit.

— Ce s-a întîmplat cu bucătăria mea ? întrebă Silvia cînd se întoarse. Îi dădu paharul fratelui ei, privindu-l cu

reproș. Stern făcu una din mutrele lui, iar Silvia zîmbi, cu toate că mai dădea încă din cap. Sender, spuse ea, trebuia să-mi spui ce se întîmplă.

În absența ei, se gîndise tot timpul, hotărîndu-se să abordeze problema moderat. Procuratura declanșase o anchetă. Mai făcuseră și înainte asta, dar aceasta era un caz penal, iar ei păreau să aibă dovezi ale unor fapte dubioase ale lui Dixon. Ancheta devenise din ce în ce mai complexă, dar Dixon încerca să-și ascundă capul în nisip. Parchetul ceruse seiful, iar Dixon, în ciuda sfatului lui Stern, voia să-l ascundă, o manevră care i-ar fi prejudiciat nu numai lui Dixon, ci și lui Stern. Vorbea aluziv, sperînd ca sora lui să nu-și dea seama de pericolul real, dar ea pricepu.

— E în pericol de a fi închis ?

— Da, răspunse Stern.

Silvia era o femeie liniștită, micuță, fragilă.

Acum chiar arăta micuță, fiind în picioarele goale și fără pantofi cu toc. Își duse mîinile la piept, chinuindu-se să-și păstreze calmul. Spre marea lui surprindere, era și el pe punctul de a izbucni în plîns, de milă.

— Sînt îngrijorată, zise Silvia.

— Și eu.

— Habar n-ai, Sender. Își frînse mîinile. Dimineața, după ce se scoală, tușește cam o jumătate de oră. Secretara lui mi-a spus că e groaznic de uituc. Nu doarme. Se plimbă tot timpul de colo-colo. Sau pleacă în toiul nopții, Dumnezeu știe unde. Săptămîna asta nu s-a întîmplat o dată să doarmă acasă.

Ridică privirea către Stern; aceasta era o remarcă semnificativă, după toate aparențele, se referea la cu totul altceva decît programul de afaceri al lui Dixon.

— Încerc să-l ajut, dar el nu vrea.

— Evident. Mi-e teamă că nu va ieși bine din asta.

— Va ieși bine, zise Stern. E unul dintre oamenii care supraviețuiesc și înving în orice condiții.

Dînd glas acestor gînduri, fu izbit de faptul că aceste cuvinte se voiau încurajatoare. Nu-și dăduse seama pînă acum cît de profundă era teama lui pentru Dixon, chiar

dacă era copleşit de resentimente cînd îi preconiza victoria.

— Speram să vin şi să plec, fără să te implic şi pe tine.

— Nu o să-i spun, zise Silvia.

Stern îi cîntări spusele, dar rămase convins că ar fi fost o greşeală să o constrîngă pe Silvia să ia o atitudine tranşantă. Dixon avea dreptul la confortul căminului său.

— Nu e necesar.

— Îi spun doar dacă întreabă, se oferi ea.

— Sigur că va întreba cînd va vedea harababura din bucătărie.

— O să pun totul în ordine. Mîine. Dacă pot, chiar azi. Oricum, m-ar surprinde să-şi petreacă [illegible]ra acasă.

Se uită din nou la covor. Cu ani în urmă, înainte să-l dea Silvia afară din casă, Dixon nu s-ar fi întors. Avea un apartament în oraş, unde spunea că se mai duce şi, fără îndoială, acolo se şi ducea, însoţit de tinere. De cînd se împăcaseră, Dixon părea să păstreze o minimă decenţă, dedicîndu-se acestor practici în timpul orelor de birou sau al ieşirilor din oraş.

— Situaţia e enervantă, spuse ea.

Stern murmură cîteva cuvinte la adresa lui Dixon, în legătură cu surmenajul lui, dar îşi dădu seama că asta nu ar fi liniştit-o deloc.

— Îl întrebi unde se duce ?

— La lucru. Zîmbi, încordată. Fireşte, nu răspunde nimeni cînd dau telefon acolo.

— Înţeleg. Stern făcu o pauză, apoi continuă : Sper să treceţi cu bine prin asta. Ar fi groaznic să vă despărţiţi iarăşi.

Silvia făcu o grimasă.

— Nici vorbă. M-am obişnuit. Zîmbi în acelaşi mod, uşor, amar. După cum ştii, nu asta a fost singura noastră dificultate.

Stern se uită la sora lui, fără să înţeleagă.

— O, ştiai. Şi Clara ştia. Ea ţi-a spus ; ştiam că o să-ţi spună. Eşti elegant, Sender, dar nu e nevoie să te prefaci.

— Nu mă prefac, zise Stern.

— Cu adevărat ?

— Cu adevărat.

— S-a întîmplat de mult, spuse ea, dînd din mîinile ei subțiri, întunecate.

Era gata să părăsească subiectul, dar vedea că Stern se afla în încurcătură, așa că spuse direct adevărul.

— Mi-a venit acasă bolnav. Mi-a fost teamă că m-a contaminat și pe mine. Era oribil.

— O boală ?

— O infecție. Înțelegi ce vreau să spun.

Capul îi vuia, iar gîtul și pieptul i se contractară. Totuși, puse întrebarea, știa că era cazul.

— Herpes ?

Gura i se căscă puțin și atunci, spre uimirea lui, văzu că Silvia zîmbea — într-un mod reținut, mai mult o grimasă. Nu o să vadă niciodată prin el, n-o să-l înțeleagă niciodată. Numai din partea lui Stern putea să suporte acest lucru, dar dacă el insista, avea să găsească hazul din suferința trecută. La urma urmelor, frații mai mari aveau totdeauna dreptul să te necăjească.

— O, Sender, îi zise ea, mucalită ca o fetiță, ai știut tot timpul.

Capitolul 41

În cele din urmă, Remo coborî scara. Adusese și seiful cu el, mergea crăcănat, coborîndu-și întîi un picior, apoi celălalt. Mergea greu. La un moment dat, se opri și lăsă seiful jos. Își aprinse o țigară ; coborînd treptele, rămase cu un Marlboro în colțul gurii și cu un ochi închis, din cauza fumului. De unde era așezat, Stern îl văzu venind, dar nu făcu nici o mișcare și nu scoase nici un cuvînt. Era în stare să se miște, fără nici o îndoială ; dar nu-i mai păsa. Poate o să rămînă aici, cu mîinile încrucișate, pentru tot restul vieții. Nu avea nici o senzație mai puternică, doar că nu se mai simțea el însuși. Capul îi vîjîia, brațele îi atîrnau inerte ; era copleșit de sentimentul unei deosebiri, al unei diferențe. Un alt om — nici mai bun, nici mai rău — dar un altul va pleca de aici.

— Te-am auzit vorbind pe hol, zise Remo cînd sosi.

Știa că prezența lui nu mai constituia un secret.

— Da, sigur, zise Stern, Remo Cavarelli, Silvia Hartnell.

Silvia își înclină capul către bărbatul care îi spărsese casa.

— Mergem ? întrebă Remo.

— Sender, nu te simți bine ?

Nu era prima oară cînd îl întreba.

— Mă simt foarte bine.

Reuși să schițeze un zîmbet. Vocea lui îi păru ciudată, slabă. Era ca și cum spiritul i-ar fi părăsit trupul și îl cerceta pe dinafară.

— Mai luăm chestia asta ?

Remo arătă seiful de la picioarele lui. Aducîndu-și aminte despre ce vorbea, Stern avu iarăși zîmbetul acela abia schițat.

— A, da.

Remo plecă spre mașină. Silvia ieși și ea, să dea un telefon. Era un pompier care lucra în vecinătate, poate disponibil duminică, pentru a repara bucătăria.

Stern fu lăsat singur cu seiful. Era într-adevăr extraordinar, se gîndi Stern, că vorbise cu Silvia în spaniolă — ar fi fost în stare să pună pariu pe orice că nu ar fi putut să termine o propoziție. De-a lungul anilor, se mai întîmplase să vină la el la birou cîțiva domni *latino*, de obicei cubanezi ce aveau nevoie de un avocat care să cunoască ambele limbi. Și, desigur, în anii '70, mexicanii aceia sărmani, arestați de-a valma pentru trafic cu heroină, oameni triști, analfabeți, mestecînd *chingas* și implorîndu-l pe Stern să ia și cazul lor. Stern refuzase întotdeauna astfel de clienți. Nu drogurile îl enervau; era vechea lui frică de a nu fi luat drept ceea ce se temea că era de fapt, cineva care nu aparținea acestori locuri. Dar își dădea seama foarte clar, ținînd la distanță gînduri și mai stăruitoare, că vremea acestor atitudini dispăruse. Acei clienți ar fi bineveniți de acum înainte. Era sigur că putea să-și amintească limba uitată.

Își luă sifonul și îl gustă. Silvia spusese că el știuse tot timpul. Voise să spună altceva, desigur, dar, stînd singur acolo, se întreba dacă sensurile nedorite nu erau și ele corecte. O parte din el fusese tot timpul stăpînită de adevăr; avea încredere în fapte. Dar cu o altă parte — tăcută, dar totuși cunoscută lui — își evalua prejudiciile. Dacă ar fi putut prevedea, asta n-ar fi fost posibil numai cu un al șaselea simț care face ca aceste coșmaruri — cele mai rele coșmaruri — să devină realitate. Era clar acum, Clara nu îndrăznise să spună *cine* fusese mai mult decît *ce* se întîmplase. Alegerea amantului nu fusese întîmplătoare; nu ar putea fi niciodată convins de contrariu. Clara își cunoștea prea bine soțul. După aceea se înspăimîntase chiar și ea de dușmănia feroce de care începuse să fie stăpînită. Asta nu voia ea să dezvăluie. Ei bine, cel puțin nu îl înșelaseră simțurile. Clara nu se mai întîlnise cu

Dixon după ce acesta se întorsese la Silvia. Trebuia să fi fost dezgustată de el. Și de ea însăși. Ce se întîmplase între ei ? Ce discutaseră ? Ajunse în același punct, simțind că e mai bine să nu știe.

Stern se aplecă și puse vîrful piciorului pe ușa seifului. Era tot deschisă ; o deschise larg cu talpa pantofului. Teancul de hîrtii era acolo. Și de ce să nu fie ? se gîndi el. Se putea acomoda cu orice.

Se mai aflau acolo două coli de hîrtie imprimate, pline de toner, împăturite în patru. Cînd le scoase din seif, căzură și alte lucruri care se aflau printre documente : două cecuri și două pătrate cenușii de celuloid în care Stern recunoscu niște fișe de microfilm.

— Telefoanele nu merg, zise Silvia, întorcîndu-se în camera de zi ; era profund enervată. Cum dau de el ?

Atunci se întoarse Remo.

— De cine ? întrebă el. Cine să vină ?

Remo avusese destul timp să se gîndească la situație și, avînd în vedere toate acestea, dorea să plece înainte să apară stăpînul casei. Silvia îi explică dificultatea în care se afla ; plecară împreună, Remo ducîndu-se să lipească firele de telefon. Între timp, Stern se uită prin hîrtiile din seif. Primul se întoarse Remo, apoi veni și Silvia.

— Vine încoace, zise ea.

Părea consolată de gîndul că bucătăria va fi aranjată imediat.

— Ei, hai să mergem, spuse Remo, gîndindu-se să plece mai repede.

Se aplecă să ia seiful. Stern și sora lui îl urmară prin holul de piatră. Stern ținea în mînă toate hîrtiile din seif. Silvia îndepărtă paravanul și, la rugămintea lui Remo, deschise ușa din spate, acolo unde era parcată mașina acestuia. Orbit de lumina soarelui, se uită la Remo cum îngenunchează, pentru a așeza seiful pe blana de puma, care era așezată pe podeaua mașinii. Acesta se îndreptă apoi, respirînd din greu, și își scutură mîinile de praf. Pe la tîmple îi curgea un firișor de transpirație.

— Dacă stau să mă gîndesc bine, zise Stern pe neașteptate, cred că o să-l lăsăm aici.

Remo rămase cu gura căscată, lăsînd să i se vadă dinții stricați.

— Remo, vrei să pui seiful la loc, te rog ?

— Nu, zise acesta, nevenindu-i să creadă.

— Te rog.

Adoptase, fără se vrea, o atitudine autoritară. Remo se uită nesigur la el, nedorind să facă ce i se spusese, dar, totodată, fără să vrea să mai obiecteze. Stern se întoarse către Silvia.

— Îl ducem la loc. Nu e nevoie să spui nimic.

Și ea păru derutată, dar, la fel ca și Remo, nu știa cum să reacționeze la această schimbare de atitudine.

— Foarte bine, le spuse Stern.

Se întoarse în casă, spunîndu-i lui Remo să aducă seiful în camera de zi. Stern ținea în mînă toate lucrurile din seif. Se așeză pe canapea și le întinse pe o țesătură de mătase, ca să le așeze în ordinea în care la găsise. Primele fuseseră cele două copii, apoi fișele de microfilme și, la urmă, cele două cecuri, unul vîrît în celălalt. Se mai uită în ele o dată. Primul era emis de Dixon în favoarea MD Clearing Corp, în valoare de două sute cincizeci și două de mii șase supte patruzeci și șase de dolari. Era și o notă : „Debit A/c 06894412" ; cu siguranță, numărul contului Wunderkind. După acest cec obținuse procuratura o copie de microfilm de la banca lui Dixon, după cum îi spusese Sonny la Dulin.

Celălalt cec, pe care îl examină Stern mai pe îndelete, era imprimat pe o hîrtie verde, folosită de Banca River National ; era tras asupra contului de investiții al Clarei și emis în favoarea lui Dixon Hartnell. Suma, înscrisă în cifre și litere, opt sute cincizeci și una de mii o sută nouăzeci și opt de dolari. Stern ținea cecul în mînă, dominat de emoția puternică pe care i-o mai trezea încă atingerea proprietăților Clarei. Împături la loc cele două cecuri și le vîrî împreună cu fișele de microfilm în cele două foi imprimate, respectînd urma lăsată de îndoitura precedentă. Cele două foi de hîrtie reproduceau prima și ultima pagină din cererea de deschidere a contului Wunderkind, acolo unde apăreau toate informațiile în legătură cu solicitantul — nume, adresă, numărul asigu-

rării sociale. Pe ultima pagină, după zeci de paragrafe care cuprindeau clauzele de imputare şi de exonerare a răspunderii, clientul executase contractul. Înainte de a pune hîrtiile înapoi, în seiful aşezat de Remo la picioarele lui, Stern mai aruncă o privire pe ultimul rînd, acolo unde se semnase cursiv Katherine Stern.

Capitolul 42

Desigur, acum nu era mai fericit. Mare parte din lucrurile aflate în ultimele zile îl lăsaseră mai derutat decît oricînd. Dar reînviase cumva vechea lui pornire de a se distruge muncind. De curînd, îi revenise obiceiul de a fi primul la birou, iar în ultima săptămînă mai luase alte trei cazuri importante — un caz în care un membru al unei societăţi comerciale încheiase afaceri în nume propriu ; o fraudă anchetată de Washington şi un altul în care proprietarul unui depozit de deşeuri era susceptibil de a fi învinuit de omor prin imprudenţă. Asaltaţi din toate părţile, Sondra şi Raphael se plîngeau că duceau lipsă de mînă de lucru. Dar Stern era şi el pe poziţii. La birou, se simţea plin de energia şi relaxarea care îi lipsiseră mai înainte. Truda unui om de lume ! Alergatul de colo-colo, zbîrnîitul telefoanelor, licărul de lumină în disputa dintre oameni şi legi. Domnului Alejandro Stern îi plăcea la nebunie viaţa de avocat. Clienţii lui, clienţii lui ! Nici un cîntec de sirenă n-ar fi fost la fel de irezistibil ca un telefon de la cineva aflat la ananghie într-o secţie de poliţie sau de la un om de afaceri cu un agent IRS la uşă, ceea ce se întîmpla mai des acum. De fiecare dată, era cuprins de un fel de înfierbîntare : „Să nu vorbeşti cu nimeni. Vin imediat acolo".

Ce se întîmpla ? Ce era cu devotamentul acesta nebun pentru oameni care se sustrăgeau de la plata onorariilor, care dădeau vina pe el în clipa în care cazul era pierdut, care îl minţeau sistematic, îi dădeau informaţii trunchiate şi îi ignorau sfaturile ? Aveau nevoie de el. Aveau nevoie de el ! Aceşti indivizi slabi, prejudiciaţi, caraghioşi cereau ajutorul lui Alejandro Stern, pentru a se descurca în viaţă. Se întrezărea un dezastru. Apărea un impediment. Dădeau

năvală în biroul lui și îi înjurau de toți sfinții pe tovarășii lor care se dădeau după cum bate vîntul. De îndată ce se potoleau, își ștergeau ochii și așteptau patetici ca Stern să le spună ce aveau de făcut. El își scotea un trabuc. „Ia să vedem", zicea netulburat.

Luni după-amiază, găsi un moment pentru a-l suna pe Cal.

— Voiam doar să te anunț că problema cu cecul a fost rezolvată.

— A, da ? întrebă Cal.

Așteptă.

— Așa că, dacă ești drăguț, Cal, anunță-i pe prietenii noștri de la Banca Națională River că totul este bine și mulțumește-le pentru cooperare.

— O să-i anunț, zise Cal. O să-i anunț. Își drese glasul. Pot să te întreb care a fost treaba ?

— O chestie complicată, răspunse Stern.

— Mă refer la beneficiarul cecului.

— E greu de spus acum, zise Stern, chinuindu-se să aibă un ton sincer. Dar i-am dat de capăt problemei, Cal. Să n-ai nici un dubiu. Îți mulțumesc mult.

— Înțeleg, spuse Cal.

Sigur că era supărat. Se aștepta la mai multă recunoștință și încredere din partea lui Stern, dacă nu din alt motiv, atunci măcar din curtoazie profesională.

În seara aceea, cînd se întoarse acasă, găsi o geantă de umăr imensă în antreu. Se aplecă să-i studieze eticheta. Se întorsese Marta. Ea călătorea de obicei cu un rucsac și o geantă diplomat, bagajul vieții ei variate.

Nu era în casă. După ce o strigă și o căută peste tot, o urmări prin ferestrele solariului cum discuta însuflețită cu Fiona peste gardul viu. Marta asculta cu mult mai mult interes decît îi arăta ea de obicei vecinei lor. Stern îndrăzni să iasă și el. Cînd îl văzu, Marta alergă să-l îmbrățișeze, iar Stern, printr-o logică ciudată, se duse înspre gardul viu, luă mîna bronzată a Fionei și o sărută. Ea era în hainele pentru grădinărit, cu cîteva frunze în părul înfoiat și se înroșise la entuziasmul lui Stern.

— Ce grozav arată ! exclamă Fiona, arătînd-o pe Marta care era în obișnuita ei rochie, lungă pînă la podea și lipsită de formă.

Fără îndoială că Fiona nutrea convingerea intimă că Marta era îmbrăcată ca una dintre femeile care alergau după vagoanele de tren prin prerie.

— Tocmai îi împărtășeam ultimele noutăți Martei, zise Fiona.

— A, da ? întrebă Stern cu un presentiment.

— În legătură cu Nate și cu mine, spuse Fiona hotărîtă.

— A, da. Mi-a spus Nate. Îmi pare rău, Fiona.

— Probabil că e mai bine că ne-am despărțit.

La fel ca mulți alții, care trecuseră printr-o întîmplare nefericită, și Fionei i se părea că-i pria despărțirea — era mai vioaie decît te-ai fi așteptat.

Marta o pornise către casă. Stern povesti cum se poticnise de bagajul ei.

— Am de gînd să stau aici o vreme, îi spuse ea. Mi-am dat demisia.

— Da ? o întrebă taică-său. Chiar așa ?

— Cu preaviz de o lună, dar am un concediu de luat. Mă mai duc luna viitoare, să văd ce mai am de strîns de pe-acolo. Ultima oară cînd am venit, am văzut cît de extenuată era Katy și am priceput că ea va avea un copil, iar eu sînt la o mie trei sute de kilometri distanță, fără nici un motiv. De ce m-am chinuit să iau examenul de admitere în barou în patru state, dacă nu mă duc acolo unde vreau eu ? O să-mi găsesc o slujbă aici. Te deranjează ?

— Aș spune că nu.

Fiona repeta încontinuu : Minunat, minunat — ce bine era pentru amîndoi. Stern se trezi că dădea aprobativ din cap.

— Trebuie să o sun pe Kate, spuse Marta. O să le fac o vizită mai tîrziu. Vrei și tu să vii ?

— Nu în seara asta, zise Stern prompt. Spune-i însă lui Kate că vreau să luăm cina într-o zi, săptămîna asta, cu ea și cu John.

— Dumnezeule, zise Marta, pari atît de serios.

Își dădea seama că era. Stern nu răspunse, iar Marta alergă în casă. O priviră amîndoi cum mergea.

— Crezi că are de gînd să stea aici ? întrebă Stern.

— Așa se pare.

— Vai de capul meu.

Gîndul la prezența Martei, a vitaminelor și sărurilor ei în locuința lui îi provocă un moment de consternare. Între timp, Fiona se trăsese puțin mai aproape de gardul viu.

— Cred că ești groaznic de înfuriat pe mine, zise ea încet.

— Deloc, Fiona. Adevărul e că am primit ceea ce am meritat.

— Am încercat să te avertizez în seara aceea. Atunci cînd s-a întors Nate. Crede-mă. Îl cercetă cu privirea. A trebuit să spun ceva, Sandy cînd a găsit scrisoarea. M-ai pus într-o situație oribilă. Și n-am putut *suporta* să-i spun nemernicului că respect căsnicia noastră, în vreme ce el nu dădea doi bani pe ea. Dar știi ce a fost cel mai rău ? Cînd i-am spus povestea aceea caraghioasă, am văzut că de fapt se bucura. Îți vine să crezi ? Fiona dădu grav din cap. De ce sînt eu așa de stupidă ? îl întrebă ea pe Stern și se uită la el pentru o clipă, ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

Stătea acolo, în grădina casei ei, chiar lîngă linia de demarcație a proprietății, pierdută fără speranță în mizeria propriei ființe și a faptului că face atît de des, ca oricine altcineva, aceleași greșeli.

— Apropo, se jura pe toți sfinții că medicamentele alea nu erau ale lui, spuse Fiona. Zicea tot timpul că erau pentru un pacient. În cele din urmă, mi-a spus că, dacă nu îl cred, să vorbesc cu celălalt medic care se ocupa de acest caz. Ghici cine era.

Stern își ridică mîinile, în semn că habar n-avea.

— Peter.

— Peter ?

— Fiul tău. Ce coincidență !

Se înnoptase de-a binelea. Acum, la mijlocul lui iulie, erau mii de gîze care zbîrnîiau prin aer și te pișcau. Stern se plesni undeva lîngă ureche, gîndindu-se la privirea de despărțire a lui Nate. Era evident că îi ascundea ceva. Stern își dădu seama că avusese tot timpul dreptate. Aproape că gemu la gîndul unei alte discuții explicative. Poate că nu era necesară cu Peter.

— Oricum, îmi pare rău, zise Fiona.

— Fiona, eu trebuie să-mi cer scuze. Așa cum ai zis, te-am pus într-o situație dificilă. Apreciez discreția ta, atunci cînd ai vorbit iarăși cu Nate.

— O, la dracu', mi-am dat seama cum stă treaba. Nu voiam să-i mai dau satisfacție.

Era încruntată și dădea tot timpul din cap, copleșită de divorț, de ea însăși, de diversele, dar importantele cedări pe care i le cerea viața.

— Oricum, spuse Stern, îmi pare rău că ai fost victima stării mele psihice.

— A, n-a fost așa de rău.

Ridică privirea, timidă, tracasată, cu ochii ei creionați, o femeie drăguță, de cincizeci de ani, în hainele ei de grădinărit, cu o expresie evazivă, cuceritoare, adoptată în preajma băieților.

— Într-un fel, mi-ai dat încredere.

Descumpănit de remarcile ei în legătură cu Peter, nu se putu totuși abține să nu izbucnească în rîs.

— Ești generoasă, Fiona.

— A, sigur, mai zise ea încă o dată.

Îl cîntări gînditoare, se vedea după ochii ei strălucitori, galbeni, că meditează. Dar putea să vadă că erau fiecare pe drumul lui. Vasul lui și cel al Fionei se îndreptau spre canale diferite. Tactul lui, prima oară după mult timp, nu îl înșelase — cu adevărat, era din ce în ce mai mult el însuși. Mișcat de toate acestea, se întinse, luă mîna murdară a Fionei și o sărută în podul palmei.

— Iar plecăm, zise Fiona. Își dădu ochii peste cap și se îndepărtă. Stern o strigă : să-l anunțe, ori de cîte ori ar putea să o ajute. Ea făcu un gest curajos, apoi se opri lîngă treptele cenușii de la intrarea din spatele casei. Știi că nemernicul ăla s-a lăsat de băut ? îl întrebă ea pe Stern de la acea distanță, apoi mai dădu o dată din cap, înfuriată, și trase ușa după ea, cu puterea provocării, a resentimentului și a întregii ei personalități.

În bucătărie, Marta punea receptorul în furcă.

— Ce face sora ta ? întrebă Stern.

— Nu prea bine. Se pare că e foarte încordată. Mi-a spus că John a depus mărturie în fața marelui juriu săptămîna trecută.

— Am aflat și eu. Am vorbit astăzi cu Tooley.

Marta îi ceru o descriere a mărturiei lui John. Nu voise să o întrebe pe Kate.

— Conversația mea cu Mel a fost așa cum te-ai fi așteptat. Foarte evazivă. A insistat să-mi spună că el nu s-a aflat în sala marelui juriu — ca și cum eu mi-aș fi închipuit că fusese. Totuși, se pare că lucrurile s-au desfășurat așa cum ne-am așteptat. John a dat vina pe unchiul tău : Dixon a făcut toate comenzile ; John le-a înregistrat, fără să se gîndească la semnificația lor.

— A, făcu Marta.

— Da, într-adevăr.

— Și cu seiful ?

— Nu îl am, spuse Stern simplu.

— Ai vorbit cu unchiul Dixon ?

— Nu.

— Ai idee ce are de gînd ?

— Uneori, da. Apoi nu mai știu.

— L-ai anunțat că vei depune mărturie mîine, nu-i așa ?

Stern spuse că da.

— Mai bine ai face-o. Trebuie să te distanțezi de el. Femeia aceea, Sonia sau cum o cheamă, va cere scalpul tău, iar judecătorul Winchell s-ar putea să i-l dea.

— Da, zise Stern.

Se gîndise și el la asta.

— Și atunci ? întrebă Marta.

— O să vedem.

Stern se duse în capul celălalt al bucătăriei și o luă pe fiica lui în brațe.

— Du-te la Kate. Spune-i că ți-ai schimbat locuința. Sînt sigur că va fi încîntată.

— Și tu, chiar nu te superi că s-a întors acasă fiica ta cea zăpăcită ?

Stern o sărută. Se gîndi la Peter, la John și la Kate. La Dixon. La Clara.

— Te vei simți ca acasă, îi spuse el.

Capitolul 43

Nu era încă șapte cînd Stern sosi la birou marți dimineața. Îi lăsase Martei un mesaj, propunîndu-i să vină în după-amiaza respectivă în oraș, pentru a pune la punct ultimele detalii ale apariției lui în fața marelui juriu, peste două zile. Îi auzise telefonul seara trecută, tîrziu, dar nu se ridicase să-i răspundă. Trecuse încă o zi, fără să afle ultimele știri de la Kate și John.

Trecînd de ușa de la intrare, Stern se opri. Un zgomot ? Simțea că ceva e în neregulă. Se îndreptă către ușa biroului său, care de obicei stătea închisă, dar acum era crăpată. Din prag, o deschise larg. Dixon dormea pe canapeaua de culoare crem. Îmbîcsise aerul cu țigările și respirația lui de om adormit.

Seiful se afla lîngă el, pe covor.

Stern se strecură ușor către masa de lucru. Lucră aici un sfert de oră, pînă cînd sună un client, cel cu ancheta de la depozitul de deșeuri, un individ pîntecos, Alvin Blumberg. Alvin era unul dintre acei tipi plini de păcate, dar paralizați de frică ; voia să audă ceea ce nu avea să i se spună niciodată — că o să fie liber. Stern îl ascultă pe Alvin cum pălăvrăgea, plîngîndu-se de procurori, de partenerii de afaceri, de lipsa de înțelegere a soției. După cîtva timp, întrerupse convorbirea. Trebuia să-l prezinte Sondrei. Cînd puse receptorul în furcă, îl văzu pe Dixon stînd în capul oaselor, întinzîndu-se, căscînd, frecîndu-se la ochi. Purta o cămașă simplă de bumbac și o pereche de pantaloni bufanți ; în jurul gîtului avea un lanț greu de aur ; își căută țigările în buzunarele cămășii.

— Cît e ceasul ?

Stern îi spuse.

— Trebuie s-o sun pe Silvia. Te superi ?

Stern împinse telefonul spre colțul biroului și îl privi pe Dixon cum vorbea cu soția : venise la Sandy, trebuia să se uite peste niște hîrtii, fusese aici toată noaptea.

— E chiar aici lîngă mine. M-a găsit dormind. Întreabă-l. M-ai găsit dormind, nu-i așa ?

Dixon întoarse receptorul. Stern, nedorind să-i fie paravan pentru o noapte petrecută Dumnezeu știe unde, bălmăji în direcția respectivă cum că Dixon dormise aici.

— Vezi ?

Dixon revăzu programul lor comun, fiecare întîlnire, fiecare persoană pe care urma să o vadă.

— Te iubesc, zise Dixon către sfîrșitul convorbirii.

Stern se uită la el : bronzat, mustăcios, cu pielea flască. Părul lui buclat începea să se rărească. Începea să-și arate vîrsta, dar încă dădea o notă pămîntească conversației lui cu Stern. O dată cu trecerea anilor, Dixon și Silvia păstraseră atracția lor unul pentru celălalt, la care se adăuga, fără îndoială, și diminuarea interesului lui Dixon pentru alte aventuri. Ca de obicei, recunoașterea acestui fapt îl impresiona pe Stern. Oricît de imatur era din punct de vedere emoțional, Dixon nu mințea cînd îi spunea Silviei că o iubește. După ceea ce aflase duminică, Stern s-ar fi așteptat să fie înfuriat de această schimbare de atitudine tipică de-a lungul anilor, dar nu avu nici o reacție, apoi fu cuprins de dor, de o adevărată invidie — soția lui murise.

— Vrei să te duci să iei ceva pentru micul dejun ? îl întrebă Dixon.

Puse receptorul la loc.

— Ce mi-ai adus, Dixon ?

— Voiai seiful ? Iată-l. Ești fericit acum ? S-au rezolvat toate problemele ? Parchetul vrea, de asemenea, să dau o declarație că n-am umblat înăuntru.

— Păi, atunci dă-o.

— Cum aș putea să fac asta ?

— Vrei să vezi ce este înăuntru ?

— Dimpotrivă. Îți spuneam numai.

— Vreau să te uiți.

Seiful era în fața lui ; Dixon îl deschise. Căută înăuntru și scoase o singură foaie de hîrtie pe care o puse pe birou. Era cecul lui Dixon, împăturit în patru, emis

pentru a acoperi creditul contului Wunderkind. Stern își căută ochelarii și studie demonstrativ documentul.

— Altceva ?

— Știi la ce dracu' te uiți ?

Dixon renunțase la toate manierele lui civilizate. Acum era el însuși, agitat și grosolan.

— Cred că înțeleg importanța acestui cec pentru Parchet.

Dacă ar fi predat fie și numai hîrtia asta, Sonny Klonsky l-ar fi acuzat pe Stern de și mai multă rea-credință, pentru că nu scotea din seif decît ceea ce știa că ajunsese deja la cunoștința lor. Desigur, rămînea între ei o nemulțumire secretă — nu o să fie în stare să-i spună lui Sennett peste ce dăduse ea.

— Cei de la Procuratură par să creadă că se află pe undeva niște documente cu privire la cont.

— *Se află* ? întrebă Dixon cu zîmbetul lui șiret.

Sublinie timpul prezent.

— Ăsta ar fi cel mai prostesc lucru, Dixon.

— Ei, într-un fel sînt de acord. Mai întîi, le-am dat foc, după aceea m-am răzgîndit și asta este tot ce am putut salva. Arătă cecul. N-au de ce să se plîngă. Vor avea capul meu pe tavă, dacă pun mîna pe ăsta.

— Presupunînd că nu l-au obținut deja, zise Stern.

— De unde ar fi putut să-l obțină ?

— E posibil ca asta să fi căutat ei prin citațiile de la bancă.

Meditînd, Dixon făcu următorul raționament : de ce să se mai chinuie cu seiful, dacă puteau stabili că el controlează contul Wunderkind ? Chestiune de tactică, îi explică Stern. Faptul că Dixon ascunsese documentele constituia dovada deplină a vinovăției sale.

— Vrei să spui că am căzut într-o cursă ? întrebă Dixon.

— Așa se pare, răspunse Stern.

Își ținea mîinile împreunate. Era complet stapîn pe situație. Nu dăduse niciodată o reprezentație mai bună. Dixon își mîngîia gînditor barba. Oftă, își trase nasul ; dădu din cap.

— Crezi că ar trebui să-mi recunosc vinovăția, nu-i așa ? Asta mi-ai spus ultima oară.

— Dacă ești vinovat, e o alternativă care merită să fie luată în considerare.

— Și ce se va întîmpla cu mine ? Ce mă sfătuiești să fac ?

— Înțelepciunea comună spune să încerci să-ți cumperi libertatea. Să obții o amendă mai mare și o perioadă mai scurtă de privare de libertate.

— Cam cît de lungă ?

— În ziua de azi ? Avînd în vedere pedepsele federale, probabil trei ani.

— Și după cît timp pot fi pus condiționat în stare de libertate ?

— Nu există așa ceva în sistemul federal.

— Iisuse !

— Foarte dur.

— Și am votat cu republicanii, zise Dixon. Făcu o grimasă. Cît trebuie să dau ca să obțin acest termen de trei ani ?

— Nu-ți pot spune decît cu aproximație, Dixon. În mod sigur, milioane. Dumnezeu știe cît vrea Stan Sennett să scoată de la tine. Probabil o mare parte din acțiunile tale de la MD. Te va costa foarte mult.

— Hm.

Își frecă iarăși bărbia. Apoi, în mod cu totul imprevizibil, zîmbi.

— Nu pot confisca ceea ce nu găsesc, nu-i așa ?

Gîndul la ceea ce era ascuns în Caraibe păru să-l întărească momentan pe Dixon. Silvia era pusă la adăpost de nevoi. Stern îi înțelese raționamentul.

Dixon își aprinse o țigară.

— Dixon, dacă nu te superi, aș avea o imagine mai clară a poziției de pe care vom negocia dacă aș ști ce anume a ieșit la iveală.

— Știi deja, spuse el, dar recapitulă totuși, pe scurt : fusese informat că era o cerere considerabilă la Chicago și sunase imediat la biroul de comenzi din Kindle, pentru a cumpăra ceea ce se cerea la Chicago. Descrise cum folosise contul pentru erori și contul Wunderkind, pentru a-și depune acolo profiturile. Al dracului de deștept, încheie Dixon, dacă pot să spun chiar eu asta.

— Și, Dixon, cu contul acela — Wunderkind — ce era ?

— Contul unei corporații, l-am deschis special pentru asta.

— Și care a fost rolul lui John în toată chestia asta ?

— John ? John e un imbecil. A făcut ce i-am spus eu. John ar crede că plouă, dacă te-ai urina pe fața lui.

Dixon se uită la țigara lui și bătu din picior; purta pantofi italienești, din piele. Părea să se simtă în largul său.

— Un om cu averea ta, Dixon. Este...

— A, să nu începi cu morala, Stern. Așa e piața, nu ? Acolo ne mîncăm tinerețile. Cu toții. Rahat, clienții ni le mănîncă — ăia care știu cum stau lucrurile. Umanitatea din junglă. M-au prins asupra faptului. Vreau să merg mai departe. Vreau să scap de chestia asta. Își lovi genunchii unul de celălalt și se uită fix la cumnatul său — bădăran, plin de viață, încă arătos, Dixon Hartnell, colosul piețelor. Vreau să îmi recunosc vinovăția, spuse.

Stern nu răspunse.

— E bine ? întrebă Dixon. Cît e ceasul ? Dă-le rahaților ălora un telefon, bine ? Cît mă mai țin nervii. Vreau să aud ce-o să zică Sennett, nemernicul ăla prețios, căzînd pe spate din cauza șocului.

— Dixon, cred că vrei să mă înșeli, zise Stern.

Dixon fu vizibil zdruncinat.

— Eu ?

— Chiar așa.

— Ești nebun.

— Nu cred.

Dixon avea gura puțin căscată.

— Ai vorbit cu fata aceea, nu-i așa ? Cum o cheamă ? Krumke.

— Vai, Dixon, ciudățeniile tale m-au costat încrederea Parchetului. Nu am vorbit cu doamna Klonsky.

Dixon se ridică în picioare. Se plimbă de colo-colo prin birou, gesticulînd cu mîna în care avea țigara.

— Vrei să mă termini, nu-i așa ?

— Dixon, adevărul ar fi binevenit. Dacă vrei să-l spui.

Dixon se opri lîngă fereastră și se uită la rîul sclipind vioi în soarele dimineții.

— Sînt cîteva chestii în legătură cu contul acela.

— Care cont ? întrebă Stern.

— Wunderkind. Oricum i-am spune.

— Da

— Acesta era contul lui John. Sau așa era gîndit să fie. Nu voiam să depun bani într-un cont care ar fi dus la mine. Așa că l-am rugat pe el să-l deschidă. Știi, un cont al firmei, cu acordul bursei. Nu putea fi în numele lui. KCFE-ul are o regulă : angajații de la o firmă nu-și pot deschide propriile lor conturi.

— Și atunci ce nume ai folosit, Dixon ?

Dixon se întoarse. Era într-o situație extrem de neplăcută.

— Kate. Ea a semnat hîrtiile. Cu numele ei de fată. Sînt sigur că habar n-avea ce se întîmplă. Neghiobul i-a spus doar unde să semneze.

— Și ce-a avut John de obținut de pe urma acestui lucru ?

— A, el e prostul satului. Îi spun să sară, mă întreabă cît de sus. Vrea să fie comerciant la bursă. Se aștepta ca eu să-l promovez. Uite, el e un puști. Un fraier. Îl îndoi după cum vrei. Îi cer să facă un lucru, îl face.

— Și nu i-ai promis nici măcar un bănuț ca profit ?

— N-am vorbit niciodată cu el despre așa ceva. Sincer, cred că e prea prost ca să-mi ceară. Și, oricum, nu a fost nici un profit. Asta multă vreme.

— Da, Dixon, acum apucă-te să-mi explici că ai furat bani, apoi i-ai pierdut.

— Las Vegas. Cui i-a păsat ? Am pierdut, dar am cîștigat mai mult. M-am distrat pe cinste, Stern.

— Și i-ai implicat pe fiica mea și pe soțul ei — nepoata și nepotul tău. O infracțiune făcută din curiozitate, în care ți-ai propus să te ascunzi în spatele unor copii — copiii mei ?

Dixon nu răspunse. Se așeză iar pe canapea și aprinse bricheta pentru o altă țigară.

— Nu ți-ai închipuit că John va spune Procuraturii ce e cu contul ăsta și cum a fost deschis ?

— Mda, mi-am închipuit, zise el. Doar că nu prea ardeam de nerăbdare să-ți spun. Dixon se dădu pe spate și își întinse picioarele. Am dosarele acasă. O să le aduc.

— Dixon, te-ai temut că nu o să te mai respect ?

— O, du-te dracului, Stern. Regret — am făcut-o, sînt vinovat, îmi recunosc vinovăția. O să am destul timp să mă căiesc. Așa că sună-i pe ăia de la Procuratură și să terminăm cu povestea asta.

Cu un braț pe speteaza canapelei, Dixon făcea inele cu fumul de la țigară.

— Ești vinovat de multe, Dixon. Dar, din păcate, nu și de asta.

Dixon își îndreptă spatele.

— Ți-ai ieșit din minți ?

— Nu cred. Ești nevinovat, Dixon.

— O, te rog.

— Dixon, tu îmi spui exact ce crezi tu că gîndesc ăia de la Procuratură.

— Ai dreptate.

— Ceea ce știi că nu-i adevărat.

Luat din scurt, Dixon nu răspunse imediat.

— Nu-i adevărat ?

— Să lăsăm motivele la o parte. Îmi tot spui că un individ bogat ar fura la fel de ușor ca unul sărac, și așa stau lucrurile de cele mai multe ori. Dar explică-mi, te rog, următorul lucru : spui că l-ai ispitit pe John să deschidă acest cont, ca să cadă vina pe altcineva, nu pe tine, dacă ar fi să se întîmple ceva. Și totuși, cînd Parchetul înțelege ce e cu contul acela, tu ascunzi documentele.

— Și ? Nu sînt chiar atît de fraier pe cît am crezut. În plus, ți-am spus : nu eram dornic să-ți explic.

— Simt că din alte motive.

— Ești drogat, Stern.

— Spune-mi, Dixon, conform explicației tale, cum a aflat Parchetul despre asta ? Cine e informatorul, Dixon ?

Dixon dădu negativ din cap. Ca și cum nu s-ar fi gîndit niciodată la asta.

— Tu cine crezi că este ? întrebă el.

— După ce m-am mai gîndit, am ajuns la concluzia că e Margy și că tu ai știut tot timpul, poate chiar ai îndrumat-o în acest sens.

Dixon nu scoase un cuvînt. Ochii lui, bătînd puțin în cenușiu sau verde, se dădură peste cap.

— Ți-ai pierdut mințile. Complet.

— Nu cred.

— Ești grozav, spuse Dixon. Știi ce ? Mă tot bați la cap de luni de zile să-ți spun. Mă interoghezi. Trimiți moțiuni. O amenințți pe secretara mea. Și acum, cînd eu cedez în cele din urmă și îți spun ce s-a întîmplat, îmi spui că sînt un mincinos și mă acuzi de ceva din halucinațiile tale. Du-te dracului, Stern.

— Minunat discurs.

Stern bătu o singură dată din palme.

— Îmi recunosc vinovăția.

— Pentru o infracțiune pe care nu ai comis-o tu ?

— Uite ce e, eu nu mai discut prostia asta. Ești avocatul meu, nu ?

— Acum, da.

— Ei bine, vreau să-mi recunosc vinovăția. Fă tîrgul. Astea sînt ordinele mele. Instrucțiuni. Cum vrei să le zici.

— Îmi pare rău, Dixon. Nu pot să fac asta.

— Atunci, te concediez.

— Foarte bine.

— Crezi că n-am s-o fac ? Mă descurc și fără tine. Orașul e plin de avocați. Toți muncesc pe bani. E ca sîngele în apă. Pînă mîine, găsesc șase.

— Nu ești vinovat, Dixon.

Dixon țipă cît putu de tare.

— Să te ia dracu', Stern.

Fu ca o detunătură. Undeva, în clădirea tăcută, Stern auzea mișcări. Pe un hol, se deschise o ușă.

— Nenorocitule. A existat vreun minut în viața ta cînd n-ai crezut că ești mai deștept sau mai bun decît mine ?

Dixon îl privea sălbatic. Se apropiase la cîțiva metri de Stern, iar acestuia îi fu frică pentru un moment că Dixon îl va lovi. Dar, în cele din urmă, Dixon se întoarse și se aplecă spre seif.

— Lasă-l, Dixon. Eu sînt citat. Seiful e responsabilitatea mea.

Din ochii lui Dixon radia o furie fierbinte, de intensitate nucleară. Dar se îndepărtă.

— Chiar îți vine să crezi ? întrebă el înainte să plece.

— Aici e Stern.

— Sonny la telefon.

O salută călduros, o întrebă cum se simte. Vocea ei îi trezea aceeași furtună de sentimente, deși cumva mai îndepărtată. Se uită la ceasul telefonului, unul din dispozitivele lui ingenioase. Trecuse de mult de cinci.

— Ascultă, zise ea. Am primit cel mai ciudat telefon. De la clientul tău. Domnul Hartnell. Mi-a spus că vrea să aibă o întrevedere cu mine.

— Ignoră-l, zise Stern imediat.

— Am încercat. I-am spus că nu pot vorbi cu el de vreme ce are un avocat. Mi-a răspuns că te-a concediat. Așa e ?

Făcu o pauză, apoi îi spuse că nu era sigur cam cum stăteau, Dixon fiind extrem de nervos, sub influența stresului, pentru moment.

— Dacă mă retrag, totuși, asta n-am s-o fac înainte ca el să aibă alt avocat. Sonny, insist să nu tratați direct cu el.

— Ei bine, Sandy, nu știu. Vreau să zic...

— Nu te critic.

— Înțeleg.

Majoritatea judecătorilor ar fi reacționat negativ, dacă procurorul trata direct cu Dixon. Cu Stern, care tocmai spusese că era ceva în neregulă cu clientul său, curtea ar fi apreciat că Parchetul profita de situație în mod inechitabil. Nici Sennett nu și-ar fi pus pielea la bătaie. Avea un caz bun, de ce să riște ? Și Sonny, fără nici o îndoială, făcea aceleași calcule.

— Voi vorbi cu Stan, spuse ea, în cele din urmă. Obișnuitul mod de a ieși din situațiile dificile. Să înțeleg că domnul Hartnell ar dori să ridice o excepție ?

— L-aș sfătui să n-o facă, zise Stern. Cu toată tăria.

— Joci tare, spuse ea.

El detectă umorul din vocea ei. Nu-și putea reține o anumită bonomie. Îi plăcea să fie în același ritm cu el, rămînînd ea însăși. Era totuși suficient de drăguță pentru a nu mai insista.

— Și cu seiful ? întrebă ea. Ai vorbit cu Marta despre propunerea noastră ?

— Ce anume vreți ? întrebă Stern.

Sigur că-și amintea. Era doar una dintre sutele de trucuri avocățești, sperînd că termenii se vor îmbunătăți cînd erau repetați. Dar nu era așa. Ea propuse același tîrg : să predea seiful și să dea o declarație din care să reiasă că n-a umblat la conținut. Și iată că sosise iarăși momentul, rutina vieții de avocat. La urma urmei, nu era decît o semnătură. Cine ar mai ști, în afară de el ?

— Sonny, cred că n-am să pot s-o fac.

— Uite ce e, zise ea.

— Înțeleg.

— Nu cred. Stan este foarte impulsiv.

— Desigur.

— Măi omule, rosti ea. Se gîndi un pic. Nu-mi place cum evoluează lucrurile, Sandy. Chiar că nu-mi place. Clientul tău își dă seama că putem dovedi că el controlează acel cont ? Știi tu, Wunderkind.

— Sonny, nu pot să-ți spun ce-am discutat cu clientul meu. Dar nu ți-am înșelat încrederea. Sper să nu crezi altfel.

— Știu. Vreau să spun... zise ea. Ascultă, trebuie să mă mai gîndesc la asta — dacă găsesc un mod ca tu să-i spui, crezi că asta va conta ?

— Ești foarte drăguță, Sonny, dar n-ar conta deloc.

Ea ezită, gîndindu-se. Din tăcerea ei, fu sigur că se pierduse.

— Sandy, ești nebun. Dacă tu crezi că i-e frică cuiva din această clădire să-l trimită pe Sandy Stern la închisoare...

— Nu-mi fac nici un fel de iluzii. Te asigur.

— Și nu mai poate face nimeni nimic ?

Se gîndi o clipă, nedorind să o convingă din nou. Făcuse asta la Dulin și, în cele din urmă, îi costase scump pe amîndoi.

— Poftim ? întrebă ea.
— Nu contează.
— Ce anume ?
El oftă.
— Informatorul.
Ea plescăi.
— Ce anume ?
— Presupun că nici acum nu-i cunoști identitatea.
— N-aș putea să-ți spun, chiar dacă aș ști.
— Sigur că nu.
— Și atunci ?
— Cred că procurorul general a fost realmente încîntat să mă tragă pe sfoară. Presupun că vei descoperi că sursa este o persoană de care Parchetul știe că sînt legat, ceea ce o plasează în mod firesc dincolo de orice bănuială.
Se gîndi dacă să spună „un client" sau chiar să dea numele lui Margy, dar cu cît ar fi fost mai exact, cu atît ar fi fost mai dificil. Ea mai spusese că nu-i poate confirma identitatea.
— Mi-ar plăcea să știu, dacă bănuielile mele nu sînt exacte.
— E chiar atît de important pentru tine ? În legătură cu citația ?
— Extraordinar de important, zise el.
— Nu promit nimic, spuse ea. Dacă aflu, bine. Nu știu ce să fac.
Tăcură amîndoi. Îl uimea din nou — era o persoană remarcabilă, atît de puternică.
— Cum o mai duci ? întrebă el.
Nu îndrăznea să fie mai precis. Căsnicia ta, soțul tău.
— Mai bine, zise ea.
— Perfect, îi spuse el.
— Mda, zise Sonny și tăcu. Dar meseria ne stoarce, îi mai spuse, înainte de a pune receptorul în furcă.

Capitolul 44

— Spuneți-vă numele, vă rog, pe litere.

— Alejandro M. Stern. Prenumele este A, l, e, j, a, n, d, r, o. Numele este S, t, e, r, n.

— M ? întrebă Klonsky.

Probabil că niciodată nu avea să-și astîmpere curiozitatea în ceea ce îl privea.

— Mordecai.

— A.

Primi asta cu stoicism, întorcîndu-se apoi la notele ei.

Sonny parcurse apoi obișnuitul preambul, ceea ce citise Stern în zeci de copii. Îi spuse că se afla în fața unui mare juriu, special întrunit în luna martie a anului 1989, și descrise în cîteva cuvinte ancheta 89-86 care privea „încălcarea titlului 18 al Codului Statelor Unite, Secțiunea 1962". Ea menționă, de asemenea, că el nu se afla pus sub acuzare și că avocatul său era afară, putîndu-se consulta oricînd cu el.

— Și numele ei este Marta Stern, cu aceeași transcriere ?

— Da, zise Stern. Se adresă grefierului așezat în fața lui, Shirley Floss, care lucrase înainte cu judecătorul Horka :

— M, a, r, t, a.

Shirley zîmbea în vreme ce batea la mașină. Pronunția pe litere era toată sarea și piperul vieții de grefier.

Stern se așeză în boxa martorilor ; era, în sfîrșit, în sala de ședințe a marelui juriu — o curiozitate, care dura de treizeci de ani, era satisfăcută. Lîngă el, la un pupitru din lemn de stejar, se aflau președintele juriului și secretarul, două femei de vîrstă medie, selectate dintre jurați pe criteriul funcțiilor ministeriale. Chiar în fața lui se afla

un birou pe care îl împărțeau grefierul și Klonsky ; în rest, jurații erau așezați pe băncile din sala dispusă în amfiteatru : Liga Națiunilor, toate rasele, toate vîrstele. Doi bărbați mai în vîrstă dormeau ; un tînăr cu față de bandit, cu favoriți și păr lung, gras, citea ziarul. Alții ascultau dezgustați. O femeie zveltă, atrăgătoare, între două vîrste, avea în față un carnețel pe care lua note. Nu era nici o fereastră, nu venea nici o rază de lumină naturală.

— Unde locuiți, domnule Stern ?

Își dădu adresa, iar la următoarea întrebare răspunse că este jurist. Sonny se duse spre masă.

— Domnule Stern, am să vă arăt ceea ce grefierul a numit GJ 89-86, Proba 192. O recunoașteți ?

Era citația care îi fusese înmînată. O sută nouăzeci și două de probe, se gîndi Stern. John fusese extrem de ocupat. Nici o îndoială, ancheta era pe sfîrșite, urma acuzarea. Klonsky îl puse s-o citească cu voce tare.

— Și acum, domnule Stern, seiful despre care este vorba se află în posesia, custodia sau proprietatea dumneavoastră ?

— Refuz să răspund.

— Din ce motiv ?

— Dreptul la apărarea clientului.

Klonsky, care se aștepta la asta, se întoarse către președintele juraților, o femeie cu părul cărunt care purta ochelari.

— Doamnă președinte, vă rog să-i cereți martorului să răspundă.

Pusă în încurcătură de faptul că trebuia să vorbească într-o piesă la care era de obicei martoră, președintele se uită în treacăt la Stern și spuse doar :

— Răspunde.

— Refuz, spuse Stern.

— Din ce motiv ? întrebă Klonsky.

— Cel declarat.

Sonny, care se mișcase formidabil pînă acum, păru să se mai gîndească o clipă. Sarcina îi evoluase atît de mult, că îi ștersese orice urmă din obișnuita ei grație. Aștepta în fața lui, cu propriile ei gînduri și cu privirea îndurerată.

— Domnule Stern, vă anunț că va trebui să-l informez pe judecător de această sfidare a curții.

— Nu intenționez să sfidez pe nimeni, zise Stern.

Klonsky ceru juraților să ia o pauză, timp în care Stern și cu ea urmau să se înfățișeze la judecătorul Winchell. Jurații erau mai mult sau mai puțin obișnuiți cu aceste trasee, așa că plecară cu toții. Stern îi mai văzuse la tribunal, o armată de excursioniști veseli. Era o slujbă pentru ei, treizeci de dolari pe zi, parte din practica juridică, la fel de ciudată ca și obiceiurile chinezilor. Pentru pîrît, acesta era sfîrșitul unei vieți respectabile.

Sonny deschise ușa de la sala marelui juriu, iar Marta, îmbrăcată într-un costum de culoare închisă și ciorapi de nailon — de nailon ! — privi înăuntru.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă ea pe Stern.

— Ne ducem să vorbim cu judecătorul.

Stern văzu pe fața ei aceeași expresie latină, acceptînd inevitabilul.

Grupul — Sonny, Sandy, Marta și Shirley, grefierul, fiind nevoie și de ea — așteptară în tăcere lifturile lenește din noua clădire federală.

— L-am chemat pe Stan, zise Sonny. Va fi și el acolo.

Procurorul general o să vrea să-l doboare, cerînd aplicarea legii. Era clar că Stern nu apreciase exact cît de tare îl ura Sennett. Rușine, ciudă, umilință ; dorința fierbinte de a fi respectat. Oamenii, se gîndi Stern, erau niște creaturi previzibile, demne de milă.

Micul grup trecu strada supraaglomerată, în arșița verii. Shirley își luase într-o servietă mașina de scris și notele și le căra după ea într-un cărucior din cele folosite de stewardese. Vorbi cu Stern despre copiii ei. Cel mai mic era la colegiu și spera să ajungă ceva în radio și televiziune. Sonny și Marta se descurcară de minune. Terminaseră facultatea cam în același timp și aveau cunoștințe comune. Un tip, pe nume Jake, prieten de facultate de-al Martei, lucrase cu Sonny la curtea de apel.

Sennett îi aștepta în anticamera judecătorului, într-un costum albastru, impecabil. Cînd grupul intră, procurorul general își studia unghiile. Strînse mîna Martei și a lui Stern. Simțindu-se oarecum sigur pe sine, Stern nici nu îi răspunse la salut.

După un minut, ușa Moirei Winchell se deschise și judecătorul îi invită înăuntru. Era într-o cămașă strîmtă și

avea părul, care încărunțea din ce în ce mai mult, dat pe spate, cu o bentiță, ceea ce îi dădea un aer școlăresc.

— Ei bine, nu pot spune că sînt încîntată să vă văd.

Își strigă și ea grefierul.

Se așezară la masa de conferințe, solidă ca o fortăreață. Lumina zilei era filtrată prin ferestre; dreptunghiurile strălucitoare contrastau cu restul camerei care avea o înfățișare întunecată, ca de închisoare. Era o metaforă, se gîndi Stern.

— Scrie, zise judecătorul Winchell către grefierul ei. Domnule Sennett, înțeleg că depuneți o moțiune ?

Stan arătă cu mîna către Sonny care scoase dintr-o mapă de cînepă o moțiune pregătită dinainte, prin care se cerea ca Stern să fie readus în fața marelui juriu și să răspundă la întrebările care îi vor fi puse. Era nevoie de asta, pentru că marele juriu nu avea dreptul de a-l sili să răspundă. Stern putea fi învinuit — și închis — numai dacă nu se conforma ordinului judecătorului de a răspunde.

Moira lăsă moțiunea la o parte.

— Bine, să auzim ce s-a întîmplat. Acesta este grefierul curții ?

Shirley începu să citească din carnețelul cu stenograme, cu o voce melodioasă care se mai oprea din cînd în cînd, pentru a interpreta simbolurile. Bob, grefierul judecătorului, ședea lîngă Shirley, scriind ceea ce auzea la mașina lui de scris.

— Răspunsul domnului Stern, încheie ea: „Nu intenționez să sfidez pe nimeni".

Stern îl văzu pe Sennett cum se uita încruntat la piciorul mesei.

— Bine, zise judecătorul, uitîndu-se la dosar, ce aveți de spus în legătură cu moțiunea ?

— Avem obiecții.

Marta spuse că faptul de a fi primit sau păstrat seiful erau chestiuni implicate de relația avocatului cu clientul său. Ceru o săptămînă pentru a prezenta un dosar în legătură cu asta. Sennett, vorbind astăzi în numele Parchetului, respinse acest lucru cu obișnuita lui vehemență reținută. Nu era nevoie de dosare în această problemă, zise el, iar asta ar întîrzia în mod nepermis activitatea

marelui juriu. Marta reacționă curajos, dar judecătorul fu în cele din urmă de acord cu Parchetul. Nu mai toleră chestiuni de acest gen la fiecare întrebare care îi era pusă lui Stern.

— Dacă aveți vreun precedent, îl ascult chiar acum, zise judecătorul.

Marta scoase din geanta ei fotocopii după diferite aprecieri ale instanțelor, care veneau în sprijinul dreptului la apărare al clientului, pe care le întinse judecătorului și procurorului. Stătură liniștiți, inclusiv cei doi grefieri, în vreme ce judecătorul și procurorii citeau.

Stan era în mod evident hotărît să-l pună imediat sub acuzare. În dimineața anterioară, Stern primise o scrisoare de la Departamentul de Justiție, prin care era anunțat că urma să aibă o întîlnire cu Secțiunea Crimei Organizate marțea viitoare, la ora nouă dimineața, în Washington, DC. Dacă lucrurile se întîmplau ca de obicei, întîlnirea avea să fie scurtă, politicoasă, superficială. Și, cel mult peste două săptămîni, Procuratura urma să aibă cîștig de cauză, iar Dixon Hartnell, fost mare mahăr, avea să fie, trei sau patru zile, un subiect gras pentru presă. Ziarele de afaceri de joi dimineața vor împrăștia zvonul iminentei lui puneri sub acuzare ca rezultat al unei scurgeri de informații. Ca urmare a aducerii la cunoștință a acestor acuzații, Stan o să țină o conferință de presă, citind un comunicat, cu o privire perfect calmă care o să-l facă să arate foarte bine la știrile de seară. Vineri dimineață, punerea sub acuzare o să fie pe prima pagină a tuturor ziarelor și, probabil, o să facă subiectul unui articol în *Journal* și în *The New York Times*. Ca urmare, publicațiile de la sfîrșitul săptămînii aveau să pună din nou problema pe tapet, comparînd inițiativa lui Sennett, de combatere a corupției de la bursa din Kindle, cu alte asemenea inițiative din țară sau, și mai rău, or să recapituleze tragicul destin al lui Dixon Hartnell.

Și, de vreme ce reputația lui avea să fie distrusă, edificiul afacerilor lui Dixon se va prăbuși. Concurența o să-i alunge pe clienții buimăciți ai lui Dixon, iar angajații lui de marcă or să mai adauge o etapă încheiată la curriculum-ul lor. În lumina acuzațiilor, urma să fie pus un sechestru pe toată averea lui Dixon, astfel încît Stern va

trebui să-i ceară permisiunea lui Klonsky, ca Dixon să poată încasa un simplu cec. Reporterii or să mișune în juriul casei lui Dixon și or să-l sune la birou pe linia particulară, iar Dixon o să observe un reflex de aversiune și aspră judecată în ochii fiecărei persoanne pe care o s-o întîlnească. Pentru Stern, aceasta era de neconceput — imposibil să ți-l imaginezi pe Dixon atît de jos sau, mai bine zis, capabil să facă față oprobiului public.

— Uite ce cred eu, zise judecătorul. Terminase de citit precedentele Martei și nu părea că o să permită nici un fel de contraargument. Cred că aceste aprecieri nu-și au locul. În această circumscripție judiciară, în baza unor decizii ca *Feldman* și *Walsh*, avocatul trebuie să arate exact în sprijinul cărei întrebări sau articol cerut poate fi invocat dreptul la apărare. De fapt, dreptul poate să nu funcționeze. Deci, trag concluzia că acest drept nu-l împiedică pe domnul Stern sau pe oricare alt martor să răspundă, dacă articolul citat se află în posesia lui. Altfel, curtea și apărarea s-ar putea încurca în niște proceduri care n-au, de fapt, nici un sens. În consecință, domnișoară Stern, vă voi respinge obiecția și îi voi cere clientului dumneavoastră să răspundă. Acum. Își puse mîinile ei lungi pe masă. Nu avea nici un fel de bijuterie, în afara unei verighete subțiri, și nu avea unghiile lăcuite. Aș vrea să știu dacă clientul dumneavoastră intenționează să răspundă, pentru că vreau să mă mai gîndesc, înainte de a fi pusă în situația unei sfidări a curții. Vă puteți duce în biroul meu, pentru a vă sfătui.

— Cred că are dreptate, zise Marta, de îndată ce închise ușa biroului.

— Sigur că are, spuse Stern.

Camera era înghesuită — fusese probabil sediul unui notar atunci cînd fusese ridicată clădirea. Unul dintre pereți era plin de cărți și de fotografii ale lui Jason Winchell și ale unui cîine, un setter, în diferite etape ale vieții, de cînd era mic pînă cînd avusese pui. Ochii cîinelui erau verzi și temători în vreme ce puii sugeau.

— Tu vrei să răspund la întrebare ?

— Așa te-aș sfătui, zise fiica lui.

Se întoarseră la masă. Marta spuse că Stern va răspunde la întrebare. Procurorii nu reacționară în nici un fel, dar judecătorul încuviință din cap. Era satisfăcută.

— Bine. Care e următoarea întrebare ? N-aș vrea să-i fac pe jurați să-și piardă timpul — nu vreau să vă tot plimbați încoace și încolo.

— Bine, și care e răspunsul ? întrebă Sennett.

Judecătorul se uită la Stern, dar Marta ridică mîna, pentru a-l împiedica pe tatăl ei să vorbească.

— Cred că clientul meu va spune că seiful se află în posesia lui.

Marta știa asta, pentru că văzuse iar seiful în birou, dar Stern păstrase pentru sine ce se întîmplase între Dixon și el, iar Marta, spre lauda ei, nu-l întrebase. Luase în serios obligația tatălui ei de a păstra secretele lui Dixon.

Aflînd că Stern era în posesia seifului, Sennett se foi și îi aruncă o privire lui Klonsky. Poate că pariase că așa era. Sonny nu reacționă în nici un fel. În sala marelui juriu era foarte metodică, dar acum, înfruntînd consecințele, era mult mai puțin însuflețită și părea să se retragă treptat, în vreme ce Sennett dirija mai mult sau mai puțin de unul singur. Pălise ; strălucirea trandafirie îi dispăruse. Stern nu se putu abține să nu se gîndească la Kate sau să nu se simtă reconfortat de orice semn de simpatie de-al lui Sonny.

— Următoarea întrebare, spuse judecătorul din nou.

— Următoarea întrebare, zise Sennett, este dacă seiful, inclusiv conținutul lui, se află în aceeași stare ca atunci cînd domnul Stern l-a primit sau dacă ceva a fost scos din el.

Marta începu să obiecteze, dar judecătorul dădea deja din cap. O întrebare o dată, îi spuse ea lui Sennett. Acesta șușoti către Klonsky care ridică din umeri apatică.

— Întrebarea este dacă, după cîte știa domnul Stern, ceva a fost scos din seif din momentul în care a fost emisă citația.

Aceasta, din păcate, era o reformulare deșteaptă. Astfel pusă, întrebarea urma regulile anterioare, stabilite de judecător, și nu viza decît faptul dacă Stern păstrase posesia a ceea ce îi fusese cerut prin citație. Sennett lucrase bine. Dacă Stern răspundea că nu fusese luat nimic de acolo de

cînd primise citația de la Sonny, Sennett ar fi încercat să se întoarcă la momentul în care Stern primise seiful. La asta s-ar fi putut obiecta. Desigur că nu o să răspundă la prima întrebare, își dădu seama Stern.

— Bine, aveți vreo obiecție ?

— Faptul că îl întrebați dacă știe, zise Marta, nu relevă dacă clientul i-a spus sau a aflat singur.

— Vom lăsa la o parte discuțiile cu clientul său, aruncă Sennett.

— Deci, întrebarea este, spuse judecătorul : lăsînd la o parte discuțiile martorului cu clientul său, știe domnul Stern dacă s-a scos ceva din seif de cînd i-a fost înmînată citația ?

Sennett încuviință din cap. Asta era întrebarea.

— Mai există vreo obiecție ? întrebă judecătoarea.

Stern îi șopti Martei : revendică dreptul de apărare. Așa și făcu, spunînd că întrebarea punea încă în discuție relația dintre avocat și clienții săi și putea să scoată la lumină doar părerile avocatului.

— Foarte bine, spuse judecătorul. Resping aceste obiecții. Întrebarea, la fel ca cea de dinainte, se referă la faptul următor : ce a fost sau nu în posesia pîrîtului, fără să se ia în considerare discuțiile dintre martor și clientul său. În consecință, îi cer domnului Stern să răspundă. Repet că prefer să știu dacă are de gînd să o facă.

Judecătorul își indică iarăși biroul.

— Nu, zise el, cînd rămaseră singuri.

— Tată !

— Nu o să răspund.

— De ce nu ?

— Nu pot să răspund.

Stern căzu pe o canapea micuță, acoperită cu tweed gros, cafeniu. Se simți dintr-o dată obosit. Marta rămase în picioare.

— Înainte, mi-ai spus că a luat seiful și că nu te-a lăsat să-l deschizi.

— Într-adevăr, zise Stern.

— Așa că n-ai de unde să știi dacă a fost scos ceva de acolo. Marta îl fixă pe tatăl ei. Cum ai putea să știi ?

El dădu negativ din cap — nu va răspunde.

— Ei, hai !

Stern se uită pe pereţi — diferite premii, o medalie din partea unei societăţi feminine. După cum bănuise Stern, judecătorul avea un birou neîngrijit.

— Dacă aş răspunde, zise Stern, că, după cîte ştiu eu, conţinutul a fost modificat, ce s-ar înţelege ?

— Te-ar întreba ce lipseşte, de unde ştii că lipseşte, cine a avut acces la seif, unde a fost ţinut, dacă ştii cine are lucrurile lipsă.

— Şi ar putea fi susţinute obiecţiile noastre ?

— Poate, pentru unele întrebări. Depinde de ceea ce ştii.

— Poate, pentru unele. Dar, în mod sigur, judecătorul Winchell îmi va cere să spun cine a avut acces la seif şi unde s-a aflat el.

— Cam aşa ceva, zise Marta. Vrei să-mi spui că el a luat ceva din seif, şi tu ştii asta ?

Din nou, refuză să răspundă.

— Tată...

— Marta, dacă eu declar că Dixon a luat seiful, că Dixon l-a adus înapoi şi că ceva lipseşte, ce concluzie vor trage procurorii şi marele juriu ?

— Evident...

— Tocmai. Deci nu pot să mă angajez pe această traiectorie. Nu voi da răspunsuri care să dăuneze clientului meu. De asemenea, nu am chef să discut cu nimeni despre conţinutul seifului.

— Pe ce bază ?

Stern ezită pentru un moment.

— Dreptul la intimitate.

Nu exista aşa ceva în procedura penală. Amîndoi ştiau asta. Marta îşi studie tatăl. Stern intuia bătălia din ea, raţiunea luînd locul sentimentelor. Undeva, dacă ea era destul de deşteaptă, exista un argument care l-ar convinge, care l-ar salva de sine însuşi. Ochii ei mici şi întunecaţi ardeau.

— Nu ţi s-a pus nici una dintre aceste întrebări acum. Tot ce vor să ştie este dacă a fost sau nu modificat conţinutul seifului. Da sau nu. Dacă apare vreo problemă ulterior, o să vedem atunci.

— Nu. O dată ce am pornit pe această cale, nu mai există posibilitatea de oprire.

Marta mîrîi.

— Ce era în seif ?

El dădu din cap.

— De unde știi ?

Își scutură capul din nou.

Marta îl privi concentrată.

— Mătușa Silvia, spuse ea, în final. Ea ți-a spus. Pe ea o protejezi.

— Ești extraordinară, Marta, dar nu ai dreptate.

— Nu te înțeleg. Nu înțeleg ce crezi tu că știi. Și nu înțeleg această loialitate față de el. Nu îl urăști ? După toate cîte a făcut ?

Stern ezită.

— Haide, spuse Marta.

— Am o datorie față de Dixon. Procuratura poate să caute dovezi împotriva lui în tot restul lumii, și se pare că a și făcut-o. Dar el are dreptul să știe că avocatul lui nu se va alătura acuzării.

— Nu ai datoria de a încălca ordinele curții. Asta e o chestiune de filosofie personală, nu de lege.

— În ceea ce mă privește, Marta, nu are importanță. Și dacă ar avea, nu aș folosi sistemul juridic pentru a-mi regla conturile cu Dixon.

Marta dădu din mînă a lehamite.

— Ce zici de al cincilea amendament ? întrebă ea deodată.

— Nu. Nu cred că Dixon are astfel de drepturi.

— Nu, nu. Despre tine. Poți fi nevinovat și să te prevalezi de al cincilea amendament. Dacă declari că ceva a fost luat în timp ce tu erai citat, poți fi tu incriminat. Deci...

Marta era entuziasmată. Se convinsese că asta era soluția.

În schimb, Stern știa că nu era așa. Dacă ar fi procedat astfel, procurorii ar fi obținut prompt o imunitate, desființîndu-i tactica, și nimic nu ar fi fost cîștigat, în schimb judecătorul ar fi fost tracasat.

Învinsă, Marta se așeză lîngă el.

— Nu înțeleg. Cum poți să îți faci așa ceva doar pentru a-l aranja pe el ?

— Dacă ar fi să-l „aranjez" pe unchiul tău, aș minți și mi-aș rezolva toate problemele. Poate că sînt prea laș ca să fac așa ceva.

— Tată, te rog. Dacă îl înfrunți pe judecător astfel, fără nici un motiv legal, te va băga la închisoare.

— Atunci asta urmează să se întîmple.

Fiica îl privi cîteva momente.

— Iisuse, spuse ea. Și te plîngi de el. Ce era în seiful ăla nenorocit ?

El dădu din cap din nou.

Se întoarseră în sală. Judecătorul discuta despre filme cu grefierii.

— Bine, se înregistrează, spuse ea.

Marta își împreună mîinile, le puse pe masă în fața ei și anunță că Stern refuză să răspundă la întrebare, pe baza relațiilor privilegiate dintre avocat și client, și a amendamentului al șaselea. Judecătorului, acuzării, chiar și grefierilor le trebui cîtva timp ca să priceapă.

— Adică ? zise Sennett.

— Clientul meu crede că procurorul intenționează să-i folosească mărturia împotriva clientului său, explică Marta.

— Chiar dacă este sau nu așa, zise judecătorul Winchell, cu ochii plecați spre podea, trebuie să răspundă. Nici privilegiul și nici Constituția nu sînt motive pentru a refuza.

— Nu va răspunde, spuse Marta. Stătea dreaptă și implacabilă. Nu arăta nici o urmă de îndoială. Minunat, gîndi Stern, în ciuda situației.

Judecătorul își acoperi ochii cu mîna.

— Bine, zise ea în final. O să văd cum o să încadrez în final această nesupunere, presupunînd că va avea loc. Se îndreptă în scaun. Dar vreau să știți, domnule Stern, că, dacă insistați, am intenția de a vă preda șerifului și voi lăsa pe seama curții de apel să hotărască dacă ordinul meu va fi menținut. Și vă avertizez că înfățișarea dumneavoastră în fața marelui juriu nu s-a terminat. Va trebui să

continuați să răspundeți la întrebările procurorilor sau să refuzați, după cum credeți de cuviință.

Judecătorul Winchell îl fixă cu privirea ei dură. Nici un pic de prietenie. Nimic. Se aflau în miezul vieții profesionale a Moirei Winchell — autoritatea ei de drept. Primindu-i privirea puțin îngrijorat, Stern reuși să dea din cap.

În tăcere, întregul grup se deplasă spre noua clădire federală. După un timp, Stan îi părăsi. Trebuia să țină un discurs în timpul prînzului. Fără îndoială că nu i-ar fi displăcut să fie de față cînd i se puneau cătușele, dar nu mai erau decît patruzeci și cinci de minute și Stan, întotdeauna punctual, nu avea timp. Îi spuse un cuvînt sau două lui Klonsky și îi lăsă să se îndepărteze prin căldura amiezii, înconjurați de zgomotele mașinilor și ale șantierelor.

În fața sălii marelui juriu, jurații făceau o pauză, bînd cafea, pălăvrăgind, fumînd. Sonny ridică o mînă, pentru a-i aduna pe toți în jurul ei.

Rămase cu Stern și cu Marta în fața ușii.

— Știu că este o chestiune de principiu, îi spuse lui Stern. Își puse mîna pe brațul lui, un gest puțin deconcertant, avînd în vedere împrejurările. Dar cred că este o greșeală. Te rog să te mai gîndești.

În sala marelui juriu, Stern își reluă locul. Klonsky citi prima întrebare, după notițe : se afla el în posesia seifului ?

— Da.

Ea își studie din nou carnetul.

— Lăsînd la o parte relațiile cu clientul, știe domnul Stern — ștergeți asta — aveți cunoștință despre lucruri scoase din seif după data cînd ați devenit subiectul citației GJ 89-86, Proba 192 ?

— Refuz să răspund.

Sonny se uită la el, palidă, încordată.

— Precizați motivele.

Terminară repede. Marele juriu fu uimit cînd Klonsky ceru o altă pauză.

Marta stătea chiar lîngă ușă.

— Rahat, zise ea cînd ușa se deschise.

Klonsky îl rugă pe Barney Hill, grefierul, să o sune pe secretara judecătorului Winchell să-i spună că se întorc. Toți patru porniră pe stradă. Marta rămase în urmă cu Stern și îi vorbi înfierbîntată.

— Am de gînd să implor. Am să folosesc orice argument — treizeci de ani de avocatură, moartea mamei, orice. Și nu vreau să mă bombănești. M-ai auzit ?

El dădu din cap, zîmbindu-i un pic, și continuă să meargă, deodată eliberat de griji și de îndoieli.

Judecătorul știa ce se întîmplase și se duse liniștită în sală, cînd aceștia intrară. Secretara intră și anunță întoarcerea lor, dar ușa rămase închisă, cei patru — Stern și fiica lui, Klonsky și grefierul — așteptînd în anticameră. Sonny, din cine știe ce motiv, era mai palidă. Se așeză pe scaunul gol din fața lui Stern, cu buzele strînse, cu fălcile încleștate, uitîndu-se în gol. Parcă se gîndea la ceva, se gîndi Stern, și era extrem de drăguță. Atunci intră și Bud Bailey, unul dintre șerifi, un nătărău chel, în uniformă, cu pistol și cheile zdrăngănind. Sosirea lui îl irită pe Stern, ca o notă prost luată.

Bailey îi salută, atît pe Stern, cît și pe Klonsky, spunîndu-le pe nume, apoi se uită la secretara judecătorului.

— A sunat ?

Sonny se îndreptă în scaun, încordată cînd apăru Bailey.

Secretara îl pofti mai întîi pe Bailey înăuntru. Urma să primească instrucțiuni în legătură cu arestarea lui Stern. Stern își imaginase toate acestea înainte și se simți împresurat. O să fie condus în arestul poliției, o cușcă cu plasă, care semăna cu o colivie pentru oameni. O să stea acolo cîteva ore. Dacă judecătorul de la curtea de apel nu va da repede o dispoziție, o să fie transportat cu duba la centrul corecțional federal. Acolo, o să i se ceară să se dezbrace complet, apoi o să fie percheziționat din cap pînă în picioare, apoi o să se aplece în față, pentru a fi examinat în anus de un paznic. Apoi o să i se dea o pijama albastră. Nu o să stea mult acolo. Redactaseră seara trecută o petiție ; Marta o avea cu ea și o să se ducă să o depună imediat la etajul al doisprezecelea. Marta și cu el îl contactaseră pe George Mason, președintele baroului

local de avocați, un tip cu prestanță, care promisese să întrunească Consiliul Guvernatorilor pentru a depune un compediu *amicus*. Oricum, Mason o să adune zeci de avocați, pentru a semna o petiție către curtea de apel. Aceasta, mai mult ca sigur, o să dispună eliberarea lui Stern și o să stabilească de urgență un program de audieri. Începînd cu apelul, Marta insistase deja să predea cazul lui Mason, decizie cu care Stern era de acord. Problema, desigur — adevărata problemă — era cum va proceda el, de îndată ce curtea de apel va decide că trebuie să răspundă întrebărilor marelui juriu sau să se întoarcă la închisoare.

Klonsky luă, pe neașteptate, cuvîntul :

— Mai vrei să faci judecătorului o scurtă expunere a cazului ? o întrebă pe Marta.

— Desigur.

— Cred că așa ar trebui, zise Sonny. Cred că discuțiile m-au convins că există cîteva chestiuni serioase.

Marta clipi.

— Sigur, spuse ea din nou.

Stern începu să vorbească. Ce discuții, era cît pe-aci să spună, dar fiică-sa îl trase de mînecă și își roti privirea, furioasă, în pragul violenței. Șopti clar :

— Taci din gură.

Stern își întoarse privirea.

— Sennett te va concedia, îi spuse Sonny.

— La *dracu'*, exclamă Marta.

— Treaba e scîrboasă, zise Sonny.

Remarca nu privea nimic anume : era o concluzie finală. Stern habar n-avea pe cine condamna ea, dar concluzia era fermă. Ea se uită la Stern.

— Să știi că aveai dreptate. Înțelegi ce vreau să spun ?

La început, nu înțelesese. Apoi pricepu : informatorul. Asta o enervase — să vadă duplicitatea lui Sennett, jocul lui meschin, abil.

Se deschise ușa de la biroul judecătorului. Bud Bailey venea în urma Moirei Winchell.

— Sandy, zise ea, înainte ca ei să intre, Bud Bailey va merge cu tine la marele juriu. Cînd ești gata, te va reține la biroul lui pînă cînd hotărăște curtea de apel asupra petiției tale. Este tot ce pot să fac.

Chiar și Moira Winchell, care era atît de fermă, nu se afla în largul ei. Capul i se mișca în stînga și în dreapta, ca al unei bătrîne doamne cînd îi spuse că era tot ce putea face.

Marta luă atunci cuvîntul. După discuție, ea și Klonsky hotărîseră că existau cîteva chestiuni serioase. Procuratura va fi acum de acord cu o întîrziere de o săptămînă, pentru a-i permite lui Stern să facă o expunere a cazului.

— A, serios ? întrebă judecătorul. Se întoarse spre Klonsky. Domnul Sennett păruse foarte hotărît.

— Poate că nu e de acord cu mine, zise Sonny. Dacă nu este, săptămîna viitoare nu voi mai fi aici.

Zîmbea echivoc ; viza propria ei ironie.

— Vrei să vorbești cu el ? întrebă judecătorul.

— Nu pot să dau de el, spuse ea.

— Înțeleg, zise judecătorul. Moira știa că primea un anumit mesaj. Clasat, spuse. Care e problema ?

Stern, fiica lui, Sonny schimbară priviri între ei. Nici unul nu răspunse.

— Expunerea ta, luni, răspunsul, joi dimineață la ora zece, spuse judecătoarea, arătînd spre Marta și Sonny, apoi din nou către Marta. Se mai uită încă o dată, în tăcere, la cei trei, apoi ridică din umeri către Bailey, comisarul. E secret, zise ea.

Capitolul 45

Peter fusese somnambul în copilărie. Niște întîmplări îngrozitoare. Deoarece Clara se culca devreme, Stern era cel care trebuia să facă față situației. Odată, Stern îl găsise gata de plecare, cu pălăria pe cap și mănuși în mîini, cu toate că erau în miezul verii. În altă noapte, Peter coborîse să cînte la clarinet. Altă dată, Stern auzise apa de la baie curgînd. Crezînd că este Clara, se uitase într-o doară înăuntru, dar îl găsise pe Peter în cadă, îmbrăcat în pijama. Era complet adormit, apa încadrîndu-i sclipitoare fața întunecată, liniștită. În vremea aceea, se recomanda — probabil așa era și astăzi — să nu-l trezești pe cel aflat în criză. Stern îl scosese ușor din apă, îi dăduse jos hainele, îi uscase trupul slăbuț, apoi îl îmbrăcase cu altceva. În acea stare, Peter răspundea la instrucțiuni, ca și cum ar fi fost în transă. Mergi. Ia-o la dreapta. Totuși, nu putea vorbi. Era o scenă îngrijorătoare. Precum cei sculați din morți. Visele din timpul somnului nu erau suficiente pentru a elibera toate forțele lui Peter. Trebuia, efectiv, să le dea viață. După întîmplarea cu cada de baie, Peter spusese că a visat că fusese murdar.

Gîndul că Peter merita să i se permită să-și împartă necazurile cu cineva îl determinase pe Stern, joi după-amiază, să se ducă la el acasă, într-un apartament de bloc. După aventurile cu marele juriu, fusese mult prea absent ca să poată lucra. Era îngrijorat în legătură cu Klonsky care, consternată de manevrele abile ale lui Sennett, poate că își primejduise o carieră promițătoare, în vreme ce Stern voia să profite de amînare. În cele din urmă, gîndul îl duse la Peter. Aproape de ora trei, sunase la fiul său la birou, dar acolo i se spusese că Peter nu avea program joia. Apoi încercase să-l găsească acasă. Se părea că

era acasă — suna ocupat — iar Stern, după cîteva încercări de a-l prinde la telefon, se hotărîse să se ducă la el, atîta timp cît se mai simțea în stare. Nu voia nici o confruntare. Nici un tărăboi. Presupunerea lui manifestă era că Peter era bine intenționat și legat de anumite obligații profesionale. Dar Stern ajunsese la concluzia că cel mai bine ar fi fost ca adevărul să iasă la lumină. Prefera să nu aibă alte confuzii atunci cînd o să ajungă, mai devreme sau mai tîrziu, la explicația dureroasă cu John și cu Kate. Asta, se temea el, s-ar putea să arunce în aer edificiul familiei; or să plutească prin spațiu, ca niște bucăți de asteroid, din aceeași materie, pe aceeași orbită, dar fără nici o legătură între ele. Numai Marta s-ar fi putut să vadă lucrurile ca tatăl ei, pînă la urmă, dar chiar și ea avea să fie în cumpănă.

Stern stătea în obscuritatea holului, încercînd să facă legătura dintre nume și butoane. „4B P.Stern". Aici. După părerea lui Stern, zona din sudul rîului era o parte dezolantă a orașului. Fusese mai întîi teritoriul vagabonzilor și al misionarilor, pînă să ajungă aici febra modernizărilor, în urmă cu cinci ani. Vechile biserici, tipografiile, chiar și stațiile de tren dezafectate fuseseră transformate în apartamente micuțe, dar zona nu era deloc atrăgătoare. Străzile erau goale; puțină vegetație, nici nu copil. Cîțiva vagabonzi pierduți se mai întorceau aici din obișnuință sau din greșeală și stăteau în pragul ușilor, cu capetele întunecate sprijinite de plăcuțele sclipitoare. Se părea că toți chiriașii erau ca Peter, tineri și fără copii, bucuroși să locuiască undeva aproape de centru.

O tînără drăguță intră în holul blocului. Era îmbrăcată în haine de oraș — un costum albastru, pantofi fără toc, pentru drumul de la birou pînă acasă, și căști galbene. Ușa de la intrare era activată de o cartelă electronică pe care ea și-o scoase din geantă. Stern apăsă pe butonul de la apartamentul lui Peter, dar, cum tînăra îi deschise ușa, el intră. Urcînd scările — nici una dintre aceste clădiri nu avea lift — se pregăti pentru întîlnire. Fără scene, își propuse. Bătu la ușa fiului său. După un timp, fața lui Peter apăru în deschizătura ușii atît cît îi permitea lanțul pus.

— Tată.

Figura lui Peter fu invadată de emoțiile obișnuite: tulburare, surpriză. Și, Dumnezeule, *această* — această eternă neplăcere.

— Pot să intru ?

Peter nu răspunse. În schimb, închise ușa pentru a scoate lanțul. Se auzise vreo mișcare înăuntru ? Nu era nimeni acolo cînd Peter deschise larg ușa. Doar tînărul. Era îmbrăcat în costum de ciclism — o bluză țipătoare și pantaloni scurți, negri, cu benzi laterale reflectorizante și cu pantofi cu talpă subțire. Părul lung al lui Peter era zburlit. Bicicleta lui, cu cascheta neagră atîrnată de ghidon, era sprijinită de perete, aproape de ușă ; părea o piesă de mobilier, la fel ca toate celelalte.

— Iisuse, tată, de ce n-ai telefonat ?

Îi spuse că nu reușise să-l prindă la telefon.

— Trebuie să discutăm ceva.

— Ceva ?

Stăteau încă lîngă ușă, iar Stern se uita cu încredere prin apartament și chiar făcu un pas. Era doar puțin mai bun decît un studio. Bucătăria, sufrageria și camera de zi erau contopite într-o singură încăpere, iar dincolo de zidul comun erau dormitorul, cu un singur pat, și baia. Era decorat modest — afișe de operă și mobilă deschisă la culoare, din material sintetic, modernă și ieftină. Peter nu îl invitase încă să ia loc.

— Despre ce fel de probleme ?

— În legătură cu mama ta, zise Stern. Sper că voi avea o discuție sinceră cu tine.

Peter avu parcă o tresărire. Poate că era din cauza subiectului — sau, mai degrabă, a ideii unei discuții deschise cu tatăl lui. Neluînd în seamă lipsa de ospitalitate a fiului său, Stern se plimbă prin camera de zi, uitîndu-se prim-prejur.

— Foarte drăguț, zise el.

Fusese doar o singură dată aici, imediat după ce blocul se dăduse în folosință, cînd totul era gol și în întregime alb.

— Uite ce e, tată, spuse Peter, am altceva de făcut acum.

— Nu am de gînd să discut mult, Peter. Cred că am mai multe de spus decît tine și, oricum, nu e prea mult.

— Despre ce ?

Stern, în cele din urmă, se așeză pe canapea.

— Peter, mi-am închipuit de mult că ești implicat și altfel decît emoțional atunci cînd m-ai determinat să nu permit autopsia mamei tale. Peter îl privi fix, cu ochii lui albaștri. Sincer, am fost dezorientat cînd am venit la tine la birou, zise Stern. Păreai atît de convins că venisem din cauza vreunei noi partenere care avea chestia aia. Îmi dau seama acum că tu te gîndeai că am fost infectat înainte, subclinic, și că eu am dat boala mai departe. De aceea ai insistat să-mi faci analizele atît de riguros.

Peter își ridică mîinile, cu o privire înnebunită, neîncrezătoare.

— Tată, nu acum.

— N-am venit să te critic. Dimpotrivă...

Peter se aplecă înspre tatăl său și îi spuse răspicat :

— Tată, mai e cineva aici. Am un oaspete.

Chiar atunci, ca o replică, cineva tuși în dormitor. Sunetul nu putea fi confundat.

Era un bărbat.

— Înțeleg, zise Stern.

Se ridică imediat. Cu toată hotărîrea de a rezista, îl cuprinseră greața și amețeala. Acest mod de viață — oricum s-ar fi numit — era departe de el. Nu actele, ci chiar filosofia. De fapt, lui Stern nu-i păsa de bărbați. Ei erau aspri, uneori viciosi și, în general, oameni de nimic. Femeile erau mult mai bune, cu excepția faptului că îl înspăimîntau.

— Păi, trebuie să vorbim curînd, spuse Stern.

Încercă să se uite la fiul său, dar fu destul de departe de a izbuti. Și, în loc de asta, se uită la vîrfurile pantofilor. Acolo, sprijinită de măsuța de cafea, văzu o servietă, a oaspetelui, fără îndoială. Era din vinilin albastru, cu multe fermoare și cu o etichetă. Stern mai văzuse această servietă. Pricepînd asta, fu cuprins de alte emoții — panică, furie, lipsă de control : îl cunoștea pe acest bărbat.

— Uite, vom cina împreună, zise Peter.

— În seara asta ?

— Nu. Dar o să te sun.

Peter îl apucă de braț.

Era slab și bolnav. Putea să trăiască fără să știe anumite secrete, nu-i așa ? Constrîngerile vieții erau fără spe-

ranță. Cu capul întors, Stern se uită din nou la servietă. Eticheta era o carte de vizită mărită — Stern mai văzuse așa ceva — dar nu putea fi citită de unde se afla el. Îl lăsă pe Peter să-l conducă pînă la ușă.

— Curînd, s-ar putea să fiu la închisoare.

— La închisoare ?

— O poveste interesantă.

Peter dădu din mînă. Nu voia să știe — sau nu voia să audă și vizitatorul său. Pornind de la această atitudine, un nou semnal de alarmă. Stern își întoarse ochii spre servietă. Poate de la distanță, în mod paradoxal...

Și, într-adevăr. Nu numele, de fapt. Prinzînd curaj, Stern își eliberă brațul din mîna lui Peter și se aplecă pentru a fi sigur că nu se înșeală.

— Rahat, rosti Peter, în spatele lui.

Stern se ridică și își îndreptă haina, un gest reflex pentru un avocat pledant înaintea confruntării cu un martor important.

— Agent Horn, spuse el tare. Arată-te.

— Rahat, zise Peter din nou și mai disperat.

Stern nu se obosi să se uite înapoi la fiul său. Privea ușa dormitorului.

— Cum spui tu, agent ? „Nu mă face să vin eu să te iau".

Kyle Horn, în haine sport și pantofi albi, intră în camera de zi. Mesteca gumă și încerca să zîmbească.

— Bună, Sandy, spuse el cînd Stern se uită, în sfîrșit, la el.

Peter se așezase pe canapea și se uita pe fereastră, departe, unde fără îndoială că ar fi vrut să se afle. Horn, fără rușine, continua să zîmbească. Stern stătea drept ca un soldat.

— Te rog să-i spui din partea mea distinsului procuror general că am un set interesant de moțiuni.

Horn dădu din cap.

— N-am făcut nimic rău. N-au fost violate drepturile nimănui. Ar trebui să te liniștești.

— Nu am să mă „liniștesc". Orice persoană decentă ar fi profund ofensată de acest lucru : să-l folosești pe fiul avocatului — nepotul acuzatului — ca informator.

— Totul a fost corect, spuse Horn.

Se apropie de Stern și își luă servieta de lîngă picioarele acestuia.

— Ai să vezi.

— N-am să văd niciodată, spuse Stern.

Horn era aproape de ușă, cu mîna ridicată spre Peter, în semn de rămas bun.

— Păstrăm legătura, îi zise lui Peter.

— Ce pot să spun, Kyle ? Se mai întîmplă și rahaturi de-astea.

— Hei, făcu Horn, deschizînd ușa. Clipi. Viața este plină de surprize, îi spuse el lui Peter.

Capitolul 46

— Nu îmi pare rău, îi spuse Peter tatălui său. Am procedat corect. Așa că nu te mai uita la mine disprețuitor.

Peter îi mai susținu privirea o clipă, apoi se depărtă. Scoase o sticlă de apă minerală din frigider, o desfăcu, se așeză singur la măsuță și o bău. Își acoperi gura cu mîna cînd sughiță, apoi își concentră atenția asupra peretelui.

Stern îl urmă în bucătărioara vopsită în alb, concepută după criteriul eficienței, tipică acestui sfîrșit de secol, cu prăjitorul și cuptorul cu microunde așezate sub dulapurile suspendate. Stern își puse haina de la costum pe speteaza scaunului metalic din fața celui pe care se așezase Peter. Fiul său se uită la el o dată sau de două ori.

— Peter, cred că apăr un nevinovat.

Peter își luă ceva de pe limbă și se uită atent la degetele lui.

— Nu ți-a spus nimic, nu-i așa ?

Stern se gîndi un moment.

— Foarte puțin.

— Așa mai merge. Nu puteam să-mi închipui că păstrezi secretul din considerente tactice. Continua să nu se uite la taică-său. Eram aproape sigur că nu știi.

— Știu destul, Peter, cît să-mi dau seama că ai mințit.

Peter se întoarse către el.

— Nu te pripi cu astfel de afirmații, zise el. Nu înțelegi ce s-a întîmplat.

Nici unul nu vorbi. Compresorul de la frigider scoase un bîzîit, iar motorul unui autobuz hurui pe stradă. Peter își mișcă bărbia, gînditor.

— Cam cu cinci sau șase săptămîni înainte de moartea mamei, spuse Peter, Kate a venit la mine. Într-o dimi-

neață, înainte de școală. Condusese vreme de patruzeci și cinci de minute și, imediat ce a ajuns, s-a dus glonț la toaletă și a început să verse. Așa că marele diagnostician spune : „Știi, cred că ești însărcinată". Și ea îmi răspunde : „Da, sînt. De aceea am venit. Am nevoie de numele unei clinici discrete, pentru a face un avort." „Ce să faci ? !" Și așa îmi spune ea întreaga poveste. Despre John. Cum crede el că nu va reuși în viață niciodată. Cît de prost se simte în familie. Știi, chestii pe care ni le-am spus și noi de un milion de ori. Și cum, din cauza acestui lucru, și din cauza ei, de asemenea, a făcut o chestie total prostească la serviciu. Cu adevărat prostească. Era hotărît să ajungă să fie admis la bursă. Presupun că se gîndea că, dacă dovedește că e priceput, atunci v-ar fi rugat, pe tine și pe mama, să adunați suma necesară pentru a închiria un loc. Dar unchiul Dixon nu voia să-l lase pentru nimic în lume în ring. John îl ruga tot timpul. Dixon îl privea așa cum îl privim cu toții : prost ca noaptea. Și nu este. Chiar nu este.

— Se pare că nu, zise Stern.

Peter zîmbi, remarcînd tonul sec al tatălui său.

— Kate, spuse Peter, vedea că nimeni nu o să-l ia pe John în serios pînă nu o să demonstreze că a făcut bani în acest mod. Așa că ea i-a propus să deschidă un cont la MD. El era chiar acolo, la biroul de comenzi. Putea să-și înregistreze propriile comenzi. Ar fi fost aproape ca și cum s-ar fi aflat în ring. Kate semnase formularele. Știau amîndoi că angajații unei firme nu aveau voie să încheie afaceri în nume propriu, dar asta era o infracțiune minoră, zise Peter. Toată lumea o comitea.

— Și i-au zis Wunderkind pentru că ăsta e el, în mintea lor, sau ceea ce își imaginează că va fi. Peter se gîndi o clipă. Cred că el i-a promis că vor fura împreună cinci mii de dolari, pentru a porni treaba, dar n-au reușit să facă prea mulți bani, așa că, pînă la urmă, le-a venit altă idee. Să facă tranzacții peste capul clientului. Să dea comenzi mici aici, cînd știa că vor fi comenzi mari la Chicago sau la New York. Și învățase destul, lucrînd la MD, pentru a ști să folosească contul pentru erori și contul Wunderkind, în scopul de a-și ascunde profitul. Își promisese să nu facă asta decît o dată sau de două ori, doar pentru a porni treaba.

Ultimele cuvinte faimoase din orice închisoare, nu ? întrebă Peter.

— Astea, zise Stern, și „Numai o dată, și gata".

— Exact. Peter rîse scurt. Apoi redeveni sobru și continuă. Desigur, prima oară a mers. Dar cînd a încheiat alte tranzacții, banii s-au dus, uite-așa. Peter își pocni degetele. El a decis că nu are destul capital pentru a stăpîni fluctuațiile pieței. Îi trebuia bani mulți. Așa că a încheiat iar tranzacții peste capul clienților, să zicem de vreo treizeci de ori, și a adunat vreo trei sute de mii de dolari într-o lună.

— Și de ce nu și-a cumpărat un loc la bursă în acel moment ? întrebă Stern.

— De ce n-a făcut o mulțime de lucruri ? Peter zîmbi ciudat. Cred că, pur și simplu, i-a fost frică. Nu ar fi putut explica de unde are banii. Și, de fapt, nu făcea prea multe parale ca negociator. Și-ar fi pierdut locul într-o săptămînă. El voia să încerce să-l păstreze pentru cîteva luni.

— Pot să întreb cît de mult știa sora ta despre toate astea ?

— Kate ? Peter dădu din mînă. Evident, știa despre contul Wunderkind. Dar nu știa de unde venea capitalul inițial. Nu încă.

— Nu încă, repetă Stern mai mult pentru sine.

Peter scoase încă două sticle de apă minerală din frigider și puse una în fața tatălui său. Era apă minerală franțuzească, o marcă pe care Stern nu o cunoștea, cu un ușor parfum de trandafir. Stern ceru un pahar.

— Să înțeleg că John a pierdut cei trei sute de mii de dolari ?

— Întocmai. Un timp a mers bine, dar pînă la urmă i-a pierdut.

— Așa că a furat din nou.

— Dacă vrei să spui așa.

— Așa vreau să spun. Așa i-ar spune procurorul. Și așa i-ar spune judecătorul care l-ar condamna la închisoare.

Peter se întoarse cu fața către el.

— Uite ce e, tată, am petrecut cîteva veri acolo. Nu vreau să-i găsesc scuze, dar este ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic, de fapt. Doar niște numere de pe un monitor. Asta-i tot. Cînd închei tranzacții peste capul clienților, de zece sau de douăzeci de ori, nu faci rău nimănui. Este împotriva regulilor, pentru că, dacă toată lumea ar face așa, ar fi vai de capul clienților. Dar un singur tip ? Nu-i nici o problemă. Erau bani găsiți. Crezi că Dixon nu a procedat niciodată așa ?

— Nimeni nu a spus vreodată că Dixon este un exemplu din punct de vedere moral.

— Asta cu siguranță, spuse Peter, cu aceeași sclipire dură în ochi, ca atunci cînd spusese că nu-i părea rău.

Stern îi spuse să continue.

În acest punct, explică Peter, aflase Kate. Urmase o mărturisire udată cu lacrimi.

— Ea l-a pus să promită că nu se va mai repeta. El mai făcuse rost de două sute șaptezeci și cinci de bătrîne, așa că i-a promis. Gata. Nu se va mai repeta. Și se duce imediat în ring. Îi mai rămăseseră vreo douăzeci, treizeci de mii, așa că face Greșeala Capitală. Aude zvonurile alea în legătură cu zahărul alterat. Știi despre ce este vorba ?

— Știu cîte ceva, spuse Stern.

— John crede că a dat lovitura — că piața zahărului va scădea enorm. Și se distruge. Prețurile cresc atît de repede, că nu e în stare nici să iasă din afacere. Cînd se liniștesc apele, nu numai că pierduse și ultimul bănuț din contul Wunderkind, dar datora și două sute cincizeci de mii de dolari firmei.

— Și acum intervine Dixon ?

— Aproape, zise Peter. Inițial, John intră în panică. Poți să numești cum vrei ceea ce a făcut, dar comportă puține riscuri. Burse diferite ? Nici cel mai bun contabil din America nu și-ar fi dat seama de legătura dintre contul pentru erori și contul Wunderkind, fără să-l ajute cineva. Dar acum, cu un deficit de un sfert de milion, era la fund. Evident că nu avea nici un ban. Așa că alege unica alternativă. Ascunde toate documentele care arătau al cui era contul — ideea era că astfel nu vor putea să dea de el. Șterge din memoria calculatorului fișierele cu privire la documentele respective. Fură microfilmul. Din nefericire,

copia de pe microfilm se află la Chicago. John sună un funcționar de acolo și-i cere să trimită copiile, dar ăla o întreabă mai întîi pe cum-o-cheamă. Cine e acolo ?

— Margy Allison.

— Exact.

Margy îl sunase pe Dixon care aflase deja despre deficitul contului Wunderkind. Dixon i-a spus lui Margy să-i trimită lui documentele pe care i le ceruse John. Peste două zile l-a chemat pe John; avea întinse pe masă copiile de pe microfilm și toate hîrtiile care aveau vreo legătură cu contul.

— I-a spus lui John să ia loc într-unul din scaunele acelea Corbusier, cu picioare scurte și schelet de oțel. Îl apucă pe John de cravată, îi pune genunchiul în piept și îl bate de-l năucește. Un adevărat spectacol, se pare. Dixon e mare, dar nu are dimensiunile lui John. Dar John stă acolo ca un prost, țipînd și cu sîngele curgînd, implorîndu-l parcă.

Peter își aranjă puțin părul. Dixon emisese deja un cec pentru acoperirea deficitului din contul Wunderkind. Prefera să facă asta decît să recunoască față de cei mai buni clienți ai lui, cei cu comenzile în care era implicat John, că nimeni nu observase că un angajat — mai rău, o rudă — îl furase. Și nu putea să acopere deficitul, fără să atragă atenția contabililor de la firmă. Nu conta, oricum, era ca și cum ți-ai fi mutat banii dintr-un buzunar într-altul, iar pentru a regla conturile cu clienții, Dixon preferase să păstreze tăcerea.

— Dar, desigur, zise Peter, că unchiul Dixon a fost un netrebnic. John o sfeclise, pusese totul în pericol, iar unchiul Dixon îl anunță că va plăti pentru asta, așa cum știe el. Discurs tare. Peter se bătu peste burtă; îl imita bine pe Dixon. „Ți-ai luat ultimul salariu pe acest secol, iar de acum încolo, vei face tot ce vreau eu și atunci cînd vreau eu. Vei spăla ferestrele sau vei spăla closetele, dacă așa zic eu. Dacă îți trece vreodată prin minte să pleci sau cine știe ce altă prostie, te termin. Voi termina astfel cu clienții, dar voi chema CFTC-ul, FBI-ul, pe George Bush, pe oricine cred eu, și le voi spune ce mă apasă și îi voi ruga să te pună la frigare.“ Dixon se dă în spectacol, ia documentele

și le aruncă în seiful personal și îi spune lui John că acolo vor sta tot timpul de aici încolo.

— Și John l-a crezut ?

— Fii sigur.

Stern se gîndi la povestea lui Margy și la legenda care circula printre angajați în legătură cu furia lui. Fără nici o îndoială, Dixon era convingător cînd voia să fie necruțător.

— De fapt, după ce se mai gîndește, unchiul Dixon spune că îl *va* turna pe John. Îl va turna mîine. Mîine, spune că îl va turna poimîine. Apoi revine asupra hotărîrii. Și asta e viața lui John. Muncește la biroul de comenzi. Apoi, cînd toată lumea e plecată, Dixon îi găsește ceva umilitor de făcut, cum ar fi sortarea deșeurilor. Și spune, o dată la două zile, că s-a mai gîndit și că cel mai bine pentru el e să-l dea în vileag. Într-o zi, îl cheamă pe John la birou, iar el telefonează la CFTC și discută pe larg despre conturile pentru erori. Are în mînă o fotografie de-a lui John, pe care o taie în lung și-n lat cu creionul. Îi arată lui John ciorna unei scrisori pe care spune că o va trimite procurorului general. În fiecare zi, altceva. Scumpul meu unchi este extrem de imaginativ cînd e vorba să tortureze psihic. Greu de crezut, desigur.

Stern era tentat să comenteze, dar, în cele din urmă, nu spuse nimic.

— În perioada asta, a venit Kate la mine. John se afla în închisoarea unchiului Dixon, pe care el o considera de zece ori mai grea decît adevărata închisoare. La acest moment, Kate și cu el hotărăsc că singurul lucru pe care poate el să-l facă este să cheme FBI-ul, să mărturisească și să se ducă la închisoare, iar Kate să întrerupă sarcina. Planul lor de viață. Și nu glumesc. Bine ?

Peter își termină apa minerală și își turnă din nou. Dădu din cap către tatăl lui.

— Te-ai gîndit, probabil, spuse Stern după o clipă, că pot fi de ajutor într-un domeniu în care am muncit cea mai mare parte din viață ?

— Mai întîi, Dixon era clientul tău, ceea ce însemna că era obiectul unei venerații mistice. Și, în al doilea rînd, ce dracu' ai fi putut tu să faci ?

— Evident, aș fi putut să vorbesc cu Dixon.

— Și cum l-ai fi putut împiedica să nu se ducă la FBI ? Asta spunea el că va face. Și asta l-ar fi lăsat pe John chiar și fără satisfacția de a se fi predat singur.

— I-aș fi cerut lui Dixon să-l lase în pace.

— Iar el a procedat întotdeauna așa cum ai vrut tu, nu-i așa ?

Peter devenise arogant. Era un tip temperamental, fără îndoială. Viața îl dezamăgise profund — oamenii îl părăsiseră întotdeauna. Nu era homosexual, se gîndi Stern, pe neașteptate. Era mai degrabă mizantrop. Sărea în ajutor dintr-un sentiment al superiorității sau din datorie, dar nu se aștepta — poate că asta îi și plăcea — la altceva decît la dezamăgiri. Nu avea încredere totală în nimeni. Din acest punct de vedere, își dădu seama Stern, Peter era, mai mult decît ar fi dorit, fiul lui.

— M-am gîndit la asta mult timp. Am luat cina cu Kate și cu John și am vorbit cu ei toată seara. Am luat acasă scrisoarea lui Dixon către procurorul general, ca să aranjeze el totul. Am trecut de cîteva ori în revistă detaliile. Și atunci, desigur, mi-am dat seama care era răspunsul. John *trebuia* să se ducă la FBI. Dar...

Peter își ridicase mîinile ca un dirijor.

— Dar ?...

— Ca să-l acuze pe Dixon. Să spună că *totul* era din vina lui Dixon. John era prea puțin implicat, jucase rolul prostului, zise Peter.

Se uitară unul la celălalt.

— Foarte deștept, zise tatăl, în cele din urmă.

— Așa am crezut și eu. Peter făcu o grimasă, pentru efect. Desigur, au fost cîteva probleme. În primul rînd, John nu era în stare să treacă prin asta. Nu singur. Nu avea curaj să meargă singur pe stradă, darmite să se ducă la FBI.

— Așa că te-ai oferit tu ?

— Da.

— Ai devenit reprezentantul lui ?

— Exact.

— Avocatul său, zise Stern.

Peter nu răspunse ; era clar totuși că nu se gîndise niciodată în acest mod la toată istoria.

— Fii sincer, așa ți-ai imaginat că decurge treaba, Peter ?

— Oh, scutește-mă, zise el. Am mîncat la masa ta prea mult. Cîți dintre cei pentru care ai obținut imunitatea nu s-au scăpat pe ei de frică și au învinuit persoane pe care procuratura voia să le pună sub acuzare ?

— Mult mai puțini decît îți imaginezi tu, Peter. Și, oricum, oricîte lucruri s-ar fi spus, eu n-am inventat nimic.

— Nu ? Au fost doar „ficțiuni" pe care le-ai crezut cu adevărat ? Știu. Tu ești doar avocat. Dacă clientul are curaj — sau e atît de deștept — să nu-ți spună că minte, îi acorzi credit, fără nici un comentariu. Și la crearea cîtor povești de genul ăsta ai contribuit tu ?

Peter era fiul lui. Știa viața tatălui său.

— Există cîteva distincții, Peter. Mă încred la fel de puțin în presupunerea ta, cum te-ai încrede tu în mine, dacă aș face operații pe cord deschis.

— Uite ce e, zise Peter. Era sora mea la mijloc. Fiica ta.

Se priviră iar.

— Așa că ai chemat FBI-ul, zise Stern.

Peter îl întîlnise pe Kyle Horn într-un hol de hotel. Se duseseră la toaleta bărbaților și se căutaseră unul pe celălalt de microfoane sau alte aparate electronice. Apoi Peter dăduse glas propunerii sale. El nu era implicat, dar știa pe cineva. Acesta îl avea șef pe unul dintre grangurii de la KCFE. Omul — cel de la bază, nu cel din vîrf — era implicat și îi era frică. Va spune tot — în schimbul imunității și al promisiunii din partea lui Peter că nu i se va dezvălui identitatea. Preiei cazul sau nu, îi spusese Peter.

— Și procuratura a fost de acord ?

— Inițial, nu. A trebuit să mă întîlnesc cu Sennett. M-au pus să prezint situația de vreo patru ori. În cele din urmă, i-am lăsat să-l intervieveze pe John în persoană. Totul în secret, de vreme ce voiau ca John să rămînă acoperit. Dar mi-am dat seama că vor prelua cazul din ziua cînd le-am dat numele lui Dixon. Acum fac glume în legătură cu RICO și îi spun firmei Maison Stan.

Maison Stan, se gîndi Stern.

— Știau că ești fiul meu ?

— Le-am spus.

— Probabil că s-au amuzat foarte tare.

— Presupun că da. Mai ales că erau îngrijorați. Nimeni nu știa sigur pe cine va lua Dixon ca avocat, dar atunci cînd ai apărut tu, am primit tot soiul de instrucțiuni, să nu vorbesc niciodată cu tine despre asta. Ceea ce am și făcut. În ultimele trei săptămîni, mi-au spus să mă țin departe și de Marta, și așa am procedat. Am intrat cu toții în panică atunci cînd Margy, sau cum-o-cheamă, a trimis acea înștiințare cum că urma să vorbești cu cei de la biroul de comenzi. Dar Sennett și-a dat seama că va trebui să-l citeze pe John, pentru a-l ține acoperit, așa că asta au și făcut, spunîndu-ți că nu poți să-l reprezinți. Destul de deștept, nu ?

Peter zîmbi ușor. Zîmbi și Stern. Puseseră lanțuri în jurul său.

— Presupun că domnul Tooley era alt actor în farsa voastră ?

— Mai mult sau mai puțin. I l-au propus, iar Sennett s-a gîndit că e grozav. Cred că, la un moment dat, Stan i-a spus lui Mel să nu pună prea multe întrebări, ceea ce acestuia îi convenea de minune. Nu e cel mai mare fan al tău.

— Într-adevăr, spuse Stern.

Peter îi identificase pe adversarii cei mai acerbi ai tatălui său și făcuse corp comun cu ei. Stern era ros de acest gînd ; restul nu-l mai interesa ; mergea prin micuța bucătărie, de la masă la geam și înapoi. Din cine știe ce motiv, își aduse aminte de primii ani cînd mergeau la cinematograf în aer liber, cu mașina, iar copiii ședeau pe locurile din spate, încadrați de perne și înveliți în pături. Dintre cei trei, numai Peter rămînea treaz. Chiar și la șase sau șapte ani, se uita la tot filmul, amuzîndu-i pe părinți, datorită curiozității lui față de lumea adulților, în timp ce fetele adormeau, cu mînuțele la față.

— Știi că i-ai provocat necazuri groaznice unchiului tău.

Ochii lui Peter se fixară scurt asupra lui, avînd aceeași strălucire aspră.

— Ți-am spus că nu îmi pare rău.

— Crezi că Dixon merita asta ? Pentru ce — pentru tratamentul pe care i l-a aplicat lui John ?

— Pentru o mulțime de lucruri. A dus o viață de porc.

— Înțeleg, zise Stern. Ce alte păcate capitale ale lui Dixon ai mai încercat tu să plătești ?

Peter nu răspunse. Se uită în lături.

— Ajută-mă cu datele, Peter. Cînd anume ți-a spus Nate Cawley în ce stare se afla mama ta ? E clar că asta s-a petrecut în timpul acestor evenimente.

Peter coji cu degetul mare eticheta de pe sticla de apă minerală. Era oarecum îngrijorat, dezamăgit de ceva.

— Nate mi-a spus săptămîna trecută că a vorbit cu tine despre mama. A jurat să mă țină departe de asta.

— Nu ți-a menționat numele, zise Stern. După cum ți-am spus, eu am pus totul cap la cap.

Peter ridică indiferent din umeri. Nu era sigur că îl credea pe tatăl său, dar nu asta era problema.

— El a simțit că cineva din familie trebuia să știe starea în care se afla ea. S-a gîndit că și eu sînt medic. Voia să fiu atent și să nu scot o vorbă. Nu mai e nevoie să adaug că el crede că a comis o mare greșeală, spuse Peter, uitîndu-se în treacăt la taică-său.

— Nate s-a învinuit pe el, Peter. S-a gîndit chiar că s-ar putea să-l dau în judecată. Știai ?

— Da. Peter încuviință din cap. Sincer, m-am gîndit că e posibil. Dacă aveai toate datele. M-am gîndit că vei privi ca pe o culme a iresponsabilității faptul că m-a implicat pe mine, și nu pe tine.

Stern medită o clipă la speranțele vagi pe care și le făcea Peter în legătură cu el. Așteptau, ca întotdeauna, tot ce era mai rău unul de la celălalt.

— Dimpotrivă, cred că a fost prudent. Sînt sigur că ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Îi erai devotat mamei tale.

Peter își strînse buzele cînd auzi ultimele cuvinte, dar nu spuse nimic.

— Și cum ai ghicit care era rolul lui Dixon în boala mamei tale ?

Peter ridică privirea.

— Am obținut un scurt istoric al bolilor lui. Ți-aduci aminte ? Eram medicul lui. După ce-am vorbit cu Nate, mi-am verificat notele. Datele se potriveau. Și el avusese gonoree în Coreea, știai ?

Nu avusese cum să știe, spuse Stern.

— Crede că asta l-a făcut steril, zise Peter.

Era o observație profesională. Spunînd-o, se duse în cealaltă cameră și se așeză pe canapeaua albastră. Curajul, siguranța lui morală păreau serios zdruncinate. Arăta jalnic.

— Deci, atunci cînd ai aflat despre încurcătura lui John, nu te-ai gîndit, întîmplător, cum să întorci totul împotriva lui Dixon.

Peter nu răspunse. Stern veni din bucătărie.

— A fost elegant din partea ta să te lupți în locul mamei tale. Pentru a nu mai aminti și de mine.

Stern se ridică, își întoarse fața încruntată către fiul său, apoi se duse la fereastră. Amurgul colorase cerul într-un roz magnific. Pe stradă se aflau acum ultimii navetiști, un aflux de persoane răzlețe, venind de la cumpărături, îndreptîndu-se către casă, ducîndu-și mîncarea pe care aveau s-o mănînce la cină, în tăcere.

— Și pot să pun o ultimă întrebare, Peter ?

— Care ?

— Cum a aflat maică-ta de planul acesta, de a-l acuza pe Dixon ?

Surprins, lui Peter îi scăpă un sunet — jumătate rîset, jumătate geamăt.

— Ești deștept, îi spuse Peter. Asta am s-o susțin întotdeauna.

Stern primi aprecierea înclinîndu-și capul.

— Și răspunsul ?

— Putea să vadă cît de rătăcită era Kate. Știa că ceva nu merge bine. În cele din urmă, a reușit să scoată ceva de la ea. Kate i-a spus ce făcuse John la MD. Și că eu încercasem să salvez situația. Fără nici un detaliu.

— Și despre sarcina ei ce a zis ?

— Nimic. Nici un cuvințel. Nu era încă sigură că nu va trebui să o întrerupă.

Stern aprobă ușor din cap. Asta putea fi adevărat.

— Oricum, mama a venit la mine ca să afle ce se întîmplă. I-am spus că nu trebuie să se îngrijoreze. Dar, evident, asta nu a satisfăcut-o.

— Așa că i-ai spus ce ai făcut.

— Da. În cele din urmă.

— Și ce te-ai gîndit ? Că va fi încîntată ? Că va dori, la fel ca toată lumea, să se răzbune pe Dixon ?

— Nu e nevoie să faci totul să sune atît de absurd.

— A, îți înțeleg raționamentul, Peter. Te-ai purtat cu Dixon cum se joacă pisica cu șoarecele, pentru a-l aduce la picioarele mamei tale. Iar reacția ei — să ghicesc ? — a fost una de oroare.

— Oroare, spuse Peter. Am încercat să-i explic. Știi. Că era cel mai bun lucru pentru toată lumea, dar ea nici nu voia să audă.

— Și cît de departe ajunsese planul tău în acea perioadă ?

— Destul de departe. Sennett îl văzuse pe John. Era aproape un tîrg încheiat. Refuzasem să-l las să folosească un detector de minciuni, dar căzusem de acord să stea acoperit la MD și să poarte ascuns un minicasetofon — cum îi zic ei. Să aibă o sîrmă.

— Pentru Dixon ? Stern stătea liniștit lîngă fereastră. Și ce urma să se întîmple atunci cînd unchiul tău era înregistrat negîndu-și rolul în toată treaba ?

Peter se uită drept în ochii lui.

— Tot nu înțelegi, nu-i așa ?

Dezgustat de faptul că e luat în rîs, Stern își închise o clipă ochii încercînd să se stăpînească.

— A trebuit să-i explic totul și mamei. Ideea nu fusese să punem pe seama unchiului Dixon ceea ce făcuse John. Vreau să spun că, la urma urmelor, nu el făcuse asta. Știam că va nega. Că va spune că John a făcut-o. Iar John urma să spună că Dixon era speriat și va încerca să-și salveze pielea învinuindu-l pe el. Pînă la urmă, urma să fie o competiție idioată, care pe care. Nimeni însă nu avea să fie acuzat, pentru că nu știau care versiune era autentică. Toată lumea avea să scape. Fără închisoare. Fără chinuri. Era o soluție rezonabilă pentru amîndoi.

— Dar ?

— Dar și-a ținut gura. Unchiul Dixon, adică.

— De ce ?

Peter își aruncă brațele în lături.

— Tu mă întrebi ? Ești avocatul lui. Eu nu știu ce se întîmplă. Stau treaz noaptea. Nu-mi vine să cred că treaba a mers atît de departe. Ai vreo idee ?

Stern se gîndi o clipă, nedorind să vorbească.

— M-am gîndit acum cîteva zile că își recunoscuse vina, care de fapt aparține în totalitate lui John și Kate. Nu-mi pot imagina ce l-a determinat să procedeze așa, dat fiind ce mi-ai spus tu. Se întoarse cu spatele la fereastra scorojită de atîtea straturi de vopsea. Și ce s-a întîmplat cu planul de a-l înregistra pe Dixon ?

— De aceea au încercat să-l citeze. În martie. Erau siguri că va alerga la John imediat ce-i va sosi citația. Era o înscenare. John purta echipamentul de două săptămîni. Dar agenții nu puteau să dea de urma lui Dixon. Cînd au dat, acesta n-a vorbit deloc cu John. Nici măcar bună ziua sau la revedere. Cîteva luni, nu și-au spus nici măcar un cuvințel. Unchiul Dixon se uita doar la el, cu privirea lui ucigătoare — John e încă îngrozit. Sennett crede că l-ai avertizat pe Dixon să nu se apropie de el.

— Mai e nevoie să întreb, Peter, cum a putut agentul Horn să-l citeze pe unchiul tău chiar în ziua aceea ?

— Nu, nu mai e nevoie. Planul era să-l prindă venind cînd era afară încă.

Stern își scutură capul. Ce demn de milă era. Se întoarse în bucătărie să-și ia haina de la costum.

— Te-ai băgat într-o chestie riscantă, Peter. Dacă Parchetul va fi în stare să pună totul cap la cap, o să intri, alături de cumnatul tău, la închisoare.

— A, la început am fost speriat. Dar am vorbit toți trei despre ce o să se întîmple, dacă treaba merge prost. Peter zîmbi șters. Cum o să dovedească faptul că eu știam că John minte ?

Peter învățase multe stînd atîția ani la masa tatălui său, cu privirea superioară, plictisită. Cînd copiii erau mai mici, Stern se uita la ei, cum sînt aranjați la masă, cu recunoștință — erau cu toții deștepți, sănătoși, te desfătai privindu-i. Erau norocoși, se gîndi el.

— N-au avut niciodată prea multe îndoieli, spuse Peter. După ce s-au dus la bancă și li s-a confirmat că Dixon emisese cecul, pentru a-și acoperi debitul contului Wunderkind. Se pare că nu le-a trecut niciodată prin cap că s-ar putea să fie un alt motiv. Și sigur că Dixon avea documentele care arătau al cui era contul, și le mai și ascundea. Iar cum-o-cheamă a și mințit pentru el cînd a fost la marele juriu. Părea destul de convingătoare, zise Peter.

— Te referi la Margy ?

— Mda, Kyle a spus că, după punerea sub acuzare, îi vor da o șansă să-și „reîmprospăteze memoria".

Desenă ghilimelele în aer.

Stern își îndreptă mînecile de la haină. Fiul său stătea cu capul în mîini, meditînd. Uneori, Stern era desemnat să apere tineri — șaisprezece, șaptesprezece, optsprezece ani, de fapt niște copii — care luaseră parte la infracțiuni atît de groaznice, încît erau judecați ca niște adulți. Exemplul cel mai recent era Robert Fouret, un tînăr morocănos, elev la colegiu care, drogat sau cine știe cum, în loc să dea mașina în marșarier, o băgase în viteza întîi și o zdrobise de perete pe prietena lui. În astfel de împrejurări, Stern se gîndea la părinți, oameni înstăriți, care îl păstraseră ca avocat în speranța că va repara prejudiciul și care descoperiseră că nici o sentință favorabilă nu va reuși să înlăture răul făcut. Părinții înțelegeau cum toată gravitatea excesele și impulsurilor tinereții, a unor acte stupide, copilărești, putea să influențeze negativ, să se extindă asupra întregii vieți a unui tînăr. Dar, cel puțin pentru moment, lăsă la o parte această neliniște.

Acum era clar că fiul său și cu el ajunseseră la punctul terminus. Undeva, în interiorul scenei vieții lui emoționale, căzuse o cortină. Fără nici o îndoială că avea responsabilități; va suferi mult cînd va veni vremea să-și evalueze vina. Dar acum știa că anii — jumătate dintr-o viață de adult — de eforturi ambivalente cu Peter trecuseră. Îl va saluta mereu cu cordialitate pe fiul său — datora asta memoriei mamei lui — și știa că se vor privi unul pe celălalt cu durere. Dar luase sfîrșit un lucru esențial: vedea că era terminat, așteptînd o ameliorare, o acceptare sau o schimbare.

Era gata de plecare, dar profesia îl învățase că pronunțarea sentinței conta poate mai mult decît orice altceva.

— Peter, n-am să spun lucrul ăsta decît o singură dată. Ce ai făcut tu este de neiertat. Imoral. Și, la fel de important, ai riscat să provoci multe necazuri întregii familii.

Peter ascultă în tăcere, apoi mormăi ceva și dădu din cap de cîteva ori.

— Așa zicea și mama. Era îngrozită. A fost cea mai mare neghiobie din viața mea să-i spun. Peter își ridică privirea. Sînt sigur că asta a fost ultima picătură.

Avea fața încremenită, tremura din cauza emoției reținute. Stern înțelese clar că, oricît de necruțătoare erau aprecierile lui Peter față de alții, cele mai neiertătoare și le rezervase sieși. Îi spusese mamei, cea mai dragă ființă a lui, adio pentru eternitate, amintindu-și-o împărțită între speranță înșelată și încredere zdrobită. Nu avea sens să negi chestiuni evidente. Stern se trezi că este teribil de mișcat de fiul său și de neliniștile lui.

Se duse către ușă.

— Ce vei face, tată ? Ce se va întîmpla ?

Peter, ca orice fiu, voia să creadă că tatăl lui avea tot timpul resurse, putea să găsească mereu soluții. Acum însă, Stern n-avea nici o idee.

Capitolul 47

Marta se întoarse acasă după ora zece. Stînd pe canapeaua din solariu, Stern o auzi intrînd, fredonînd istovită. Singura din familie care avusese o zi bună. Se întorsese de la tribunal exuberantă. „Nici măcar ea nu mai putea să reziste", spusese Marta despre Klonsky. Era emoționată, gîndindu-se că putuse converti un procuror. Cînd se întorsese de la birou, îl sunase pe George Mason, ca să-i spună noutățile, apoi dictase scurta expunere a dovezilor apărării pentru judecătorul Winchell. Terminînd cu asta, Marta întrebă deodată dacă mai erau și alte cazuri la birou, la care ar fi putut ajuta în timpul cînd își căuta o slujbă. Plătită cu ora. După un moment de gîndire, Stern hotărîse că era prea optimistă și o puse în legătură cu Sondra.

În timpul amiezii, Marta se așezase la unul dintre birourile goale și începuse să examineze mulțimea de dosare recent primite, în legătură cu noul caz de fraudă guvernamentală, scriind inspirată sau sporovăind bucuroasă la telefon ori de cîte ori Stern era prin preajmă. Marta părea că își trăiește viața ca un mecanism. Puteai s-o pui în priză oriunde, iar ea funcționa la intensitate maximă. Fiica lui îl uimea, dar sufletul lui exulta la gîndul că ar putea să rămînă cu el. Ar putea continua în acest fel alte cîteva săptămîni. El și-ar fi revenit, fără să scoată o vorbă. Dar ar mai fi fost acest plan necesar, dacă Clara ar fi trăit ? Nu, se decise el după o clipă. Nu ar fi fost necesar. Erau multe motive pentru care, dintr-o dată, Marta găsise orașul Kindle atrăgător, și, nu în ultimul rînd, era faptul că mama ei era moartă. Așa, gîndi el, funcționează

aritmetica dureroasă a inimii, în funcție de evenimente. Pierdere și cîștig.

Acum, în solariu, el își închise ochii cînd o auzi apropiindu-se.

— Ai adormit ? murmură ea.

Simți cum se furișă lîngă el, dar nu făcu nici o mișcare. În noaptea aceea nu era pregătit pentru discuții cu copiii lui, nici chiar cu Marta. Rămase inert, ascultînd zgomotul pașilor ei urcînd pe scări. Nu avea de gînd să adoarmă. Pe la unu, se mută în bucătărie și se așeză în lumina verde care cădea peste masă. Sorbi niște sherry, așa cum făcuse în noaptea în care fusese descoperită Clara. Se afla, pentru o clipă, dincolo de gînduri. Nu era nici măcar absorbit de alegerea unor posibile soluții. În loc de asta, stătea, gîndindu-se, rememorînd, mîhnindu-se din nou, ridicîndu-se din acel gol, ca un atac de inimă care-l ținuse mai puțin de o fracține de secundă.

Pe la cinci și jumătate dimineața, se furișă sus pe scări, făcu un duș și se îmbrăcă. Își încălzi niște cafea și o chiflă, apoi se îndreptă spre centrul orașului, pentru a se refugia în munca de la birou. Intră prin ușa din spate și se opri. Auzi, din nou, un slab semnal care îl deranjă.

Dixon era acolo.

Ședea pe sofaua din biroul lui Stern, de data aceasta drept, deși era adormit. Mocasinii lui moderni erau jos, împerecheați cu grijă, nu departe de seiful încă nemișcat ; se vedea că adormise cu picioarele încrucișate. Purta o haină sport, din mătase — se părea că aerul condiționat fusese lăsat deschis peste noapte, iar în cameră era răcoare — brațele lui stăteau larg deschise peste marginea sofalei din pînză albă. Bărbia i se odihnea pe cămașa exotică, cu model strident.

Stern stătea în fața mesei de lucru acoperită cu sticlă fumurie, scoțînd încet teancurile de hîrtii din servietă.

— Cred că te-ai gîndit că ziua de ieri a fost al dracului de amuzantă.

Dixon vorbise clar, însă nu se mișcase încă.

— Chestia aia urîtă cu seiful ? M-ai dezarmat, Dixon.

El își deschise ochii.

— E ca și cum tu ai fi un oracol blestemat.

Punîndu-și o mînă la gît, își îndreptă capul.

— Trebuie să te fi amuzat grozav, de vreme ce-ai scotocit prin el.

— Ah, spuse Stern. Silvia. O încălcare a etichetei.

— Am primit nota de plată de la tipul care a reparat ușa din spate. Ar fi trebuit s-o auzi pe soră-ta : „O, asta e de la Alejandro". Bla, bla, bla. Adoptase, pentru moment, o tonalitate de falset. Ceva de genul : „O, nu ți-am mai spus că fratele meu a angajat un nătîng să repare ușa aia." Apropo, patru sute de dolari. Aștept să mi-i dai înapoi.

Dixon avea aerul lui fricos, speriat și o privire obosită. Era nebărbierit și vizibil extenuat, ochii păreau adînciți în orbite. Își aduse aminte de ceva și îl rugă pe Stern să sune acasă. Stern apăsă pe un buton, îi formă rapid numărul și îi pasă receptorul. Între timp, plecă în mica bucătărie de lîngă hol, să facă niște cafea. Cînd se întoarse, Dixon tocmai își lua la revedere de la Silvia.

— Sora ta spune că eu și cu tine trebuie să ne mai întîlnim. Dixon rîse. Umorul Silviei era penibil, dar Dixon îl adora. Văd că încă nu ești în închisoare.

Stern își ridică amîndouă mîinile, pentru a-și sublinia libertatea.

— Am sunat-o pe Marta. Mi-a spus că prietena ta, nu-știu-cum, era acolo. Încearcă să te păzești.

— Pentru moment, da, replică Stern. Festivitățile vor fi reluate săptămîna viitoare. Vii să-mi faci și tu o vizită ?

— Să te vizitez, bombăni Dixon. Care-i jocul tău, Stern ?

— Jocul meu ?

Era absolut revoltat cînd se gîndea că propriul său cumnat ar putea să se joace de-a tribunalul cu el.

— Dixon, ai găsit un alt avocat ?

— Eu nu vreau un alt avocat. M-am răzgîndit.

— Tu ai nevoie de un alt avocat, Dixon. Un avocat și un client trebuie să aibă încredere unul în celălalt.

— Dar eu am încredere în tine.

— Dar eu, Dixon, nu am nici un fel de încredere în tine, în caracterul tău sau în ceea ce faci. Ești un om încrezut, neloial și viclean. Tu ești un client groaznic și, dacă te interesează, un prieten mizerabil.

Dixon clipi și își șterse ochii.

— Eu nu sînt un prieten, spuse, în sfîrșit, Dixon. Nu avea încă nici o idee despre ce se întîmpla și zîmbi ușor. Eu sînt o rudă. Nu poți să scapi de mine.

— Dispreț ?

— Între mulțimea de resentimente pe care le am față de tine, Dixon, cred că nu există unul mai mare decît acesta. Nu există nici o persoană în lume să cunoască mai bine motivele morții Clarei decît tine. Și tu ai păstrat toate aceste detalii numai pentru tine. Fără îndoială, spre binele tău, pentru a-ți servi intereselor tale personale, dezonorante și nelegitime.

— Ești tulburat, pentru că nu ți-am vorbit despre acel cec pe care mi l-a dat mie. Stern nu răspunse. Și este, într-adevăr, doar o simplă explicație.

— Dixon, ești pe punctul de a mă minți din nou.

— Nu, spuse el, cu privirea lui rece și inocentă.

— Ba da.

— Stern, zise el.

— Îmi datorezi puțin respect, Dixon.

— Am foarte mult respect pentru tine.

— Dixon, s-ar putea să am o nelămurire, din ce îmi aduc eu aminte, referitor la motivațiile tale, dar n-am nici un fel de dubii în ceea ce privește motivațiile Clarei. Sunt unul dintre acei evrei care știu ceva aritmetică. Aproape șase sute de mii de dolari furați din tranzacții ilegale, două sute cincizeci de mii de dolari, deficitul din contul Wunderkind, înseamnă ceva mai mult de opt sute cincizeci de mii de dolari, ceea ce înseamnă suma de bani pe care Clara a scris-o în cecul dirijat spre contul de investiții de la River National. Soția mea a plătit datoriile ginerelui ei, care s-a amestecat în contul de brokeraj pe care fiica ei îl deschisese. Și aș fi teribil de încîntat dacă nu m-ai jigni, negînd ceea ce mi se pare evident.

— Bine. Își înclină capul de mai multe ori și începu să se liniștească. Era clar că mintea lui alerga după răspunsuri. Ea știa că John și cu mine eram amîndoi implicați. Se gîndea că, poate, eu dorisem să trag totul asupra mea. Și s-a oferit să plătească totul.

— Minciună ! Stern își închise violent diplomatul.

Temător, și suferind de mult timp, ajunsese dintr-o dată, cu Dixon, la marginea unei furii vulcanice.

— Dixon, poate că ai convins-o pe Margy de mult timp cu melodia asta, că tu și cu John erați doi conspiratori camuflați și că tu meriți toată vina, dar eu sînt foarte conștient că tu nu ai fost implicat niciodată în infracțiunea asta.

— Margy ? îl întrerupse Dixon. Credeam că ea este în partea de sus a listei tale negre.

— Am reevaluat-o.

Stern era tentat să adauge și altceva în apărarea ei, pentru că o vorbise de rău atunci cînd el și cu Dixon se întîlniseră ultima dată, dar rămăsese convins că, pe undeva, ea acceptase să urmeze porunca lui Dixon în ceea ce îi spusese lui Stern. „Lasă copilul în pace". Putea să-l audă pe Dixon spunînd asta.

— De asemenea, ai putea să știi, Dixon, că am auzit întreaga poveste : cum ai decis să-ți salvezi afacerile și să-ți impui ție însuți o pedeapsă și cum ai fost dezinformat, ca urmare a acestui lucru.

Dixon ascultă liniștit, după care se retrase înspre canapea, pentru a reevalua această nouă interpretare. Își scoase haina și o aruncă jos, apoi, după cîteva momente de reflecție, se așeză și el jos.

— După cum vedeai tu lucrurile, Dixon, cît timp intenționai să-l ții pe John în purgatoriul tău ?

Dixon își scutură mîna, ca și cum l-ar fi lovit ceva. Trăia încă o mare incertitudine : dacă trebuia sau nu să spună adevărul.

— Un timp nelimitat, spuse el, în sfîrșit. De fapt, i-am spus clar că, peste doi sau trei ani, probabil că mă voi duce la guvern și îl voi frige.

— Se pare că te-a crezut.

— Ar fi trebuit, zise Dixon.

Îi aruncă cumnatului său o privire directă și inexpresivă pînă cînd se rupse din acea stare pentru a-și aprinde o țigară. Lovi filtrul țigării de mai multe ori de geamul biroului.

— Bineînțeles că derbedeul ăsta nu mi-a spus niciodată că soția lui era însărcinată.

— Ar fi avut vreo importanță ?

Dixon își scutură umerii, nefiind sigur.

— Probabil că da. Aș fi avut ceva mai mult timp să mă gîndesc la colțul în care-l pusesem.

— Și Clara ? întrebă Stern. Aș vrea să aud cîte ceva despre ultima ta întîlnire cu ea. Cu cît timp înainte de a muri s-a întîmplat acest lucru ?

— Trei zile ? Patru ? Dixon se uită la țigară. Nu este nimic deosebit de spus. A venit la mine cu cecul ăla. Așa cum ai spus și tu, dorea să-i plătească datoriile. I-am spus să nu se deranjeze. Nu mă interesa treaba asta. Îi voiam capul, nu un cec. Asta-i tot. Ea a insistat să-l lase. Așa că l-am aruncat în seif. Asta-i toată povestea.

— Asta-i numai o parte din poveste, Dixon.

— Nu, e toată povestea.

— Nu, Dixon. Erai tentat să-l predai pe John procurorilor. Și nu numai că te-au lăsat nervii, dar te-ai dat la fund atunci cînd libertatea lui a fost negociată în schimbul libertății tale. O tranzacție remarcabilă.

Dixon Hartnell crescuse în acele regiuni unde presiunea pămîntului transformase deșeurile organice în ceva negru, strălucitor și aproape la fel de tare ca piatra. Avusese de unde învăța — arăta acum întunecat și ferm de parcă și-ar fi tras puterea din chiar centrul pămîntului. Venit din acele zone carbonifere, direct în inima tranzacțiilor de bursă, învățase că voința lui era enormă, iar acum și-o impunea. Nu mai avea nimic altceva de spus.

— Spune-mi ceva despre audierea din dimineața asta. Chiar vrei să intri în bucluc de dragul meu ?

— Dacă e nevoie. Sînt destui membri ai familiei mele care pot depune mărturie împotriva ta. Dixon îi primi remarca cu aceeași expresie neînduplecată. Am înțeles eu bine că știi de la Clara despre rolul pe care l-a avut Peter în afacera asta ? Dixon își fumă țigara, fără comentarii. Alt avocat, Dixon, te-ar fi ajutat să formulezi o excelentă moțiune, orientată împotriva procedurilor marelui juriu și a anchetei guvernului, vizavi de Peter. Nu ar fi trebuit nici măcar să comentezi veridicitatea informațiilor pe care le oferea el.

Un licăr de atenție trecu pe fața lui Dixon.

— Aș putea să cîștig ?

— După părerea mea ? Nu. Ți s-ar fi aprobat o audiere pentru a stabili că nu a existat nici o încălcare a dreptului tău de a consulta un avocat. Cu siguranță că ai fi putut întîrzia fulgerele și trăznetele domnului Sennett. Dar mă îndoiesc că tribunalul ar găsi atitudinea Procuraturii exagerată sau implicînd o violare a drepturilor tale. Procuratura este mai mult sau mai puțin constrînsă să-și ia martorii de pe unde-i găsește. Numai că l-au găsit pe ăsta pe o scenă nepotrivită.

Dixon ridică din umeri. Nu era surprins. Stern îl îndemnă din nou să consulte și alt avocat, dar Dixon dădu din mînă.

— O să-ți ascult sfatul.

Apoi se ridică și se îndreptă spre dulapuri. Pe unul dintre rafturi erau cîteva poze ale familiei : Clara, copiii. Adevărul era — iar astăzi adevărul era cert, o dată în plus — că Stern examina rareori aceste portrete. Erau lucruri necesare, decorațiuni potrivite. Dar Dixon se opri și se uită la fiecare dintre poze, ținîndu-le, una cîte una, de ramă. Stern îl lăsă în pace pînă cînd reuși să-și adune gîndurile.

— Și acum, Dixon, dacă ești atît de amabil, aș dori să știu ce s-a întîmplat cînd ai întîlnit-o ultima dată pe Clara. Poți fi scurt. Pe mine mă interesează doar esențialul. Nu este nevoie, zise Stern cu o voce gravă, să insiști asupra acelor lucruri pe care dorești cel mai puțin să le spui sau asupra celor pe care eu doresc cel mai puțin să le știu.

Dixon era copleșit, încercînd să afișeze o mină serioasă, spre cinstea lui, dar Stern putea vedea că era foarte conștient de ceea ce se întîmpla acum. Ochii lui se măriseră și avea un aer marțial. Dacă Dixon voia să accepte aceste reguli, golul dintre ei ar fi rămas pentru totdeauna neexplorat. După mult timp de gîndire, Stern decise că era de preferat să accepte. Dar, din păcate, Dixon era cine era, un jucător înrăit pînă la sfîrșit. Clipi din ochi și îl fixă pe Stern.

— Ce vrei să spui ? întrebă el.

— Ce vreau să spun ? Stern ezită o clipă, apoi se lăsă cuprins de mînie. Își ridică servieta și o trînti de birou.

Trebuie să-ți fac desene, Dixon! Vrei să ne angajăm într-o conversație imparțială despre situația fatală a transmiterii unor boli pe cale sexuală ? Mă refer la relațiile tale cu soția mea.

Ochii cenușii ai lui Dixon nu se mișcară. Cînd Stern își aruncă privirea spre cristalul de pe birou, văzu că acesta se spărsese, ca și cum, în punctul de impact, ar fi lovit un glonț. O singură linie argintie șerpuia peste suprafața fumurie, spre capătul șlefuit. Bineînțeles că biroul nu fusese niciodată pe gustul lui.

— Te aștepți ca eu să-ți explic ceva ? întrebă Dixon. Se mutase în spatele cumnatului său, iar Stern preferă să nu dea ochii cu el.

— Nu.

— Pentru că nu pot. Eu sînt un ticălos adevărat.

— Încerci să mă duci de nas, Dixon.

— Nu, răspunse el. Asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă.

— Sînt conștient de asta.

— A fost un accident.

— O, te rog !

— Greșit.

Auzi degetele lui Dixon pocnind.

— Nedorit.

Cînd Stern se întoarse, Dixon veni mai aproape și, cu o privire servilă, îi întinse cutia cu trabucuri, deschisă.

— O țigară de foi ?

Stern înșfăcă dintr-o dată întreaga cutie.

— Ține-ți mîinile acasă, Dixon !

Cutia rămase în brațele lui. Stern luă un trabuc și îl aprinse, apoi trînti capacul cu o lovitură puternică, amortizată de căptușeala de pîslă. Se uita amenințător în timp ce Dixon se retrase spre sofa, unde își mai aprinse o țigară.

— Știi, a fost numai greșeala mea, zise el. Nu trebuie să-ți spun eu treaba asta. Am cicălit-o mulți ani, spuse el. Ani !

Imagini îi veniră în minte ; cu Dixon — aflat la o reuniune de familie — apărînd din umbrele din bucătărie sau din hol, și punîndu-și mîinile, în mod sugestiv, pe șoldu-

rile Clarei. Mustrîndu-se. Era ceva clar și nevinovat, așa că i-ar fi fost teamă de o dezvăluire. Însă, datorită tăcerii ei, chiar și Dixon ar fi fost încurajat să facă ceva. Era conștient că îi trezise curiozitatea. Încetul cu încetul, prin gesturi, prin atingeri sau încuviințări tăcute, el aprinsese flacăra, știind că posibilitatea unei pasiuni era altă comoară a Clarei, o nouă taină. Stern, înclinat să-și imagineze mai mult, făcu o pauză. Destul, își spuse. Destul.

— Am admirat-o, spuse Dixon. Pentru prima oară, îndrăzni să-l privească pe Stern. Era o femeie demnă de admirat.

— Dixon, ești lipsit de conștiință.

— Da. Dădu din cap. Sînt curios. Întotdeauna am vrut să fac ceea ce alții nu ar fi făcut.

— Cred că asta este răutate, Dixon.

Dixon își stinse țigara. Gura îi tremura asemeni fălcilor unui buldog. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Chipul i se înroșise în jurul ochilor care fixau un punct pe podea.

— N-am făcut niciodată vreo legătură cu tine.

— E greu de crezut.

— Serios.

— Ești un caz clinic, Dixon.

— Foarte bine, asa sînt.

Devenise deodată nerăbdător față de Stern. Autocritica nu făcea parte din repertoriul lui Dixon. O luase prin viață de-a dreptul, uitîndu-se rareori înapoi.

— Pot să întreb, Dixon, cînd a avut loc acest interludiu ?

Fața lui Dixon se congestionă ; era complet dezorientat.

— În ce moment al zilei ?

— Te rog ! Cînd anume, de-a lungul istoriei umanității, s-au petrecut toate astea ?

— Nu știu. A fost chiar după ce Kate s-a dus la colegiu. Clara era la capătul puterilor. Era deprimată, de parcă înota într-o mare porcărie. Tu erai plecat în Kansas City unde aveai un mare proces. Erai foarte ocupat...

— Asta e scuza ta, Dixon ?

Dixon îl privi în timp ce își aprinse o altă țigară.

— Am profitat, ți-am mai spus. Ei nu-i mai păsa de absolut nimic. A fost un act de disperare, continuă el. O nenorocită disperare.

— Îți sînt recunoscător, Dixon, pentru profundele tale intuiții psihologice.

— Își distrugea viața. Voia s-o termine cu tine.

— Iarăși, spuse Stern.

De neînțeles, pentru prima oară simțea că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu asta voia să audă — Dixon revelîndu-i partea ascunsă a Clarei. Era oare Dixon pe aproape ? Destul, probabil. Clara începuse represaliile, sperînd că, în ceea ce era interzis, putea fi găsită o stranie magie. S-ar fi degradat pe ea însăși, s-ar fi rugat să scape și, dacă ce era mai rău avea să se întîmple, cel puțin, ar fi fost ea însăși cauza disprețului față de ea.

— A fost O noapte și O zi. Și a fost un eșec total, spuse Dixon. Un nimic. Nu spun asta doar acum. Dacă ea n-ar fi avut acea problemă, ai fi putut spune că nimic nu s-a întîmplat.

— Dacă, spuse Stern.

— Normal, nu observasem, spuse Dixon. Nu voi uita niciodată. La o reuniune de familii, mi-a dat un bilețel. Îmi amintesc bine asta. Un singur rînd ; nu făcea niciodată risipă de cuvinte — nici măcar „Dragă X". Doar : „Sînt tratată pentru..." Făcu un semn cu mîna, ca pentru a completa textul. N-aveam nici cea mai vagă idee. Și apoi, cînd i-am spus surorii tale că trebuie să fie examinată, m-a luat prompt peste picior și apoi a început să plîngă pe umărul Clarei. Asta ca să vorbim despre rahaturi.

Această dramă, toată piesa, se desfășurase integral în absența lui. Bîntuia prin Kansas City, departe de lucrurile ce se petreceau aici. În brațele pătimașei sale amante. Absorbit de rolul care-i convenea cel mai bine, reușise să piardă cele mai importante evenimente din viața lui. Continua să-și fumeze țigara. Noaptea de nesomn își cerea drepturile. Ochii îl dureau, iar, după accesele de furie, își simțea brațele arzînd și foarte slăbite. Cît despre țigara de foi, era uimit să constate că gustul ei nu mai era

deloc plăcut. Bineînțeles, o s-o termine. Începuse să fumeze trabucuri în biroul lui Henry Mittler, pe vremea cînd nu prea putea să și le permită, mulțumindu-se cu cele pe care le primea de la Henry, și, cu o țigară de foi între degete, experimenta dubla senzație de triumf absolut și de cumpătare aspră. Dar, se gîndi Stern, acum nu ar fi nici o dificultate în a lua vreuna. De altfel, viața sa se schimbase.

— A venit la biroul meu, spuse Dixon. A sosit, pur și simplu.

— Clara ?

— Nu, omul de pe lună. Se întinse complet pe canapeaua lui Stern. Îmi închipuiam de ce trebuia să fie acolo. Ani de zile m-a dus cu preșul.

— Și ?

S-a așezat și a început să plîngă. Doamne, ce mai plîngea. Dixon stătu o clipă să se gîndească. Un potop de lacrimi. Am aflat întreaga poveste. Peter, John, doctori, tratament... Ce mă interesa de fapt pe mine erau banii. Cînd ea mi-a dat cecul, ca și cum banii...

Dixon ridică mîna, cu ochii umezi, jignit de faptul că ea credea că banii l-ar fi putut cumpăra. Desigur, Dixon se considera de neprețuit.

— Și ce voia ?

— Ce voia ? Ce ar fi vrut orice mamă. Voia să-și știe copiii în siguranță. Voia ca eu să găsesc o scăpare. De aceea îmi dăduse cecul. Se gîndea că poate o să-i plătesc pe toți, la MD și pe clienți și să șterg totul.

— Și ce i-ai zis ?

— Era al dracului de tîrziu. Peter se juca deja de-a agentul FBI.

— Ai priceput că teoria lui Peter era că nimeni nu trebuia acuzat ?

— Daa, am înțeles. Era de-a dreptul o porcărie. Mi-am dat seama că, dacă deschideam gura, John și cu el o vor sfîrși rău. Credeam chiar că ticăloșii ăia de la biroul procurorului ar putea să-și dea seama. Și ce nevoie aveam eu de asta, pentru numele lui Dumnezeu ? Să ajung să fur monezi din telefoane sau tonomate ?

— I-ai spus asta Clarei ?

— Clara era o femeie strălucită. Cunoștea ce riscuri erau de înfruntat. Era speriată de moarte, pentru toți.

— Și pe urmă ?

— Cum adică ?

— Cum s-a sfîrșit conversația, Dixon ?

— Nu prea mai știu. Celălalt motiv pentru care venise era problema ei medicală. Dorea să știu că s-ar fi putut să trebuiască să-ți aducă la cunoștință situația. Adică, de fapt, nu era îngrijorată pentru mine, ci ca Silvia să nu afle. Oricum, după ce a depășit momentul, a luat o atitudine gravă și a spus : „Dixon, nu sînt deloc sigură că am să pot suporta toate acestea". A fost cel mai îngrozitor moment din viața mea. Nu era nevoie s-o mai întreb la ce se referea.

— Și ce i-ai răspuns ?

— Ce mama dracului crezi că i-am zis ? Am implorat-o, timp de jumătate de oră, să nu facă așa ceva. I-am adus toate argumentele care mi-au trecut prin minte. Continua să vorbească despre copii, despre Peter și Kate. Apoi despre John și despre tine — chiar foarte mult despre tine. Era de-a dreptul disperată. Știi, am încercat să o liniștesc. I-am spus că Peter, John și Kate or să se descurce, dar ce i-aș fi putut spune ca să o conving de asta ? Dădu din umeri în semn de neputință. Așa că i-am promis.

Era ca orice altceva — chiar așa. Asemeni formelor norilor. Le văzuse, dar nu le putea păstra niciodată în memorie.

— I-ai promis Clarei, zise Stern, că vei păstra tăcerea, dacă vei fi acuzat, și vei accepta condamnarea.

Dixon își lăsă mîna să-i atîrne pe canapea, scutură scrumul țigării spre scrumieră, dar nu o nimeri. Se ridică și își puse abătut palmele în dreptul ochilor.

— Pot să te întreb de ce, Dixon ?

— Tocmai ți-am spus de ce. Pentru că i-o datoram. Știi ce, eu nu sînt ca tine, Stern. Nu sînt nici înțelept și nici un om bun. Nu-mi dau seama de ceea ce fac. Nu pot decît să regret mai tîrziu. Aceasta este povestea vieții mele. Însă îmi curăț propriile gunoaie.

Tăcură cîtva timp.

— Dixon, te scutesc de obligație.

— Ce ?

— Da te scot din toată afacerea asta. Era cu adevărat foarte important. Te-ai zbătut pentru viața Clarei, dar, în ciuda eforturilor tale curajoase, ai eșuat. Te poți considera eliberat de sarcină.

Dixon dădu din cap.

— Dar i-am promis.

— Dixon...

— Am promis.

— Nu pot permite asta, Dixon.

— Nu ți-am cerut permisiunea.

— M-am tot gîndit la asta, Dixon. Cred că John și Peter trebuia lăsați să facă ce vor. Dă totul în vileag ! Angajează alt avocat și spune, prin el, adevărul. Vezi dacă procurorii vor fi derutați, așa cum a calculat Peter că se va întîmpla.

— Și ce se va întîmpla dacă Sennett ajunge să mă creadă ? Dacă Sennett se va ocupa de aceștia doi, va face ca ceea ce îmi pregătește mie să pară o joacă de copil.

Stern își lăsă umerii să se miște — avea cîteodată o privire ciudată, cumva mistică și stranie. Tăcea, de parcă nu mai era nimic de spus.

— Ascultă, spuse Dixon. M-am abținut tot timpul. Am sperat, luni la rînd, că ticăloșii ăia or să dea dracului toată afacerea. Să încurce lucrurile, să le slăbească interesul sau să capete îndoieli. Dar eu n-am de gînd să joc așa. John n-o să reușească niciodată. L-am urmărit în plină lumină. Într-o sală de procese ori cu cineva foarte insistent, o să cedeze. Ascultă ce îți spun ! Și o să-l tragă și pe Peter după el. Poate chiar și pe Kate.

Dixon avea dreptate, fără nici o îndoială. Se gîndise îndelung la toate acestea. John putea să pună întreaga familie în lanțuri.

— Ăsta era riscul pe care l-a ales Peter, Dixon.

— Ei, lasă. Sînt tineri.

Stern se așeză pe sofa, lîngă el. Cu un singur deget, atinse mîna lui Dixon.

— Dixon, îți înțeleg obiecția. Îmi dau seama că încerci să-ți reglezi conturile cu mine — că vrei să păstrezi intact restul familiei mele. Dar te scutesc de această grijă.

Dixon îi aruncă o privire de om furios și îndurerat — nu, chiar ofensat.

— Nu poți să-mi arăți ceva mai multă recunoștință și să taci ? Se ridică în picioare. Am să-mi recunosc vinovăția, Stern. Și vreau ca tu să aranjezi lucrurile în sensul acesta.

— Nu o voi face.

— Nu-mi arunca mie chestia asta idioată. Așa e cel mai bine.

— E ilegal, Dixon.

— Mai tacă-ți gura, Stern. Nu mi te mai lăuda cu cinstea ta. Te știu de prea mult timp. Te-ai agitat o grămadă pentru motive mai rele decît ăsta. Îți vorbesc despre propriii tăi *copii*.

— Nu.

— Ba da. Crezi că ești singurul din familia asta care are dreptul de a fi nobil ?

— Silvia...

— Silvia o să se descurce. O să te aibă pe tine, să-i porți de grijă. Mă va vedea în week-end-uri. O să mă duci în vreun club suburban. Am să fac totul după mintea mea.

Vocația lui Dixon se manifesta și acum, cînd negocia. Pășind aici, își asumase obligațiile unui negustor. Totul era o fanfaronadă, iar Stern știa asta. Înfățișarea lui răvășită și nopțile pierdute nu se datorau traiului prin cîrciumi. Dixon însă fusese odată soldat și știa că, de fapt, curajul nu reprezintă absența fricii, ci capacitatea de a acționa cu demnitate, în ciuda ei. Acum își amintea de vremurile tinereții, cînd tînărul Stern îl întîlnise, cu bărbia puternică și părul ondulat, de culoarea aramei, purtîndu-și uniforma ca pe un trofeu și dorindu-și să devină plin de glorie — specimenul perfect despre care Stern gîndea pe atunci că este reprezentantul celei mai valoroase specii de pe pămînt — un adevărat american.

— Dixon, e o greșeală.

— Oh, la dracu cu principiile, Stern ! La dracu' cu onoarea ! Nu înțelegi tu, grozavule, că din cauza asta ei îi era teamă să vină la tine ?

Foarte furios, Dixon izbi masa de lucru cu pumnul, iar sticla se sparse cu un zgomot înăbușit. Cei doi bărbați se mișcară deodată. Stern se grăbi către locul său și, ca și Dixon, alătură cele două bucăți.

De-a lungul spărturii, marginile de-abia se atingeau. Vraful de hîrtii de pe masă căzuse brusc, iar țigara lui Stern sărise din scrumieră și rămăsese în fisură, aprinsă încă.

— O să cadă ? întrebă Dixon.

Stern nu era sigur. În cele din urmă, roti scaunul de la masă și îl propti sub cele două bucăți. Dixon își retrase încetișor mîinile. Masa se îndoi ușor, vizibil, dar se opri.

Lui Stern îi trebui o clipă pentru a-și aminti unde rămăseseră. Lovitura de ciocan a remarcii lui Dixon se atenuase din cauza agitației produse de spargerea geamului ; pentru moment, era salvat. Știa că Dixon meditase îndelung asupra acestei probleme și avea, încă o dată, dreptate. Clara se îndoise de pragmatismul soțului său, de voința lui, cedînd scrupulelor, mai ales în disputele cu fiul său. Acum, putea să-și alunge gîndurile ; suferința avea să vină mai tîrziu, cînd o să rămînă singur. Dar acum, simțea o curiozitate puternică, trezită de o remarcă a lui Peter în timpul unei discuții recente.

— De ce sînt avocatul tău, Dixon ? Acum. În această problemă ?

— Unde în altă parte aș putea merge ? Și, pe lîngă asta, te-ai fi putut gîndi că s-a întîmplat ceva, dacă aș fi angajat un alt avocat.

— Dar spui că te temeai de principiile mele.

— Nu trebuia să afli.

— De aceea mi-ai lăsat seiful atît de mult timp ?

— Era încuiat.

— Totuși.

— Ascultă, m-ai înnebunit cu citațiile tale. Te-am crezut. Credeam că ăsta era locul ideal pentru el.

— Dar nici măcar nu ai avut grijă să distrugi cecul pe care Clara ți-l adusese.

— Cum puteam ? Îmi închipuiam că cei de la bancă se vor duce să-l caute ; ei sau agenții fiscali. Ea dorea să deschidă un alt cont de investiții pentru copii, dar a murit înainte ca noi să terminăm actele.

Dixon zîmbi pentru sine.

— Și totuși, ar fi trebuit să-ți dai seama că pot pune lucrurile cap la cap.

Dixon se aplecă deasupra biroului spart.

— Sînt copiii tăi, Stern. Poți să-mi dai o grămadă de sfaturi în legătură cu denunțarea lor, dar nu te văd bătînd la ușa procurorului. N-ai face așa ceva niciodată. Dixon, cu figura sa arătoasă, pe care se vedea suspiciunea, cu ochii săi obosiți, își privea cumnatul. Ai să faci cum îți spun. E de datoria ta.

— N-ai să poți să reziști, Dixon, nu-i așa ?

Dixon ridică din umeri.

— Instinctul de competiție, spuse.

— De ce te bucuri de slăbiciunea mea ? Îți place să mă vezi la pămînt ?

Erau încă pe poziții opuse, însă pe fața lui Dixon se iviră urmele unui zîmbet, în ciuda eforturilor sale intense de a-l reprima. Era extraordinar de amuzat.

— Îmi voi recunoaște vinovăția.

Știa că învinsese, după cum știuse tot timpul că, dacă vor ajunge în acest punct, victoria nu îi putea scăpa.

Stern ieși în hol și se întoarse cu două cești de cafea. Se gîndea că este timpul potrivit pentru negocieri. Știa că Sennett s-ar opune să se confrunte cu o moțiune privind relațiile procuraturii cu Peter. Deși știa că va cîștiga pînă la urmă, Sennett își dădea seama că s-ar expune unor critici serioase ; judecătorii l-ar admonesta pentru zelul său, iar apărarea ar protesta vehement. Documentele ar putea dezvălui lucruri neplăcute. Sennett nu era dispus să-și strice renumele.

— Sigur, spuse Dixon, grăbit să aprobe.

— Dar nu-i voi lăsa să ne înghesuie. Sennett poate să încerce să folosească procedurile legate de mine ca arme împotriva ta. N-am de gînd să pornesc negocieri de pe o poziție slabă. Dacă e să mă disprețuiască...

— Bine, bine, zise Dixon. Putem să luăm celule alăturate.

Îi întinse telefonul lui Stern.

Nu era trecut de opt, dar secretarele erau plecate. Însă erau norocoși. Sennett însuși răspunse la telefon.

Capitolul 48

Sennett acceptă să-l întîlnească la ora patru. Procurorul era precaut și îl întrebă care era motivul întîlnirii, însă Stern răspunse echivoc că trebuia neapărat să discute. Sennett era evident într-o situație delicată, prea neliniștit ca să-i ceară să fie mai exact. Stern înțelese acest lucru cînd încă vorbeau la telefon. Vocea pripită a lui Sennett îl scoase brusc din sărite, dar, înainte să formeze numărul, așteptase ca Dixon să iasă, și începu să se gîndească la cîteva probleme ale cazului lui Remo, al cărui proces era programat să înceapă de marți într-o săptămînă. Era vremea prînzului.

— Ai cîteva minute disponibile, să luăm prînzul împreună ? îi sugeră Stern direct.

— Nu am chef să mănînc, zise Sonny. Căldura m-a toropit. Tăcu așteptînd un răspuns, poate o explicație. Dacă este vorba să-l vezi pe Stan, nu voi veni.

Stern, îndatoritor, catadicsi să răspundă. Ar fi fost încîntat să-i răpească cîteva clipe.

— Poți să vii în douăzeci de minute la Morgan Towers Club ?

— Dar, Sandy, urăsc cluburile astea private. Sînt îmbrăcată ca o spălătoreasă. Știi, căldura...

Ca de obicei, sistemele de aer condiționat ale clădirii administrației erau defecte.

— Prefer un local mai puțin pretențios. Adică mai îndepărtat de biroul ei, își zise Stern. Numai de dragul tău. Promit că nu vor exista comentarii despre modă.

— De dragul meu ?

— Cînd ne vedem, răspuse el.

Se temu la început că nu va veni. Ședea într-un fotoliu uriaș, în partea opusă lifturilor, privind ușile de oțel, care

se închideau și se deschideau, și pe oamenii de afaceri ce coborau din lifturi. Cînd sosi, Sonny era îmbujorată și agitată și, cum de altfel ea însăși își dăduse seama, era îmbrăcată nepotrivit pentru locul în care se aflau — purta o rochie simplă, fără mîneci. Sonny părea că ajunsese în acel stadiu al gravidității în care singura recompensă era supraviețuirea. Apropiindu-se, își scoase pălăria largă, cu o fundă roz de satin, pe care o purta pentru a o proteja de soare.

— Aici.

Stern se ridică și o salută cu mîna. Îi făcu complimentele de rigoare și o invită din nou la restaurant sau într-un bar.

— Nu pot. Își puse mîna pe pîntec, cu o mină sugestivă.

După aceea o conduse spre capătul holului, spre camera ascunsă, un spațiu mic, lambrisată cu lemn roșu de stejar. Zgomotul din bucătărie pătrundea prin perete, ca și mirosurile de carne și legume, o dată cu aerul. Locul avea ceva tainic.

— Îmi cer scuze pentru această manevră. Îl suspectez pe Sennett că ți-ar putea reproșa faptul că te întîlnești cu mine.

Ca răspuns, ea făcu o figură : „Cui îi păsa ?"

— Sonny, îți sînt profund recunoscător pentru actul tău de ieri, însă am fost prost informat. Sînt sigur că procurorul nu va fi mulțumit.

— Nici nu mă gîndeam la așa ceva.

— Fără îndoială.

Sonny începu să caute un scaun. O dureau picioarele — mersese prea repede. Găsi un scaun într-un colț, se așeză în fața unui cuier gol și începu să-și facă vînt cu pălăria. Stern stătea nemișcat.

— Sandy, ce se întîmplă ?

— Du-te astăzi la Stan. Spune-i că te-a depășit situația și că ești pregătită să începi cu toată vigoarea.

— Nu sînt gata să încep cu toată vigoarea. Și oricum, astăzi lui nu-i păsa. Este afectat de faptul că tu ai aflat — șovăi puțin — despre informator. A avut azi-noapte în bibliotecă patru colaboratori, dintre care doi făceau

cercetări. Ăsta-i Stan. Face tot timpul un joc dur : totul e bine, pentru că spun eu asta. Cînd o dă în bară, vrea să cheme pușcașii marini, să-i acopere spatele. Se opri brusc. Stern știa că, de multe ori, ea simțea că vorbește prea neglijent. N-aveam nici o idee, oricum, spuse Sonny. Știi cine era informatorul. Acum trei zile, l-am întrebat totuși. Chiar după ce am întrerupt convorbirea. Cred că situația e încurcată.

— Sonny, nu pot pretinde că nu sînt adînc întristat, dar trebuie să-ți spun, totuși, în intimitatea acestei camere, că nu cred că purtarea celor din procuratură, în acestă problemă, a fost ilegală.

— Probabil că nu, spuse ea. Dar e scîrbos. Dacă Stan n-ar avea un zîmbet afectat pe față, nu m-ar plictisi atît. Pentru el nu există altceva decît principii.

— Sonny, în practicarea legii nu există decît principii, vorbi el sobru. În orice caz, în fiecare proces nu sînt decît ființe umane. Întotdeauna contează personalitățile.

— A cam întrecut măsura în modul în care a acționat, spuse Sonny, jucîndu-se cu funda de la pălărie. Ascultă Sandy, nu-ți făceam o favoare. Cel puțin, nu cred că-ți făceam. Mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu ideea emiterii unei citații bazată pe o informație de un asemenea tip, dacă nu îi dezvăluiam sursa. Puteam să constat cum, după aceea, judecătorul te condamna, apoi descoperea că există o chestiune delicată pe care Procuratura nu a amintit-o niciodată. Ne-ar fi băgat într-o încurcătură din care cu greu am fi putut ieși. M-am gîndit că, dacă ai întocmi un compendiu, poate că treaba ar ieși la suprafață, poate amîndoi am reuși așa ceva. Aș putea să stau din nou de vorbă cu Stan.

Stern aprobă. Raționamentul ei era prudent, mai înțelept și parcă mai „profesional“ decît al șefului ei.

— Să nu te gîndești că nu mai sînt supărată pe tine, spuse Sonny. Sînt. A fost o șaradă urîtă la țară — să mă întrebi despre foile alea de cont, de parcă tu nu le văzuseși în viața ta.

— Nu le văzusem niciodată, replică el simplu.

Ea îl studie atent, încercînd să descopere dacă îi spusese adevărul și, dacă acesta era adevărul, cum era posibil așa ceva.

— Nu înțeleg nimic, zise, ridicînd apoi o mînă. Știu, ai propriile tale secrete, am dreptate ?

— Da.

— Trebuie să fie o poveste a dracului de încurcată. Ridică din umeri. Presupun că de aceea nu vrei să o mărturisești în fața marelui juriu.

El tăcu un moment.

— Sonny, cînd am fost la cabana ta, mi-ai împărtășit, pe cît ai putut, ideea pe care o aveai despre cinste. Aș vrea să-ți răspund în același fel. Vorbind cu Stan de dimineață, sînt sigur că i-am lăsat impresia că doream să-l întîlnesc pentru a mă plînge de faptul că fiul meu a fost folosit de procuratură ca informator. Fără îndoială, am să fac o afacere bună cu asta. Dar, acceptînd că domnul Sennett vrea să facă acele concesii, pe care ar trebui să le facă în asemenea circumstanțe, aș dori să-i vorbesc, pentru a ajunge eventual la un acord, ca Dixon să-și recunoască vinovăția.

Sonny înțelese și dădu din cap admirativ.

— Bună sincronizare.

— Cred și eu.

Amîndoi erau neliniștiți întrebîndu-se cît de departe avea să meargă Sennett, pentru a-l împiedica pe Stern să provoace agitație în legătură cu tactica folosită de Procuratură cu Peter.

— Așa că, vezi, nu vor mai fi investigații ale marelui juriu sau procedee murdare.

Sonny reuși să pună lucrurile cap la cap și zîmbi.

— Vrei să-l sărut și să mă împac cu Stan înainte ca el să știe ? Sonny rîse zgomotos. Oh, e o meschinărie, continuă ea. Și chiar că o merită.

Stern îi zîmbi, fără să scoată nici un sunet. Sonny își făcu din nou vînt cu pălăria.

— Sandy, eu sînt în relații bune cu el. Nu m-a concediat. Știa că ar fi trebuit să mă pună la curent, de mult, cu ceva atît de delicat. Pe lîngă asta, este destul de abil să-și dea seama de detalii. Să-l critice un asociat în acea problemă... Nu i s-ar putea întîmpla așa ceva. Trebuia să

mă păstreze în afacere. Dar tocmai mi-a luat cazul. Spunea că nu sînt obiectivă în privința ta.

Cu aceasta, poate din cauza căldurii, din pricina a ceea ce zisese sau din cauza numeroaselor semne ale gravidității, fața i se înroși din nou — obrajii începură să-i strălucească lăsînd impresia unei flori deschise.

— Ceea ce nu este cazul, adăugă ea repede, aruncînd un zîmbet iute, dar trist, și îndreptîndu-și ochii spre el, privindu-l fix.

Era, se gîndea Stern, un zîmbet dulce, pe care-l împărtășeau.

— Cred că aș fi fugit cu tine în noaptea aceea, spuse ea încet, dacă mi-ai fi cerut.

— Și am fost foarte aproape, răspunse el.

Pînă să-i răspundă, nu îi trecuse prin minte că amîndoi vorbeau despre ceva trecut, dar acum, pentru întîia dată, aceasta părea să se potrivească și cu prezentul. Vorbind, găsise o notă inspirată, un ton perfect, încît nici ea, nici el și nici măcar cineva care s-ar fi întîmplat să treacă pe lîngă ei n-ar fi înțeles ce se petrecea de fapt, cît de mult din fiecare conținea cel mai blînd dintre gesturi sau cea mai curată dorință pierdută.

— Din păcate, continuă el, ești căsătorită.

Ea își așeză ambele mîini pe pîntece.

— Din fericire pentru mine.

— Într-adevăr, îi răspunse el.

— I-am spus lui Charlie că ne căsătorim, deci, putem să facem nebunii împreună, deci, trebuie să continuăm astfel. Rîse de ea, își lovi ușor pălăria, legănîndu-și încet piciorul. Dă-mi consimțămîntul tău.

— Ți-l dau.

— Asta ne va uni.

Ea rîse puternic.

— Sonny, mi-ai aprins imaginația, spuse el. Se apropie cu un pas dar ea își întoarse ușor fața, întinzîndu-i obrazul. El n-o sărută. În schimb, emoționat sau, cum ar fi spus el, își puse palmele moi pe umerii ei goi și apoi, ca într-un fel de ceremonie, la cîțiva centimetri de ea, își lăsă palmele să se plimbe pe brațele ei, un fel de stranie îmbrățișare. O

apucă brusc de brațe, apoi de mîini. Ea își înălță fața și se priviră, ochi în ochi.

— Cînd o să cresc, spuse ea, vreau să fiu ca Sandy Stern.

Capitolul 49

Așa e viața, se gîndi Stern. Se urcă într-unul dintre lifturi și începu să coboare, făcînd abstracție de prezența tinerei de lîngă el, de parcă venea de pe altă planetă. Era, cel puțin pentru moment, plin de îndoială. Într-o altă zi, în care ar fi fost mai puțin slăbit de oboseală, oare ar fi fost altele rezultatele ? Ușile se deschiseră, lumina soarelui de amiază țîșnind spre el, filtrată de enormele ferestre ale clădirii, și păși, cu ochii iritați, uimit să constate că se simțea mai bine decît în ultimele luni. Miezul lucrurilor rămăsese nemișcat, sustrăgîndu-se eșecului, și asta nu numai în cazul chestiunilor sigure, dar, mai ales, în cele privitoare la încredere și influență. Prinse unul dintre nasturii sacoului și își ridică bărbia marțial, așa cum făcea adesea. Domnul Alejandro Stern.

Nu se întoarse la birou. Se urcă în mașină și porni spre casă unde, o dată ajuns, se urcă în pat ; avea să se trezească și să se îmbrace pentru întîlnirea cu Sennett, aceasta însă mai tîrziu. Dar pentru acum își rezervase cîteva minute de meditație solemnă. Unul dintre filosofi, Descartes, își alesese patul ca loc pentru reflecțiile sale cele mai intense — cel puțin, așa credea Stern — și, pentru motive necunoscute, urma de mult exemplul acestuia. O mare parte din gîndurile sale cele mai intime erau produse în pat, alături de o tavă enormă, pline cu mîncare, și de o pernă galbenă. Nota foarte puțin. În schimb, rostea în minte raționamente și fraze întregi — aceleași judecăți, aceleași noțiuni, iar și iar, pînă cînd conștiința îi era cu puțin deasupra discursului pasionat pe care urma să-l țină. Astăzi, obiectul era Clara. Ultimele ei ore îi aparțineau acum.

Stern cunoștea cîteva cazuri de sinucideri. Era încă unul dintre aspectele triste ale profesiunii sale — atît de mulți clienți ai săi aveau intenția să-și provoace o durere, într-un fel sau altul. Încetase să se întrebe din ce cauză. În cazul multora, răspunsul era evident: autonegarea, abuzul de voință, defectele, rușinile, rănile nevindecate. Spre sfîșitul anilor '50, la începutul carierei sale, apăruse ca avocat al apărării într-un proces intentat unei vedete locale de rock'n'roll care cînta sub numele de Harky Malarky. Harky era plin de o sălbatică și tristă nebunie, ca un bard irlandez — parcă dansa pe marginea unei prăpăstii. Victima morfinei, a femeilor, a prietenilor violenți, sfîrșise mort de beat pe o motocicletă pe care o îndreptase intenționat spre abisul unui canion din Utah.

Mai erau și alții, nu atît de nebuni precum Harky, însă toți cu credința nestrămutată a nenorocului; iar Clara făcea parte dintre ei. Erau teribil de pesimiști, de o melancolie absolută — nu-și puteau imagina un viitor în care ar fi putut fi incluși. Guy Pleace, un psihiatru pe care îl întîlnise deseori de-a lungul anilor, îi mărturisise lui Stern, într-un moment de intimitate, la o petrecere a familiei Cawley, că se lupta în fiecare zi cu dorința irezistibilă de a se sinucide. Se scula în fiecare dimineață, iar asta era o datorie la fel de normală ca și bărbieritul sau mersul la birou: nu trebuia să se omoare. În acea noapte, spunea Pleace, văzuse pe un felinar un spiriduș care-i făcea tot felul de semne; se învîrtise în jurul stîlpului de cîteva ori, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Obișnuită cu vedeniile sale, soția privise lucrurile cu calm, liniștindu-l. În urmă cu trei ani, Guy jucase ruletă rusească, un cartuș în butoi, abandonîndu-se în voia norocului.

Pe la mijlocul confesiunii lui potolite, de om beat, Pleace rîsese, pentru că un faimos psiholog — probabil, se refera la Freud — considera că oamenii nu pot controla realitatea morții lor. Însă aceasta era eronat din punctul lui de vedere, ca și pentru Clara, probabil, sau pentru atîția oameni care-și iau viața voluntar. Paharul este întotdeauna pe jumătate plin sau pe jumătate gol. Pentru cei mai mulți dintre noi — și, cu siguranță, era și cazul lui Stern — îngrijorarea era legată de cît rămînea. De la cea

de-a paisprezecea aniversare a lui, în maniera lui lacomă, era iritat de sentimentul că fusese prea puțin favorizat de soartă. Azi, acasă, sub pături, singur cu sunetele pașnice ale după-amiezii și în răcoarea produsă de aparatul de aer condiționat, recunoscu cît de îngrozit era de felul în care murise Clara. Stăm alături cu anumite chipuri pe care le cunoaștem. A fost rîndul ei. Acum va veni rîndul tău.

Dar pentru Clara — ca și în cazul lui Guy — momentul n-ar fi trebuit să fie niciodată îndepărtat. De fapt, Nate îi spusese că ea îi zisese astfel. Pentru Clara, era o călătorie rapidă către o destinație cunoscută; voia să fie utilă pe drumul vieții. Dar un instinct al inutilității — depresiune sau anomie — o stăpînea, fără îndoială, deseori. Ce rost avea să aștepte, avînd în vedere eternitatea la care nu va lua niciodată parte ? În această stare de spirit, înfruntase deciziile ei ultime. Magnificul, grandiosul gest final al lui Dixon reușise numai să-i complice situația, și așa foarte tensionată. Nu exista nici o altă alternativă la orizont. Ar fi putut ea să stea și să privească cum Dixon făcea acel groaznic act al sacrificiului de sine ? Ar fi suportat ea să-și dezvăluie problemele și trecutul soțului său, distrugîndu-l și, de asemenea — ca într-o reacție în lanț, de furie și groază — pe Silvia ? Aceasta ar fi fost o recompensă insignifiantă pentru Dixon care, pus în astfel de circumstanțe, ar fi putut să-și piardă motivația și tăria de a-și îndeplini promisiunea. Ar fi fost oare capabilă să suporte toate acestea și, în plus, să-și vadă copiii ajunși în spatele gratiilor ? Nu era o sinucidere, se gîndi Stern ; în ochii ei nu era o sinucidere, ci o eutanasie înaintea unui atac cardiac.

Ar fi putut să o salveze ? Era o ieftină înșelăciune, o consolare aparentă pentru sufletul său să-și spună că, dacă aceleași persoane s-ar fi căsătorit astăzi, nenorocirea nu ar fi avut loc ? Își atribuiseră roluri unul altuia într-un timp în care propriile lor ambiții țineau mai mult seama de o geografie necunoscută. Acum, existau consilieri și psihologi care ajutau cuplurile să comunice. El respectase granițe pe care, cu ceva mai multă putere sau atenție,

le-ar fi putut surmonta. Cu toate acestea, orice efort al său ar fi fost împotriva voinței ei.

Cu treizeci de ani în urmă, Clara Mittler pusese pe hîrtie o compoziție, o numise Clara Stern, și rămăsese hotărîtă să-și joace rolul pînă la capăt. Era o compoziție de o frumusețe insuportabilă și austeră, iar el era auditoriul necritic, era o pereche de mîini care aplauda de pe un scaun pe care-l ocupa atunci cînd avea timp. Precizia calmă a acestei interpretări ascundea tuturor — și mai ales ei însăși — o agitație teribilă. Undeva, dincolo de puterea ei de dominare, trebuie să fi existat o furie de dimensiuni vulcanice. Însă ea nu percepea decît un sunet haotic. Zgomotul, îi spusese ea lui Nate, disonanța distrugătoare a neliniștii și nesfîrșitul dezgust o însoțeau permanent. Spre sfîrșit, bruiajul venise din toate direcțiile cu o putere insuportabilă, iar Clara cedase inevitabilului regret al estetului că nu ea va fi Frumusețea.

Acum știa ce nu știuse înainte : cum s-a întîmplat. Nu înțelesese niciodată de ce ea alesese automobilul. Dar azi, îi era clar. Pornise motorul, apoi pusese în funcțiune casetofonul. Poliția, evident, nici nu se uitase. Fusese Mozart, desigur, dar Stern simți fiorii unei frustrări la gîndul că nu va ști niciodată ce anume : *Requiemul sau Jupiter* ? Dar își putea imagina detalii : volumul fusese mărit considerabil — flautele coborau ca sunetele fragile ale sufletului, iar viorile plîngătoare umpleau spațiul restrîns al mașinii, încît nici o ureche, oricît de fină, n-ar fi putut detecta zgomotul motorului, iar ea se întinsese pe spate cu ochii închiși deja, fără îndoială, în timp ce splendida melodie se ridica în valuri spre acel moment de perfecțiune de la sfîrșitul oricărei bucăți muzicale cînd urmează tăcerea.

Capitolul 50

Cînd sună Helen, Stern visa : Dixon îl acostase la un colţ de stradă. Fuma una din ţigările lui Stern şi, în maniera lui ironică, arăta spre el, spunîndu-i că începuse să chelească. Îşi rotea mîna în jurul părului rămas şi, cu o satisfacţie considerabilă, se întorcea, astfel încît Stern să poată vedea pata largă unde părul negru şi drept căzuse. În timp ce Helen vorbea, visul, împreună cu sentimentele amestecate, persista încă şi, pentru moment, fu convins că visul continua.

— Poftim ?

Era pierdut. Ea plîngea ?

— Am nevoie de tine.

Părea cu răsuflarea la gură. Cînd el răspunse, cum făcea la birou : „Stern, aici." Ea îi spusese în mod repetat că îi părea rău că suna. Îmi pare rău, îmi pare rău.

— Am nevoie de tine aici. Te rog.

— Sigur, sigur. Sosesc acolo, imediat.

În baie se simţi dezorientat de lumină. Îşi aruncă apă pe faţă, dar renunţă la gîndul de a se rade. Linia unui cearşaf îi rămăsese imprimată pe faţă. Oare pomenise ea care-i problema ? Probabil vreunul din copiii ei, se gîndi el. Băiatul de la colegiu. Coborî spre garaj.

Cînd porni Cadillac-ul, ceasul digital clipi. Era aproape trei ; vineri dimineaţa. Se culcase puţin după ora nouă, fiindcă dormise doar o oră sau două în noaptea de miercuri. Marta îl ţinuse treaz, cerîndu-i să-i împărtăşească fiecare gînd şi nuanţă care i-ar putea intra în pledoaria finală din procesul lui Cavarelli. Stern înmînase pledoaria dimineaţa anterioară, la ora zece, apoi aşteptase cu bietul Remo o zi întreagă juriul care se întorsese în jurul orei cinci. Nevinovat. Cu verdictul în mînă, judecătorul

Winchell îl fixase pe Remo cu o privire acră, adresîndu-se lui Moses Appleton : „Succes, data viitoare". Marta, care îl asistase tot timpul pe tatăl ei și chiar îl interogase pe unul dintre agenții de la serviciul de informații, era nerăbdătoare să sărbătorească succesul. Din cale-afară de amabil, Moses insistase să le cumpere amîndorura cîte ceva de băut. După un singur pahar cu sifon, Stern îi lăsă pe Marta și pe Appleton să-și depene amintirile. De ce oare triumful și bucuria erau atît de efemere ? Acum, se îndrepta spre Helen, pe străzile întunecate, din ce în ce mai îngrijorat.

În fața lui, în drumul spre Helen, o dubă fusese trasă cu spatele spre ușa capitonată a garajului. Cu ajutorul farurilor, putu citi înscrisul întors pe dos de oglinzile retrovizoare :

ĂȚNALUBMA
LUICIVRES
ĂȚNEGRU ED

Doamne, să nu se întîmple din nou, se gîndi el, să nu se întîmple din nou. Fugea pe trotuar, cu cheile și mărunțișul sărindu-i din buzunare ; nu trebui să sune la ușă. Helen o deschise și se aruncă în brațele lui, bocind și mulțumindu-i că venise. Îi surprinse figura o clipă, însă era o imagine deplorabilă. Fusese puternic machiată cînd începuse să plîngă. O mulțime de linii îi brăzdau obrajii, iar lacrimile muiaseră fardul din jurul ochilor. O șuviță din părul ei atîrna la un capăt. În brațele lui, în ciuda rochiei groase, putea ghici că era dezbrăcată, și cu toate acestea, imaginea ei, sentimentul lui de acum, vocea și respirația ei, îmbrățișarea stăruitoare, declanșară în el o avalanșă teribilă de senzații. Sărmana lui inimă. Era ca un năvod rătăcind în mare, gata să se agațe de orice obstacol. Și, pe deasupra, toate acestea, ardoarea ei, prezența ei, nevoia de ajutor. Doamne, ce persoană dragă îi era Helen Dudak. În acel moment, simți o recunoștință profundă.

— Poftim ? Te rog ?

O ținea de mîini. Ea dădu din cap.

— Îmi pare foarte rău că a trebuit să te sun. Erai singura persoană la care m-am putut gîndi. Sandy, te rog...

Nu sfîrși; un sunet crispat îi scăpă. Își duse mîna la gură, apoi se rezemă din nou de el.

— Alo, doamnă, domnule. Un sud-american, în uniforma albastră a serviciului de salvare, era pe palier și le făcea semne cu mîna. Nu este bine.

Individul dădu ușor din cap. Helen scînci, un sunet care se stinse repede.

Stern era deja sus, urmîndu-l pe asistentul care cobora scările spre hol. În dormitorul lui Helen era o atmosferă îmbîcsită. Patul nu era făcut. În el era un om paralizat, dezbrăcat, cu fața sub forma de plastic a unei măști de oxigen. Părea că i se întorsese stomacul pe dos. Un al doilea asistent era acolo, un alb tînăr, și ambii erau ocupați cu echipamentul de lîngă pat — un mare rezervor din fier dur, un cărucior cu fire și o grămadă de alte aparate. Într-un colț al patului de dimensiuni regale, într-un mod inexplicabil, era un capăt de masă de lemn. Sud-americanul, cel pe care Stern îl văzuse pe scări, îi făcea semne din ușă. Îi scotea individului și ultimul electrod de pe piept.

— EKG ? Fluieră și schiță o linie în aer. Nu e bine. Îl vor examina la Riverside. Pot folosi telefonul ? Trebuie să chem poliția.

Înainte să se miște, se aplecă și-i scoase masca omului din pat, apoi se opri să-i închidă ochii, cu o scurtă mîngîiere făcută cu degetul arătător și degetul mare. Stern văzu asta din pragul ușii.

— O, Doamne, spuse el, tare. Helen ajunse lîngă el. Stern se ținea de tocul ușii. Cine este ? întrebă el mișcat de un anume impuls de decență sau speranță. Helen nu se uitase direct la el de cînd venise. Îl apucă pe Stern cu ambele mîini și își înclină capul un pic, în așa fel ca fruntea să i se odihnească pe umărul lui. Helen, spune-mi, te rog, că nu-i Dixon.

Ca și mai înainte, ea își scutură, pur și simplu, capul și părul roșcat, aranjat în șuvițe. Pentru moment, nu avea nimic de spus. Și în orice caz, ceea ce voia Stern să știe era ceva ce ea nu putea spune.

Cu acordul asistenților, Stern fu acela care chemă poliția. Sună la Secția 4 Omucideri și insistă să-l scoale pe locotenent din somn, acasă. Cînd acesta sună, Stern îl puse în legătură cu asistenții medicali. La instrucțiunile

locotenentului, le dădu liber, le spuse să-și vadă de treabă și să lase cadavrul în seama poliției. Stern îi urmări plecînd, împreună cu instrumentele aduse. Helen stătea chiar în prag, pe o bancă joasă, capitonată, așezată lîngă ușă, pentru depozitarea pachetelor, corespondenței sau ambalajelor. Rămase abătută, uitîndu-se la un pahar de brandy. Stern se așeză lîngă ea și îi dădu paharul.

— Îmi pare rău că a trebuit să te sun, spuse ea din nou.

— Te rog, lasă...

Mîna lovi aerul. Cuvintele nu trebuia pronunțate.

— În timpul... ?

Ea încuviință cu hotărîre din cap. Mort cu ghetele în picioare. Dixon Hartnell, în ciuda nenumăratelor sale momente vanitoase, s-ar bucura din plin de asta. Stern încercă fără succes să zîmbească.

— Și de cînd durează asta ?

— Durează ?

— Asta, spuse ferm Stern.

Helen furișă o privire în sus.

— Sandy, te rog să nu folosești tonul ăsta cu mine. M-a sunat. Am greșit cu ceva ?

Stern fu copleșit de gînduri, prea șocat, se pare, pentru a fi reticent ca de obicei.

— E căsătorit, Helen.

— Eu nu sînt.

— E-adevărat, fu de acord Stern.

— Crezi cumva că asta a fost îndreptată către tine ?

Credea ? Dumnezeu știa ce simțea el. Se uită pe scări în sus, acolo unde zăcea trupul lui Dixon sub un cearșaf vechi și albastru, ca o statuie acoperită.

— M-a sunat. În săptămîna în care m-ai lăsat baltă. Și mi-a făcut plăcere compania lui. Asta-i tot.

— Foarte bine, spuse Stern.

— Era foarte romantic, spuse Helen. Fața îi era plină de mînie nedisimulată. Suna, trecea pe aici, indiferent de oră. Era fermecător.

— Da, înțeleg.

Nu mai era nevoie să întrebe pe unde umbla Dixon noaptea. Următoarea lui replică ar fi fost „Destul !“

Stăteau în tăcere. Auzea ceasul cum bate. Pe stradă, se văzură farurile altei mașini.

— Polițistul, spuse Stern.

Helen strînse legătura rochiei sale, pregătindu-se sufletește să spună adevărul.

Singur, Radczyk, în haina lui sport șifonată și pălăria veche de fetru, se apropie de ușă. Stern o conduse pe Helen în sufragerie, apoi îi dădu lui drumul înăuntru.

— Intervin tot felul de nenorociri, domnule locotenent.

— Asta este slujba mea, spuse Radczyk și rîse în felul său inofensiv, încîntat de el însuși. Fața lui pătată era roșie din cauza somnului ; își trecu mîna prin păr și-și luă pălăria în mînă.

Stern o prezentă pe Helen care spuse ce avea de zis în cîteva cuvinte concise. Făceau dragoste, spuse ea. Radczyk stătea în picioare în camera de zi, notînd într-un carnețel minuscul.

— Să vedem, zise. Tipul și cu doamna — își lăsă capul curtenitor către Helen. Tipul ăsta...

— Clientul meu, interveni Stern.

— Clientul tău, continuă Radczyk.

Își ridică brusc bărbia și-l invită pe Stern să meargă împreună pe hol.

— Ăsta nu era stăpînul casei, înțeleg.

— Doamna Dudak nu este măritată. El mi-a fost cumnat — soțul surorii mele, spuse Stern.

— Înțeleg, zise Radczyk. Dădu din cap de cîteva ori și continuă. Va fi îngrozitor pentru ea.

— Sigur, sigur. Dumneavoastră ce aveți de gînd ?

Știa că era ceva, pentru că Stern îi spusese la telefon că îi va cere o favoare. Dorea să o cruțe pe soră-sa, spuse acum Stern. Radczyk îl ascultă ; îi era foarte ușor, oricum.

— Mă uit puțin pe aici să văd dacă totul e în regulă.

Radczyk era un pic prozaic. Asta îi era meseria.

La etaj, examină cadavrul, îi atinse pieptul, îl roti pe Dixon pe ambele părți. Radczyk își ținu nasul.

— Pfuu, zise. Atac de apoplexie sau inima, ce crezi ?

— Inima, spuse Stern.

Acesta era diagnosticul medicilor.

Așa credea și Radczyk.

— Pare în regulă. Fără alte urme sau alte chestii. Din partea mea, nici o problemă, dacă ești sigur că asta vrei.

Stern confirmă.

— Trebuie să dau cîteva telefoane, zise Radczyk. Găsește pe cineva să lovească tasta greșită. Clipi din ochi.

La ușa dormitorului, îl apucă pe Stern de braț și, cu o voce înceată, îl întrebă :

— Ce-i cu masa ? Făcu semn cu capul înspre colțul patului unde se afla o măsuță.

Stern ridică doar din umeri.

În timp ce Radczyk vorbea la telefon, Stern se întoarse la Helen pe care o găsi în același loc. Era încă în capot, palidă și absentă, privind în gol. Paharul cu brandy era încă lîngă ea. Stern îl ridică și îi spuse ce plănuia :

— În felul acesta, o să-i fie mult mai ușor Silviei, spuse Stern.

Dixon și cu el urmau să se întîlnească cu ea, să ia masa. Trebuia să se ducă amîndoi să o vadă și să-i spună totul — că Dixon era pe cale de a-și mărturisi vinovăția, în legătură cu o fraudă economică, și că, la scurt timp după aceea, avea să fie închis un an sau zece luni, ar fi scăpat ușor, oricum. Nu era o chestie pe care să o fi așteptat nerăbdător și, într-un fel, ideea că oricum își asumase responsabilități față de sora sa provenea dintr-o oarecare comoditate.

— Silvia, spuse Helen. Dîndu-și seama, începu din nou să plîngă. *Încercam* să mi te scot din minte, presupun.

— Erai îndreptățită.

Își șterse nasul de mînecă înainte ca Stern să aibă timp să-și scoată batista.

— *Eram,* spuse Helen în felul său deschis, hotărît, așa de îngrozită, Sandy. Simt... am simțit... Rahat. Își lăsă capul în jos și începu să rîdă și să plîngă deodată. M-ar fi lăsat oricum. Nu trecuse de zile întregi și mi-a spus în seara asta că se hotărîse să ne despărțim. Nu-mi venea să cred. Sedusă și apoi părăsită. Helen zîmbi scurt, însă gîndul la ceva anume îi reveni și se prinse cu brațele, închizîndu-și ochii.

— Încerca să mă consoleze.

Tăcu o secundă.

— Trebuia să-mi fi dat seama. Am încercat să fiu chit cu Miles, după ce am aflat despre el. Știai ? Știai că mai aveam pe cineva în timp ce eram cu el ?

— Nu. Ar fi trebuit să știu ?

— Am crezut tot timpul că știa oricine. Tu ? Eram sigură că în noaptea aceea știai.

Stern o privi atent.

— În ce noapte ? o întrebă.

— Cînd Nate a trecut pe acolo, răspunse Helen. Acasă la tine. Adusesem de mîncare.

El era din ce în ce mai atent.

— Nu sînt de acord, spuse Stern, dintr-o dată. Pricep. Dar nu sînt de acord deloc.

Îl uimi tonul afirmației. Nu atît judecata, cît forța ei năvalnică. Înțelese că se demascase — un om cu opinii dure, pe care de obicei le ține doar pentru el. Părea doar o vorbă spusă într-o stare de agitație, dar Helen îi prinse sensul. Îl privi curajos, înțelegînd, cu ajutorul intuiției sale ascuțite, că era necesar ca ceva să fie adus, în sfîrșit, la lumină.

— Bineînțeles că nu, spuse.

Radczyk își făcu din nou apariția.

— E în regulă, spuse. Totul e aranjat : nici un raport, nimic. Aici nu s-a întîmplat nimic. Se înclină politicos spre Helen. Am să te ajut, îi spuse lui Stern.

Hainele lui Dixon erau împrăștiate prin cameră. Stern le adună, dar Radczyk i le luă din brațe.

— Ușurel, lasă-mă pe mine.

Cînd Dixon fu din nou îmbrăcat, îl scoaseră afară. Radczyk îl luă pe Dixon de glezne, iar Stern apucă brațele umede și reci, curios de rigide. Senzația era de parcă nu era nimic uman : rece, aproape înghețat. Mortul era greu, o povară considerabilă. Helen se îndepărtă cînd văzu cadavrul. Cei doi îl așezară pe Dixon pe canapeaua din bucătărie. Stern coborî să scoată mașina din garaj. Cînd se întoarse, îl așezară pe Dixon pe bancheta din spate și îl acoperiră cu același cearșaf.

— Ne vedem acolo, spuse Radczyk. Dau un telefon și vin.

Stern insistă că nu era nevoie, dar Radczyk nici nu vru să audă. Acesta plecă, iar Stern se întoarse la Helen, care se așezase din nou pe bancă — locul ei de contemplare nocturnă. Între timp, se îmbrăcase — purta o pălărie neagră și pantaloni negri — și se demachiase. Își stăpînise orice izbucnire, bîntuită de neliniște. Ceva din tonul acela atotputernic era deosebit de fals. Începu să-și ceară scuze.

— Te rog, Sandy, spuse.

El suspină îndelung.

— Trebuie să înțelegi.

Și îi spuse mult mai direct decît și-ar fi închipuit vreodată : Clara și Dixon avuseseră o scurtă relație cu cîțiva ani în urmă.

Cît timp vorbi cu el, își dădu seama că nu există nici un secret pe lume pe care să-l ascundă lui Helen Dudak.

— O, Sandy, și-și acoperi gura cu mîna.

— Așa că-ți dai seama, spuse el.

— Da, bineînțeles. Își închise ochii... Apoi îl prinse de mînă. Trebuie că te-a invidiat teribil de mult.

— Să mă invidieze ?

— Nu-ți dai seama ?

Gîndul îl paraliza.

Ședeau tăcuți pe bancă, unul lîngă altul. Va trebui să plece, se gîndi, să se întîlnească cu Radczyk. Ea continua să-l țină de mînă, și acum lui nu-i mai venea să plece.

— Ce-ți face prietena ? întrebă ea amabilă.

El era nedumerit.

— Noua ta prietenă !

— A, ea. Zîmbi. Ține deja de trecut. O exaltare vremelnică. Se pare că am început să mă maturizez din nou.

Tăcură. În cele din urmă, Helen își lăsă capul și și-l prinse în palme în felul său copilăresc și intim.

— Crezi, întrebă ea, că sîntem sortiți să repetăm aceleași greșeli toată viața ?

— Există tendința asta, răspunse el.

Dar, dacă credea că sufletul va fi mereu sclavul patimilor, de ce mai venise în SUA ? De ce mai strigase pentru dreptate și tocmai pentru aceia care nu mai puteau fi salvați ? Într-adevăr, ce se petrecuse cu el în lunile acestea ? !

— Dar eu cred că mai există a doua șansă.

— Și eu, spuse Helen și îi întinse mîna.

După ce se căsători cu Helen în primăvara următoare, Stern îi spuse, cu diferite ocazii, că totul putea fi prevăzut din momentul în care șezuseră alături pe bancă. Dar nu ăsta era întregul adevăr. Luni întregi după aceea, fu nelămurit în multe privințe, mai ales în legătură cu el, cu limitele puterii sale și cu natura exactă a dorințelor sale. În acea seară, ridicîndu-se să plece, o mai strînse o dată în brațe pe Helen, care fusese în pat, cu cîteva ore mai înainte, cu Dixon, al cărui cadavru zăcea pe bancheta din spate a autoturismului său, și simțise, îmbrățișînd-o în aceste circumstanțe incredibile, cel puțin pentru o clipă, strălucirea clară a dorinței. Era ceea ce simțise cînd o salutase în acea seară, dar evenimentele care se desfășuraseră pînă acum adăugaseră o nouă grijă. Care era aceasta, n-ar fi putut explica, dar, ascultînd acea mărturisire inedită, fusese înfiorat. În dezordinea, confuzia, mărturisirea din care, în ciuda eforturilor ei, ea însăși era în partea invizibilă, el o adorase... Așa că așteptă un alt moment și mai dezvălui ceva din poveste : despre ultimele răsturnări de situație din viața lui Dixon și despre faptul că și copiii lui erau amestecați, fără să-i spună în ce fel. Știa că Helen dorea să-i cunoască toate secretele, să-i spună totul, să audă de la el lucruri pe care nu le mai spunea altcuiva. Cu timpul, își dădu seama că lucrurile aveau să urmeze, probabil, acest curs. Despre acel moment, despre acele descoperiri, avea să vorbească în primăvara ce avea să vină.

Dar în acea zi, îngreunat de gînduri și sentimente, Stern conducea prin noapte cutremurat de prezența din spatele său. Cînd trecea prin locuri luminoase, privea în oglinda retrovizoare forma de pe bancheta din spate.

— Dumnezeule, Dixon, spuse el tare, la un moment dat.

Să-l invidieze pe el. Așa zicea Helen. Pentru ce ? Era un tip gras, cu accent străin. Respectul pe care-l insufla, stima, erau mare lucru, dar chestii trecătoare. Care erau, de fapt, realizările sale ? O viață de familie dezordonată ?... Bietul Dixon. Aspirațiile sale erau enorme. Omul mare,

gîndea Stern, are dorințe mari. Spusese cineva asta ? Nu era sigur, după cum nu era sigur cum să-l numească pe Dixon. Ceva mare, acesta era gîndul din seara asta.

Mașina lui Radczyk, un Reliant vechi, se afla în parcarea supraîncărcată din spatele clădirii. Stern prinse mînerul portierei și era gata să coboare cînd, deodată, se simți copleșit din nou de senzația, clară ca un *déjà vu*, că nu se întîmplase nimic, că evenimentele actuale nu aveau loc de fapt. Nici acestea, nici cele din ultima săptămînă, din ultimele săptămîni și luni. Era altcineva, altundeva, parcă. Acestea erau născocirile unui nebun dintr-o cameră de ospiciu. Fixă cu privirea cercurile cafenii ale felinarelor de pe stradă și reveni treptat la realitatea vieții sale.

Îl transportară pe Dixon învelit în pînza cearșafului. Radczyk înțepeni ușile clădirii cu bucăți de carton și tîrîră cadavrul pînă la liftul de serviciu. Într-o clădire în care lucrau mai ales avocați, cineva ar fi trebuit să fie acolo chiar și la ora 5.45 dimineața. În liftul murdar, îl ținură în picioare pe Dixon ; era mai înalt decît amîndoi, înfășurat în cearșaful albastru deschis. Radczyk susținea cadavrul, ținînd cu o mînă cureaua lui Dixon.

În biroul lui Stern, încercară să-l așeze într-o poziție asemănătoare celei pe care o avusese pe canapea. Stern încrucișă picioarele lui Dixon și începu să-l împingă ușor pînă cînd căzu cu un sunet înfundat pe podea.

Stern îi acoperi fața ; nu putea suporta așa ceva. Amîndoi izbucniră în rîs.

Apoi îl așezară din nou pe sofa, sprijinindu-l. Stern descheie sacoul lui Dixon, îi ridică mîinile ; arăta ca un manechin. Cînd Stern ridică picioarele cadavrului, capul lui Dixon alunecă într-o parte, cu gura deschisă, poză lipsită de echivoc a morții.

Și Radczyk, și el rămaseră nemișcați o clipă.

— Cum să-ți mulțumesc, domnule locotenent ? întrebă Stern cînd îl văzu pe celălalt că voia să plece.

— Nu-i nevoie, răspunse acesta. Îl privi trist pe Stern. Eu îți sînt recunoscător, ți-am mai spus. Altfel, nu m-aș fi îndreptat niciodată.

Radczyk îi spusese de nenumărate ori că îi era dator, iar Stern nu înțelesese niciodată ce voia să spună. Exista un motiv pentru care rămînea la fiecare întîlnire a lui Marvin cu Stern. Un motiv pentru sporovăiala lui nervoasă. De fapt, el și Marvin crescuseră ca frații. Împărțiseră multe. Prea multe. Radczyk se schimbase după grațiere, profitînd de posibilitatea unei schimbări; Marvin o luase pe un drum obișnuit. Stern schimbă o privire cu Radczyk, acest om pe care de-abia îl cunoștea — fiecare din ei era în posesia celor mai teribile secrete ale celuilalt. Apoi Stern dădu din cap, într-un amestec de încredere și recunoștință.

Stern îl văzu pe polițist la ușa de afară și se întoarse să aranjeze cearșaful. Nu voia semne care ar fi dus la bîrfă atunci cînd soseau ceilalți. Se întoarse apoi în birou și rămase singur cu cadavrul cumnatului său, Dixon Hartnell. Nu exista nici un loc în care să stea confortabil. Canapeaua era afară, iar scaunul era sub sticla spartă a mesei de lucru, care nu fusese reparată sau înlocuită; așa că Stern fu nevoit să folosească un scaun capitonat, însă prea îngust pentru el. Tîrî scaunul aproape în fața cadavrului. Cît de trist arăta Dixon, cît de golit de viață; culoarea lui era nenaturală, o umbră cenușie. Spiritul își luase zborul.

— Binele învinge întotdeauna, Dixon ? întrebă Stern. La televizor, așa se întîmplă.

Nu avea nici o idee despre felul în care îi veneau cuvintele sau de ce, însă îl pufni plînsul. Lacrimile erau perspectiva următoarelor zile; de asta își dădea seama. Era, pur și simplu, încurcat în acele momente. Dar nu exista nici un motiv să se oprească. Furtuna bătea deasupra și înăutrul lui. Își acoperea gura cu batista, presîndu-și buzele cu pumnul, ori de cîte ori îl năpădea emoția.

— Doamne, Dixon ! continua să repete de fiecare dată cînd deschidea gura.

La un moment dat se ridică, se apropie de canapea și se hotărî să se roage. Nu fusese niciodată sigur în ce anume credea. În concedii, era dornic de credință. În restul anului, părea agnostic. Dar atunci făcea apel la sinceritate și devenea un avocat nepărtinitor.

Primește, Slăvite Doamne, sufletul lui Dixon Hartnell, păcătosul care și-a purtat crucea. A greșit, așa cum noi greșim toți, poate mai des decît alții. Totuși, a recunoscut lucrurile fundamentale. Nu că sîntem răi ; căci nu sîntem. Ci că, din diferite motive — interesul propriu, impulsul, furia, plăcerea ori lăcomia — sîntem înclinați spre rău ; că este tragic pentru noi că nu poate fi altfel — datoria noastră este să încercăm în fiecare clipă să-l învingem și că gloria noastră este să și reușim, uneori.

Un costum fin atîrna în spatele ușii biroului, iar Stern se schimbă repede. Avea o cămașă și o cravată într-un sertar, lîngă care era și un aparat de ras. Nu avea servieta, dar, datorită zăpăcelii, nimeni nu va observa că aceasta lipsea. Coborî în hol să se bărbierească, se întoarse și se așeză în fața telefonului. Cînd o să audă zgomotele produse de sosirea celorlalți în birou, o s-o sune pe Silvia să-i spună că tocmai l-a găsit pe Dixon aici, unde petrecuse multe dintre ultimele sale nopți, obsedat de pregătirea apărării sale.

Din această parte a mesei de lucru vedea rafturile din cabinetul mobilat cu lemn de nuc, unde se aflau fotografiile înrămate ale celor ce mai rămăseseră din familia sa, în fața cărora, în săptămîna ce trecuse, Dixon zăbovise timp îndelungat. Erau liberi ; pe deplin liberi : John, Kate, chiar și Peter. Gîndul acela nu-i trecuse prin minte pînă acum : o dată cu moartea lui Dixon, întreaga problemă era încheiată. Evenimentele, cu tot cu rușinea ce le însoțise, se vor pierde în trecut. Averea Clarei îi făcea chiar bogați ; trei dintre ei vor avea o a doua șansă. Încercă să anticipeze viitorul lor și pe al său alături de ei, dar nu reuși — numai umbre întunecate. Atunci își aminti. Va fi un copil. Copiii dau întotdeauna unitate unei familii. Bănuia că și ai lui. Avu cîteva vedenii, ca niște picturi suprarealiste, amestec ciudat de vis — cu toții, adunați în jurul acestui copil necunoscut și strălucitor, înconjurat de un fel de aură, cu fețele iluminate de acea minunată bucurie. Îl înconjurau pe copil și erau, fiecare dintre ei, cineva nou : părinți, bunici, unchi, mătuși. Cu noi responsabilități, fantezii, vise și, bineînțeles, greșeli. Obișnuințe vechi și rele se vor repeta și, mai rău, vor fi deprinse din nou. Se

vor prăbuși cu toții într-o anumită măsură chiar în nebunia, în strînsoarea carcerelor întunecatului și sălbaticului trecut. Totuși, continuăm.

În celălalt birou, se auzi un sunet anunțînd că cineva sosise; ridică imediat receptorul. Cînd auzi vocea surorii sale, îi rosti numele și, în ciuda durerii care îl copleși brusc, începu. Din nou o lovitură îngrozitoare. Ea pricepu imediat.

— Trebuie să facem față necazurilor împreună, îi spuse. Pot să te ajut.

SCOTT TUROW

VINOVĂȚIE DOVEDITĂ

Avocatul Sandy Stern își găsește soția moartă în garaj. În nota găsită lîngă ea sînt doar cîteva cuvinte: "Mă poți ierta?"

☆

"O încîntare... peste cinci sute de pagini de suspiciune, de afirmații nedovedite, descoperiri, confesiuni false și jumătăți de adevăruri... totul atît de bine închegat, încît îți ții răsuflarea în așteptare."

Kathy Watson
Observer

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-575-056-3

9 789735 760663